

ДЖОН ЛЕСКРОАРТ ТРИНАДЕСЕТИЯТ СЪДЕБЕН ЗАСЕДАТЕЛ

Част 4 от „Дизмъс Харди“

Превод от английски: Владимир Германов, 1995

chitanka.info

„Бихме съдили една жена далеч по-внимателно, ако знаехме колко трудно е да си жена“

П. Джералди

„Непостоянството на жените, които обичам, е равно само на постоянството на жените, които ме обичат“

Джордж Бърнард
Шоу

ПЪРВА ЧАСТ

Дженифър Уит огледа масата още веднъж. Струваше ѝ се свършена, но когато не знаеш точно какво е свършенство, не е лесно да си сигурен. Две нови червени свещи — Лари ненавиждаше наполовина изгорелите, с потънал в парафина фитил — бяха поставени в блестящия сребърен свещник.

Бе си помислила да вземе една зелена и една червена, но Лари не понасяше бъркотията от цветове. Стаята беше разрешена в светлокафяво — това не способстваше кой знае колко за опазването на чистотата ѝ, особено със седемгодишно дете, — но нямаше намерение да я променя. Спомняше си, когато купи репродукцията на Ван Гог (РЕПРОДУКЦИЯ! ЗА БОГА! ИСКАШ ДА ОКАЧИШ РЕПРОДУКЦИЯ ВЪВ ВСЕКИДНЕВНАТА МИ!?). Цветовете наистина го безпокояха.

Той обичаше нещата да са подредени, точни. Беше лекар. Животът на хората зависеше от преценките му. Бе ѝ обяснил, че не може да си позволи мозъкът му да се замъглява от боклуци у дома.

Така че взе червените свещи.

И сервиза от китайски порцелан. Тя обичаше китайския порцелан, но пък той се ядоса, защото всичко в собствения им дом било толкова официално. Не би ли могла да остави тези неща и да сервира нещо обикновено в обикновени бели чинии? Може би кренвирши и грах? Не било нужно непрекъснато да ядат изискани неща. Опитваше се да му угоди, но никога не беше сигурна как точно ще реагира.

Веднъж никак не беше в настроение за кренвирши и грах. Каза ѝ, че денят му бил особено тежък и му се ядяло нещо като за възрастен човек. Мат имаше проблеми с училището и хленчеше, а едната от чиниите беше пукната на ръба.

Поклати глава, за да прогони спомена.

Тази вечер искаше да се помири с него, поне да се опита, така че реши да бъде китайският порцелан. Сякаш чувстваше неудоволствието му. Всеки път, преди да излезе от кожата си,

ставаше все по-лошо и по-лошо... а тя се мъчеше да забави избухването колкото се може повече...

Сготви му любимото ястие — специалните еленови бъбреци, които се купуваха чак в Норт Бийч и аспержи от „Петрини“ за 4,99 долара килограма. И бе сложила Мат да си легне рано.

Погледна се в огледалото и ѝ се стори странно толкова много мъже да я намират за привлекателна. По средата на носа ѝ имаше гърбица. Струваше ѝ се, че кожата ѝ е едва ли не прозрачна, като смъртна маска. Личаха и костите ѝ — беше твърде слаба. Сините ѝ очи бяха твърде светли за жълтеникавата кожа. Разположени дълбоко, чужди — сякаш предците ѝ бяха от Неапол, а не от Милано, както бе в действителност.

Приближи се и се вгледа по-внимателно. Разкъсаният кръвоносен съд все още личеше, но сенките за очи скриваха и последните жълтеещи остатъци от синината. Докато го чакаше да се прибере у дома, докато проверяваше всичко за сетен път, отново бе прехапала долната си устна — добре че забеляза петното от червило върху зъба си, леко размазаната линия.

Ослуша се, после бързо събу обувките — за да не събуди Мат — и отиде по твърдия дървен под в банята, където светлината бе по-силна. Изтри устните си със салфетка, после отново сложи червило. И гланц. Лари обичаше устните ѝ да изглеждат мокри и лъскави. Но не много. Иначе изглеждали евтини, като че ли си го търси — така ѝ бе казал.

Върна се отново в предната част на къщата и се обу. Горе, по „Олимпия Уей“ до небостъргача Сутро, почти не минаваха коли. Беше най-късият ден от годината и уличните лампи горяха още от 5 часа, когато се върна от пазар. Погледна часовника — беше 7:15.

Вечерята щеше да е готова точно в 7:20 — когато се хранеха винаги. Лари се прибираше от клиниката между 6:50 и 7:05 всеки ден. Е, почти всеки. Когато се прибереше, изпиваше дозата си уиски с бучка лед, а тя нареждаше масата.

7:18.

Помисли си дали да не изключи фурната. Щеше ли и тази вечер да поиска най-напред питието си? А какво да прави с вечерята? Би могла да я сервира на масата, но пък имаше опасност да изстине. Лари наистина не понасяше храната му да е студена.

И, още по-лошо — би могъл да си помисли, че го кара да бърза. Последното, от което имаше нужда след дългия работен ден с пациентите, някой у дома да го кара да бърза.

Проблемът бяха аспержките.

Какво би станало, ако Лари влезе през вратата точно след една минута, седне веднага на масата и попита какво става с вечерята? Ако аспержките не са готови? Трябваше да се варят на пара точно деветдесет секунди — най-много от всичко Лари не понасяше подгизнали, размекнати аспержди. Може би, ако дойде и веднага седне на масата, би могла да се позабави, докато сервира останалото и аспержките ще могат да станат каквито трябва точно навреме.

Беше малко рисковано, но все пак по-добре, отколкото да ги сложи да се приготвят веднага. Не биваше да разчита, че ще си дойде навреме и веднага ще седне на масата.

По улицата нямаше и следа от колата му. Нямаше жива душа. Къде ли се бавеше? По дяволите! Отново прехапа устни.

7:20. Изключи котлона с ориза. Той поне нямаше да изстине напълно, ако го оставеше затворен — и всяко зрънце беше отделно, точно както обичаше Лари.

Увери се, че водата за аспержките е пред завирание — всичко зависеше от тях. Да са готови, за да ги сложи да се приготвят веднага, щом той се появи на вратата, дори щом го чуе. Затова водата трябваше да ври — иначе всичко щеше да отиде по дяволите.

До 8:15 извади бъбреците от фурната, доля още няколко пъти вода за аспержките, добави масло на ориза, за да не се залепи, но вече нямаше никаква надежда. В 7:35 наля уискито на Лари и сложи лед. В 8:00 изля разредената напитка в умивалника.

Чу стъпките по алеята навън. Колко се надяваше да е намерил място за паркиране наблизо! Понякога, ако се прибереш вкъщи късно, наоколо просто нямаше къде да оставиш колата си, а това винаги разваляше настроението му.

Може би вечерята щеше да бъде спасена? Тя знаеше какво може да направи... ще му налее ново уиски, с нова бучка лед, ще го посрещне на вратата и ще го остави да си почине около двадесет минути, докато приготви нов ориз. Щеше да претопли бъбреците в

микровълновата фурна на ниска температура и може би нямаше да изсъхнат прекалено. Аспержите нямаше да са проблем.

Когато Лари отвори вратата, тя го посрещна с чашата уиски в ръка. Беше висок и хубав — с цепнатата си брадичка и все още младото си тяло, на четирийсет и една. Косата му не беше опадала — вълниста и дълга според модата. Италиански костюм, шарена вратовръзка и снежнобяла риза — вратовръзката може да е шарена, казваше той, стига цветовете да си подходжат. Мушна чашата в ръката му, целуна го по бузата, усмихна му се.

— Къде беше?

Боже мили! Не искаше да каже това! Просто се изпусна и ѝ се щеше да има как да вземе думите си назад.

— Как така къде съм бил? Къде, според теб, съм бил?

— Искях да кажа... късно е. Помислих си... бях започнала да се тревожа.

— Да се тревожиш? Хубава работа. — Сякаш едва сега забеляза чашата. — Какво е това?

— Уискито ти, Лари. Защо не седнеш малко... за да се съвземеш...

— Колко е часът? Знаеш, че като се прибера толкова късно, не обичам да пия преди вечеря. Бих предпочел да сложа малко храна в стомаха си.

— Знам... но си помислих...

— Добре, помислила си си. Полагаш усилия и го оценявам. Само че умирам от глад. Хайде да седнем на масата и да се нахраним, какво ще кажеш?

Тя направи крачка назад — не много голяма, за да не прилича на отстъпление.

— Вечерята ще е готова след няколко минути, скъпи.

Лари я изгледа.

— Как така след няколко минути? Прибирам се вкъщи и няма вечеря? Работя по цял ден и се оказва, че няма какво да ям?

— Лари, вечерята беше готова преди час. Не знаех, че ще се забавиш толкова и...

— Значи вече е късно, така ли? И аз развалих всичко... излиза, че аз съм виновен.

— Не, Лари, не исках да кажа това. Просто трябва да я претопля. Защо не изпиеш уискито си? Ще е готово след минутка.

Би могла да използва стария ориз. За щастие, не го бе изхвърлила. Можеше и да не забележи. Ако веднага сложи аспержките и претопли месото на малко по-висока температура, след около пет минути всичко ще е готово, може би и по-малко.

Видя как челюстите му се стягат, как свива юмруци. Свива, отпуска, свива, отпуска. Направи уплашено крачка назад, после се овладя, усмихна му се.

— Наистина. Само пет минутки. Няма да усетиш. Обещавам. Изпий си уискито с удоволствие.

Той погледна надолу към чашата.

— Не ме учи какво да правя, Джен, става ли? Пациентите ми и без това по цял ден ме засипват с мнения за неща, от които нямат никакво понятие. Съгласна ли си?

— Добре, Лари. Съжалявам.

Той поклати глава.

— И, моля те, престани да казваш за всичко, че съжаляваш.

— Добре. — За малко щеше отново да каже, че съжалява, но млъкна точно навреме.

Той отпи от уискито. Юмруците му престанаха да се свиват. Като че ли щеше да се размине.

Опрощение.

Този път.

Може би.

В продължение на четирийсет и три последователни работни дни Дизмъс Харди слагаше костюм и вратовръзка и неизменно отиваше в центъра, в кантората, която бе наел. Кантората беше междинен ход, не доживотен ангажимент. Все още не се чувстваше готов да постъпи на работа в някоя голяма адвокатска фирма — поне, докато не провери дали няма да е в състояние да изкарва прилични пари от някаква дейност, свързана със закона.

Започваше да се съмнява в това.

Наемодател му беше Дейвид Фримън — адвокат, който също бе решил да сложи самостоятелна табела на вратата си — само че беше успял. Шейсетгодишен, по-корав от кората на прочутите ръжени хлебчета на Сан Франциско, възрастният човек се бе превърнал в легенда на града. Някогашната евтина табела сега беше от масивен месинг — „Дейвид Фримън и сътрудници“ — и бе завинтена до вратата на собствената му красива четириетажна сграда във финансовото сърце на града.

Бяха се срещнали преди година, като противници в едно дело за убийство. Още преди да приключи, двамата, макар и неохотно, вече се възхищаваха един от друг, заради някои качества, които притежаваха — неумолимата кучешка упоритост, почти хулиганското отношение към юридическата игра, нуждата от лична независимост. Възхищението постепенно се превърна в приятелство.

През следващите няколко месеца Фримън ухажваше Харди и го предупреждаваше за опасностите на живота в големите правни фирми. Парите наистина са добри, но освен това е налице и отегчителната административна работа, грижата всяка седмица да си осигуряваш по четирийсет платени часа, зависимостта от някой съдружник, пред когото трябва да превиваш гръб (по всяка вероятност дори по млад от четирийсет и едногодишния Харди) — живот като в кошер, където всяко твое решение — от оформлението на докладите, до стратегията на защитата — подлежи на одобрение от един или друг комитет. Дали Харди би искал да се сблъска с всичко това? Защо не даде шанс на

истинските си мечти и на инстинкта си? Би могъл да наеме кантора на горния етаж, да ползва библиотеката, секретарката в приемната, да плаща минимален наем, поне докато реши какво да прави по-нататък.

И преди четирийсет и три дни Харди взе кантората.

Оттогава точно четири пъти бе влизал в съдебните зали на съдебната палата. Три от тези дела, за които го бе препоръчал Фримън, бяха за развод и шофиране в нетрезво състояние — участието му в тях бе в най-добрия случай периферно. Клиентите му си платиха глобите и си отидоха у дома. Четвъртото дело беше срещу един приятел на негов познат на име Евън Питърсън — с петнайсет неплатени глоби за неправилно паркиране връхлетял върху знак „стоп“ и бил арестуван моментално. Питърсън му се бе обадил, за да помогне на приятеля му да се измъкне от бюрократичната джунгла, което и бе направил.

Живот на гребена на юридическата вълна!

Следобедът напредваше. На обяд бе отишъл да види жена си и двете деца, Ребека и Винсънт, след това бе пробягал шест километра по брега, през парка „Голдън Гейт“ и обратно до къщата им на 34-а улица. След това се поддаде на католическото си чувство за вина — ами ако някой клиент почука на вратата на кантората му, а той в това време не е там? Облече отново костюма си и подкара към центъра.

Седеше с крака на бюрото и четеше. Вдигна за момент поглед от страницата и се опита да мисли философски — каза си, че днес е четирийсет и третия ден от остатъка на живота му.

— Господин Харди?

На вратата застана Филис, секретарката на Фримън. Беше малко суха, но потенциално мила жена на петдесет и няколко, както си мислеше Харди. Усмихна му се колебливо. Той свали краката си от бюрото, остави книгата, „Година в Прованс“ — мечти, мечти — и й махна да влезе.

— Зает ли сте? Да не би да ви прекъснах?

Той призна, че има няколко свободни минути.

— Току-що се обади някаква жена, на име Дженифър Уит. Знаете ли коя е тя?

Харди изведнъж стъпи здраво на земята. Филис влезе.

— Тази сутрин е била арестувана и искаше да говори с Дейвид, но той е в съда. — Фримън винаги беше в съда. — И от сътрудниците му няма никой.

Фримън имаше малък екип млади адвокати, на които винаги намираще работа.

— Дейвид иска да отида аз?

— Потърсих го и той се обади току-що, през почивката. Каза, че ако не изпратим наш представител веднага, госпожа Уит ще се обърне към някой друг. Попита, дали не бихте могли...

— Дженифър Уит? — попита Харди.

Филис кимна.

— Струва ми се, че предстои голям процес.

Самото престъпление бе широко отразено от пресата и по телевизията — беше се превърнало в основна храна за местните новини. Лари Уит, лекар и седемгодишният му син Мат, застреляни у дома им. Майката била навън, правела крос. Някакъв съсед чул изстрелите и позвънил на полицията. Когато майката се върнала, полицаят тъкмо бил пристигнал и ѝ наредил да почака долу, докато той види какво става на горния етаж. След това открил касапницата.

През първите две седмици пресата лансираше версията, че поради неизвестна причина е бил нает професионален убиец, за да премахне семейство Уит. Твърдеше се, че госпожа Уит видяла някакъв подозрителен тип — испано-американец или негър? — да се върти наоколо онази сутрин.

Самата Дженифър Лий Уит, съпругата, също бе обект на повишено внимание. Дори и на най-лошите снимки, замръзнала на заставката за новините от 6:00, разплакана или очевидно потресена, личеше фотогенично лице на млада жена, съвсем скоро напуснала възрастта на невинността. На добрите снимки изглеждаше толкова пленителна, че сякаш позираше.

Беше облечена в жълти дрехи, като всички останали затворнички на седмия етаж. Въпреки че черната ѝ коса беше късо подстригана, отстрани падаше леко напред и отчасти скриваше лицето ѝ. Ходеше, забила поглед в земята.

Дизмъс Харди я видя да приближава към стаята за свиждане през армираното стъкло, седна на масата и зачака надзирателката да

отключи вратата и да му я представи.

Ключовете издрънчаха и Харди стана.

— Госпожа Уит?

— Господин Фримън? — Протегна му ръка неуверено.

— Не. — Объркана, тя дръпна ръката си и отстъпи назад. Стори му се, че всеки момент може да припадне и веднага заговори: — Работя с господин Фримън. — Не съвсем. — Той е зает в съда.

Жената не помръдна.

— Това ли правите вие, адвокатите? Прехвърляте си хората от един на друг? Обадох се на адвокатите на мъжа ми, но те казаха, че не могат да ми помогнат. Изпратиха ме при Дейвид Фримън. Бил най-добрият.

— Наистина е много добър.

— Съгласих се да му се обадят, но дойдохте вие. Не знам нищо за този Фримън. Не знам нищо за вас. Просто не мога да повярвам, че съм арестувана. За убийството на Лари и на сина ми! За Бога! Не могат да мислят, че съм убила детето си! — Когато спомена детето, горната ѝ устна се разтрепери. Извърна лице и вдигна ръка към челото си. — Не, не... няма да се разплача. — Твърдо решена да се овладее.

Харди кимна на надзирателката, тя излезе и затвори вратата след себе си. Стаичката беше малка, три на два, и повечето място заемаха очуканото бюро и трите метални стола. През стъклената преграда се виждаше канцеларията на женското отделение на затвора. Две униформени надзирателки се суетяха между бюрата и ту се появяваха, ту изчезваха от полезрението му. Общото отделение беше някъде съвсем близо, така че при отварянето на вратата изведнъж нахлуваше шумотевица — дрънчене, гласове, ридания.

Харди изчака Дженифър Уит да се успокои. Най-накрая тя се обърна към него. Той седеше върху единия ъгъл на бюрото.

— Господин Фримън би могъл да се заеме с вашия случай, но ще трябва да го изчакате, защото известно време ще бъде зает. Положението ви е сериозно. Няма да има гаранция.

— Искате да кажете, че ще трябва да стоя тук? Господи!... Колко време? — Произнасяше думите с мъка. Изведнъж тя отметна глава назад и седна.

Харди се почувства като натрапник. Следващата минута му се стори дълга цяла вечност.

Жената въздъхна дълбоко, сякаш бе сдържала дишането си.

— Съжалявам, аз съм виновна. Просто не исках да имам повече неприятности и си помислих, че трябва да взема адвокат.

— Добре. — Харди слезе от бюрото и седна на стола срещу нея.

— Не че има значение.

— Може и да има — каза той.

Тя нямаше намерение да спори върху това, дали има смисъл да наемаш адвокат или не. Поклати уморено глава.

— Продължавам да мисля, че нещо ще помогне... че ще оправи положението.

Харди понечи да каже, че един защитник може да обърне положението на сто и осемдесет градуса, но погледът ѝ беше празен. Просто не го слушаше.

— Госпожо Уит?

Не беше в стаята. Или, по-скоро, за нея той не беше там. Бавно въртеше глава отляво надясно. След малко, като махало, спря, сякаш от само себе си.

— Не — каза тя. — Имах предвид Мат. Момчето ми.

Харди също пое дълбоко дъх и го задържа за момент. И той бе загубил син. През годините се бе научил да държи мислите си за това някъде в задната част на мозъка си. Но не беше забравил — никога нямаше да забрави.

Изведнъж, като гледаше тази жена — крехка и уязвима в затворническите дрехи, — почувства някаква дълбока близост с нея. Може би беше непрофесионално и непредпазливо, но нищо лошо нямаше да се случи, ако юридическите проблеми почакаха няколко минути. И без това, след като веднъж започнеха, нямаше да свършат скоро.

— Колко време продължава? — попита я той.

Тя дръпна настрана кичур коса.

— Не мога да го приема. — Гласът ѝ прозвуча дрезгаво. Погледът ѝ стана далечен. — Нищо не изглежда истинско вече, знаете ли? — Посочи вяло задушната стая. — Това място. Имам чувството, че ходя на сън... в някакъв кошмар. Искам да се събудя. Искам да върна Мат... — Преглътна, сякаш въздухът бе твърде гъст. — Господи! Не знам. Какво можете да направите вие? Какво ви интересува?

— Интересува ме, госпожо Уит.

Прие това без да мигне — без въздишка, без да вдигне очи. Отново в себе си.

Харди погледна ръцете си, опрени на масата помежду им. Дженифър Уит не се интересуваше от адвокатите и техните игри, от освобождаването под гаранция или широкия жълт затворнически костюм. Бе загубила сина си и никой не можеше да ѝ го върне. Беше права. Каквото и да направеше Харди, нямаше да поправи това.

* * *

На едното от бюрата на надзирателките от външния прозорец падаше слънчево петно. От началото на разговора им то се бе преместило близо трийсет сантиметра.

Бе започнала да слуша, да се открива пред него. След като прие за момента невъзможността да дойде лично Фримън, най-после се заеха с нещата по същество.

— Не желаете да прекарате остатъка от живота си в затвора, нали госпожо Уит?

— Не за нещо, което не съм извършила, господин Харди.

— Добре. Искам да ви попитам, какво имахте предвид, като казахте, че си го заслужавате? Какво заслужавате?

Реакцията ѝ му се стори патетична. Тя се отдръпна, сякаш очакваше да я ударят.

— Нищо... всичко... това...

— Защо?

— Не трябваше да допусна да се случи. Не бях там. Може би, ако бях... — Отново поклати глава.

— Какво се случи? Защо полицаите мислят, че вие сте го направили? — Искаше да чуе нейната версия. И през ум не му бе минавало, че ще има нещо общо със случая, така че бе следил съобщенията за престъпленията по телевизията и във вестниците небрежно, като една от многобройните семейни трагедии, които помагат на продажбите на сапун или хамбургери и повдигат тиражите на вестниците.

— Не знам. Не разбирам. Когато дойдоха да ме арестуват, попитах...

— А какво ви отговориха?

Тя сви рамене, видимо озадачена.

— Заприказвах за правата ми, обясниха ми, че мога да мълча, да си взема адвокат... такива неща.

— Но очаквахте да се случи, нали? Вероятно...

Тя го прекъсна със сух глас, изпълнен с горчивина.

— Не съм мислила за нищо, не разбирате ли? Просто се мъчех да преживявам дните.

Харди знаеше какво иска да каже. Дженифър драсна с нокът повърхността на бюрото и се вгледа в жълтеникавата люспа от лака. Преглътна отново — сякаш събираше сили, за да не рухне. Но гласът ѝ звучеше почти неутрално — макар и уморен. Харди беше сигурен, че това е защитна реакция. Трябваше да я омекоти, ако някога се стигнеше до процес. Сега правеше впечатление на хладна жена, дори студена.

Но дотогава щеше да мине още много време.

— Тъкмо бях започнала да свиквам с ужаса... Искам да кажа... Добре, някой е дошъл, за да обере къщата или е имал проблеми с Лари... *не знам дали е така...* И го е застрелял. Лари... Боже мой! Но Мат...?

Започваше да губи сражението със сълзите.

Харди слушаше.

— Вестниците писаха, че това с Мат е станало случайно. Влязъл е, когато не трябва или нещо такова.

Тя кимна.

— Точно за това мислех, господин Харди. Ако той не беше там... ако беше на училище, ако само не беше влязъл там... Или ако си бях седяла у дома, може би щях да го предпазя... — Дженифър прехапа устна, удари с юмрук по масата. — Точно за това си мислех... не за проклетите *причини* те да си помислят, че съм го направила аз. И не мисля за нищо друго. — Една сълза капна на масата и тя я избърса с ръка. — По дяволите. По дяволите!

Гласът ѝ отново прозвуча хладнокръвно.

— Всичко е наред — увери я Харди. Искаше да я успокои, да не допусне да загуби контрол над себе си.

— Нищо не е наред.

Той се облегна на стола. Беше права и ѝ вярваше.

Най-накрая, нещо съществено:

— Може би си мислят, че е било заради застраховката, но не е...

— Каква е сумата?

— Лари... беше лекар, а знаете... може и да не знаете, но лекарите са луди на тема застраховки. Сигурно е нормално, при тяхната професия... Както и да е, Лари беше застрахован за два и половина милиона долара.

Харди се замисли и отбеляза:

— И това се удвоява при насилствена смърт или нещастен случай.

Дженифър кимна.

— Лари искаше да е сигурен, че... че ако умре, с Мат ще можем да платим къщата и ще сме осигурени. Вноските не ни се сториха високи. Той можеше да си позволи да ги плаща. Сега си мислят, че съм... — Тя млъкна, отново се пребори с мисълта. — Смятат, че съм ги убила заради парите. Безумие! Кошмар! Имахме предостатъчно пари! Лари печелеше шестцифрени суми.

— Но без него бихте имали повече, нали? — Пробваше. Чувстваше, че трябва.

— Да, но... — Протегна ръка и докосна неговата. — Боже! Предполагам, че това е другото... Карахме се. — Дженифър сви рамене. Отвори уста, затвори я отново. — Ходех на психоаналитик, а Лари... Както и да е... Карахме се, но не е ставало дума за развод. И двамата не искахме това. Имахме Мат.

— От колко време бяхте женени?

— От осем години.

Харди беше извадил бележника си, но преди всичко слушаше. Следеше дали ще долови фалшива нотка. Спря я, защото си даде сметка, че отбягват главния въпрос.

— Не са ви арестували за няколко скарвания със съпруга ви, госпожо Уит. Би трябвало да има някакъв по-сериозен мотив, иначе не биха го направили. Казаха ли ви какъв е той?

Пак прехапа долната си устна.

— Сигурно заради пистолета, но инспекторът ме попита за него, когато го намериха, и аз казах, че не знам нищо.

— Какъв пистолет?

— Пистолетът на Лари... застреляха го със собственото му оръжие. В началото обаче не знаеха, че е той... не го намериха в къщата.

— Не разбирам.

— Държахме го в нощното шкафче, но те го откриха около две седмици след това. Някой го бил намерил под контейнер за боклук и инспекторът каза, че по него имало мои отпечатъци. Естествено, че ще има. Всеки две седмици го вадох, за да бърша праха в шкафчето.

Харди не отговори. Тя поклати глава.

— Бях навън, за да направя кроса си. Живеем... живеехме... — Сви юмрук и удари по масата. — Знаете какво се опитвам да кажа.

— Всичко е наред. Само ми разкажете какво точно се случи.

Дженифър се вгледа в свития си юмрук. Сложи другата си ръка върху него и го придърпа към себе си.

— Виждате ли, къщата ни е на високо място. Беше сутрин, около девет и половина или десет. Лари ми позволява... Искам да кажа, обикновено бягам три пъти седмично. Когато се върнах, отпред имаше полицейска кола, а полицаят стоеше пред вратата. Спомням си, че ми се стори странно, защото ако беше позвънил, Лари или Мат щяха да му отворят, нали?

— Да.

— Но той просто *стоеше*. Аз минах през портата и го попитах дали мога да му помогна с нещо. Обясни ми, че са се обадили за някакви изстрели. Първо викове, после — изстрели.

— Карахте ли се онази сутрин? С Лари? — Стори му се, че отново се мъчи да се скрие и това започна леко да го изнервя. Тя протегна ръка към неговата още веднъж и мълчаливо помоли за търпение. — Колко време ви нямаше в къщата?

— Кога? О... около час. Трябваше да се върна до един час. — Видя реакцията му и продължи: — Лари се безпокоеше, ако не съм си у дома. Знаеше къде бягам и колко време ми отнема, така че... това с единия час беше нещо като правило.

— Добре, да продължим нататък. Полицаят чакаше пред вратата...

— Попитах го, дали е позвънил и той отговори, че го е направил, но никой не е отворил. Казах, че би трябвало да му отворят... Бях сигурна, че Лари не е излязъл. Беше седмицата след Коледа... първата

му отпуска след миналото лято. Както и да е, разтревожих се. Реших, че Лари е в банята, а Мат се е заиграл и не е чул. Позвъних пак, но отново никой не отвори, така че извадих моя ключ и влязохме. Извиках „Лари“, „Мат“ и тръгнах нагоре по стълбата, но полицаят ме спря, така че седнах на канапето. След това извика от горния етаж да не се качвам и да стоя там, където съм. Тогава разбрах... Боже мой! Разбрах!

Устата ѝ се отвори, затвори се, пак се отвори. Най-накрая не издържа и сълзите започнаха да капят върху масата, над скръстените ѝ ръце.

Харди не беше сред любимците на бившите си колеги от прокуратурата на третия етаж. Предното лято бе влязъл в политически спор с Кристофър Лок — главен прокурор на Сан Франциско, вследствие на което размениха някои доста неколегиални реплики. После Харди напусна, отиде в лагера на защитниците и победи в съда помощник главния прокурор, който бе отмъкнал собствените му материали по делото — следователно бе победил и самия Лок.

Сега, когато се случеше да мине по познатите коридори, имаше чувството, че косата на тила му настръхва. Причината да се върне тук днес беше Фримън и клиентката му — ако останеше такава.

Спря пред двойната стъклена врата на приемната в края на коридора и попита за Арт Драйсдейл, първия заместник главен прокурор, с когото винаги бе поддържал топли, дори приятелски отношения, макар че и те бяха пострадали от миналогодишните събития.

— Това ли е всичко, което ти каза тя? — Драйсдейл престана да подхвърля топката за бейзбол и я опря в бузата си. — Струва ми се, че ти е спестила някои малки подробности.

— Арт, прекарах с нея само един час. Тя не е убила сина си.

Драйсдейл, който повече или по-малко очакваше да чуе това, кимна.

— Може би не умишлено.

— Какво означава това?

— Означава, че хлапето се е изпречило на пътя ѝ.

— На какво?

— Попречило ѝ е да убие господин Уит.

Харди се обърна в полукръг.

— Моля те...

Драйсдейл се наведе напред и каза:

— Не знам дали ти харесва, Харди, но обвинението е непоклатимо. Хлапето е било там, когато се е опитвала да убие мъжа си. В случай, че не знаеш, убийството на сина в такъв случай също

става предумишлено. Все едно че обирач на банка е застрелял човек от охраната без да иска. Съжалявам, но я обвиняваме в предумишлено убийство.

— Ти говори ли с нея?

— Как ли пък не! Веднага щом арестуват някого, аз трябва да хукна горе, за да защита гражданските му права! След това трябва да държа ръката му, да го сложа да си легне и да го завия. Не се занасяй!

Харди знаеше, че Арт е прав — разбира се, че нямаше никаква причина да говори с Дженифър Уит. Но не искаше да се откаже.

— Не го е направила дори и по погрешка, Арт.

Отново започна да подхвърля топката — лош знак.

— Затова има съдебни процеси, мой човек. За да се разбере какво точно се е случило.

— Но сте предявили обвинение.

Неохотно, Драйсдейл отново престана да подхвърля топката.

— Това по традиция предхожда ареста. Ако искаш, можеш да прочетеш доклада за местопрестъплението.

— Защо не ми разкажеш?

Арт Драйсдейл — някогашният му наставник, човекът, който едно време го бе приел на работа в прокуратурата, отвърна:

— Бих го направил, но това не е мое дело. Не съм добре запознат с подробностите.

Глупости! Арт Драйсдейл знаеше всички подробности, на всяко дело, което минаваше през прокуратурата, особено ако е за убийство.

— Дийн Пауъл се занимава с него. Знаеш къде е кабинета му, нали?

С други думи, довиждане и не се отбивай пак на излизане. Сега си от другата страна. Ще се видим някой път.

Реши все още да не се среща с Дийн Пауъл. Вместо това отиде в отдел „Убийства“, с надеждата да се види със сержант-инспектор Ейб Глицки. На времето двамата започнаха като редови полицаи. После Харди отиде да учи право, започна работа в областната прокуратура, а Ейб прекара десет години в полицията, като най-накрая се добра до отдел „Убийства“, където, според него, се чувствал у дома си. Ако вече не можеше да разчита да получи някакви вътрешни сведения от Арт

Драйсдейл, за Ейб не се съмняваше. Видя го да седи на бюрото си зад стъклената преграда, да преглежда някакви документи и да яде сладолед от пластмасова купичка.

Мина през стаята, наля си чаша студено кафе, дръпна един стол и зачака. След малко сръбна шумно. Ейб вдигна поглед, после пак се наведе, без да променя изражението на лицето си.

— Елементът на изненада — отбеляза той, — стига да е в добри ръце, може да се окаже мощно оръжие.

Харди отпи пак от кафето, по-шумно от първия път. Глицки вдигна глава, лапна малко сладолед и премлясна. Един от колегите му застана зад Харди и спря.

— Не мога да му го отрека. Умее да издава прекрасни звуци.

Харди изпи кафето и остави на бюрото папката.

— Какво знаеш за госпожа Дженифър Уит?

След като хвърли поглед на документите пред себе си, Ейб ги бутна настрана.

— Не правех нищо важно.

Харди се усмихна.

— Много пъти си ми казвал, че нищо, което правиш в кабинета си, не е важно, нима това не е факт?

Глицки прокара пръст по изразителната си уста и опипа белега, който разсичаше напърно двете му устни.

— Допада ми, че казваш „нима това не е факт“, вместо „не е ли вярно“, както би направило останалото човечество. Точно като адвокат. Уит не е при мен. Да не би да я представяш? Разбира се, че я представяш — отговори си той сам.

— Не е съвсем вярно.

— Четирийсет процента вярно?

Харди се направи, че размишлява над въпроса.

— На Дейвид Фримън е, но той е зает в съда. Помоли ме да я успокоя.

— И, разбира се, ти го направи.

Харди сви рамене.

— Не се иска кой знае какъв талант.

Глицки понечи да продължи, да разбере точно до каква степен приятелят му се е ангажирал с тази клиентка, но устоя на

изкушението. Не се съмняваше, че рано или късно ще научи. Взе папката и я разгърна.

— Арестувал я е Теръл. — Проточи врат и се огледа. — Теръл тук ли е? — извика той.

— Кой е Теръл? Познавам ли го?

— ИНМ — отговори някой.

— ИНМ? — учуди се Харди.

— Таен полицейски код, който нямам право да издавам под страх от смъртно наказание. — След това се наведе напред и прошепна: — „Излязъл на майната си“. Виждал си го. Бял, кестенява коса, мустак.

— А, да. Сетих се. Като бях ученик имаше един такъв.

Самият Глицки беше полуафриканец, полуюевреин. Беше висок над един и осемдесет, тежеше близо сто килограма и имаше сини очи.

— Теръл е човек на място — добави Глицки. — Но...

— Но?

— Не съм казал нищо. Само, че е свестен.

— Стори ми се, че чувам „но“.

Ейб лапна още малко сладолед и спокойно продължи:

— Ако Бог си пада по подробностите, с Уоли не са от един отбор. Той е по мащабните платна и е тук от... колко? Май стана една година. Съставя си идеи, теории, версии... не знам... но това изглежда го поддържа.

— Не правите ли всички така?

— Не. Повечето от нас разговарят с хората, събират улики и накрая се оформя някаква идея. Уоли държи твърде много на мотива, а така не се стига далече. Искам да кажа, че ако се замислиш, за всяка жертва се намират поне пет души с мотив да ѝ видят сметката. Уоли намира два мотива и започва да копае около тях, вместо обратното.

— Тогава защо е още в отдела?

— Има късмет. На два пъти прибира на топло престъпници, без да има грам доказателства... Франк му написа наказание и знаеш ли какво стана? И двата пъти се оказа, че е прав. Какво би направил ти? Ще го изхвърлиш от отдела? Пак ще излезе прав.

Харди потупа папката.

— Тук може и да е сгрешил.

Ейб погледна надолу, прелисти няколко страници и поклати глава.

— Съмнявам се. Дженифър Уит беше арестувана правилно. Виж тук. Полицейски доклади, свидетели, вещественни доказателства. Освен това, ако си забелязал, обществеността вече е запозната с нея. Истинска знаменитост.

— Помислих си, че може би ще има смисъл да поговоря с Теръл. Глицки повдигна вежди.

— Не знам дали помниш, но ти си от другата страна и колегите няма да погледнат на теб, като на съюзник.

— Можеш да гарантираш за мен... знаеш... характер, преценки, общо взето изтънчен по природа... Понякога не всичко стига до докладите.

— Изненадваш ме — каза Ейб, затвори папката и я бутна към Харди. — Ще видя какво мога да направя, но, както винаги...

Харди го изпревари:

— Да си затварям устата.

Глицки кимна.

— Мъдри думи.

* * *

Въпреки че все още нямаше официално право на това, Арт Драйсдейл му направи услуга и уреди да получи документите на прокуратурата по убийството на Уит баща и син.

Когато му каза, че Дженифър е спестила някои малки подробности, Арт бе отчасти прав, отчасти — не. Беше прав, че ги е спестила, не беше прав, че са малки.

Те включваха показанията на очевидец, някой си Антъни Алварес, пенсиониран пожарникар, с едно чекмедже медали. Шейсет и четиригодишният Алварес живееше със съпругата си — инвалид — точно срещу семейство Уит и бе чул два изстрела. Ако е бил само един, нямало да му обърне внимание — щял да помисли, че е гръмнал ауспук на кола. Дори и след като ги чул, не му минало през ум, че са изстрели. Само му се сторило любопитно и отишъл до прозореца. Видял Дженифър Уит да стои пред портата на къщата си и да гледа към пътната врата. Първо му минало през ум, че тя също се чуди какви

са тези гърмежи. Останала на място няколко секунди, после хукнала да бяга.

Имаше и още един свидетел — госпожа Барбието, от съседната къща, която също бе чула изстрелите и се бе обадила на полицията. Според нея Лари и Дженифър Уит се карали по цели седмици. Синът им бил нещастно същество. Плачел почти непрекъснато. Вечерта преди убийството едва не помрачили вечерята на семейство Барбието... („Трябваше да ги чуете на Коледа, три дни преди това!“)

Харди реши първо да се запознае само бегло с документите и затова отвори веднага на раздел „Свидетели“. От гледна точка на защитата, очевидците по делото не даваха кой знае какъв повод за надежди.

Седеше встрани, на стъпалата пред сградата на съда. Денят беше хладен и слънчев. Подухваше ветрец, който до пет часа сигурно щеше да се превърне в буря. Сега все още беше приятно, въпреки дима от автобусите и започващите да се носят във въздуха опаковки от закуски.

Зачете доклада на полицаая, арестувал Дженифър. Инспектор Теръл беше започнал да я подозира, след като поискал да му даде списък на нещата, които липсват от дома ѝ. Тя бе проверила внимателно и му бе казала, че не липсва нищо, дори и пистолета, който по-късно бил намерен под контейнера за боклук.

След това я бе попитал защо не го е споменала и тя бе отговорила, че не е обърнала внимание. Харди не си спомняше да се е споменавало за това в някое от телевизионните предавания и сега никак не се зарадва. Затвори папката.

— Харди!

Притвори очи на силното слънце и стана. Висок мъж, малко по-възрастен от него, облечен в тъмен костюм, му подаде ръка.

Харди я пое.

— Видях те, че седиш тук и реших да ти се обадя, Диз. Носи се слух, че защитаваш Дженифър Уит.

— Знаеш какви са тези слухове, Дийн. Никога не са съвсем верни. — Обясни какво е положението — че замества хазаина си, прославения адвокат Дейвид Фримън.

Дийн Пауъл му показва пълна със зъби уста. Имаше величествена бяла на цвят грива, червендалеста кожа и внушителна осанка. Харди

все още не искаше да говори с него, не се чувстваше готов за това, но той беше пред него — усмихнат и бърлив.

— Арт искаше да ме предупреди навреме, че ти поемаш делото. За да се подготвя по-сериозно. — Още повече зъби, за да подчертаят комплимента. — Но, значи ще е Фримън.

Лицето му леко се заоблачи. Можеше и да се държи любезно с Харди и да го четка за това, колко добре се е представил, но споменаването на Фримън малко променяше нещата. Фримън рядко губеше дело.

— Това нейната папка ли е? — попита Пауъл.

Харди я потупа.

— Мотивът да убие Мат ми се струва доста слабоват. Споменах го пред Арт, но на него нещо не му се говореше за това.

Усмивката на Дийн помръкна.

— Ще говориш за тези неща с мен. Мотивът са парите на мъжа й. Момчето се е изпречило на пътя й. Точка.

Харди се обърна леко встрани, за да избегне блестенето на слънцето.

— Наистина ли си убеден в това?

— Дали съм убеден? Не виждам защо да не съм.

— Друго те попитах.

Помощник областният прокурор прокара ръка през косата си.

— Питаш ме, дали според мен е застреляла сина си хладнокръвно? Ще ти кажа истината — не знам. През последните две години сме обвинили точно четири жени в същото това престъпление, така че не ми обяснявай колко злоецо е то, за да го направи една майка.

— Казвам само, че Дженифър не го е направила. Прекарах известно време с нея — настоя Харди.

— И ти се стори тъжна, нали? — Пауъл поклати глава. — Диз, помниш ли Уонда Хайес? — Говореше за едно нашумяло дело отпреди няколко месеца. Кимна — помнеше го. — Е, Уонда не престана да плаче през цялото време. Беше съкрушена. И призна, че е убила две от децата си. Твърдеше, че един ден просто излязла от кожата си... Беше й много тъжно от всичко това.

— Добре, Дийн, но...

— Какво „но“? Не твърдя, че планът на Дженифър е включвал да убие сина си. Твърдя и можем да го докажем, че е планирала убийството на мъжа си, но не се е погрижила достатъчно добре по това време момчето да го няма у дома. Може би е била само *небрежна*. Не знам и не ме интересува. Не мога да мисля за това. Важното е, че синът ѝ също е мъртъв и тя ще си го получи и заради него. Това е.

След като изля гнева си, Пауъл изведнъж въздъхна, сякаш изненадан от собствения си изблик на чувства. Овладя се.

— Слушай — добави той, — тъкмо бях тръгнал към „Лу“. Не искаш ли да пийнеш нещо?

„Лу“ беше заведението на Лу Гърка, местното свърталище на ченгета и прокурори.

Харди посочи папката и поклати глава.

— Друг път.

Лицето на помощник областния прокурор се изопна. Говореше се, че Пауъл се кани да се кандидатира за главен прокурор на близките избори и очевидно внимателно мереше всички свои публични действия — тази искреност например, — но все пак Харди беше нащрек. Според Пауъл едно от първите задължения на прокурора бе да осигури на защитата достъп до всички материали по делото.

— Знаеш ли, може би няма да е зле да се отбиеш отново при Арт. Не искаме да има никакви изненади.

Харди примижа, премести се леко встрани.

— Получих папката преди около час.

— Да. С Арт поговорихме след това и решихме, че ще е по-добре да играем с открити карти от самото начало. Както казах, не искаме да има никакви изненади.

— Какви изненади?

Лицето на прокурора стана сериозно.

— Още не си видял обвинителния акт. Ще предявим на госпожа Уит и трето убийство.

— Какво трето убийство?

— Предполага се, че първият ѝ съпруг е умрял от свръхдоза наркотици преди девет години. Знаеше ли това? Не ми е ясно как журналистите все още не са напипали този факт, но сигурно скоро ще го направят.

Харди стоеше неподвижен като стълб. Зачуди се дали някогашния му приятел Арт Драйсдейл нарочно му е дал само половината от фактите — не че в това имаше някаква юридическа изгода, но Арт беше известен с това, че обичаше да създава проблеми на адвокатите от защитата, само за да ги изважда от равновесие. Това бе добра поука за Харди — той наистина беше от другата страна.

— Във всеки случай — продължи Пауъл, — инспектор Теръл, който я арестува, настоя за ексхумация и го уреди чрез Страут. — Това, спомни си Харди, беше Джон Страут, съдебният лекар. — Оказва се, че госпожа Уит е спечелила нещичко и от онази смърт. Седемдесет и пет хиляди долара, а по онова време това бяха доста пари. Теръл откри, че госпожа Уит е ходела с един зъболекар, когато Нед... това е съпруг номер едно... е хвърлил топа. Да ходи със зъболекар, докато все още е била омъжена!? Колко грозно! Но, както и да е. Когато Нед е умрял, се е сметнало, че е станало заради свръхдоза... Направили са тест А, намерили са кокаин и алкохол и са написали заключението.

Харди знаеше, че в такива случаи съдебните лекари правят три проби. Третата включваше проверки на много повече вещества — барбитурати, амфетамини и така нататък, но освен това беше и много по-скъпа от първата, която бе за летливи вещества — най-вече алкохоли, така че рядко се стигаше до нея, ако още в началото се установи видима причина за настъпването на смъртта.

Харди знаеше всичко това, но все пак трябваше да попита:

— И не е проверил за нищо друго?

— Защо да проверява? Намерили са каквото са търсели, свръхдоза кокаин и алкохол... знаеш как е. Нед е бил добре натъпкан и с двете, така че въпросът е бил приключен. Само че познай какво стана сега.

— Не мога. — Харди се чувстваше вдървен.

— Атропин.

— Какво?

— Атропин.

— Какво „атропин“?

— Умрял е от атропин. Ексхумирахме го по настояване на Теръл и открихме атропин.

— Значи е умрял от свръхдоза атропин.

Пауъл поклати глава.

— Човек не умира ей така от свръхдоза атропин. Това не е наркотик. Не можеш да се надрусаш с него. А Нед е бил натъпкан до козирката.

— Това все още не означава убийство.

— Мисля, че ако се свърже с последните две, означава.

— Тя не е виновна и за тях. Не забравяй, че все още не е осъдена.

Пауъл го удостои с един уморен от света поглед, с който сякаш искаше да каже: „Е добре, така говори адвокатът за своя клиент, но все едно, като професионалисти и двамата много добре знаем каква е истината.“

— Твоята госпожа Уит е черна вдовица, Харди — каза той гласно. — За всичко това ще я обвиним в убийство първа степен. Смъртна присъда. Положението е сериозно.

— Не. Не...

Лицето на Дженифър бе съвсем преbledняло. Главата ѝ увисна надолу, но след миг тя се овладя, стана, отиде до стъклената преграда и се загледа в стаята на надзирателките.

— Нед се самоуби... може би без да иска... Но Лари и Мат уби някой друг. Кълна се пред Бога... *Не бих могла да убия собствения си син!*

Харди обърна внимание, че не казва същото за съпруга си. Седеше с отпуснати рамене, склучил пръсти на масата пред себе си.

— Разкажете ми за Антъни Алварес — подкани я той.

Тя приглади два пъти косата си с пръсти, все още с лице към стъклото.

— Не познавам никакъв Антъни Алварес.

Харди запази спокойствие.

— В полицейския доклад пише, че това е съседът ви от отсрещната страна на улицата.

Тя се обърна.

— Господин Алварес? О... *този* Антъни Алварес. Дори не знаех малкото му име. Е, и? Какво общо има той?

— Общото е това, че той е една от сериозните причини да сте тук. — Разказа ѝ показанията му накратко. Докато слушаше, тя се върна до масата и седна странично от Харди.

— Но аз не направих това. Никога не започвам да тичам, преди да мина ходом няколко пресечки, за да загрея. Не е възможно да съм затворила портата и веднага да съм хукнала. Не само не е възможно... *Не го направих!*

Харди кимна.

— А защо, според вас, твърди това? Карали ли сте се за нещо?

— Просто не мога да повярвам! — Дженифър пое дъх, потрепери и изпусна въздишка. — За четири години съм разменила с този човек около стотина думи. Дори не съм сигурна, че ще го позная, ако го видя някъде в града. Защо постъпва така с мен?

— Не знам — отвърна Харди, — но засега ми се струва, че ще е по-добре да се насочим към нещо, което би могло да ви помогне. Дали не ви е видял и някой друг съсед?

Дженифър затвори очи и се отпусна на облегалката на стола. Пролечаха извивките на тялото ѝ, гладката кожа на бузите ѝ. Харди изведнъж си даде сметка колко е привлекателна, дори и със затворническите дрехи. Пълни, леко нацупени устни, нос, издаваща сила, пропорционални кости.

— Минах покрай един мъж — каза Дженифър, все още със затворени очи. — Възрастен. Мексиканец или негър... във всеки случай беше с тъмна кожа.

— Прочетох за него. — Харди се наведе напред. — Не мисля, че ще свърши работа.

— Как така? Аз видях някого. Мисля, че може да е бил...

Харди поклати глава. Тя протегна ръка към него през масата.

— Не, не. Слушайте. Беше седмицата след Коледа. Никакви коли, жива душа наоколо... и видях онзи мъж, облечен с тежко палто... Стори ми се, че оглежда номерата на къщите. За малко щях да спра, за да го попитам дали не мога да му помогна, но не исках да закъснея, така че продължих. — Тя замълча за миг и се вгледа в Харди. — Наистина би могъл да е онзи... който... искам да кажа, все някой трябва да го е направил!

— Забелязахте ли дали има оръжие?

— Не, но...

— Видяхте ли го да влиза в двора на вашата къща?

— Не... Щях да...

— Имате ли представа защо някой, който не познава Лари лично, би искал да го убие? Или сина ви? — Погледът ѝ се втренчи в пространството помежду им. — Дженифър, ако откриете утвърдителен отговор на някой от тези въпроси, ще можем пак да поговорим за този човек, но засега няма да имаме полза от него.

— Но това би могло да се окаже...

— Когато се окаже, ще направим нужното, обещавам.

Харди си припомни, че не е дошъл, за да я разстройва, но чувстваше, че трябва да ѝ каже какво ще бъде обвинението. Макар и делото да беше на Фримън, не би навредило да събере още малко впечатления за тази жена.

— Добре, да минем нататък. Може би ви е видял и някой друг?

— Но... онзи мъж... той може да е бил...

Потупа я по ръката, задържа я на масата.

— Да продължим нататък.

Тя отдръпна ръката си.

— Трябва да ми повярвате. Не съм го направила аз и ако онова е бил...

— Ако... Може и да е имало такъв човек, може и да е застрелял Лари, но може и да е всякакъв... турист, някой, който се разхожда...

Дженифър го изгледа ядосано.

— И двете му ръце бяха в джобовете. Може да е имал пистолет.

Харди за малко щеше да ѝ припомни, че убийството е извършено с тяхното оръжие, но се овладя.

— Момент! — каза той. — Вижте какво, не сме тук, за да спорим. Ще се върнем на този мъж по-късно. Засега нямаме полза от него, освен ако не живее някъде наблизо и има начин да го намерим. Опитвам се да открия нещо, върху което да изградя защитата ви, но той няма да свърши работа.

Тя наведе глава. Тялото ѝ едва доловимо се поклащаше напред-назад.

— Направихте ли нещо необичайно, докато тичахте? Нещо, което вече сте казали на полицаите. Или не сте.

Тя престана да се поклаща. Вдигна глава, сякаш ѝ тежеше и въздъхна.

— Не ме питаха нищо такова. Искам да кажа... не смятах... нямах представа, че съм заподозряна. Заблудиха ме. Не са ме питали нищо такова.

— Но сега аз ви питам, нали? Хайде да се опитаме да открием нещо.

Дженифър кимна. Спомни си, че бе спряла пред банковия автомат на Хайт стрийт. Харди реши, че това е странно.

— Тръгнахте да спортувате с магнитната карта в джоба?

— Че какво странно има? — И му обясни, че анцузите ѝ имали джобове и най-редовно, преди да излезе, грабвала ключовете и портмонето си — където държала картата. Обясни му, че онази сутрин е стигнала до първата пресечка без да тича, минала е покрай мъжа,

после е минала тичешком още две пресечки и е спряла, за да изтегли пари от автомата.

— Беше понеделник след Коледа. Не бяхме теглили пари цели три дни.

Това поне беше някакво начало.

Оказа се, че в известен смисъл е по-лесно да обясни защо се заема с Дженифър Уит на самата нея, отколкото на жена си.

След успеха в първото си дело за убийство — когато защитаваше бившия съдия от върховния съд Анди Фаулър — Харди с изненада си даде сметка, че е станал нещо като собственост на малкия свят на юридическото общество на Сан Франциско. Адвокатите, които можеха да стоят на краката си в съдебната зала, изглежда не бяха често явление. Дори и в големите правни фирми основната работа — подготвяна от цяла армия чиновници, секретарки, счетоводители, книжни плъхове, стратежи и какви ли не още — се изнасяше от онзи, който умееше да изложи съответната теза пред съдебните заседатели и съдията убедително.

Тъй като повечето адвокати от големите фирми рядко виждаха съдебната зала отвътре, много от тях нерядко наемаха външни хора с богат практически опит, както бейзболните отбори наемат утвърдени играчи — ролята им е ограничена, но пък спасяват положението.

Поради сензационния характер на делото срещу съдията Фаулър и успеха на Харди — дотогава никому неизвестен, новоизлюпен адвокат — поне половината от големите фирми го забелязаха и веднага след като бе произнесена присъдата в полза на клиента му, телефоните започнаха да звънят.

Другото събитие, съвпадащо по време с процеса срещу Фаулър, беше раждането на Винсънт — синът на Франи и Дизмъс. В началото Харди отказваше всякакви покани за работа под предлог, че жена му има нужда от него у дома. Сега, три месеца по-късно, бе посетил единайсет фирми с луксозни офиси, облечен в единствения си официален костюм, бе приел множество покани за обеда с мъже и жени, с които чувстваше, че няма нищо общо — не че бяха неприятни хора, нищо подобно, бяха елегантни, мили, самоуверени, финансово осигурени. Просто не го привличаха като човешко същество.

Предлагаха му високи заплати, възможността след време да стане съдружник, когато щеше да получава значителни допълнителни суми всяка година.

Франи имаше сериозна застраховка, още отпреди брака им. Освен хонорара за процеса срещу Фаулър, който бе малко шестцифрено число, Харди притежаваше една четвърт от бара „Литъл Шамрок“. За къщата плащаха по-малко от шестстотин долара месечно. Не можеше да се каже, че са изпаднали в нужда, но независимо от това парите, предлагани от големите фирми, не бяха дребна работа, дори го изкушаваха.

Къщата, сега с двете деца, започваше да им отеснява и не беше невъзможно да помислят за нова. Дори на няколко пъти обсъждаха въпроса. Повече или по-малко и двамата смятаха, че един ден ще избере някоя от фирмите, ще започне работа, ще заживее като възрастен човек.

Но чисто и просто не беше готов да се обвърже с никоя от фирмите — очакваше да се появи по-добро предложение, да попадне на хора, сред които би се чувствал по-добре. Затова реши междувременно да наеме офиса в сградата на Дейвид Фримън — където седеше почти без работа, когато му се обадиха за делото на Дженифър Уит.

— Сигурно няма да са малко пари — каза Харди.

— Но това е само ново дело. Не е нова работа.

— Дори не съм го поел още. Титуляр е Фримън.

— Ала не е изключено и това да стане.

Ръцете на Харди, кръстосани пред него на масата, се разтвориха.

— Може би.

Франи се опитваше да го разбере и той не можеше да я обвини, че се безпокои. Би могъл да ѝ каже, че всъщност не е променил намеренията си, но и двамата знаеха, че не е истина. Работата в екипа на защитата при едно потенциално добре платено дело въобще не би могло да се сравни с това, да си съдружник в някоя от големите адвокатски фирми и Франи си даваше сметка за тези неща.

— Делото ще продължи дълго... година, може би две. Кой знае, то е нещо сигурно, Франи. Не се знае какво може да стане.

Жена му вдигна нагоре зелените си очи, сякаш очакваше с нетърпение да чуе точно това. Той продължи да настоява:

— Госпожа Уит струва два милиона долара, може би повече...

— Само че застрахователната компания няма да ѝ ги даде, след като е обвинена в убийство.

Беше се надявал да не стане дума за това.

— Случвали са се и по-странни неща. — Опита да се усмихне.
— Може пък да ѝ ги даде.

— Направи ми една услуга, Диз. Ще разбереш ли как точно стоят нещата?

След вечеря сложиха децата да спят и седнаха на масата в трапезарията на чаша вино и шоколадови сладки — последното кулинарно откритие на Франи, към което и двамата бяха пристрастени. Меден свещник с почти изгорели свещи хвърляше трепкаща светлина.

Франи въздъхна.

— Не искаш да работиш за някой друг, нали? — Вдигна ръка, за да му попречи да я прекъсне. — Ако е така, нямам нищо против. Но не искам да говорим за това, като че ли искаш.

— Не съм казал такова нещо.

— Но съм права, нали? Наричаш хората, които ти правеха предложения „фирмени плъхове“. Струва ми се, че фразата говори достатъчно ясно.

Харди лапна една сладка и отпи вино.

— И сам още не съм наясно. Делото на Дженифър Уит влезе в живота ми съвсем неочаквано днес сутринта. Какво трябва да направя? Фримън ме помоли да помогна. Утре ще поеме той.

— Но не ти се ще да се откажеш, нали?

— Не съм поемал никакви ангажименти, но... наистина делото е интересно. Прегледах папката.

— Имаш предвид онази, от която не можеш да си извадиш носа. Която вече си научил наизуст.

Харди се отказа.

— Да, нея.

— А какво ще стане, ако го е направила тя? — Франи вече се ловеше за сламка и си даваше сметка за това.

— Дори и така има право на адвокатска защита.

— А какво общо има това с теб?

— Адвокат ли съм?

Двамата се засмяха. Напрежението поотслабна. Едната от свещите изгасна и изпусна дим. Франи улови ръката на мъжа си.

— Слушай, знаеш, че съм с теб. Просто искам да съм сигурна, че ще постъпиш така, че после да не съжالياваш. Тук не става дума само за това дело. Ако го вземеш, след това ще правиш само това — ще вземаш нови и нови. През цялото време ще защитаващ някого.

Харди някога беше полицай, беше работил и в прокуратурата. Франи бе на мнение, че ако някой е роден, за да бъде обвинител, това е мъжът й. Беше чувала тирадите му срещу адвокатите на защитата, помнеше как ги наричаше преди време: „боклуци“ и „утайки“, готови на всичко, стига да получат приличен хонорар.

— Може би няма да е чак толкова лошо — каза той.

Франи му се усмихна.

— Просто се питах дали това е животът, който искаш да живееш.

— Искам да живея с теб.

Тя стисна ръката му.

— Разбираш какво имам предвид.

Разбираше. Той също се безпокоеше до известна степен, но също така бе наясно, че ако Дейвид Фримън го помоли да помогне за делото на Дженифър Уит с каквото и да било — а веднага му идваха на ум няколко неща, — не би могъл да откаже. Това означаваше, че се отказва от възможностите за работа, което пък на свой ред означаваше, че...

Все едно.

Угасна и другата свещ.

— Хайде да не мием чиниите сега — предложи той.

Сградата на съда в Сан Франциско се намира близо до магистрала 101 на ъгъла на 7-а улица и Браянт авеню и представлява удивително безличен сив монолит. На долните етажи се помещават различни градски и областни служби — полиция, съдебна медицина, седалището на областния прокурор, съдебни зали и чакални за подбор на съдебни заседатели. Арестите на седмия и шестия етаж са под контрола на областния шериф, а не на градската полиция. В някогашния паркинг отзад бавно израства нов затвор.

Харди влезе през задния вход, мина през детектора за метали и като избегна асансьора, който мнозина смятаха за най-бавния в Америка, се изкачи пеша на третия етаж, за да влезе в познатия хаос, който цареше в обширното фоайе.

Освен обичайния цирк, тазсутрешното представление предлагаше и група от двайсетина цигани. Униформени полицаи се мъчеха да забранят на няколко жени да си сварят кафе на газов котлон на пода. Харди най-напред се учуди как са успели да вкарат котлона през детектора за метали на входа, после се спря, за да погледа, заплепен, както винаги, от невероятните неща, които се случваха между тези зелени стени.

Изглежда спорът беше смислен — все още никой не беше повишил глас, но и пламъкът продължаваше да гори. Докато едната жена се грижеше разговорът да върви, другата наливаше течността в чаши и раздаваше на мъжете, които най-напред мушкаха бучки захар в устите си и едва после пиеха.

— Трябва да инсталират телевизионна камера и да излъчват от това фоайе на живо — чу глас. Беше Дейвид Фримън, както обикновено, с евтиния си изпомачкан костюм и с вид на човек, който не е спал цяла седмица. — Програмата може и да спечели трийсет процента от зрителите.

Харди махна с ръка.

— Ще ти трябва съдия коментатор, който да се мъчи да обяснява какво става тук. Погледни само.

Фримън се замисли.

— Добра идея. Ще се сменят на ротационен принцип, както в редовния график. „Тази седмица с вас ще бъде Мариан Браун, а през почивните дни, дами и господа, съдия Оскар Томасино!“

Тръгнаха към 32-и отдел и съдебната зала, в която след час щеше да бъде връчено обвинението на Дженифър Уит. Фримън можеше да отдели само това време, за да научи подробностите по делото. Беше безсмислено да го пилее.

— Как изглеждат нещата? — попита той.

— Искат смъртно наказание.

— Смъртно. Пауъл би трябвало да присъства един-два пъти на екзекуция, за да поомекне.

— Подозирам, че ще му хареса.

Фримън не беше склонен да мисли така — бе присъствал на шест екзекуции в няколко щата и според него нормален човек не би могъл да хареса такова нещо. Пауъл беше напълно нормален.

— Обвиняват я в три убийства, извършени за пари. Това е утежняващо обстоятелство.

— Три? — Както и Харди, Фримън също се изненада от обвинението за първия мъж на Дженифър Уит, Нед Холис, преди девет години. — Доста сериозно са се разровили, не мислиш ли?

— По-добре прочети документите.

Стигнаха до високата масивна дървена врата, която водеше към залата на съдия Оскар Томасино.

— Толкова ли е лошо положението?

— Нещата изглеждат сериозни. Обвинението не е изсмукано от пръсти. Все пак тя твърди, че не го е извършила.

Фримън отвори вратата и влязоха.

— Всяко нещо по реда си.

— Може би наистина не е.

— Може би — съгласи се Фримън. — От друга страна, може и да е.

Дори и шепотът отекваше в сводестата празна зала. Дизмъс Харди и Дейвид Фримън седнаха на последния ред — дълга, твърда и студена пейка от светло дърво. Фримън започна да прелиства папката,

скръстил крака, с незапалена пура в устата си. От време на време вадеше листове от препълненото куфарче на Харди.

— Много е окуражаващо да говори човек с теб, казвали ли са ти го?

Фримън сви рамене.

— Клиентите ми ме обичат. Защо? Защото ги отблъсквам. Дали смятам, че са виновни? Дали ме интересува? Вероятно... и за двата въпроса. Повечето пъти.

— Повечето пъти мислиш, че са виновни?

Фримън вдигна поглед от документите и го изгледа.

— Повечето пъти са виновни. Нашата работа е да ги отървем, така че ме интересува преди всичко това.

— Е, аз установих, че много силно ми се ще да й вярвам. Плачеше, изглеждаше наистина съкрушена.

— Заради загубата или задето са я хванали? — Фримън отбеляза с пръст мястото, където четеше. — Знам, знам. Аз съм жесток и циничен. Но все пак сълзи се ронят поради най-различни причини, не на последно място сред които е самосъжалението, а когато някой е хвърлен в затвора, повярвай ми, това чувство е много силно. Човек може много сериозно да рухне, виждал съм го. — Продължи да четете и след още две страници попита: — Тя е хубава, нали?

Харди кимна.

— Млада?

— В документите пише, че е на двайсет и осем.

— Двайсет и осем... значи млада. — Самият Фримън беше може би на петдесет и осем. Според Харди той не изглеждаше по-стар от осемдесет. — Добре. Млада, красива и разплакана... Естествено, че ще си склонен да й вярваш. И знаеш ли какво? Предполагам, че и тя е наясно с това. Независимо дали е убила мъжа си или не, госпожа Уит много добре знае какъв ефект оказва плачът на един нормален топлокръвен мъж, какъвто си ти. А ефектът е, че си склонен да й вярваш, че ти се иска да я утетиш. Повече от всичко друго искаш да я накараш да престане да плаче, нали? — Фримън извади пурата от устата си, изплю листче тютюн и пак я лапна. — И като стана дума, кажи ми честно. Това е нещо като мое лично изследване на общественото мнение. Направила ли го е, или не.

— Не знам. Склонен съм да мисля, че не.

— За кое точно не?

— Не знам.

— Кое не знаеш?

— Не съм сигурен... за момчето, Мат. А ако не е убила него, всички останали обвинения рухват, нали?

— Смяташ, че не е убила детето?

— Не го виждам.

— Защо? Само не ми казвай, че не е от тези.

— Добре. Поради две причини — отвърна Харди навъсено. — Най-напред, тя не просто отрече, стори ми се искрено изумена, че някой би могъл да си помисли, че е тя. Дори не искаше да говори за това, Дейвид. Искам да кажа... държеше се, сякаш е станала някаква странна грешка, която скоро ще се оправи. Що се отнася до това, че е убила собствения си син, как е възможно някой да си помисли, че... Както казах, успя да ме убеди.

— Диз, Диз... Да предположим, чисто теоретично, че тя го е направила. Ако е така, направила го е заради парите от застраховката. Дотук съгласен ли си? Добре. Да решиш да убиеш някого е много рисковано. Хората непрекъснато правят такива неща, но тези, които убиват за пари, са нещо по-различно. Ако Дженифър Уит е извършила тези убийства хладнокръвно, можеш да си сигурен, че не би го признала. Поела е риск... вече го е поела... и възнамерява да получи всичко или да изгори. Това е. Коя е другата причина?

Фримън бе оборил първата и чакаше втората.

— Просто мисля, че не е от тези...

Фримън се наведе над документите отново.

— Плаща ми се на час и смятам, че не е достатъчно.

Харди прие укора усмихнато.

— Ако махнем сина Мат, обвиненията срещу нея не изглеждат достатъчно сериозни.

— Не можем да махнем Мат. Той е бил там. Ще ми се да не е, но е бил и това е. Пауъл няма да се откаже. Убийството на детето изправя това момиче пред газовата камера.

Харди бе водил този разговор многократно. Дори и Дженифър да бе убила съпруга си Лари, а той не бе убеден в това, чувстваше се абсолютно сигурен, че смъртта на Мат е била някаква трагична

случайност, някаква лоша карта. Така или иначе, тя бе извадена от тестето и беше попаднала у тях, сега трябваше да я изиграят.

— Все още си мисля, че ако съдебните заседатели са свестни, ще я пуснат да си отиде.

— Ако са свестни, могат да пуснат и хунския вожд Атила, само че не разчитай на това.

Фримън се наведе напред и бащински сложи ръка на рамото му. Не за първи път Харди се зачуди как е възможно Фримън да е постигнал такива големи успехи и да е толкова симпатичен. Както винаги, нуждаеше се от бръснене. Устните му бяха дебели и червеникави. Бялото на мътните му очи имаше жълт оттенък, а по кожата около тях имаше петна. Беше хубав, колкото прокажен глиган — ако глиганите боледуват от проказа.

— Историята с парите няма да се хареса на заседателите. Ако повярвам, че е невинна, всъщност ще намаля шансовете ѝ, даваш ли си сметка за това?

— Как така?

Фримън се огледа в празната съдебна зала, за да е сигурен, че никой не може да ги чуе.

— Прилича на ходене по въже. Искаш да убедиш сам себе си, че защитаващ невинен човек, дотук добре, това е част от играта. Но ако наистина започнеш да вярваш, че клиентът ти е невинен, ще приемеш, че съдебните заседатели ще видят същото, което виждаш и ти. Ще сметнеш, че искат да ти повярват, да приемат твоето тълкуване на фактите.

— И аргументите ти няма да са убедителни, защото не си ги изпитал пред самия себе си — допълни Харди.

— Виждаш ли? Диз, вярвам, че имаш усет за нашия бизнес. — Фримън премести пурата в устата си. — Ако нещата опрат до съдебните заседатели, значи клиентът ти вече здравата е загазил и трябва да погледнеш на положението колкото се може по-сериозно.

— Гледам сериозно, Дейвид. Питаш ме, дали дълбоко в себе си вярвам, че Дженифър Уит е невинна. Най-малкото, не съм убеден, че обвиненията срещу нея са толкова непохватими...

— И затова искат смъртно наказание? Затова Пауъл свързва този процес с политическите си амбиции? Може би желае да се поупражнява в съда? Не мисля.

Харди се усмихна.

— Трябва да се научиш да изразяваш чувствата си, Дейвид. Някой ден ще рухнеш, ако задържаш всичко в себе си.

Фримън кимна.

— Знам. Опитвам се. Ще имат ли нещо против, ако запаля тук?

— Обзалагам се — отвърна Харди. Фримън седеше точно под табелката, че пушенето е забранено.

— Да ти призная, през цялото време смятах, че ще участваш в това.

Харди все още не беше решил точно как да повдигне въпроса за по-нататъшното си участие в защитата на Дженифър Уит, но както често се случваше, с Дейвид Фримън въпросът се оказа решен предварително.

В щат Калифорния всички дела, по които се иска смъртно наказание, протичат в две фази — за установяване на вината и за определяне на присъдата. Съдебните заседатели не биха могли да гледат с добро око на човек, който през първата фаза е твърдял за обвиняемия, че е невинен, а се е оказало, че не е — който фактически признава, че е лъгал.

За да се избегне това, през втората фаза винаги се явява друг адвокат и точно тази роля Фримън искаше да поеме Харди, ако вината на Дженифър се докажеше.

— Разбира се, ако е в състояние да плати — каза го напълно сериозно.

Дженифър Уит имаше право на съдебна защита, но, ако не разполагаше със средства да покрие разходите — а те щяха да са огромни за дело като нейното, — съдът щеше да ѝ определи служебен адвокат. В този случай нямаше никаква гаранция, че ще назначат Фримън и Харди.

Разбира се, Фримън отдавна беше одобрен от съда, но Харди все още не бе подал дори молба да бъде включен в списъците. Освен това, при такова дело — а то вероятно щеше да нашуми и да се превърне в най-добрата реклама в бизнеса, — лешоядите неминуемо щяха да налетят. Дватамата можеха да поемат защитата единствено, ако

Дженифър платеше със собствени пари — това нямаше как да се избегне.

— Ще ти кажа още нещо, Диз. Нашата практика е частна. И майка Тереза да ти е клиент, трябва да си вземеш парите.

Отново го каза съвършено сериозно и това смути Харди.

Влязоха секретарят и стенографът. Започнаха да подреждат работните си места и тихо да разговарят. Появиха се и някои адвокати — Фримън кимна на няколко от тях. Вече се събираше и публика.

Това беше висш съд — тук не се гледаха дела за неправилно паркиране. Харди остави Фримън да чете документите и отиде до преградата, която отделяше участниците в процеса от зрителите.

— Не знам защо, но очаквах да те видя тази сутрин — заяви Дийн Пауъл и го потупа по рамото.

— Казах ти, че делото е на Фримън — отвърна Харди. — Ей го там отзад, учи си урока. Аз съм само компания.

— Е, вече изясни ли му се каква ще е стратегията на защитата?

— Още не. Но на Дженифър е ясна. Тази, която обичаш най-много.

— Ще твърди, че е невинна? Че е полудяла? Или че е имала право?

— Госпожа Уит твърди, че не е извършила тези убийства.

Пауъл кимна с каменно лице, но Харди имаше чувството, че е във възторг.

— Лъже.

Съдия Оскар Томасино — с подстригана като четка коса и мургава кожа — имаше вид на човек, който няма да търпи глупости в съдебната зала, в която председателстваше повече от десет години. Тази сутрин пристигна с поредната изненада.

— Преди да започнем днес — каза той, — има ли някой в тази зала, който кара зелен шевролет „Лумина“, номер 1NCV722?

От третия ред се изправи някакъв млад латиноамериканец и вдигна ръка. Съдията му махна да се приближи и той се подчини неохотно.

— Не забелязахте ли, сър, че на мястото, където сте паркирали, има табела с надпис: „Запазено за съдия“?

Младият човек се обърна назад, сякаш търсеше подкрепа от залата.

— И какво сега? Ще си изпатя, защото съм заел мястото ви за паркиране ли?

— Не точно — отвърна Томасино, — макар че и това няма да ви се размине. Големият ви проблем е, че колата ви я няма.

Съдията махна на пристава да изведе младежа. На горния етаж щяха да решат какво да правят с него, а колата беше откарана на градския паркинг.

Харди още се подсмиваше, когато призоваха обвиняемата и защитниците. Двамата с Фримън заеха местата си зад преградата, Дийн Пауъл също се приближи, заедно с младия си помощник. След малко въведоха Дженифър и я накараха да застане на подиума пред съдията. Изглеждаше изтормозена и отчаяна, наистина като виновен човек, но арестантските дрехи биха направили същото и със Синди Крофорд. Харди я представи на Фримън.

Тя изгледа неугледния си адвокат без кой знае какъв ентузиазъм, но той бе свикнал на подобни реакции. „Това ли е защитникът ми?“ — сякаш питаше физиономията ѝ.

Обърна се пак към съдията и секретарят прочете обвинителния акт изцяло — както при всички дела за убийство.

— Дженифър Лий Уит, обвинена сте в трикратно убийство в нарушение на наказателния кодекс, секция 187. На трийсет и първи август 1983 година предумишлено и съзнателно сте лишили от живот Едуард Телър Холис, като...

Секретарят прочете обстоятелствата, при които е станало това, после премина към убийствата на Лари и Мат Уит. Когато свърши, Томасино кимна и отбеляза, че поради присъствието на господата Фримън и Харди, приема, че обвиняемата е осигурена с надлежната съдебна защита. После попита Дженифър, дали се признава за виновна.

— Невинна съм, ваша светлост.

Томасино отбеляза нещо в документите си и погледна над полукръглите си, леко мътни очила към Пауъл.

— Обвинението настоява ли за лишаване от освобождаване под гаранция?

— Настоява, ваша светлост — отговори Пауъл. — Тук имаме особени обстоятелства. Обвинена е в тройно убийство и убийство с цел облагодетелстване. Вече е убила...

— Ваша светлост! — скочи веднага Фримън. Не възнамеряваше да търпи това. Все още не бе доказано, че Дженифър е убила когото и да било. Това беше целта на процеса.

Съдията се намръщи на прокурора и каза:

— Господин Пауъл, моля ви.

Пауъл се престори на разкаян. Държането на неугледния, непохватен Фримън също бе много добре режисирано.

— Съжалявам, ваша светлост — извини се прокурорът, — но става дума за престъпления, за които се полага смъртно наказание. Законът забранява обвиняемата да се пусне под гаранция. Освен това, убедени сме, че съществува сериозен риск да се укрие.

— Ваша светлост — заговори Фримън небрежно, — обвиняемата ще предаде паспорта си. Досега не е била обвинявана, нито пък осъждана за каквото и да било престъпление. В миналото на госпожа Уит и във фактите не съществува основание за опасенията на обвинението. Не е напуснала града, макар че е имала тази възможност и няма как да не е разбирала, че е заподозряна. Освен това не е оказала съпротива при ареста.

— Добре, добре. — Томасино погледна над очилата. — Все пак, господин Фримън, тогава не е била обвинена в нищо, а сега е обвинена в тройно убийство. Това променя малко ситуацията, не мислите ли?

— Ваша светлост, госпожа Уит не е извършила тези престъпления и държи това петно да бъде изчистено от името ѝ в съда.

Томасино почти се усмихна.

— Да. Ще получи тази възможност. Но съм склонен да се съглася и с обвинението, че, след като е изправена пред евентуално смъртно наказание, най-малкото ще се изкуши да не се възползва от нея. След като вече нищо не я задържа в града и няма семейство тук...

— Ваша светлост! — Гласът на Дженифър изненада всички. Обикновено обвиняемите се чувстваха твърде потиснати, за да говорят при такива обстоятелства. — Аз имам семейство. Тук, сега.

Харди се обърна. На втория ред се бе надигнал един човек, който би могъл да бъде брат на Томасино. Един млад човек до него също се канеше да стане. Между двамата седеше мила жена на средна възраст.

На Харди му направи впечатление също така, че Дженифър едва забележимо трепна при вида на един добре облечен мъж с брада, няколко реда по-назад. И защо поне не кимна на майка си, баща си, брат си? Посочи ги на съдията с надеждата да позволи пускането ѝ под гаранция, но с нищо не показа, че са ѝ близки и държи на тях.

Томасино се съвзе бързо.

— Добре, благодаря ви. Можете да седнете.

— Ако съдът позволи, бих искал да попитам госпожа Уит — намеси се Пауъл, — от колко време не се е виждала със семейството си.

— Ваша светлост, моля! — Харди бе сигурен, че Фримън няма понятие за какво говори прокурорът, но нямаше и да остави подобно искане, без да възрази. До процеса оставаше още много време, а да се разпитва обвиняемата сега беше недопустимо.

— Какво намеквате, господин Пауъл?

— Ваша светлост, по време на разследването стана ясно, че госпожа Уит не поддържа близки отношения със семейството си. Истината е, че дори са отчуждени...

— И затова ли са тук, Дийн — засече го Фримън моментално.

Съдията удари с чукчето.

— Господин Фримън, отправяйте всичките си забележки към съда, ясно ли е?

— Разбира се, ваша светлост. Извинете ме. — Както повечето от ходовете му, този също бе пресметнат. Отклони вниманието от неприятния въпрос, поведи нещата в друга посока, дори и да ти коства предупреждение за неуважение на съда. Освен това по този начин той спечели няколко секунди, за да измисли нещо друго. — Все пак господин Пауъл би трябвало да помисли. Семейството на госпожа Уит е тук, за да я подкрепи. Какво повече е нужно?

Томасино махна с ръка и улови чукчето.

— Госпожо Уит, отбелязвам присъствието на семейството ви, но това не променя нещата. При такива обвинения не мога да ви пусна под гаранция.

— Ваша светлост... — реши Фримън да опита още веднъж, но съдията не искаше да слуша повече.

Издигна тържествено чукчето над главата си, удари леко и отсече:

— Отказвам пускане под гаранция.

Циганите бяха изчезнали от фоайето навън, но, както обикновено, разговорите продължаваха да отекват в голите стени.

— Как така не я пуснаха под гаранция? — попита бащата на Дженифър, Фил Дистефано. Фримън реши, че не е настроен докрай войнствено, но във всеки случай не е и сърдечен.

— Бихме могли да обжалваме — отвърна адвокатът, — но дори и да спечелим, съдията ще определи невъобразимо голяма сума.

— Колко, господин Фримън? — обади се миловидната госпожа Дистефано зад гърба на мъжа си.

Дистефано я сряза:

— Няма никакво значение, Нанси. Няма да е по силите ни.

И по външния им вид личеше, че е прав. Каквато и сума да определеше съдът, двамата Дистефано нямаше да са в състояние да я платят.

Фил беше с обикновен черен костюм, който не бе виждал ютия отдавна, с бяла риза — огладена, но стара, с тясна вратовръзка. Нанси беше достатъчно хубава, дори красива като дъщеря си, но нещо в присвитите ѝ устни и в държанието ѝ подсказваше, че животът ѝ никак не е бил лесен. Синът, може би двайсет и тригодишен, беше с джинси, ботуши, въздълга коса и презрителен поглед.

Семейството явно беше бедно и това изненада Харди. Досега никъде в медиите не бе споменавано, че Дженифър произхожда от бедно семейство, разговорът му с нея не го бе накарал да мисли друго — дори и в затворническите дрехи тя приличаше на заможна съпруга на лекар.

Когато Фримън обясни, че може да се очаква сума от порядъка на един милион долара, братът избухна:

— Откъде, по дяволите, ще вземе тези пари!?

— Том!

Фримън вдигна успокоително ръка.

— Точно така, синко. Целта е да не излезе от ареста. Мислят, че ще избяга.

— Не вярвам. Има много солидна защита. — Мъжът, на когото принадлежеше гласа излезе напред и подаде ръка на Фримън. — Кен Лайтнър. — Като че ли името обясняваше нещо. — Аз съм психотерапевтът на Дженифър — добави той.

Беше мъжът, когото Харди забеляза в залата. Сравнително хубав, силен, което личеше дори под добре скроения му костюм, той имаше грижливо оформена червеникава брада и тъмнокестенява коса. Странна комбинация, която, според Харди, се дължеше на боя.

— За какво ѝ е бил на Джени психар? — попита Том Дистефано.

Нанси Дистефано сложи ръка върху рамото на сина си, а Лайтнър каза:

— Вие трябва да сте Том.

— Не. Аз съм английската кралица.

Майка му застана между двамата.

— Не бъди груб, Том.

Харди се зачуди дали Том изобщо е в състояние да се владее достатъчно, за да бъде каквото и да било — дори груб. Какъвто и да беше източникът на гнева му, беше повече от ясно, че го е обзел изцяло. Оглеждаше се наляво и надясно, сякаш искаше да побегне. Майка му не пусна ръката му, но той се отскубна и се обърна към Харди:

— Да не би да се опитвате да я изкарате луда? Това ли е идеята? Мислите, че е смахната?

— Ни най-малко. — Лайтнър сякаш се стремеше към някакъв помирителен тон, с който да обхване всички и всичко.

Фримън реши, че е длъжен да ръководи представлението и не отстъпи.

— Все още не сме се спрели на някаква стратегия — каза той. — Дженифър е невинна, докато не се докаже обратното. Мисля, че по този въпрос всички сме съгласни.

Картината беше многопластова — гняв, разместване на позициите, тревога, мъка, сила. Братът Том беше в центъра, може би донякъде укротен, но Харди се надяваше никой да не избере точно този момент, за да го тласне по-нататък. Щеше да загуби.

Сега обаче Том нямаше срещу кого да насочи гнева си и стоеше здраво стъпил на земята, свиваше юмруци, дишаше тежко.

— Е... — промърмори той и затърси отговора на нещо в застлания с линолеум коридор. — По дяволите!

— Ще трябва да се справим със ситуацията — отбеляза Лайтнър. — Положението е тежко и е напълно нормално човек да се ядоса... Ние всички понякога се ядосваме...

Харди погледна Фримън. Всяка професия си има жаргон. Може би в обкръжението на Лайтнър това минаваше за нормален разговор... Но Нанси имаше друга грижа, не се интересуваше нито от гнева, нито от жаргона.

— Не могат да поискат... — не успя да произнесе „смъртно наказание“ — ... на дъщеря ми, нали? — Всеки миг можеше да се разплаче, стискаше ръката на мъжа си.

Харди реши да отклони вниманието от Фримън, да разпредели напрежението по-равномерно.

— Госпожо Дистефано, още сме твърде далеч дори от началото на делото, да не говорим за произнасянето на присъдата и наказанието. Засега е излишно да се тревожим за това.

— По-добре е да се тревожим, при това сериозно! — извика Том. — Ако сега не вземем мерки, ще се случи!

— Том? Да не би да знаеш нещо, което аз не знам? — попита Харди.

— Да. Знам! — отговори Том. — Знам, че хора като нас не могат да се надяват на честен съд. Не можем да се преборим с тях.

— С тях? Хора като вас? Какво имаш предвид?

— Бедните хора, работещите хора, по дяволите. И онези, които имат мангизи.

— Дженифър също има пари, Том — отбеляза Фил.

— Не са нейни, татко. Знаеш го. На Лари са. Затова е цялата работа, а всичко останало е блъф. Искат да си върнат мангизите, това е.

— Кой иска? — учуди се Харди.

— Няма намерение да я приемат при тях, нали? Тя е от друго тесто... Точно както ни отрязва Лари. Само че Джен се опита да си пробие път. Омъжи се за смахнатия доктор, караше лъскава кола, мъчеше се да стане една от тях. Те не прощават такива работи. Идват и ти виждат сметката, това е.

— Никой не иска да ѝ види сметката, Том.

— Майко, ти не разбираш нищо... Хващаш се на лъжите им. Нали затова сме на този хал...

— Том, престани! — намеси се Фил и застана между жена си и сина си, но Том се зае с него:

— О, да, разбира се! Ти си готов да изтърпиш всичко, нали, татко?

Стана за миг — ръката на Фил полетя и се стовари върху лицето на Том високо над бузата. Звукът отекна във фоайето.

— Не смей да ми държиш такъв тон!

Мъжете бяха настръхнали, Нанси се вмъкна между тях. Разплака се. Том отстъпи назад и вторачи гневен поглед в родителите си.

— Майната му! — изсумтя той най-накрая, обърна се и хукна по коридора.

— Съжалявам за сина си — каза майката на двамата адвокати. — Мисли си, че светът...

Това беше моментът. Гардът бе свален и Фримън реши да се възползва. Зае се с Фил.

— Често ли се виждахте с Дженифър, господин Дистефано? Ходехте ли си на гости?

— Да... да, разбира се. Тя ми е дъщеря. Затова сме и тук днес.

Фримън се обърна към госпожа Дистефано.

Тя обаче поклати глава.

— Не сме ги виждали от години.

Фил се опита да заглади положението.

— Е, Лари беше много зает, винаги. Не че не сме...

Нанси го прекъсна:

— Лари не я пускаше, Фил. Изобщо не се виждахме с тях. Никога.

Харди, Фримън и Лайтнър проследиха с очи родителите на Дженифър, които тръгнаха като попарени по коридора. От една от вратите зад тях излязоха момче и момиче — засмени и прегърнати. Може би Томасино току-що бе оставил единия от тях на мира.

— Е, каква е защитата, докторе? — обърна се Фримън към психиатъра.

Отпуснат, с ръце в джобовете, Лайтнър нямаше нужда да се замисля. Кимна към коридора, където изчезнаха родителите на Дженифър.

— Разстроени са, не мислите ли? Може да се очаква.

— Може да се очаква — повтори Харди. Тръгнаха през тълпата към асансьорите. Харди и Фримън смятаха да се качат горе, за да се видят с Дженифър — да разберат, дали имат клиентка.

Лайтнър клатеше глава.

— Току-що получихте нагледен урок. Поколения... Бащата бие майката и децата. Децата бият собствените си...

— Кой кого бие? — учуди се Фримън.

Лайтнър спря.

— Не, не... Имах предвид Лари, разбира се.

— Лари е биел Дженифър? — Това беше нещо ново за Харди. Вероятно и за Фримън. Може би не и за Пауъл. Все едно, Дженифър не го бе споменала.

Фримън разсъждаваше една стъпка напред.

— Ако говориш за „подпаленото легло“, мисля, че детето ще представлява проблем.

„Подпаленото легло“ набираше все по-голяма скорост сред юридическите кръгове като валидна защита при убийство. Вече в няколко случая съдебните заседатели бяха оправдавали малтретирани съпруги, убили половинките си — нещо като самозащита, независимо че може да са го извършили в период на относително спокойствие — когато побойникът е заспал. Това бе твърде далеч от нормалните схващания за самозащита, според които е задължително да се установи непосредствена опасност за живота на обвиняемия.

— А защо Мат да е проблем? — попита Лайтнър.

— Защото малтретираните съпруги не убиват децата си — отговори Фримън. — Ако Дженифър изобщо е малтретирана съпруга.

— *Била е*. Станало е непреднамерено, случайно.

— Трудно ще го пробуташ на съдебните заседатели.

— Мислиш ли, че тя го е направила? — попита неочаквано Харди.

Лайтнър сякаш за първи път се замисли внимателно над отговора си.

— Имала е причини.

Това не допадна на Харди. Още един човек, при това нямащ нищо общо с обвинението, изказва „компетентно мнение“, че клиентката му е „имала причини“ да убие мъжа си.

— Защото мъжът ѝ се е отнасял зле с нея?

— Разбира се — добави Лайтнър веднага, — това, че е имала причини, не означава, че го е направила.

— Какво точно искате да кажете? — вгледа се в него Харди.

— Във всеки случай не искам да кажа, че тя го е убила. Може би трябва да се запознаете с литературата по въпроса. В положението на Дженифър, човек може да изпадне в умопомрачение, което е разбираемо. Казвам, че ако това се е случило с нея, ако наистина е била жестоко малтретирана, както подозирам...

— Струва ми се, че току-що казахте...

— ... тогава всичко това трябва да е централна част от защитата ѝ. Не казах нищо повече, господин Харди.

Прикрива я от две посоки, помисли си Харди.

Асансьорът пристигна.

— Ние сме нагоре — отсече Фримън, за да се отърве от него, после омекна. — Благодаря за информацията.

— Няма защо. Ако имате нужда от мен, обадете ми се, когато пожелаете. — И Лайтнър изчезна зад затварящите се врати.

* * *

Зачакаха да доведат Дженифър в женската стая за свиждане. Фримън започна да прелиства папката, а Харди седна от другата страна на малката масичка и се загледа през прозореца. Една надзирателка подреждаше документи в древния канцеларски шкаф.

— Знаеш ли... — Не се обърна. — Човек с твоята чувствителност би трябвало да се справи с това сам. — Беше се наложило да убеждава Харди да се върне на седмия етаж. Мястото никак не беше приятно.

— Още не съм се запознал с нея.

— Току-що го направи, не помниш ли? В голямата стая със съдията. — Фримън вдигна мътните си очи. Харди се приближи до

масата и застана до него. — Знаеш ли, убеден съм, че всеки, всяка нощ трябва *поне малко* да поспи.

— Спя достатъчно — изръмжа Фримън.

— Но не изглеждаш добре.

— Слушай — смени посоката, — може изобщо да не поемем това дело. Искам го, не ме разбирай криво, но не бих я обвинил, ако ме разкара още сега. Не мога да кажа, че срещата ни беше топла. Именно заради това те взех със себе си. Поради някаква неизвестна причина, ти й допадаш. Поне в началото можеш да омекотиш нещата. Някога ти го обяснявах.

— Помня. Дори те разбрах.

— Е, и?

— Просто се мъча да те разведря, Дейвид. Вече загубихме един привърженик долу... Ако искаме да поемем делото, май ще трябва да сме малко по-любезни.

Фримън направи физиономия, но все пак успя да се усмихне уморено.

— Аз не си падам по любезностите. Затова ми трябваш ти.

Първите минути на срещата течаха. Дженифър седеше напрегнато и не каза нищо, докато Фримън ѝ обясняваше положението с пускането под гаранция — че в сериозно дело като нейното, никой адвокат не може да направи чудо. Това беше и нещо като предварителен пазарлък — призиванието на Фримън бе да защитава подсъдими, но освен това така той си вадеше и хляба, и се чувстваше длъжен да уточни точно докъде се простират задълженията му, преди да продължи. Но Дженифър искаше от него единствено да обжалва отказа за пускане под гаранция.

— Нима искате да остана тук?

Харди стоеше край вратата с ръце в джобовете. След нощта, прекарана в затвора, желанието на Дженифър да излезе под гаранция само се бе изострило — разбираемо.

Фримън скръсти ръце на масата пред себе си и отговори съвсем тихо:

— В никакъв случай, госпожо Уит. Но трябва да се съобразяваме и с реалността, а в случая става въпрос за пари.

— Пари! Нещата се оправят само с пари, нали?

За миг на Харди му се стори, че тя говори като брат си.

Фримън разпери ръце. Според него парите често се оказвали най-важното. Чувствал се задължен да ѝ разясни положението още сега, колкото и неприятно да е.

— При обжалването могат да определят гаранция от един милион. Това означава сто хиляди, за да ви отпуснат заем, плюс разноските по обжалването. Ако не сте в състояние да съберете толкова пари, възможно е да ви назначат и служебен защитник.

Тя хвърли бърз, уплашен поглед към вратата.

— А защо не вие и господин Харди?

Фримън улови ръцете си.

— Честно казано, хонорарът ни... това е мое решение, ще бъде двеста хиляди. Никой не би се съгласил за по-малко. Ако не успеете да съберете толкова пари, ще трябва да ви назначат служебен защитник.

Той смяташе, че е най-добре в началото да се държи открито до бруталност. Беше уверен, че е по-добре за клиента да му покажеш грубата си страна, за да има представа какви проблеми можеш да създаваш на своите хора и да си направи изводи как би излял с парцалите враговете си. Отдавна бе престанал да се пита дали не греши някъде с това разсъждение — нямаше време за такива работи.

— А служебният защитник не може ли да е всеки адвокат?

— Не. Трябва да е одобрен от съда. При такова сериозно дело се иска значителна компетентност.

— Значителна компетентност — промърмори Дженифър и поклати глава.

— Съжалявам, но нещата стоят така.

— Става дума за *живота ми*!

— Дейвид... — Харди почувства, че трябва да се намеси. Нещата, които наговори Фримън, може би бяха важни и дори верни, но парите не бяха чак толкова съществен фактор за него за него самия, а подозираше, че и за Дейвид, колкото и убедително той да твърдеше обратното.

Възрастният мъж вдигна очи.

— Какво?

— Ела навън за минутка.

Оставиха Дженифър край масата в малката стаичка и излязоха навън, в пустия коридор. Затворническите звуци тук се чуваха поотчетливо. Харди заговори веднага:

— Какво ще кажеш да се уточним за парите по-късно?

— Кога?

— По-късно.

— Въпросът трябва да се реши, Диз. За нея няма да е от полза, ако се наложи да сменя адвокати. — Почеса се по бръчките около дясното си око. — Ако се окаже, че не може да плати, няма да е етично да започваме. Просто се опитвам да изясня нещата в самото начало.

— Тормозиш я, това правиш.

— Така или иначе, трябва да разберем и то веднага. — Потупа Харди по рамото. — Слушай, знам, че делото е добро. Дявол да го вземе, бихме могли да го поемем безплатно само заради рекламата, но преди това искам да знам с какво си имам работа и сега му е времето да науча. После... е, ще се компенсирам пред нея. — Наклони леко глава. — Хайде да влизаме. Ще се държа мило и любезно.

Фримън седна срещу Дженифър.

— С господин Харди съжаляваме, че ви подлагаме на всичко това, Дженифър, но трябва да знаем какво е финансовото ви състояние. Ще се окаже полезно за по-нататъшната ни работа.

Мускулите на челюстта ѝ потрепваха, но лицето ѝ продължаваше да е безизразно.

— Ами... струва ми се, че парите няма да са проблем... Нали има застраховка...

Фримън поклати глава.

— Не, Дженифър. Ще блокират застраховката, докато не свърши процеса. Ако ви признаят за виновна, няма да платят.

Харди не повярва на очите си — дали наистина тази жена се опита да се усмихне?

— Но вие ще им попречите да ме признаят, нали?

Фримън пак поклати глава.

— Боя се, че не съм склонен да заложа хонорара си, Дженифър. — Харди си помисли, че Дейвид наистина не го бива да се държи

любезно. — Да не мислим за застраховката. Нещо друго, освен нея?

Дженифър обясни, че са живели в къщата си пет години, но са я купили скъпо, малко преди пазарът да замре. Може би струвала около седемдесет хиляди или малко по-малко. Ако се намери купувач. Имали малко акции, за още шейсет и пет хиляди. Мебели, някакви бижута, две коли. Разпродажба на смешни цени, помисли си Фримън.

— А какво става, ако ти позволят да излезеш под гаранция и... как се казваше... вземеш, че се пръждосаш? — попита Дженифър. — Теоретично.

— И през ум да не ви минава! Гледайте да не ви чуе някой, когато питате такива неща! Предупреждавам ви, тук, в затвора, не трябва да говорите с *никого* за *нищо*! Това е един много добър безплатен съвет. Ако ви хванат, след като се „пръждосате“, ще загубите парите за гаранцията. *Всичките*. А след известно време ще ви хванат. Повярвайте ми. После никога вече няма да намерите човек, готов да ви даде заем за гаранция и а) ще убедите цялата съдебна система, че сте виновна, второ...

— „Б“ — поправи го Харди.

— ... и второ, ще настроите всички срещу себе си, а това е много лоша идея. И през ум да не ви минава!

— Не че е пусната под гаранция, за да избяга — припомни Харди.

— Ей, да не би да сте репетирали всичко това? — попита Дженифър.

Фримън започна да драска в бележника си.

— Ето какво получих — каза той след малко. — Дори и да не обжалвате решението за гаранцията и продадете къщата заедно с всичко в нея, пак няма да имате достатъчно. Искаме да ви помогнем, но ще трябва да уведомя съдията, че се оттегляме от делото.

Дженифър го погледна.

— Има още... — каза тя. — Има още една сметка.

Фримън престана да прибира нещата си. Харди дръпна един стол и го възседна.

— Каква е тази сметка?

Дженифър сведе очи и преглътна. Очевидно бе неспокойна.

— Някога... струваше ми се, че с Лари нещата няма да тръгнат, разбирате ли? И си помислих. Че ако... че ако се наложи да заживея

сама, с Мат... искам да кажа... — Дженифър изгледа единия, после другия. — Искам да кажа, че реших да спестя нещо, за Мат и мен. За всеки случай...

— За какъв случай? — Фримън не отделяше очи от нея.

— Ами... както казах... ако нещата не тръгнат. Ако се беше наложило да се махна или нещо такова...

— От какво да се махнете? — Фримън си спомни какво каза психиатърът Лайтнър за малтретираните съпруги.

— Не мислех, че вашият съпруг ви е малтретирал — намеси се Харди. — Не споменахте такова нещо.

Дженифър вдигна ръка към лицето си, сякаш за да напипа някогашна синина.

— Не, не е... но, все пак, имах чувството, че един ден тези пари ще са ми нужни.

Най-накрая обясни — в продължение на девет години заделяла по малко настрана. Въпреки че Лари контролирал всичко, намерила начин да взема „малко от тук, малко от там“ — от парите за играчки, дрехи, храна, ремонт на къщата... всичко. Заделяла почти по хиляда на месец и се научила да влага пари в рискови акции, така че в момента разполагала с около триста хиляди — недокоснати, в брой.

— Е — кимна Фримън, — ако все още държите на нас, госпожо Уит, ще поемем делото ви.

Харди не се усмихна. Разкритието на Дженифър, колкото и правдоподобно да звучеше, го обезпокои. Би предпочел да не знае за това, честно казано. Но реалността си е реалност и никъде не бе написано, че нещата трябва да са черни или бели за удобство на Дизмъс Харди.

— Разкажете ми за Лари Уит.

Дженифър и Фримън седяха един срещу друг на масата, а Харди се бе превърнал в муха на стената, край вратата. Фримън бе извадил от чантата си термос и сега на масата димяха три чаши топло кафе.

— Какво искате да знаете? За нас двамата?

— Искам да знам *всичко*. — Фримън бе закачил сакото си на облегалката на стола. Седеше отпуснато, ризата му бе изляза от панталоните. — Все пак, може би ще е най-добре да започнем с това, колко често ви е биел.

Дженифър премигна, после се съвзе. Очите ѝ се разшириха, спряха се на Харди, после се върнаха на Фримън.

— Не съм казвала, че ме е биел... само се карахме.

Фримън протегна назад ръка, за да не позволи на Харди да се обади.

— Но все пак ви е биел — каза той с успокоителен тон.

— Не виждам какво общо има това.

— Има, Дженифър. Може да се окаже много важно. — Говореше тихо, убедително. — Заради него могат да ви оправдаят, то е валидна защита, нещо, за което съдебните заседатели могат да се хванат. Истината е, че ви е биел, нали?

Харди не можеше да не забележи, че отношението на Дейвид сега бе доста по различно от момента, когато каза на Лайтнър, че трудно би убедил съдебните заседатели, след като и детето е било убито.

Дженифър замълча, мускулите на челюстта ѝ не преставаха да се движат.

— Казах вече... *не съм убила Лари*, господин Фримън. Не ме интересува какъв възможен мотив да го направя ще изтъкнете, *не съм го убила!* Боже мой! Да не би да кажат, че съм убила и Мат?

— Вече го казват, госпожо Уит.

Смехът ѝ беше горчив, крехък.

— И защо, според тях, съм направила *това*? Какъв е бил мотивът ми да убия сина си?

Фримън продължаваше да говори тихо, с равен глас.

— Сега не става дума за Мат, Дженифър. Говорехме за Лари.

— Пет пари не давам за Лари! — Удари с юмрук по масата. — *Не съм убила Мат!* Не разбирате ли? — Погледна Харди.

Харди се почувства длъжен да се намеси.

— Ще твърдят, че Мат се е появил неочаквано, че сте изпаднали в паника или че детето е застанало пред вас, когато сте стреляли.

Тя затвори очи. Дишаше тежко.

— Но... ако е станало случайно, значи не е предумишлено убийство, нали? Искам да кажа... това не е истина, но ако твърдят, че е... няма да е същото като с Лари... — Лицето ѝ стана мъртвешки бледо.

Харди се изкуши да ѝ го обясни така, както на него го обясниха Драйсдейл и Пауъл. Въздържа се, но го обезпокои факта, че е задала въпроса и толкова трескаво отричаше.

В това време Фримън кимна, сякаш се бе уверил в нещо сам за себе си. Приведе се напред и опря ръце на масата. Гласът му продължаваше да е внимателно модулиран, но този път звучеше като инструмент. Под успокояващия тон се долавяше заплахата.

— Искам да изясним нещо още сега, Дженифър. Аз не ви обвинявам в нищо. Трябва да сте наясно, че нито вярвам, нито се съмнявам в думите ви. Каквото и да ми кажете. Не ме интересува дали сте го направили или не. Защо или защо не.

— Но аз не съм...

Фримън вдигна ръка.

— Трябва да знаете, че ако Лари ви е биел, обвинението неминуемо ще изтъкне този факт като възможен мотив да го убие. Така, ако *веднъж* сте се скарали и Лари ви е ударил, съдебните заседатели няма да приемат това за достатъчно оправдание да го убие. Ако, обаче, успеем да покажем, че побоищата са били *редовно* събитие в брака ви, че сте живели в непрекъснат страх и стрес, това вече ще е достатъчен контрааргумент. Независимо дали сте го убили или не...

Дженифър поклати глава.

— Не съм го убила, но ако съм, значи съм имала право, така ли?

Харди се изопна. Мислеше същото — нямаше как да е хем едното, хем другото. Независимо от мотива, или е убила мъжа си, или не.

Дженифър разбираше тази разлика и тя не ѝ беше безразлична. Това е добре, помисли си Харди. Но... трябваше да се съобрази с още нещо... фалшификатор, способен да планира действията си отдалеч и да действа? Способна ли бе Дженифър Уит на подобно нещо? Мисълта го обезпокои.

Фримън не отстъпваше.

— Ще трябва да изработим някаква защитна стратегия от всичко това, така че се налага да сме готови за всякакви аргументи в наша вреда. Боя се, че ако само повтаряте, че не сте вие, няма да стигнем доникъде.

Харди се приближи до масата. Лицето на Дженифър бе каменно, в очите ѝ имаше гняв. Сълзите заплашваха да потекат всеки миг. Изведнъж Фримън протегна ръце и улови нейните.

— Дженифър, това е само разговор... удрял ли ви е Лари?

Тя кимна.

— Да, но не така... искам да кажа... един два пъти го е правил, но аз си бях виновна, струва ми се.

— По-точно? — подкани я Харди.

— Ами... често обърквах нещата. Правех грешки и...

— И Лари вдигаше ръка? — попита Фримън изненадано, макар и да бе слушал подобни неща безброй пъти от клиентите си.

Дженифър сви юмрук и отново удари по масата. Играе ли? Харди не беше в състояние да прецени.

— Слушайте, престанете с този бой! Може и да ме е удрял веднъж-дваж пъти, но в никакъв случай не е имало побоища. Вярно е, че побесняваше, но ме обичаше и просто понякога се чувстваше разочарован от мен.

— И после какво? — попита Фримън.

— Какво „после какво“?

— Какво стана след като Лари ви удари? — Доця му се да добави: „за ваше добро“, но се въздържа. Чакаше. Положението ставаше сериозно.

Тя отново се сви и наведе глава — поведение, издаващо уплаха и притеснение... изглеждаше някак си познато.

— Чувстваше се ужасно. Просто не можех да си простя, че заради мен се чувстваше така...

— Заради вас? От къде на къде?

— Защото обърквах нещата. Ако...

— Нямаше да ви удари?

— Да. Не разбирате ли?

Харди и Фримън се спогледаха и Фримън продължи:

— Значи Лари се чувстваше зле, след като ви удряше?

— Ужасно. Наистина. Обичаше ме. Давам си сметка накъде биете, но това просто не е вярно. Само той ме познаваше в действителност. След това ставаше много мил... носеше ми цветя на следващия ден. — Сега сякаш нещо я смуги. — Някои от тези моменти бяха най-хубавите... После, имам предвид.

— След като ви е ударил?

— Но вие току-що казахте, че е било веднъж-дваж пъти. Значи два. А може би три?

Не се предаде.

— Не. Два пъти. Не исках да кажа „някои“ моменти... и двата пъти. — Кимна. Струваше им се, че са достигнали дъното на кладенеца, но все още им се виждаше странно, че така упорито отказва да признае за малтретирането.

Фримън погледна папката на масата пред себе си.

— Добре, тогава да поговорим за този, който е убил Лари, след като не сте вие. *Тъй като* не сте вие, имам предвид. Някакви идеи?

Тя мълча известно време, сякаш за да смени скоростите, после посегна към кафето. Погледът ѝ се проясни.

— Работеше много. Беше лекар.

— Да. А имаше ли врагове? Някой да му е имал зъб за нещо?

— Ами... може би първата му жена... Но това звучи толкова нелепо... не искам да обвинявам първата му жена в каквото и да било. Сигурна съм, че не е тя.

— Откъде сте толкова сигурна, Дженифър?

— Просто не би го направила... след толкова време. Струва ми се безсмислено.

— А би ли го направила по-рано?

Заопипва чашата, премести я, пак я взе, намести се на коравия стол.

— Положението беше такова... тя е работела, докато той е учел медицина... после е завършил и нещата не са тръгнали. Струва ми се, че тогава тя никак не се е чувствала добре.

— Заради вас ли?

Дженифър се нацупи и на Харди му заприлича на преструвка. Игра. Дженифър Уит обичаше да играе роли, сега нямаше никакво съмнение в това. Не беше лесно да я разбере човек.

Фримън продължаваше:

— Значи бившата съпруга на Лари. Как ѝ беше името?

— Моли.

— Пак питам, вие бяхте ли в картинката, когато те се разделиха?

— Вече имаха проблеми помежду си.

Това бе отговор на въпроса.

— Споменахте ли за Моли в полицията?

— Не. Казах вече... Тя не би...

— Длъжен съм да попитам, Дженифър. — Фримън записа нещо в бележника си, а Харди се приближи и седна на стола до масата.

— Някой друг, който не се е спогаждал с Лари? Какво ще кажете за Том? — Явно избухливият брат на Дженифър го бе впечатлил.

Пак се стресна, едва не подскочи. Седеше и мигаше, сякаш ѝ бяха ударили шамар.

Фримън не обърна никакво внимание на реакцията ѝ.

— Какви бяха отношенията им с Лари?

Сви рамене.

— С Лари не виждахме Том често. Толкова се заяждаше...

— За пари?

— Не знам точно за какво. Може да ме е ревнувал от мъжа ми. — Видя как я погледна Фримън и побърза да се поправи: — Не, нямах предвид такава ревност... Наистина, за каква ме смятате?

Харди се зачуди, дали и Дейвид си мисли същото като него — че тази жена всъщност зададе добър въпрос: „Наистина, за каква ме смятате?“ Трябваше да получат отговор.

Фримън пак се наведе напред.

— Дженифър, кажете ми каква ревност изпитваше Том. Достатъчна, за да убие Лари ли?

Театърът, ако беше такъв, изведнъж престана. Престанаха и нервните движения на пръстите.

— Струва ми се, че Том се ядосва заради живота, който води. Не е имал пари, не е посещавал колеж. Смята, че не е имал шанс и наистина не е имал, но това не означава, че...

— Като баща ви ли?

— Да. Мисля, че точно от това се страхува Том... че един ден ще свърши като татко. Само че татко никога не се е лакомил за повече, отколкото има. Освен всичко друго, по онова време е било много по-лесно да си купиш къща, дори и да си обикновен работник... И баща ми е бил напълно доволен. Струва ми се, че за Том тя е нещо като затвор. Аз също се чувствах донякъде така, само че се магнах.

— Какво работи той? Имам предвид Том.

— Няма постоянна работа. Понякога кара електрокар. Друг път се хваща в строителството... Каквото намери.

— И е ненавиждал Лари и вас, заедно имате пари?

— Нямахме чак толкова много, но мисля, че да. А мен и затова, че не съм ги изработила.

Кимна укоризнено, сякаш се караше на брат си.

— Но сега вече имате?

— Моля?

— Имате пари. Доста пари.

Прехапа устна — може би не разбираше какво иска да каже Фримън? Или разбираше твърде добре?

— Какво общо има това с Том?

— Може би е искал да вземе малко назаем, а Лари не се е съгласил да му даде. Ако Лари го няма, шансовете му да се спогоди със сестра си са по-големи.

Поклати глава.

— Не.

Фримън отново записа нещо. Харди реши, че ще е най-добре да провери няколко алибита. Може би и Глицки би могъл да порови малко... Ейб често казваше, че много обичал да върши едно или друго зад гърба на управлението — това разнообразявало иначе скучния живот на полицая.

Фримън сложи жилестите си ръце върху ръцете на Дженифър.

— Знаете ли какво... Аз съм по-мек и деликатен, отколкото ще бъде който и да било прокурор. Дженифър, та ние още не сме стигнали

до истински трудните въпроси! Тези са във ваша полза. Прокурорът няма да се държи така.

Тя се обърна леко настрани и предната част на дрехата ѝ се изпъна. Имаше хубав профил. Усмихна се леко — дали пак не търсеше някакъв ефект?

— Просто умирам от радост. Нямам търпение да чуя трудните.

— Добре. — Фримън отдръпна ръцете си. Усмивката му не беше приятелска. — След като нямате търпение, да започваме... Имали ли сте извънбрачни връзки?

Така се стресна, че лицето ѝ едва ли не заприлича на карикатура.

— Какво? Кога? С кого?

— Когато и да било. С когото и да било.

Впери поглед в него.

— Не. Разбира се, че не. *Категорично не!*

— Кога?

— Какво кога?

— Кога не сте имали извънбрачни връзки?

Но вече ѝ бяха прилагали този номер. Изгледа го още веднъж.

— Кога престанахте да биете кучето си, нали? Господин Фримън?

Отговори хладно:

— Понякога помага.

Дженифър взе чашата си, пресуши я и се вгледа в студените остатъци на дъното.

— А понякога — не, господин Фримън.

На Харди отново му се прииска да не беше казвала нищо... Да не би да намекваше, че ако тези номера можеха да минат, щяха да научат истината? Или чисто и просто познаваше играта им и въпреки това не лъжеше?

Фримън прибра нещата си в чантата.

— Е — каза той, когато свърши, — за начало стига толкова. Нека смелим тази информация и ще се видим утре.

— По кое време? — попита тя.

Фримън сви рамене.

— Когато ви е удобно, Дженифър.

Сега страхът пролича... Страхът, че ще остане сама и от изпитанието, което я очакваше.

— Тогава по-рано, става ли?
Фримън я потупа по рамото.
— Още с пукването на зората.

В седем часа Харди взе една бира и седна да чака жена си в „Литъл Шамрок“ — барчето на 9-а улица и Линкълн, което притежаваха с Моузес Макгайър, брат на Франи. В сряда по традиция излизаше с нея. Това бе „тяхната вечер“.

Преди да се върне към правото, Харди бе работил цяло десетилетие като дневен барман в „Шамрок“ — след времето, прекарано в областната прокуратура, когато ентусиазираният млад юрист, женен за съдийска дъщеря, изграждаше семейство — той, Джейн Фаулър и синът им Майкъл.

Никой не бе очаквал, че на петмесечна възраст Майкъл ще се изправи, така че Харди и Джейн не бяха обърнали внимание, че оставят преградите на креватчето свалени. Тази небрежност им отне бебето. Бе успяло да се прехвърли през преградата и бе паднало на главата си. Падането причини смъртта му.

След това светът на Харди постепенно рухна — външният и вътрешният. Сега, вече женен за Франи, не се стремеше да си възвърне загубеното — то си бе отишло завинаги. Имаше надежда, някакво бъдеще. Смисълът? Не беше в неговия стил, но нямаше много дни, в които да не си спомня колко празен бе животът му някога и колко различен е сега.

Не му беше ясно каква връзка има всичко това с обръщането на сто и осемдесет градуса в професията, но бе сигурен, че има такава. За първи път пое защитата на обвинен в убийство предната година, защото бе убеден, че е невинен. Помогнаха му няколко обстоятелства — неопитният съдия, който му позволи да изложи недопустимо широки аргументи, свръхамбициозният прокурор, който не бе изпипал своите, собственото му желание да спечели на всяка цена чисто и просто от яд към бюрокрацията в прокуратурата... Поради всичко това и защото се бе оказало, че някой друг е извършил убийството, той спечели. Сега, след като цял живот бе представлял обвинението, отново бе застанал от другата страна на барикадата.

— Няма нужда да се извиняваш — обади се Моузес Макгайър.
— Сърцето ти кърви и това е разбираемо. Оставаш си член на семейството. Ние те харесваме и така.

Харди си погледна часовника.

— Къде се бави Франи?

Моузес разклати питието си.

— Вероятно е тръгнала насам и ще те спаси от необходимостта да защитаваш практически незащитимата си позиция.

— Каква незащитима позиция?

— На защитник. — Моузес вдигна нагоре кривия си пръст. — Аха. Сам си ми го казвал. Многократно.

Чу се да заявява, че не е сигурен дали Дженифър Уит е виновна. Или невинна. Дяволски неприятно усещане.

Моузес изсумтя.

— Отново ще цитирам надежден източник, който освен всичко друго в този момент седи пред мен: „Щом някой е стигнал до ареста, значи го е извършил“.

Харди се усмихна.

— Когато го казах, бях незрял, безсърдечен юноша.

— А сега си зрял?

— Разбира се. Ожених се за сестра ти, грижа се за семейство, установих се. Аз съм образец гражданин, а понякога тях ги арестуват без да има причина.

— Често ли?

Харди се замисли, но не можа да измисли подходящ отговор в своя защита.

След като спечели спора, Моузес кимна и отиде в другия край на бара, за да побъбри с няколкото редовни клиенти. Заведението в сряда се оживяваше след девет. Харди продължи да пие бира.

Преди няколко години би казал, че не е на чиято страна би трябвало, но сега нямаше това чувство. Можеше да обясни на Моузес какво става след като в полицията няма достатъчно хора и всички са преуморени, а пък прокуратурата е жадна за „бройки“. Допускаха се грешки, ядът, мързелът и некомпетентността вземаха връх. Е, не често, но не и рядко. И вече му се струваше, че тъкмо затова е там — когато истината има остра нужда от показно дело, а нерядко имаше нужда тъкмо от това, той да участва. Баланс на силите. Човек срещу машина

— бюрокрацията в прокуратурата не бе нищо друго. Ейб Глицки му бе казал, че притежава трагичен недостатък — изпитва фундаментална нужда да възстановява порядъка в хаотичния космос. Глицки имаше развнтена фантазия. Не беше сигурен, че може да стигне толкова далеч, но, дявол да го вземе, имаше нещо.

Харди и Франи седяха в малко ресторантче, което се казваше „Хиро“ на улица „Джуда“ на две пресечки от „Шамрок“. Франи пиеше чай, защото избягваше пикантните ястия и сакето — все още кърмеше. Харди обаче почти бе опразнил чинията си.

Франи в действителност нямаше нужда от слаба светлина, за да изглежда привлекателна, но все пак сенките от свещите бяха повече от комплимент за нея. Харди не можеше да свали очи от лицето ѝ. Тя държеше ръката му през масата и му говореше за Вини, за разширяващия се речник на Ребека.

Остави я да си говори, изпълнен с чувството, че ако Голямото — земетресението, което цяла Калифорния очакваше всеки момент — ги пометеше в този миг, той ще умре щастлив.

— Освен „палец“, слушай, тя произнесе първата си сложна дума... „гравитация“.

— Ще ми кажеш ли в какъв контекст използва думата „гравитация“? — Беки, Ребека, беше на годинка и два месеца. Досега почти не бе демонстрирала интерес към физиката.

— Чашката ѝ падна от масата и тя се разплака. Обясних ѝ, че това се дължи единствено на гравитацията, така че Беки заклати глава и взе да повтаря „гравитация“, „гравитация“. Естествено, впоследствие реши, че трябва да експериментира с думата още стотина пъти.

— А как иначе? Човек не изоставя току-така подобно понятие. Какво щеше да стане, ако и Нютон се беше отказал?

— Е, не стигнахме чак дотам. Прибрах чашата и толкоз.

Харди вдигна обвиняващ показалец.

— Негативна подкрепа, Фран. Нали говорихме за тези неща? Ако след някоя и друга година изключи на тема „гравитация“, само ти ще си виновна.

Франи отпи от чая си.

— Е, ще преживея това тегло. — Изведнъж разговорът за децата стана излишен — моментът сякаш пареше. На ред бяха други неща. — А как мина техният ден? Ще работиш ли с Дейвид?

На фона на тихата музика Харди разказа за делото на Дженифър Уит, за отказа да я пуснат под гаранция и всичко останало — или почти всичко. Спести ѝ терзаещото подозрение, че не всичко около новата му клиентка е както изглежда на пръв поглед. Все пак спомена банковата сметка на Дженифър. „Значи има с какво да ни плати.“ После се опита да обясни откъде са се взели парите.

Франи остави чая си.

— Искаш да кажеш... че ги е откраднала? Парите, с които ще ти плати?

— Не. Не в точния смисъл. — Харди вдигна пръст. — Харесва ми каквото правиш с веждите си. Презрение и несъгласие. Бива си го.

— Не в *точния* смисъл?! Стига, моля те.

Харди се отказа.

— Е, добре, откраднала ги е. Имала е причини. Това не означава, че е лош човек. — Отново опита да олекоти положението и то се издигна като булдозер. — Така или иначе — продължи той, — това е работа поне за година. И ако Дейвид я освободи, а често успява, рекламата ще е солидна.

— А ако не успее?

— Ако не успее, моята работа ще бъде да я отърва от газовата камера.

Франи, както и повечето хора, не беше наясно с тежките наказателни дела в Калифорния. Харди обясни, че Фримън ще ръководи първата фаза, при която щеше да се определи дали Дженифър е виновна или не. След това, ако Фримън загубеше, щеше да има втора фаза, по същество втори процес, при който щеше да се отсъди едното от двете възможни наказания — доживотен затвор без право на предсрочно освобождаване или смърт.

Ако се стигнеше дотам, Харди щеше да оспорва през втората фаза...

Франи поклати глава.

— Голяма работа, няма що! Това е представата ми за ада!

— Няма да се стигне дотам. Не се безпокой.

— Да го запишем в протокола, а? Дизмъс Харди казва, че няма да се стигне дотам. Не трябва да се безпокоя. Искам да имам копие за личния си архив.

Харди внимателно набоде с вилицата си едно пъдпъдъче яйце и го сложи в устата си, наслаждавайки се на аромата.

— Ще накарам секретарката ми да ти направи един екземпляр. Слушай, Франи, Дейвид е най-добрият адвокат в града. Подхвърля ми кокал, това е всичко. Голям кокал с много месо.

— Ами ако тя го е направила? Тогава?

Харди поклати глава.

— Не е убила сина си.

— Изглежда някой си мисли, че е. Винаги си твърдял, че не могат да арестуват човек, ако не е направил нищо.

— Зablуждавал съм се. Сега прозрях истината.

Франи заопипва чашата си и след миг вдигна очи.

— Това никак не е смешно, Диз. Искам да кажа... нали има достатъчно улики, за да се твърди, че е убила сина си? Случайно или иначе.

Харди трябваше да кимне.

— И още повече, че е убила мъжа си?

— Установеното досега не означава непременно, че...

Но Франи бе слушала тази песен и го прекъсна.

— Ами първия ѝ съпруг?

Харди махна с ръка.

— Това са номерата на прокуратурата. Заровиха се в миналото и буквално изкопаха тази история. Навремето не са успели да докажат нищо, няма да успеят и сега, след десет години.

— Паметни слова. Ами ако успеят? Ако нещата не се развият както предвиждаш? Какво ще стане тогава? Или, още по-лошо, какво ще стане, ако се докаже, че тя наистина е убила двамата си мъже и детето си? — Франи потрепери ужасено.

Тези въпроси не допадаха на Харди, предимно защото си ги бе задавал сам съвсем скоро. Способността на Дженифър да се преструва, да позира, да играе роли и да крои планове не му се струваше нещо, което може да се пренебрегне. Разбира се, той не би желал да иска милост за човек, който не я заслужава, и ако Дженифър наистина бе извършила тези неща, не трябваше да се измъкне безнаказано.

Все пак той отново се превърна в добър адвокат и си каза, че най-малкото е стигнал до някаква стратегия, която ще се чуе в съда.

— Ако е убила мъжа си, мога да пледирам, че той я е малтретирал, което очевидно е истина.

— Сигурен ли си?

— Струва ми се, че да. Макар тя да се мъчи да отрече.

— Е, това е окуражаващо. Много окуражаващо.

— Става забавно...

— Защото да си с мен е забавно. В един миг няма нищо, после, бам, всичко се превръща в лунапарк.

Бяха в новия си, подобен на джип „Сузуки Самурай“ — компромис заради малките деца — и се спускаха надолу по улица „Хайт“ в десет часа вечерта. Той улови ръката ѝ. Франи внимателно я освободи.

— Почти свършихме. — Прозвуча като извинение.

От „Хиро“ решиха да се върнат в „Шамрок“, за да прекарат известно време с Моузес. Франи не беше виждала брат си цяла седмица и тъгуваше за него.

Само че преди това...

Дейвид Фримън не обичаше да наема частни детективи и предпочиташе да прави проучванията си сам. Понеже делото, с което се занимаваше, отнемаше по-голямата част от времето му, бе помолил Харди да провери някои подробности около Дженифър Уит.

Преди да свие към „Шамрок“, Харди предложи да се отбият до къщата на Дженифър, Лари и Мат, просто за да хвърлят едно око. Папката беше в колата, така че видя адреса и след близо двамайсет минути го откриха — „Олимпия Уей“. Понеже им беше по пътя, Харди реши да измери разстоянието до банката на Дженифър — тази, от която бе теглила пари.

Само че на съживената някогашна улица на хипитата, сега имаше четири банки и пред всички имаше банкови автомати. Харди записа разстоянията, а в това време Франи отбеляза колко чудесно са си прекарвали последните четирийсет и пет минути.

Банката на „Хайт“ — най-близката до къщата на Уит — беше на близо три километра. Най-далечната — почти до началото на парка

„Голдън Гейт“ — беше на около четири километра. Харди не беше сигурен дали тези данни щяха да се окажат от някакво значение, но смяташе, че е по-добре да ги има. Според него, фактите можеха да променят положението, дори и да не бе наясно как точно.

— Браво! — възкликна Франи, когато той записа последните цифри, — след като проверихме всичко това, ще мога да спя спокойно.

За Харди пропукването на зората изглеждаше така: телефонът до леглото му иззвъня в пет и половина, когато прозорецът на спалнята започваше леко да порозовява. Вдигна слушалката при първото звънене.

— Обажда се Уолтър Теръл. Събудих ли те? Съжалявам. Ейб Глицки ме помоли да ти се обадя. С какво мога да ти бъда полезен?

Харди чу младежкия глас и отбеляза мислено склонността на някои ченгета да ти се обаждат, когато си най-малко подготвен за тях. Можеше да се хване на бас, че Теръл нито е изненадан, че го събужда, нито пък съжалява. Пет и половина беше донякъде ранен час, освен за рибарите, и повечето хора знаеха това. Дори децата все още спяха.

Но така или иначе му се беше обадил и можеше да не го направи пак, така че Харди се измъкна от леглото и отиде в кухнята с телефона в ръка.

— Искаше ми се да се видим. Да поговорим за Дженифър Уит.

Пауза. Може би Глицки не бе обяснил на Теръл кой точно е Харди. И каква е връзката му с Дженифър. Но едно беше сигурно — Теръл бе наясно, че Харди не работи за прокуратурата.

— Ти ли я защитаваш? — попита Теръл накрая.

— Наказателната фаза. — Харди си наля останалото от снощи кафе, натисна копчето на микровълновата фурна.

— Аха. Видях, че работата става дебела. Хванали сте се с истинска кучка. Обвиняемата, имам предвид. Убийщата.

Харди едва се сдържа да не възрази — недоказаната убийца. Спомни си в последния момент, че ако вземеш да разправяш на ченгетата, че престъпленията на арестувания от тях не са доказани, много скоро те престават да ти бъдат приятели. Искаше Теръл да е на негова страна.

— Така или иначе тази „кучка“ може да получи добра защита, но тя не иска да се възползва. Струва ми се, че мъжът ѝ я е шамаросвал.

Очевидно това не промени мирогледа на Теръл.

— Е, и?

— Така ли е било?

На Харди му се стори, че чува как онзи свива рамене с безразличие.

— И други шамаросват жените си, само че остават живи.

— Искам да кажа — Харди извади чашата кафе от микровълновата фурна, сложи захар, разбърка, — можем да пледираме, че мъжът ѝ я е малтретирал и това ще увеличи шансовете ѝ да мине по-леко. Само че тя не иска.

Теръл замълча. За него това бе юридическо въжеиграчество. Неговата работа беше, ако пипне някой, за който има доказателства, че е извършил престъпление, да го предаде на прокуратурата. Какво ще стане по-нататък не беше негов проблем.

— За какво искаш да се видим? — попита той накрая. — Предполагам, че си чел досието.

— Разбира се.

Теръл продължаваше да говори бавно.

— Това е официалното досие. Аз писах някои от докладите. Споменава ли се нещо за побоища?

— Споменава се, че са се карали. — Харди се чувстваше като на автопилот. Мъчеше се да накара мозъка си да заработи.

— Е, това е. Има ли нещо друго? Чака ме фантастична сутрин.

— Открихте ли нещо за наемния убиец?

Гласът му се удави в презрение.

— Точно така. Наемния убиец. Градът е пълен с такива. Не, не съм открил нищо по същата причина, по която не открих и моторницата.

— Каква моторница?

— Онази, която не е била там. Както и шибаният убиец. Не съм открил и много други неща... космически пришълци, например. Ако си чел досието, знаеш, че тя говори за наемен убиец. Предполагам, че има нещо предвид, ако това е нейната версия. Какво смята да твърди?

— Изглежда толкова нелепо, че чак...

— Не. Нелепо е, да, но това не значи, че не го е измислила. Кучките като нея могат да съчинят какви ли не тъпи лъжи, не смяташ ли?

— Но ще се съгласиш, че госпожа Уит не изглежда глупава, нали?

— Не изглежда — призна Теръл. — Не мисля, че е глупава. Поне не е пълен боклук.

Така наричаха утайката на света — пласьори на наркотици, рецидивисти, всякакви други нечовеци.

Теръл продължи:

— Изпратихме хора да разпитат доста съседни и никой не е видял нищо, освен пощенския пикап в девет и половина. Един е видял Дженифър след изстрелите. След двата изстрела.

— А шофьорът на пикапа?

— Всичко това е в досието. Какво искаш да кажеш? Че шофьорът е наемен убиец, който се е направил на шофьор, за да се прикрие?

— Не... аз...

— Добре де, както обикновено, проверихме и него. На тази работа е от две години. Предполагам, че още е там.

— Имах предвид, дали е видял госпожа Уит в къщата, когато е занесъл пощата. А какво е занесъл, между другото?

— Че какво може да е в понеделника след Коледа? Някой закъснял подарък, предполагам. Можеш да го попиташ. Не знам дали е видял госпожа Уит. Мъжът ѝ се е подписал за пратката, каквато и да е била.

Харди знаеше, че ако продължава разговора по този начин, онзи ще тресне слушалката след около шест секунди. Съсипан от работа полицаи от отдел „Убийства“ и адвокат по принцип не са добра комбинация, но той си спомни забележката на Глицки за слабостта на Теръл към теориите и реши, че това е единственият начин, ако не да го привлече на своя страна, то поне да не допусне активно да му се противопостави. Човек никога не можеше да е сигурен кога един полицаи ще каже нещо важно, което иначе не би могъл да открие сам. Както бе отбелязал Глицки, някои факти просто не попадат в официалните досиета.

— Един последен въпрос, инспекторе — заговори Харди отново. — Защо се насочи към първия съпруг?

— Ами... сигурно защото съм ченге и работата ми е да душа.

Бушонът щеше да изгори съвсем скоро. Харди трябваше да постигне нещо или край с този човек.

— Слушай, Теръл, важно е да знам това, което искам да знам. Нуждая се от помощ... като ченге на ченге. — Теръл замълча и Харди добави: — Някога и аз бях ченге. Преди да стана адвокат.

— Аха, значи оттам познаваш Глицки.

Харди призна, че след Виетнам, преди юридическия факултет, е патрулирал с Глицки. Чувстваше се малко глупаво да изрежда биографията си по този начин, но си даваше сметка, че може да не се окаже излишно.

— Както и да е... Та, този... първият съпруг, дето е бил отровен...

— Нед. Е?

— Каква е версията? Имам предвид, че отровата и пистолетът са доста различни неща. Това не е един и същи почерк.

Розовата ивица над града се бе разширила и сега беше синя лента под ниски облаци. Слънцето се показва над Оукланд Хилс. Кафето — старо и силно — започваше да действа. Откъм детската стая в задния край на къщата се разнесе гладният плач на Винсънт, после долетя тихият глас на Франи, която го успокояваше.

Харди пропусна няколко думи, но се съсредоточи отново към средата на изречението.

— ... застраховки и в двата случая. Реших, че си струва пак да поровим в случая с Нед. Оказа се, че е имало защо.

— И смяташ, че е била Дженифър?

— Нед е бил убит. Това е връзката. После Лари и детето. Собственото ѝ дете. Дявол да го вземе, тази жена трябва да гори в ада!

Ребека дотича през кухненската врата с нощницата си на мечета, прегърна крака на баща си и обяви какво смята да закусва — сироп, сок, ябълков сок, сироп, палачинки, сироп и кленов сироп.

— Извинявай — каза Харди в слушалката. — Нападнаха ме децата. Все пак ми се ще да разбере как сте научили това. Вероятно сте прави... Не знам, просто искам да разбира.

Ласкателството, старото изпитано оръжие. Теръл заяви, че Харди може да назове удобно време и двамата да видят дали ще се разберат.

Затвори телефона и попита дъщеря си дали би искала сироп с палачинките. Тя отговори, че най-много обичала сироп.

Всичко беше записано в досието. Оказа се, че освен съседите, разпитани от колегите на Теръл, самият той лично бе разпитвал шофьора на пощенския пикап два дни след смъртта на Лари Уит.

Колетът бе доставен от Фредерико Ривера — двацет и шест годишен испаноговорец — в 9:30 сутринта, понеделник, 28 декември. Знаел точно колко е часа поради няколко причини — първо, Лари Уит се подписал, че получава колета и след това си погледнал часовника, за да впише и времето („много стриктен тип“) до това, което разносвачът вече бил написал — двама души потвърждаваха, че е било 9:30. Но освен това Фредерико слушал и някаква радиостанция, която давала за награда екскурзии до Хавай, ако се обадиш девети по ред след като пуснели някакво старо парче от златния фон, което в този ден било „Имам две лица“ на Лу Кристи. Винаги пускали парчето точно в десет и половина. Фред си спомнял всичко това, защото водещият извикал, че оставало точно един час — така Фред разбрал, че било 9,30 и когато отново се качил зад волана, планирал маршрута си така, че в съдбовния час да се окаже край уличен телефон.

Харди седеше на масата в кухнята и преглеждаше своето копие от досието — беше го направил в кантората предния ден. Изведнъж му хрумна нещо и извика на Франи, за да я попита дали знае кой пее „Имам две лица“. Тя отговори, че не, защото било преди да се роди.

Все още нямаше седем.

— Аз съм само на двацет и седем, Дизмъс. Никой на моята възраст не познава тези песни.

— Фред Ривера ги познава. — Разказа ѝ за Лу Кристи и за „Имам две лица“ — един от големите хитове от ерата на поп музиката. Трябвало да ѝ го пусне някой път, ако се оказало, че все още го имал някъде сред старите плочи на 45 оборота. Тя отвърна, че гори от нетърпение. Попита я дали някога е слушала такива плочи и, усмихнат, продължи да чете досието.

И откри, че наистина не се налага да се потвърждава точното време на пристигането на Фред, защото се оказа, че „Федерал Експрес“ използва компютъризирани автомобили и след всяка доставка шофьорът е длъжен да впише съответната информация. Теръл бе проверил — той имаше свои теории, но също така беше и педантичен, — че в дневника е вписано 9:31 — една минута, за да може Фред да приключи с Лари и да се върне до камиончето.

Фред Ривера не бе видял Дженифър в къщата ѝ в 9:30, но като се вземеше предвид доколко е бил погълнат от мисълта за парчето по радиото, едва ли би ѝ обърнал внимание и ако се бе разхождала гола зад гърба на Лари. Е, може би не чак дотам. Харди се зачуди къде ли е бил Мат.

Госпожа Флорънс Барбието се бе обадила в полицията в 9:40 — „две минути“, след като чула изстрелите. Къщите на „Олимпия Уей“, макар и големи, буквално бяха една до друга — на не повече от десетина метра разстояние. Тя бе чула изстрелите, погледнала към съседната къща през прозореца, замислила се, после излязла и позвънила на семейство Уит. Когато никой не ѝ отворил, се върнала и се обадила в полицията.

Харди си помисли, че минутите по-скоро са били пет, а не две. А това означаваше, че или изстрелите са били произведени в 9:38, или три-четири минути преди това. Дали такава дребна подробност щеше да промени нещо? Може би. Може би не.

Постепенно фактите се трупаха. Също и възможните им тълкувания.

Дженифър скоро разбра, че хората там не са чак толкова различни. Не беше го очаквала. Сега не ѝ се струваха толкова груби и не я плашеха колкото в първия момент, когато я доведоха. Бяха паднали духом, затворени, предимно хрисими. Като нея.

Не че беше райт на земята — вулгарността бе ужасяваща, но тя ѝ се струваше дори утешителна, нещо като споделени чувства между хора, които се люлеят в една и съща люлка. Това бе техният език, техният свят и всеки, който не го харесваше, можеше да върви по дяволите.

В началото никой не даваше пет пари дали е убила мъжа си или не. Но когато чуха за сина ѝ... като че ли разбраха за какво става дума. Проліча си и тя не ги винеше. Но всичко ѝ се струваше някак нереално.

Предната вечер, след като алчния за пари стар адвокат си отиде заедно с приятния си млад сътрудник, тя плака часове наред на горния нар в килията. В 3 следобед заключиха всички по местата им, за да направят редовната проверка, което отне близо час. После донесоха храната.

По това време Дженифър имаше чувството, че вече не са ѝ останали сълзи. Тя взе машинално подноса с пластмасовите прибори и последва няколко други жени в голямата столова. Седна под телевизора.

Не беше в състояние да хапне нищо — бульон, кюфте, фалшиво картофено пюре, грах, три филийки хляб. Лари би запратил подобен обяд в другия край на стаята — освен всичко останало, грахът и хлябът бяха залети с бульон. Отново се разплака.

— По-добре хапни, сладурче. И по-гадни лайна са давали. —
Беше една висока, достолепна негърка. — За първи път ли?

Дженифър дори не разбра за какво я пита. За първи път ли яде
такова кюфте? За първи път ли плаче? Поклати глава.

— Не знам, просто не знам...

Жената, казваше се Клара, не продължи да я разпитва. Не беше нейна работа да любопитства какво не знае Дженифър. Седна до нея — дори поиска разрешение — и обясни, че са я прибрали — пак — за кражба.

— А ти за какво?

Дженифър набоде на вилицата си парче от кюфтето и го лапна. Нямахше никакъв вкус — добър или лош.

— Мислят, че съм убила мъжа си.

Клара кимна. Не беше впечатлена.

— Сигурно си го е заслужавал. Лошо ли те биеше?

— Не съм казала такова нещо. Беше добър човек. Лекар. Не съм го убила аз.

— Разбира се, че не си. — Клара се наведе към чинията си. — Не се безпокой. Кажй, че те е биел и ще те пуснат. Ще видиш. Ще се измъкнеш оттук без проблеми. Всичко ще се нареди, няма за какво да плачеш.

— Мъчно ми е за сина ми. — Дженифър не искаше да каже това, но някак си не успя да се сдържи.

Клара остави вилицата.

— Знам. И на мен ми е мъчно за бебчето ми. Родни е на две години и е много сладък. Но няма да ми лепнат повече от година, така че ще изкарам тук пет месеца и двацет дни. Дотогава ще го гледа Елси, сестра ми. Тя се държи добре с него. Понякога на мен ми идва в повече, та сега ми е нещо като отпуска. И за двама ни. Бог сигурно е решил така.

Дженифър поклати глава.

— Моето момче го няма. Мъртво е. — Почувства, че Клара спира да се храни. Негърката сложи ръка върху нейната и я изгледа с тъжни, влажни очи.

— Ох, горката!

— Мислят, че съм убила и него. Това е лудост! Казват, че бил влязъл в стаята, докато сме се карали с Лари и аз съм докопала пистолет или нещо такова... Безумие, лудост!... И няма пускане под гаранция.

Клара дръпна ръката си. Гласът ѝ стана дрезгав и нисък.

— Не съм чувала да няма пускане под гаранция.

Дженифър ѝ обясни, че сега го чува.

— Сигурна ли си? Мина ли процедурата? Трябва да е минала. Горката! Колко голям беше синът ти?

— На седем. Казваше се Мат. Обясниха, че ще ми искат смъртна присъда.

— Смъртна присъда? Е, имаш късмет. — Последното сякаш я оживи. Дженифър я изгледа неразбиращо и Клара добави: — Кожата ти не е нужния цвят, скъпа. Никога няма да тикнат в газовата камера бяла жена като теб.

На закуска бяха Клара, новата бяла жена, Риа (грабеж), Мерседес (убийство), Роузи (нападение) и Дженифър. Всички мъже и жени на седмия етаж или очакваха делата си, или да ги преместят в щатски затвор.

Делото на Мерседес беше насрочено за след две седмици и тя бе прекарала в ареста четири месеца. Наръгала с нож непрокопсания си съпруг, защото ѝ изневерявал и най-накрая тя не издържала. Роузи се бе нахвърлила върху приятеля си с точилка и не разполагаше с две хиляди долара, за да плати гаранцията. Делото ѝ беше след шест дни, но тя не смяташе, че ще се намери съд, който да я осъди за такова нещо.

Риа беше на годините на Дженифър, с нейния ръст и същата коса, но красотата ѝ беше повехнала. Разказа им как мъжът ѝ я предлагал на клиенти и извадили късмет (или нямали късмет) като попаднали на някакъв тип, който си загубил портфейла с хиляда долара.

— Затова ме обвиниха в грабеж.

— Само това и чакат — отбеляза Клара.

— Колко е гаранцията ти? — попита Дженифър. Напоследък доста мислеше за пускането под гаранция. Притежаваше триста хиляди долара и ако имаше как да се измъкне от затвора за около една трета от тях, с останалите двеста хиляди би могла да изчезне за дълго. Завинаги. Защо се канеше да ги даде на Дейвид Фримън? Да ги пропилее така? Някак си не ѝ се струваше смислено.

— Пет хиляди — отвърна Риа. — След ден-два Джими ще ги събере. Всичко е наред. Разбрахме се с него за това.

— Искаш да кажеш, че приятелят ти ще ти донесе пет хиляди долара и ти ще се прибереш у дома тази вечер или утре? И толкова?

— Тя не може да излезе под гаранция. — Дженифър беше откритие на Клара и тя държеше да го сподели с останалите. — Не й дават.

Риа не й обърна внимание, но изглежда надуши нещо. Нещо около Дженифър.

— Не те пускат под гаранция? Възможно ли е? Не искаш ли да излезеш оттук?

— Всички искат да излязат — обади се Мерседес.

— Аз не искам — намеси се Роузи. Тя беше най-млада от всички — симпатична латиноамериканка с миловидно лице. — Ще стоя тук колкото може повече.

— Искаш да стоиш тук?

Роузи стрелна Дженифър с черните си очи.

— Искам да съм някъде, където няма да ям бой.

— Чул те Господ — каза Мерседес. — Амин.

— Ако ме пуснат — продължи Роузи, — още на следващия ден ще ме напердаши. Имам чувството, че ако пак вдигне ръка, ще убия този кучи син. Тук съм в безопасност. — Лицето й просветна. — Никой няма да ме удря. И аз няма да удрям никого. Ще постоя в затвора, после ще видим.

Една от надзирателките, на чийто ревер имаше табелка с името Джесъп, се приближи до тях.

— Забавлявате ли се, госпожици? Така изглежда. — Чукна леко масата с палката си и присви устни. — Стига толкова. Изяжте си помята и да ви няма.

Дженифър чу името си по високоговорителя.

Фримън беше прав. Харди също. Дженифър ги изгледа предизвикателно — единия, после другия. Фримън, който очевидно бе преживявал подобни сцени многократно, заговори спокойно:

— Обикновено около едно толкова сложно дело за убийство отиват между половин и един милион, така че парите ти ще бъдат похарчени.

— И какво?

— Какво какво, Дженифър?

— Какво ще стане, след като свършат.

— Тогава ще се обърнем към съда и ще ни плаща щатът.

— А не могат ли да наемат обществен защитник?

— Могат, но няма да го направят. Ако вземат нов екип, ще трябва да мине още половин година, докато влезе в крак. Дотогава ние ще сме навлезли дълбоко в делото и съдът ще предпочете нас.

— Ами ако не споменем... тайната ми сметка?

Фримън поклати глава и се заразхожда напред-назад.

— Дженифър, ако не използваме тази тайна сметка, няма да имаме с какво да започнем и съдът ще назначи когото си поиска, защото в началото ще е без значение. Ти вече каза, че не искаш това да стане, нали? Виждаш ли, аз всъщност не разбирам проблема. Даваш ли си сметка, че става дума за живота ти? Как можеш да мислиш за някакви си пари, които няма да можеш да изхарчиш, ако не си осигуриш най-добрата възможна защита, а, честно казано, дори и да си я осигуриш.

Браво, Дейвид, помисли си Харди. Точно така, подслади й живота. Даваше си сметка, че Фримън трябва да покаже на Дженифър реалността, но по реакцията й личеше, че е прекалил. Главата й отново клюмна по типичния начин, в очите й се появиха сълзи. Реагираше естествено. Или твърде естествено? Остави това, каза си Харди.

Фримън не се трогна от гледката, но спря пред Дженифър и продължи по-тихо:

— Дженифър, погледни ме. Добре, погледни ме. Слушай сега, ще направим всичко възможно да те измъкнем оттук. Обещавам. Това ми е работата. Ако те признаят за невинна, ще прибереш към пет милиона от застраховката. Ако обаче не те признаят... няма да получиш нищо. Нито застраховка, нито парите от тайната си сметка. Може да ти дадат и най-голямото наказание. Така че решавай. Какво ще правим?

Тя преглътна с усилие и се вгледа в масата пред себе си.

— Проблемът е, че ако ви наема, няма да имам с какво да платя гаранцията, нали? — прошепна Дженифър след малко.

В началото Харди дори не го възприе. Само преди минута Дженифър Уит беше съкрушена. Или така изглеждаше. Сега погледът й беше ясен, бе вдигнала глава.

И Фримън забеляза. Тази дама определено не беше глупачка. Изведнъж атмосферата в малката стаичка стана напрегната. Харди стоеше настрана, но Фримън се наведе към Дженифър.

— Добре — каза той. — Добре.

— Какво добре? — Клиентката им се отдръпна назад и отпусна ръката си зад облегалката на сгъваемия стол.

Фримън не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Ако успеем да уредим пускане под гаранция. Както знаеш, вече ни отказаха. Мислиш си, че със стотина хиляди ще платиш и после ще изчезнеш, нали?

Дженифър срещна погледа му мълчаливо.

— Смяташ, че къщата ти струва милион долара? Вчера не мислеше така, спомни си. Парите от тайната ти сметка няма да стигнат. Нито пък застраховката. Ще ти трябва поне милион. Независимо кой те защитава и колко ще му платиш, истината е това. Пускането под гаранция е губене на време. Дори и да ти позволят, няма да можеш да платиш.

— И това значи, че ще стоя тук, докато приключи делото, така ли?

Фримън кимна.

— Боя се, че е така. — А може би и след това, помисли си той, но не го каза гласно.

Дженифър се замисли върху чутото, облегна се на масата и кръстоса ръце пред гърдите си. След малко, съвсем изненадващо, се усмихна. Харди за първи път я виждаше да се усмихва. Изглеждаше добре.

— Ще трябва да помисля върху това малко повече.

Харди понечи да се намеси, но Фримън го спря с жест.

— Добре, Дженифър. Искаш ли да се оттеглим от защитата ти?

— Не! Не съм казала такова нещо! Не може ли да ми оставите още малко време, за да съм съвсем сигурна?

— Дженифър, трябва да платиш. Съдът ще иска документ, че имаш защита. Ако не сме ние, както ти обясних, ще назначат някой друг служебно. И пак ще му плащаш, докато свършат личните ти средства.

— А мога ли да платя... да кажем двайсет и пет хиляди долара сега, а останалите в понеделник, ако реша да продължавам...

— И какъв е другият вариант? Да не продължаваш? Да се признаеш за виновна? Ако... и това е голямо „ако“... ако прокурорът се съгласи на споразумение, ще ти лепнат доживотен затвор, без право на предсрочно освобождаване.

Харди отново не бе в състояние да я разбере. Очите ѝ блестяха, бяха живи. Уплашена? Придава си смел вид? Или...

— Не знам...

Харди почувства, че трябва да каже нещо.

— Дженифър, да се признаеш за виновна, означава, че искаш по-малко наказание, даваш ли си сметка за това?

Тя кимна замислено.

— Но ти твърдеше, и то доста упорито, че не си виновна. Кое е истината?

— Диз, няма значение — намеси се Фримън. — Не сега.

Но „професионализмът“ на Фримън му бе дошъл до гуша. Вече бе навлязъл във фактите, в съмненията, в увереността, в собствените си мотиви и историята на Дженифър. Удари по масата с длан и извика:

— По дяволите, Дейвид! За мен има! — Обърна се към Дженифър и повтори въпроса си: — Кое е истината? И каквато и да е тя, нека не я променяме повече!

Дженифър наведе глава за миг, после го погледна.

— Може би си мисля, че няма как да спечеля делото. Това не е ли достатъчно основание да се призная за виновна?

В момента, в който Фримън каза „да“, Харди извика:

— Не, ако не си го направила!

— Не съм.

Харди се изправи.

— Добре тогава.

Фримън извади от чантата си лист хартия и каза, сякаш се бяха споразумели поне преди месец:

— Е, Дженифър, да се залавяме за работа.

Харди допи кафето си при Лу Гърка и реши, че това ще е обядът — отдавна беше загубил надежда, че ще изпълнят поръчката му. Жената на Лу беше китайка и готвеше сама — понякога превъзходно, винаги неповторимо, — но днес явно не беше в настроение.

След близо двучасовия разговор с Фримън и него, Дженифър продължаваше да настоява, че е невинна. Нямаше да се признае за виновна, дори и да се споразумееха с прокурора. Това само по себе си не беше зле. Поне отпаднаше несигурността. Принуждаваше адвокатите си да се придържат към класическата, пасивна стратегия на отричането — при всяка възможност да демонстрират слабостите в аргументите на обвинението, чиято задача беше да докаже вината. Фримън щеше да пледира, че то не е в състояние да се справи.

Само че в действителност нещата не бяха толкова прости. Както се опитаха да обяснят на клиентката си, твърденията на обвинителите не бяха никак неподплатени. Разполагаха с веществени доказателства, предполагаем мотив, дори очевидци. Мъчеха се да я убедят, че не става дума за някаква политическа или друга вендета. Никой не бе тръгнал да отмъщава на Дженифър Уит. При предварителния процес съдебните заседатели бяха стигнали до извода, че има достатъчно основания да я обвинят, нищо не пречеше съдебните заседатели при същинския процес да стигнат до извода, че е виновна.

Обвиненията във връзка с първия ѝ съпруг, Нед, още повече влошаваха положението. Онова беше станало отдавна наистина, но пък подобно съвпадение — особено като се вземат предвид солидните застраховки и в двата случая — нямаше да остане незабелязано и трудно можеше да се оспори.

В същото време обаче позицията на Дженифър осигуряваше на Фримън стратегия, а на Харди — конкретна посока. Можеха да следват само една, изпитана с времето и истинска пътека. Да открият дупките, ако не фактите, и да ги запълнят с контрааргументи.

* * *

Мъглата се бе вдигнала, но за сметка на това — за да не може Сан Франциско да се наслаждава на слънчевата топлина — бе излязъл вятър откъм океана. Харди стоеше на външната стълба на четвъртия етаж на съдебната палата и се вслушваше във виенето му в отсрещния строеж — бъдещия затвор.

Ейб Глицки отвори вратата, излезе и огледа намръщено пращните вихрушки и носещите се по улицата хартии.

— Имам хубав кабинет на няколко крачки оттук. Забрави ли?

— Там е Пауъл.

Глицки кимна.

— Точно така. Това е работното му място. Не и твоето, бих добавил. Защо всъщност се намираме тук, Диз?

— Провеждаме тайна среща, Ейб. Питам се дали не би искал да се повозиш с мен.

Глицки бе бръкнал в джобовете на якето си. Между устните му се показа редица бели зъби.

— В средата на седмицата, в средата на работния ден... защо не? Просто ще се измъкна и толкова. Никой няма да забележи. И без това в момента не правя нищо.

— Ейб, искам да ме предпазиш от едно престъпление. Ако го извърша и ме хванат...

— Ако го извършиш и те хванат...

Харди го спря.

— Моля те, Ейб, намирам се на кръстопът в живота и кариерата си. Ако извърша това престъпление и ме хванат, ще ми отнемат разрешителното за работа, ще ме уволнят, Франи вероятно ще поиска развод, децата ще живеят със съзнанието, че баща им е криминален тип. И сега животът ми сякаш минава като на филмова лента пред очите ми...

— Пред очите ти. — Глицки поклати глава в поредния порив на вятъра.

— Хайде — подкани го Харди, — няма да ти отнеме и час.

— Защо върша всичко това? — попита Глицки.

— Мисля, че изпитваш вътрешна нужда да докажеш себе си. Понякога се безпокоя за теб. Наистина. Мъж на твоята възраст...

— Моята възраст е и твоя възраст.

— Знам, но аз съм по-млад. И изглеждам по-добре. Странно е, но е истина.

Глицки присви устни.

— Тъжно.

Намираха се във фойето на „Банк ъв Америка“ на „Хайт“ и „Коул“. Харди подаде подписаното от Дженифър пълномощно на вицепрезидента — млада чернокожа жена на име Изабел Рийд, която изглежда никак не се притесни от вида и възрастта на Глицки. Тя провери теглените суми от автомата сутринта на 28 декември и се върна с информацията, че до сметката е бил осъществяван достъп в 9:43 часа и понеже и без друго станало дума за времето, в 4:30 трябвало да си тръгва и ако имали нужда от услугите й...

Харди отговори, че няма да имат нужда, благодари й и бутна Глицки, за да си вървят.

— Ако все пак ви потрябва нещо, тук съм всеки ден — добави жената.

— Знаете ли... — Харди изведнъж си спомни. — Има нещо, ако не възразявате... Ейбрахам, мислиш ли, че трябва да сверим онова?

По пътя към банката Харди обясни на Глицки, че тъкмо затова идва. Полицейската му значка им даваше достъп не само до сметката на Дженифър, но и до цялата автоматизирана система. Докато услужливата банкова служителка се занимаваше със справката, Харди се обади на „Пасифик Бел“ — метеорологичната служба, която осигуряваше „официалното“ време, по което полицията регистрираше спешните обаждания на телефон 911 — и го сравни с часовника на банката.

Оказа се, че има три минути разлика — в банката беше 2:11 минути, а според „Пасифик Бел“ беше 2:14.

— Има ли някакво значение? — попита служителката Глицки. Харди сякаш бе престанал да съществува.

— Може да се окаже изключително важно — кимна Ейбрахам. — В този случай. Но така или иначе, трябва да сверявате часовника си. Архивите имат смисъл само ако са точни.

Госпожа Рийд кимна съсредоточено, благодари им и подаде визитната си картичка на Глицки. После сякаш размисли и подаде една и на Харди.

Навън вятърът духаше все така силно.

— Ето затова го правим — отбеляза Харди стиснал зъби. — Архивите имат смисъл само ако са точни.

Глицки — щастливо женен с три деца, — се усмихваше непрекъснато, а това му случваше два пъти годишно.

Качиха се на колата и след известно време Глицки не издържа:

— Предавам се. Какво престъпление предотвратих с тази усилена полицейска работа?

Харди отговори абсолютно сериозно:

— Резервният вариант предвиждаше да се облека като нинджа, да нахълтам в банката посред нощ и да проверя каквото трябва. Този вариант не беше много добър и не мислех, че ще свърши работа.

Глицки поклати глава безмълвно.

Харди се замисли. Госпожа Барбието бе набрала телефона на полицията в 9:35, което означаваше, че в банката е било 9:37. Ако Дженифър е излязла две минути преди обаждането в 9:35, според показанията на госпожа Барбието, би трябвало да е изминала два километра и седемстотин метра бегом за осем минути, за да изтегли пари от автоматa в 9:45. Това не бе възможно. Ако, от друга страна, между изстрелите и обаждането в полицията, което Харди смяташе за по-вероятно, бяха изминали не три, а пет минути, Дженифър разполагаше с единайсет минути. Това бе доста бързо, но не невъзможно.

Глицки, без да си дава сметка защо, беше прав — сведенията на госпожа Рийд от банката за времето можеха да се окажат много важни, ако не и най-важните.

Наложи се отново да се качи до ареста, защото макар и Дженифър да му бе дала разрешение да влиза в къщата ѝ, той бе забравил да вземе ключа, който се съхраняваше заедно с останалите ѝ вещи при шерифа. За да му го дадат, най-напред трябваше да вземе подписа на Дженифър.

— Господин Харди, нали?

Харди пое протегнатата ръка. Беше изненадващо мека за такъв едър човек. Когато вратата се отвори, Кен Лайтнър, психоаналитикът на Дженифър, стоеше зад решетките край асансьора, с кестенявата си коса и рижата си брада.

— Отивам при Дженифър. Трябва да я измъкнем оттук. Това място не е за нея... И вие идвате, за да я видите, нали?

Харди му разказа за ключа. Този човек не беше от неговата кръвна група, но пък нищо не пречеше да се държи с него учтиво.

— Всъщност — продължи Лайтнър, когато вратата на асансьора се затвори, — добре е, че сте тук. Канех се да ви се обадя.

— Ако е за Дженифър, трябва да говорите с Дейвид Фримън. Той е нейният адвокат.

— Да... Фримън... — Лайтнър замълча за миг и добави: — Изглежда Дженифър има по-високо мнение за вас.

Харди сви рамене. Какво би могъл да отговори? Реши да си замълчи.

— Но вие също я представяте, нали?

— Трябва да ви уверя, че ако вие или Дженифър смятате, че мога да се меря с Дейвид Фримън като адвокат, дълбоко грешите. Дейвид е малко рязък, вярно е, но такъв му е стилът. Той рядко губи дела, а именно в това са интересите на клиентката му.

— Ами ако... ако на нея ѝ е по-приятно с вас, отколкото с него?

Между решетката и вратата на асансьора нямаше много място, но въпреки това Харди отстъпи назад.

— Докторе, самата ситуация никак не е приятна. Аз работя с Дейвид и за Дейвид. На този етап не представлявам официално интересите на Дженифър и, честно казано, малко съм объркан, защото не знам каква е вашата роля във всичко това. Тя ли поиска от вас да говорите с мен?

— Не, не направо. Не искам да ви обиждам, господин Харди, но основната ми грижа е Дженифър. Тя е объркана, покрусена от скръб, разтревожена, много, много нещастна...

— Тя е в затвора, докторе.

Лайтнър рязко се обърна.

— Не, не... нямам предвид положението ѝ сега. — Овладея се и заговори по-тихо. — Вижте, господин Харди, тя не може да остане тук. Просто няма да оцелее цяла година, колкото вероятно ще се точи

делото. Видяхте ли... разбира се, че сте. Знаете какво е. А господин Фримън я е предупредил да не се надява на пускане под гаранция. Защо? Това ли е нейният интерес?

Харди започваше да губи търпение.

— Това е реалността, докторе. Ако бях неин адвокат, щях да я посъветвам същото. Боя се, че няма да позволят пускане под гаранция. Няма да излезе оттук.

Лайтнър поклати глава.

— Струва ми се, че ако остане в затвора, има голяма вероятност да се самоубие.

— Не разговаряте с когото трябва, докторе. Обърнете се към съдията... Или към тези, които пишат законите. Освен това мисля, че малко преувеличавате. Затворът наистина не е приятно място, но днес прекарах с Дженифър близо два часа и не забелязах никакви признаци на депресия или склонност към самоубийство.

— Бихте ли ги разпознали, ако ги забележите, господин Харди?

Харди си даде сметка, че психоаналитикът има право, но пък започваше и да му лази по нервите.

— Струва ми се. А сега, моля да ме извините.

— Не, почакайте, моля ви.

Харди зачака.

— Съжалявам. Може би не подходах правилно, но все някой трябва да разбере за какво става дума тук — добави Лайтнър.

— Вие знаете ли?

— Знам, господин Харди. Лекувам тази жена от четири години. Имала е кризи, когато съм бил принуден да ѝ предписвам антидепресанти. Налице са сериозни симптоми, които налагат лечение.

На Харди му хрумна очевидният отговор:

— След като ги има от четири години, докторе, значи нямат нищо общо със затвора.

Не бе доволен от себе си, че го казва, но онзи наистина го вбесяваше.

Лайтнър го докосна по лакътя и пое дълбоко дъх, сякаш вземаше отговорно решение.

— Ето какво... — заговори той с нисък глас. — Ако ви кажа, че наистина може да го е извършила тя... не искате ли да знаете защо? За това става дума.

— Казахте, че и вие сте го забелязали... в един момент е жизнена и енергична, в следващия заприличва на покрусена жертва... наведена глава, апатия, отпуснатост... Няма апетит, настроенията ѝ рязко се менят от летаргия до свръхактивност. Кошмарите не ѝ позволяват да спи. Всичко това са класически симптоми на депресията.

Харди остави Лайтнър да отиде с него за ключа — това беше основната му цел, в края на краищата — и после заедно слязоха на третия етаж — етажа на прокуратурата. Като бивш служител, Харди познаваше помещенията и отведе психоаналитика в една стаичка за журналисти до фоайето с асансьорите.

В четвъртък следобед тук беше спокойно. Нямаше никакви репортери, нито пък други хора. Старите, библиотечни маси и изподрасканите ученически чинове създаваха дори впечатление за уют.

В момента диагнозата на Лайтнър за Дженифър не бе най-интересното за Харди, макар и предположението му да го стресна.

— Това все още не означава, че е убила някого — отбеляза той.

Лайтнър седеше на една маса край прозореца.

— Да, само по себе си не означава... но, казвам ви, боя се, че тя е убила съпруга си.

— Сигурен ли сте? От нея ли го чухте?

— Не, но знам...

— Ами сина ѝ?

— Нямам понятие как се е случило това. Може да си е мислела, че е Лари.

— Седемгодишно дете? Собствения ѝ син?

— Казах ви, че не знам как е станало. Момчето може да се е оказало между тях, да е натиснала спусъка по невнимание, някаква ужасна случайност.

Това не е невъзможно, помисли си Харди. Ако е имало пистолет, никакви случайности не са изключени. Самият той би могъл да измисли поне половин дузина сценарии, по които Мат да е намерил трагичната си смърт.

— Но тя отрича — възрази той. — Откъде знаете? Защо го твърдите?

Най-накрая директен въпрос. Лайтнър облегна добре скроения си костюм на масата. През прозореца се процеждаше слънчев лъч и осветяваше червеникавата му брада.

Психоаналитикът въздъхна и сви юмруци.

— Най-простият отговор е, *за да престане Лари да я бие.*

Харди се бе свил на един старомоден единичен чин и въртеше пръст по ръба на издълбаното гнездо за мастилница. Беше изопнал крака напред с кръстосани глезени.

— Твърди, че не я е биел. Карали се, както всички, но...

— Разбира се, че ще го каже. Но не е истина.

— Не е истина — повтори Харди. — А откъде да знам, че не е? — Той вдигна ръка и добави: — Не, не започвам да се заяждам отново. Просто имам нужда от някакво доказателство, от потвърждение. Признанието на Дженифър. Нещо друго. Иначе ще предположа, че го казвате, за да дадете на Дженифър възможност да се измъкне.

Лайтнър кимна.

— Така е. Само че позицията ми в този случай е малко особена. Убедих сам себе си, че мога да ви кажа някои неща, до които ще стигнете и без мен, ако разполагате с достатъчно време. Но се боя, че нямам право да ви кажа как съм научил.

След миг Харди отвърна:

— Лекарска тайна.

Ножът с две остриета. Лайтнър наведе леко глава.

— И без да се намесвам аз, някъде трябва да са останали следи. Никога не го е казвала, но мисля, че често е сменяла лекарите си. Те са длъжни да съобщават.

Харди си даде сметка, че е прав. Когато някой посети лекар заради определен вид нараняване — изгаряне, рана, счупване и така нататък — и заяви, че е паднал от велосипед или по стълбата, а нараняването изглежда подозрително, лекарят по закон бе длъжен да съобщи в полицията. Стига да има сериозни основания да смята, че е извършено нещо нередно.

Харди зададе очевидния въпрос:

— Но вие сте знаели, че Дженифър е търпяла побоища. Защо не съобщихте?

Лайтнър го изгледа тъжно.

— Аз съм психоаналитик. Ние сме освободени от това задължение. Тя не позволи. Беше ми пациентка и беше нейно право.

— Значи е сменяла лекарите, за да не заподозрат? И да не съобщят. Нещо друго?

— Съседите може да знаят нещо. Колко пъти са се местили? Това също може да подсказва нещо.

Харди се съгласи, но посочи, че ако е била малтретирана, самата Дженифър би трябвало да го каже най-напред, а тя отричаше.

— Ще се съгласите, че това ни създава известни трудности — завърши той.

— Да, разбира се. Съгласен съм.

— Е?

— Реших, че трябва да ви уведомя. Както казахте, това трябва да е нейната защита. *Затова* го е направила.

Харди се опита да седне прав на малкия чин. Опря се с лакти на плота.

— Доктор Лайтнър, напомням ви, че тя отрича както побоищата, така и да е убивала когото и да било. Днес дъвкахме това отново и отново. Дженифър не е съгласна да се изтъкват побоищата пред съда и толкова. Никой не е в състояние да я накара да промени мнението си — нито аз, нито Фримън, нито някой друг. И това ме кара да си задам един въпрос... Защо, по дяволите, не признае, че е била малтретирана? Както казахте, в наши дни доста хора отърват кожата с подобен аргумент. Има куп прецеденти. Разяснихме й го. Защо, след като това е най-добрият й шанс, може би единственият шанс да спаси живота си, тя не желае да го използва?

— Срамува се. Боя се, че е доста сложно, господин Харди.

— Опитайте, може и да разбере.

— Добре... Отчасти проблемът е социален. Поне на теория. Тя се срамува, че е била в състояние да живее с човек, който я пребива от бой. Защо просто не го е напуснала?

— Това питам и аз.

— За родителите й, а и въобще за хората с нейното възпитание, не е допустимо да зарежеш брака си. Трябва на всяка цена да потръгне, иначе те гледат като черна овца. От друга страна, хората от така наречените висши класи нямат подобни проблеми или поне така се смята. Дженифър цял живот е искала да принадлежи към висшата

класа, за да се отърве от лошия живот. Затова се е омъжила за по-богат от нея. Два пъти. И с течение на времето се е отдалечила от родителите си. С основание, бих добавил.

— А защо?

— Сега стигаме до най-същественото обяснение на очевидната нелепост една малтретирана жена да не иска да напусне мъчителя си. Тя самата произлиза от семейство, в което подобни неща са били почти ежедневие... баща ѝ малтретира майка ѝ... Сигурно сте забелязали как се държи той, когато се срещнахте. Когато едно дете расте в подобна атмосфера, непременно ще си зададе въпроса... или поне Дженифър го е направила... защо, защо бащата се отнася така с майката. Както повечето момичета, тя е обичала баща си и се е налагало да вярва, че и той я обича. В такъв случай излиза, че майката си го *заслужава*. Защо да го заслужава, тя е можела само да гадае, а детското въображение понякога е жестоко. Нима е трудно, след като в детството си е смятала малтретирането за справедливо наказание, Дженифър да приложи същото обяснение и към себе си, когато собственият ѝ съпруг я малтретира? Чувството, останало от едно време я уверява, че по някакъв начин и тя трябва да е отговорна... но наред с детските чувства, сега са налице и чувствата на възрастна жена... чувството за самосъхранение... — Лайтнър се усмихна смутено. — Не бих искал да продължавам, господин Харди, но за Дженифър е много важно вие и господин Фримън да научите колкото се може повече, след като ще я защитавате с съда.

Харди си даде сметка, че чулото до голяма степен звучи смислено, но би могло да се оцвети и по друг начин.

— Докторе, не искам да ви обиждам, но доколко психо брътвежи са факт? Имам предвид, доколко мога да се доверя на всичко това? На колко от вашите заключения ще мога да разчитам? Естествено надявам се и сам да открия някои факти?

Лайтнър нямаше вид на обиден. Кимна с мъртвешки сериозно лице.

— На всичките. На абсолютно всичките, господин Харди.

На избледняващата дневна светлина къщата на семейство Уит изглеждаше впечатляваща. Предишната вечер, когато Франи и Харди минаха покрай нея с колата си, мястото им се стори усамотено. Улицата минаваше покрай някаква детска площадка. Беше тихо, призрачно. Работещите улични лампи хвърляха лъчи през ранните пролетни листа на дърветата, надвиснали над уличното платно. Живите плетове бяха високи и добре подравнени.

През деня усещането за самота и уединение беше дори по-силно. Харди слезе от колата и огледа къщата на Дженифър, на два парцела от парка, откъм южната страна на улицата. На запад блестеше океана, а на север се виждаше небостъргача „Сутро“, протегнал ръждясалите си ръце към небето. Мина му през ум, че някои от дву- и триетажните къщи могат спокойно да се намират и в най-богатите квартали на града — величествени и великолепни, в тях може би живееха хора, които не биха забелязали липсата на триста хиляди долара, ако изчезнат достатъчно бавно.

Плетът на семейство Уит — около метър — не беше висок колкото другите, но беше не по-зле поддържан. Пред него имаше бяла телена ограда с шипове. Портата беше затворена, а плетът свиваше под деветдесет градуса и продължаваше покрай правата алея навътре през двора.

Мина му през ум, че допреди два дни Дженифър бе живяла тук, бе влизала и излизала, без да си дава сметка, че в същия момент някъде са преценили, че има достатъчно основания за задържането ѝ. Неприятна мисъл.

Но не по-неприятна от чувството, което го обзе, когато превъртя ключа. Някъде наблизо се разлая куче. Не спираше. Харди зачака собственикът му да излезе и да го успокои, да провери защо лае. Това не стана. Не стана нищо и бесният лай продължи. Би могъл да е крадец, въоръжен с щанга, а не адвокат, на когото са поверили ключ. И — очевидно — никой не би се заинтересувал от него.

И сред подобни съседи се бяха намерили двама очевидци за времето на убийството и още няколко за пристигането на пощенското камионче? Теръл трябва да е бил много убедителен, каза си Харди.

Влезе и след около минута кучето млъкна.

Къщата беше бяла. Подът в антрето беше от бял италиански мрамор на розови ивици. Меката мебел във всекидневната беше модерна, бяла, шкафите и етажерките — черни. Кремав килим се простираше от стена до стена. Сред окачените картини Харди разпозна репродукция на „Майка изяжда детето си“ на Гоя. Приблужи се и разгледа още няколко репродукции и оригинали, които не би окачил и в тъмен заключен килер, да не говорим за всекидневната на къща, в която има малко дете.

В бележника си записа да напомни на Фримън да не допуска журналисти до това място. Предположи, че обстановката отразява вкусовете на Лари, не на Дженифър.

На целия долен етаж всичко беше безукорно чисто, стерилно. Кухнята — бели и черни квадрати на пода, бели и черни мебели — сякаш никога не бе използвана. Над печката висяха медни съдини.

Тишината бе тежка — Харди се улови, че ходи на пръсти из стаята на първия етаж. В трапезарията видя черна лакирана маса и шест стола. Библиотека, пълна най-вече с медицински книги. Никакви романи — само биографии и история. Малка стаичка с камина, канапе и поставка за списания. Никакви списания. Дръпна покривката на леглото — нямаше чаршафи.

Спря в долния край на стълбата. Нима Дженифър бе обитавала тази къща? Не се виждаше никакъв признак за живот. Отбеляза си да я попита да не би през последните месеци да е била другаде. И къде.

Месец след като с Франи се нанесе в новата си къща, от един лунапарк ѝ купи картичка с надпис: „ЧИСТАТА КЪЩА Е ПРИЗНАК ЗА ПОХАБЕН ЖИВОТ“. Сега тя висеше гордо в кухнята. Реши че няма смисъл да проверява дали и Дженифър случайно няма такава.

Горе бе съвсем същото. Вляво беше стаята на Мат — оправено легло, старателно подредени играчки. Слънцето залязваше и изпълваше пространството вътре с оранжев блясък. Оттам се влизаше в баня и нарисованите с шаблон морски кончета на стената бяха единственият признак засега, че някой е живял тук.

Мина отново покрай стълбата и спря, за да погледне надолу към всекидневната и трапезарията. Бяло. Черно. Огледала, метал и сгъстяващ се полуздрач. Прииска му се да свършва колкото се може по-бързо и да се махне оттук.

Голямата спалня го изненада. Жълтата полицейска лента все още беше там — не залепена на вратата, а се търкаляше на пода отпред. Прекрачи я и влезе.

След като специалистите от полицията бяха свършили работата и чистачките бяха почистили, Харди изведнъж се почувства уверен, че Дженифър не е стъпвала в тази стая. Върху голия матрак на леглото имаше сгънати чаршафи и одеяла, на шкафа до вратата към банята видях кърпи, валма прах по ъглите.

Не знаеше дали си го въобразява, но му се стори, че вижда следи от кръвта. Беше тъмно и щракна ключа на лампата. Крушката изпука и изгоря. На двете нощни шкафчета край леглото също имаше лампи и той бързо, неспокойно, отиде и натисна копчето на едната. Така беше по-добре. Заобиколи леглото и запали другата. Наведе се и прокара ръка по белия мъхест килим. Стори му се, че вижда петно. Както и очакваше, не откри нищо, но все пак почувства облекчение.

Изправи се. Беше по-спокоен. Запали лампата в банята и надзърна. И тук нямаше признаци за живот. Угаси лампите край леглото и излезе, като на прага спря за миг, за да погледне още веднъж стаята, в която бяха извършени убийствата.

В края на коридора, вляво, имаше още една врата. Лампата — този път не изгоря — му помогна да види безличен кабинет с шкафове, папки, рафтове с медицински списания. В средата имаше голямо черно бюро, добре подредено, покрито със зелена кожа. Харди седна зад него.

Очевидно и тук не бе влизал никой. Върху бюрото имаше дебел слой прах. Зачуди се дали полицаите са направили опис на вещите в тази стая и си даде сметка, че може и да не се е наложило. Самата Дженифър бе предоставила компрометиращия списък, „забравяйки“, че пистолетът липсва.

И, естествено, ако наистина не бе влизала в спалнята, нямаше как да предположи, че липсва. Това би могло да се окаже съществено. Трябваше да я попита. Записа си.

Продължи да седи и докато последните слънчеви лъчи се процеждаха през завесите на прозореца, се опита да си представи как ли е изглеждал животът в тази къща. Педантичният ред навсякъде, според него, би могъл да те докара до лудост. Просто човек нямаше къде да се отпусне, дори донякъде. Когато всичко това се натрупа, нямаше как да изпуснеш парата. Емоциите трябваше да се взривят...

Надраска последните си бележки върху бюрото и се загледа към прозореца. В този момент с лявата ръка напипа нещо. В горния ляв ъгъл изпод зелената кожа се подаваше лист хартия.

Беше от джобен бележник със спирала, неравномерно откъснат. Изглеждаше нехарактерно за Лари Уит — подобен човек не би могъл да понесе неравномерностите по края. Той би отрязал листа с ножичка или с остроото си джобно ножче.

Харди се усмихна презрително при мисълта. Но имаше нещо по-съществено. Датата на листчето беше 23/12, а отдолу бе написано „НЕ!!!“. Освен трите възклицателни знака, беше подчертано два пъти и оградено в кръгче. Най-отдолу имаше телефонен номер, с код 213 — Лос Анджелес.

Харди го набра.

— Юридическа кантора.

Естествено, помисли си той. Представи се и поиска да говори с шефа. Часовникът му показваше пет и петнайсет, беше четвъртък, но юридическите кантори никога не спят — без никакво колебание му отговориха, че госпожа Клайн ще му се обади веднага.

Не беше съвсем веднага, но не се и забави прекалено. Реши, че госпожа Клайн или е имала много тежък ден, или е човек, с когото не би прекарал свободното си време.

— Съжалявам — каза тя, — не успях да схвана. Вие сте?

Харди обясни още веднъж — че представя клиентка в Сан Франциско и сред документите ѝ е открил телефонния номер, който е набрал. Попита каква би могла да е връзката. Коя фирма? Реши да играе нейната игра не по-зле от нея.

— „Крейн и Крейн“. Коя е клиентката ви?

— Дженифър Уит.

Госпожа Клайн замълча.

— Името не ми е познато лично — заяви тя след малко и се засмя уморено. — Но това не означава нищо.

— А Лари Уит? Съпругът ѝ. Може би някой от вашите адвокати знае? Вие управляващ съдружник ли сте? Дали ще е възможно да...

— Не, няма! — изведнъж гласът ѝ стана рязък. Още една пауза, толкова дълга, че Харди реши, че е затворила.

— Госпожо Клайн?

— Ох, извинете ме. Моля ви. Просто не съм на себе си. Тази седмица... О, дори и това не е редно да казвам...

— Всичко наред ли е?

— Не, господин Харди, нали? Не всичко е наред.

— Съжалявам — каза той. Напрежението в големите фирми може би наистина беше такова, каквото го описваха слуховете. — Ще се обадя по-късно.

— Не, няма смисъл. Искам да кажа... — Чу се ридание. — Толкова съжалявам! Искам да кажа... господин Симпсън няма да бъде тук... Той е... беше... управляващият съдружник. Убиха го.

Като хипнотизиран, Харди изслуша фактите. Оказа се, че господин Симпсън е Симпсън Крейн, бивш управляващ съдружник на „Крейн и Крейн“. Преди седмица той и жена му били застреляни у дома им. Занимавал се с антипрофсъюзни дела и напоследък преговарял за някакви контракти. Подозирали, че профсъюзите са наели някой, за да го очисти, но полицията нямала никакви улики и всичко било в сферата на предположенията. Сега фирмата управлявал синът на Симпсън, Тод, но, както можело и да се очаква, никак не било леко.

Когато Харди затвори, навън бе станало съвсем тъмно. Сгъна листчето с телефонния номер и го прибра в портфейла си. Остави лампата на бюрото запалена, излезе в коридора, спусна се по стълбата и най-накрая — слава Богу — излезе навън.

— Боже мой! — прошепна.

* * *

Докато шофираше към дома си, донякъде за да се отърве от неприятното чувство, останало му от посещението в къщата на Уит, си позволи да се укори, задето бе нарекъл листчето с телефона „документ“. Ясно си спомняше първия път, когато бе срещнал тази

дума като студент по право. Надутите фрази, претенциозността и въобще всичко в дефиницията му се бе сторило толкова нелепо и толкова откровено глупаво, че си бе направил труда да я запомни наизуст. Закле се като адвокат никога да не я употребява.

Терминът „документ“ тук се използва в най-широк смисъл и включва всички ръкописни, печатни, машинописни, графични и по друг начин запазени материали, репродуцирани или оригинални, включително неточни преписи, първоначални, междинни или окончателни чернови, проекти и записи от всякакъв вид, изготвени на ръка, по механичен, електронен, фотографски или друг път, както и аудио (например магнетофонни записи) и видео записи на всякакви изказвания, разговори и събития, включително, без ограничения, резюмета, адресни справочници, рекламни материали, споразумения, анализи, лични бележници, брошури, календари, диаграми, циркулярни писма, настолни календари, дневници, указатели, магнитни дискове, всякакви рисунки, финансови и други оценки, извлечения и изчисления, указания, печатни органи на организации или други публикации, инструкции, вътрешна и външна кореспонденция, фактури, номенклатури, професионални характеристики, счетоводни книги, лицензи, наръчници, бележки, организационни структури, памфлети, разрешителни, пълномощия, снимки, картини, планове, проекти, рекламни материали, публикации, платежни нареждания, графици, спецификации, стандарти, статистически анализи, стенографски записки, изследвания, магнетофонни ленти, телеграми, телетипни съобщения, видеокасети, ваучери, работни скици, чертежи, папки и така нататък.

Яребица на крушово дърво.

И сега, без да се замисля, бе нарекъл този къс хартия с дата, телефонен номер и два пъти подчертано НЕ!!! „документ“!

Никак не се радваше.

Риа, жената, която външно приличаше на Дженифър Уит, крещя и се кара на своя Джими толкова ядосано и дълго, че когато най-накрая надзирателката дойде и измъкна телефонната слушалка от ръцете ѝ, за да я окачи на вилката, тя само наведе глава и се върна мълчаливо в килията си. В съседната килия Дженифър се надигна на лакът върху нара си.

— Не ми прозвуча добре.

— Това лайно! — След трийсетина секунди пауза Риа отново влизаше във форма. — Този педераст Джими ми каза, че трябвало да чакам още *няколко дни!* Можело и седмица! *Седмица* тук! Майната му! Ако се чука с някоя друга, ще го убия тоя кучи син!

— Какво точно ти каза? — попита Дженифър, като се надяваше да я зарази със спокойствието си. Подобен тон бе може би подходящ, когато е на смях, когато всички са заедно и се веселят, но когато е изблик на гняв... напомняше ѝ за Лари, за други неща, за собственото ѝ положение. От избухването на Риа я полазиха тръпки. Сви се върху изпоцапания гол дюшек и се опита да ги укроти. — За парите ли?

— Това мръсно лайно! — Риа сграбчи пластмасовата чашка, в която бяха пастата и четката ѝ за зъби и я запрати към решетката.

— Риа, престани, моля те!

Риа престана да крещи и ругае, но след това направи няколко крачки, свлече се на пода и се разплака.

След малко Дженифър стана от нара и се приближи до решетката, която ги разделяше.

— Не успял да намери пари за гаранцията ли?

Риа поклати глава тихо.

— В началото каза, че трябвало да почакам най-много още ден-два. Сега вика, че без мен приходите му намалели и му трябвало повече време. Какво ще кажеш? Без мен приходите му намалели! — И тя отново се разрида.

— Колко ти трябват? — попита Дженифър.

— Какво?

— Колко пари каза, че ти е гаранцията. Пет хиляди?

Риа кимна.

— Защо?

Дженифър седна на пода, сви колене пред гърдите си и ги обви с ръце. Бе научила доста неща за затвора. Клара също знаеше много,

както и Мерседес. Ако ти стиска и имаш пари, ако ножът е опрял до кокала, можеш да подкупиш надзирателите, да уредиш едно или друго. Беше се случвало много пъти.

— Още не съм съвсем сигурна — отвърна Дженифър, — но може би ще му помогна да ги намери. — Каза го съвсем тихо, после вдигна очи към Риа. Искаше да е сигурна, че ако някой друг чуе, ще може да отрече. Риа я гледаше с полуотворена уста, сякаш не вярваше на ушите си. — Разбира се, ще трябва и ти да ми помогнеш, ако се наложи.

„Лудницата“ на госпожа Картър бе главната забележителност на улица „Калифорния“ в продължение на половин век. Сервираха „помия“ — гъсто турско кафе и преди еспресото да се наложи през седемдесетте, в „Лудницата“ можеше да се намери най-добрата „Ява“ в цялата западна част на града. Луан, дъщерята на госпожа Картър, все още си правеше „помия“ по стария начин — разбъркваше едро смлени зърна в кипяща вода и после наливаше през цедка. Получаваше се доста силна течност.

Харди имаше нужда тъкмо от това. През нощта двете ангелчета ги бяха будили с Франи поне шест пъти едно след друго — Ребека имаше възпалено ухо и температура, а Винсънт, както обикновено, искаше да яде. Забавляваха се, но и двамата родители бяха на мнение, че са преживявали и по-добри времена.

Описанието, което Глицки бе направил на Уолтър Теръл — блед, кестеняв, с мустаци — не беше кой знае колко точно. Оказа се мургав, средиземноморски тип, доста далеч от предварителната представа. Харди седна и сложи куфарчето си на масата, за да го познае онзи. След малко Теръл се появи и се настани безшумно срещу него.

Беше и по-млад от очакваното — на около трийсет и две. На четирийсет Харди не се чувстваше стар, но се разстройваше, защото повечето от хората, с които работеше, в последно време бяха по-млади от него и това не бе убягнало от вниманието му.

Теръл беше с маратонки, протрити дънки „Ливайс“, бяла риза на ситни райета и сако, което му бе по мярка. Каквито и да бяха съмненията на Глицки към Теръл и неговите теории, този човек сигурно бе успял да се прояви, след като беше стигнал до отдел „Убийства“.

Щом му донесоха кафето, той отпи, потрепери и започна да слага вътре захар, сякаш идеше краят на света.

— Що за име е Дизмъс? — Пак опита „помията“. Продължи да разбърква.

Харди обясни за хиляден път, че това е името на добрия крадец от кръста до Христос.

— Мисля си, че нашите са искали да ме накажат за нещо. Като си помисля, че можеха да ме кръстят Бил или Джак...

Теръл се ухили.

— Да, каквото и да е, само не Сюзън. — Пак отпи от кафето и този път остави лъжичката. — Кошмарно е. И хората го пият всеки ден?

— Всеки ден.

— Кошмарно. — Посочи куфарчето на Харди и попита: — Е, провери ли за Нед?

Харди кимна. Бе прегледал доклада за ексхумацията на Едуард (Нед) Холис предишната нощ, след като сложиха децата да спят, за щастие на жена си, която не бе разговаряла с възрастен човек през последните няколко дни и очакваше да прекарат вечерта заедно.

Усмивката и приветливото държане не бяха съвсем убедителни. Теръл беше хитро ченге и можеше да си се държи колкото си иска дружелюбно, но в никакъв случай нямаше да позволи някакъв си адвокат да му прилага номера, дори и по една случайност да е приятел на Ейб Глицки.

Харди кимна пак. Тук нямаше какво да печели.

— Опитвам се да разбера какво е станало с Нед. Естествено, Дженифър няма какво да каже по въпроса. Открили са атропин?

Теръл посочи куфарчето.

— Нали така пише?

— Да, но какво от това?

Харди го изненада за първи път.

— Как какво?

— Открили са известна концентрация на атропин в предната част на дясното бедро. И това показва, че може да е инжектиран?

— Разбира се.

— Добре, така да е. А какво показва, че го е направила Дженифър?

Теръл отново опита кафето и този път не забеляза, че е кошмарно.

— Не се е набоцкал сам. Атропинът не е наркотик.

— Добре, така да е, но какво доказва това? Може да се е опитвал да се самоубие. Може да е успял. Искам да разбера дали има нещо, за което не знам, защото иначе не виждам как така всичко това може да се превърне в обвинение в убийство.

Теръл очевидно се съдържаше с усилие. Лицето му се зачерви.

— Превърнало се е в обвинение в убийство, защото го е убила. Твоята Дженифър му е видяла сметката за седемдесет и пет бона.

Харди се опита да успокои топката.

— Не казвам, че не е. Просто се питах какви доказателства... дали имате доказателства, че тя е инжектирала атропина. Откъде сте сигурни, че изобщо е била в стаята?

— Била е. Оставила го е да се тъпче с алкохол и кокаин, докато изгуби съзнание и после го е боднала със спринцовката. Когато лекарят го е видял мъртъв, е установил голямо количество кокаин и е решил, че няма смисъл да проверява за други неща. — Той потропа с пръст по масата и добави: — Това е, което се е случило, господин Харди. Няма съмнение.

Това „господин Харди“ не беше добър признак и Дизмъс нямаше намерение да гневи инспектора повече.

— Не казвам, че не е. Прокуратурата е преценила, че трябва и е повдигнала обвинението. Струва ми се обаче, че е трябвало да разполагат с още доказателства.

Теръл поомекна малко и зае защитна позиция.

— Има и още. Нали им заведох Харлън Пул?

— Любовникът ѝ? Зъболекарят? Как се добра до него?

— Срецнах името му в показанията на Дженифър. Отидох при него и поговорихме. — Теръл се наведе напред и продължи нетърпеливо: — Понякога в нашата работа се налага да имаш някаква интуиция. Имаш чувството, че знаеш какво е станало, притискаш когото трябва и готово.

— И ти пристисна Пул?

Теръл очевидно си спомняше случая с удоволствие.

— Не се наложи да го притискам кой знае колко. Този тип има добра практика, четирийсет годишен, жена, три деца. Казах му, че ако ми помогне, ще се опитам името му да не се чува. Разприказва се моментално.

— И какво каза?

— Че му е изчезнал атропинът една вечер, след като Дженифър се отбила за малък вечерен сеанс. Изглежда са го направили на стола... макар че не стана съвсем ясно. — Теръл се ухили. — Останах с впечатлението, че с жена си вече не го прави така. Все едно. Не разбрал за какво става дума, докато мъжът й Нед не хвърлил топа. Чак тогава си изкарал акъла. Решил, че Дженифър го е направила и полека-лека я изоставил.

— Защото си е помислил, че е убила Нед?

— Да, защото е убила Нед.

Харди се облегна назад. За да спечели малко време, вдигна чашата си, изпи утайката и направи физиономия. Липсваше нещо много съществено.

— Нека уточним. Когато Нед е умрял, Пул е решил, че го е направила Дженифър, нали?

Теръл кимна.

— Това заключение не е ли малко прибързано? Трябва да е знаел какво е намислила тя... да се е досещал. Нали?

— Разбира се. Тя е говорила за това.

— Че смята да убие мъжа си? — Харди поклати глава. — Щом Пул се е уплашил след това, защо не е предвидил какво ще стане и не я е чупил по-рано?

Теръл опря лакти на масата и се замисли над проблема.

— Сигурно не е предвидил. Тя не е заявила, че смята да убива мъжа си. Мисля, че Пул се е досетил след това.

— Но защо? Защо изобщо му е минало през ума?

— Защото тя му е говорила, че иска да го напусне, че щяло да е фантастично, ако умре, за застраховката и така нататък.

— Да го остави и да желае да умре не значи, че го е убила.

— Да, но се е опитвала да го напусне поне два пъти. Нед я е намирал и я е смазвал от бой.

Десетка!

— Значи и Нед я е биел. Доказано ли е?

— Питаш дали се е оплаквала официално ли? В не се занасяй?

Страхотна информация и може би вярна, но Харди не смяташе, че съдът ще я приеме, защото се основаваше само на чужди думи, не от първа ръка — доктор Пул казал, че Дженифър му казала, че Нед я биел. Но все пак представляваше психологическа бомба. Ако беше

истина, че Дженифър е убила Нед, защото я е малтретирал — за да спре изтезанието и за да получи застраховката, която според нея ѝ се е полагала — всеки би повярвал, че е направила същото и с Лари.

Тъй като аргументът изглеждаше убедителен, изкушението да се направи паралел между обстоятелствата около смъртта на Лари и тази на Нед щеше да е силно и Харди започна да се надява, че Пауъл и обвинението ще се уловят за симетрията и ще тръгнат в тази посока — и в двата случая Дженифър имаше бъдещ съчувствие мотив.

Но не го спомена пред Теръл. Вместо това се съгласи, че аргументите му са доста добри.

Засега приятели или поне добронамерени врагове, двамата застанаха пред бара и зачакаха рестото. Харди попита Теръл дали е обръщал внимание какви дребни съвпадения изникват почти винаги, когато задълбаеш в някое дело.

— Да, странно е, знам — отвърна Теръл. — Преди два месеца, например, стана една взломна кражба и ме извикаха в апартамента. По едно време, докато оглеждах прозореца, поглеждам навън и някакъв тип ми вика: „Хей, Уоли!“. Оказа се един съученик, с който играехме футбол в училище. Но си прав. Такива неща се случват непрекъснато.

Харди реши да му разкаже за смъртта на Симпсън Крейн в Лос Анджелес.

— Не е ли странно? Отивам в къщата на жертва на убийство, намирам телефонен номер, намирам и попадам на още една жертва на убийство.

Това накара Теръл да закове пред вратата. Може би все още не беше готов да се впусне слепешката в гъстата мъгла, но Харди не бе склонен да мисли така.

— Как каза, че е умрял този... Крейн?

— Мислят, че е работа на профсъюзите. Наемен убиец. Точно каквото Дженифър твърди за Лари. Дяволско съвпадение, нали?

Теръл поклати глава, сякаш се опитваше да прочисти мозъка си, да прогони неприятната мисъл.

— Не, при Лари не е било това. Дженифър му е видяла сметката.

Харди реши да не се усмихва, когато му подаде кукичката със стръвта. Глицки го бе посъветвал да му подхвърли някоя теория.

— Но все пак ще признаеш, че е интересно.

Теръл сви рамене пренебрежително.

— Така е, но подобни неща, както казах, стават непрекъснато.

— Прав си. — Харди отвори вратата и потрепери от студ. — Прав си. Стават непрекъснато.

Седемгодишният Матю Уит се усмихваше от цветната снимка със съвършен фокус. Фотографът бе свършил работата си отлично, защото зад дяволитата физиономия бе уловил и личността на детето. Каквото и влияние да бе оказвал стерилният дом върху това дете, очевидно то не се бе предало. В очите му се четеше истинска усмивка, някаква шеговитост — може би тъкмо бе казал на фотографа нещо хитро и се гордееше със себе си. Но това не бяха очи на малък хитрец — гледаха открито, искрено. Приятно момче, стремящо се да достави удоволствие.

Дейвид Фримън беше в банята, а Харди се отпусна в едно от старите, тапицирани с червена кожа кресла край прозореца във всекидневната, като безуспешно се опита да откъсне поглед от Матю. В албума имаше още доста снимки и преди да попадне на тази, бе успял да види голяма част от тях.

Черната му коса бе прилежно сресана на път, ако не се брои лизнатото място на челото. Носеше памучна фланелка на зелени и бели райета, чиято яка бе смачкана и краищата напомняха кучешки уши. Между предните му зъби имаше пролука. Лунички по носа. Дълги мигли. Зачатък на трапчинка. Усмихнатите очи бяха тъмнозелени.

Харди, облегат назад, гледаше през прозореца, без да вижда нищо в мъглата. Не знаеше колко време е минало, когато почувства ръката на рамото си.

— Вече не можем да направим нищо.

Фримън, все още във вехтата си хавлия, отново стисна рамото му. Понякога бе изненадващо състрадателен, но в крайна сметка бе прагматичен. Ако не можеш да промениш нищо, според него, не си струваше да се безпокоиш. Харди не беше съгласен. Човек имаше право поне да скърби, дори и без някакъв осезаем резултат.

Бос, небръснат, с разрошена коса, Фримън прекоси всекидневната и отиде в кътчето за хранене, където, върху блестяща махагонова маса бе пръснал документите, с които в момента работеше, бележници, кутии с аудио касети. В момента се занимаваше с едно

дело, планираше стратегията си за следващото, уреждаше обжалвания и дребни подробности, изостанали от по-рано — такъв ли щеше да бъде и животът на Харди? Погледна на всичко това през очите на жена си и се зачуди дали не прави грешка, като се свързва с Дейвид и Дженифър.

После пак видя снимката. Боже... ако Дженифър го е убила, дори и случайно, ако се е изпречил пред нея ненадейно...

Ами ако казваше истината? Ако е невинна? Значи там е бил и някой друг. Някой, който е имал нужда от смъртта на Лари и сега оставя Дженифър да преживее целия този ад. И Нямаше кой да отмъсти за Матю.

Харди вярваше в отмъщението — в жестокото, целенасочено отмъщение. Тъкмо това навремето го привличаше в полицейската работа, а после и в прокурорската. Сега обаче — и така разбираше, че се превръща в адвокат — смяташе, че преди отмъщението трябва лично да отстрани всякакви съмнения.

Това беше и силата, която мотивираше действията му сега — не желаше да се превръща в марионетка, да заема поза на обвинител или защитник, да обслужва чуждо мнение, а да открие истината, независимо по какъв начин.

Обърна снимката на Матю с гърба нагоре и взе следващата.

Фримън живееше на ъгъла на „Тейлър“ и „Пайн“, на склона на хълма Ноб, един етаж над най-стария и най-добър френски ресторант в града. Поддържаше собствена изба за вина в ресторанта и се хранеше в него десетина пъти на месец.

Апартаментът му беше със скромни размери — две спални, всекидневна и кухня с малка трапезария. Въпреки доходите на собственика му, съвременните технологии не бяха допуснати вътре. Фримън все още използваше стар, монтиран на стената телефон с шайба и купения през шейсетте години, модерен за времето си стерео грамофон, на който пускаше плочите си със симфонична музика — друга не признаваше. Креслата и канапетата във всекидневната бяха удобни, макар и тапицерията им от червена кожа да бе протрита и напукана. Краката на малката масичка имаха формата на лъвски крака с нокти, а лампите бяха със старовремски абажури.

Делото, по което Фримън работеше в момента, беше отложено за понеделник, защото представителят на обвинението имал зъбобол и трябвало да се лекува. Повика Харди — той живееше само на шест пресечки, — за да поговорят за Дженифър Уит преди почивните дни.

Разбира се, снимките от местопрестъплението бяха в папката. Харди знаеше, че някои хора първо ги разглеждат, а после четат — той не беше от тях.

Общо бяха направени двайсет и седем фотографии на стаята, в която бяха извършени убийствата, макар че повечето показваха едни и същи неща, но от различен ъгъл. Както обикновено, бяха изпълнени професионално — с добър фокус и контрастни цветове, виждаше се всичко, което трябва.

Имаше и осем снимки на трупове — както бяха заварени от полицията в апартамента и близки планове на раните, снимани покъсно, върху масата за аутопсии.

Харди и Фримън ги разгледаха внимателно една по една. Мълчаливо.

Когато свършиха, разстлаха върху масата десетина снимки от местопрестъплението, за да ги огледат още веднъж.

И бащата и синът бяха простреляни с по един куршум от автоматичния пистолет 38-и калибър на семейството. Както и останалите пет в пълнителя, те бяха с нарязани върхове — нещо често срещано при оръжията, купени за самоотбрана в дома, защото в случай на нападение човек рядко има възможност да стреля повече от веднъж и този единствен изстрел трябва да причини максимални поражения.

В това отношение куршумите си бяха свършили работата. Лари бе прострелян в сърцето, от упор. Оловното парче бе излязло през гърба и се бе забило в стената. Дупката в мазилката беше снимана отблизо и Харди се изненада, че не я е забелязал при посещението си, но пък си даде сметка, че тогава умът му не бе в най-добрата си форма.

Силата на изстрела бе съборила Лари върху леглото, откъдето се бе свлякъл на пода. Изглежда беше умрял преди това, защото кървавите петна около него не бяха размазани.

Човек трудно би могъл да разгледа хладнокръвно снимките на Мат. Момчето беше улучено в главата. Бе стояло пред вратата на

банята. Предишната вечер тя изглеждаше стерилна, но на снимката огледалото беше счупено, стените бяха изпръскани с кръв.

Оставиха снимките настрана и заговориха за банката, за разговора с Лайтнър, за посещенията в къщата, смъртта на Крейн, за мнението на Теръл относно смъртта на Нед Холис. Фримън се разхождаше напред-назад, все още по хавлия и слушаше внимателно. Когато Харди приключи, призна, че не си е губил времето.

— Положението не изглежда толкова лошо, колкото ми се видя вчера. Естествено, утре може да стане по-зле.

— Радвам се, че го казваш. Не ти трябва да е розово два дни поред.

Фримън не му обърна внимание.

— Така или иначе, залавяме се за работа. Накарах Филип да прехвърли парите в нашата сметка. Първоначалната сума. Нямахме проблеми.

— Мислеше ли, че ще има?

— Да си призная, като вземем предвид всичко останало около Дженифър, просто не бях сигурен.

Харди реши да смени темата.

— Мислех тази сутрин да отида при Дженифър и да я поразпитам за работата на Лари, както й за родителите й, с които са били в обтегнати отношения. Къщата изглеждаше така, сякаш никой не е живял в нея. Искам да разбера дали е влизала в стаята, в която са намерени трупите, след като е била почистена.

— От това няма да имаме никаква полза.

Харди започна да прибира документите в куфарчето си. Щеше да направи, каквото е решил и нямаше намерение да спори.

— Така е, знам. Но може да даде храна за актьорските ти способности. Ще накараш съдебните заседатели да жонглират с възможностите.

— Възможности ли?

— За това кой друг може да е убил Лари.

Фримън кимна.

— Да, но не се налага да доказваме, дори да показваме, че някой друг може да е убиецът. Господин Пауъл ще трябва да докаже, че е Дженифър.

— Ако не е влизала в спалнята, за да види какво липсва, ще елиминираме най-сериозния им аргумент.

— Само, ако го докажем. Можем да го твърдим, но няма как да го докажем. От голи твърдения няма полза.

— Ще предизвика някакво съмнение. Ако има достатъчно съмнителни моменти...

Фримън се намръщи.

— До делото има още много време. Каквото и да открием, ще е от полза. Това с Теръл... ще свърши работа. Ако Пауъл се хване.

Харди затвори куфарчето си.

— Обвинителният акт е подписан. Вече няма да отстъпи. В играта е.

Фримън изглежда не беше чак толкова убеден в последното.

— Вероятно разполага с още нещо. Това бих искал да разбера. Той сигурно се безпокои, че е възможно и да не спечели с нещата, които ни е показал досега. Така или иначе, съвсем скоро ще разберем. Междувременно, искам да проуча внимателно каквото са ни връчили. Не ме разбирай погрешно... идеята ти не е лоша. Старата стратегия „свършил го е някой друг идиот“. Аз също съм я използвал.

— Е?

— Това е всичко. Намери някой друг идиот, когото да посочим с пръст.

Харди стана, доволен, че отново се движи.

— Възможно е тя да казва по-голямата част от истината.

— Сигурен съм, че е така. — Фримън почеса небръснатата си челюст. — Много трудно е да не издадеш поне част от истината, ако се мъчиш да я скриеш. — Фримън замълча, доби сериозно изражение и добави: — Казах „ако“.

— Значи Лари е работел и в клиника за аборти. И какво от това?
 — Глицки почти не слушаше. Седеше отпуснато на седалката в колата си до Харди. — Пък и не знам дали си спомняш... Работната седмица свърши.

Но Харди нямаше намерение да се откаже.

— А колко заплахи и смъртни случаи има тази година в клиниките за аборти?

Глицки затвори очи.

— Не знам. Ти ми кажи.

— Добре, ще ти кажа. Днес следобед проверих. От декември в града са четири.

Глицки отвори очи. Работеше в отдел „Убийства“ и това беше в неговата сфера.

— Смъртни случаи?

— И заплахи.

— Колко са били смъртните случаи?

— Един.

Глицки изсумтя и пак затвори очи.

— Лари Уит може да е вторият.

— Ако го беше пречукал някой недоволен борец срещу абортите, а не жена му.

Харди продължи да кара на запад. Нямаше мъгла, вятърът бе утихнал и се очертаваше прекрасна петъчна вечер. Залезът пред тях бе достоен за пощенска картичка.

— Значи не ти се вижда правдоподобно?

— Ако съм съдебен заседател, определено нямаше да се хвана. Естествено, аз съм ченге и не мисля като съдебните заседатели, но така или иначе, трябва нещо повече от голо твърдение. „Дами и господа, знаете ли че в сряда и събота доктор Уит е правел аборти“ няма да ти свърши работа. Имаш ли представа колко се ядосват някои хора от такива неща? Как очакваш да реагират? Нямаш никакъв свидетел.

— Ами Том? Братът на Дженифър?

Сутринта, след посещениято си при Дженифър, Харди бе разговарял и с брат ѝ. Очевидно Том мразеше Лари, ненавиждаше го. Не беше особено привързан и към сестра си. Не можа да му каже къде е бил сутринта на 28 декември — нямал работа, така че най-вероятно се е размотавал в апартамента си. Никога не се бил опитвал да вземе пари назаем от Дженифър или Лари. „Или от Мат“, добави насмешливо.

Единственото, което му каза Том, а и то не можеше да се използва непосредствено, бе това, че баща му редовно биел майка му. Харди бе видял как се държи Фил, така че фактът не бе кой знае какво разкритие, освен че потвърждаваше думите на Лайтнър за приемствеността при семейните побоища.

Харди продължаваше да търси „другия идиот“, когото да използва Фримън при защитата — човек, който да е имал мотив, а и възможност да убие Лари Уит. Беше решил да изпробва предположенията си пред Глицки и след „наемният убиец“, видял сметката на Симпсън в Лос Анджелис и недоволният борец против абортите, идваше ред на Том.

— Е, какво ще кажеш за Том? — продължи да настоява. И сам не вярваше, че има голяма вероятност.

Глицки се отърси от дрямката.

— Добре, нека да изясним този въпрос и после ще говорим за друго, съгласен ли си? Първо — той сви показалец, — Том не е искал заем от Лари или сестра си, така ли е? Така е. Ще посочиш ли друг възможен мотив? Този тип няма досие и всички потвърждават, че не се е виждал със семейството на сестра си повече от година. Да не смяташ, че една сутрин просто се е събудил и си е казал: „Я чакай да убия мъжа на сестра си“? Няма да ти повярвам. Освен това няма никакви отпечатащи — в къщата или по пистолета. Ако вкараш тези неща в играта, само ще провалиш защитата си.

Харди примижа от яркото слънце.

— Беда е, че клиентката ми остава без...

— Може би тъкмо затова ѝ е връчен обвинителния акт — прекъсна го Глицки небрежно.

Предния понеделник Харди и Моузес бяха ходили за съомга и бяха уловили по две всеки. Същата вечер опекоха едната за вечеря у Моузес, а другата Мариноваха по рецепта на домакина. Останалите две нарязаха, осолиха, намазаха със захар и коняк, увиха във фолио и затиснаха с тухли в хладилника на Харди. Щяха да ядат риба, докато им омръзне или умрат — което дойде по-напред.

Франи се бе облегла на барплота и пиеше сода. Пико Моралес, настоятел на аквариума „Стайнхарт“ и стар приятел на Харди, седеше на масата до жена си пред чинийка с ордьовър. Моузес и приятелката му Сюзън Уейс се целуваха в тъмния ъгъл край задната врата.

Харди влезе с Ейб и го представи на компанията. Прекоси стаята и целуна жена си, а тя извърна съвсем леко лице, колкото да му покаже какво мисли.

Все още бе сърдита.

Харди си даваше сметка защо и до известна степен я разбираше. През седмицата се бе отдал изцяло на кариерата си и трябваше да мине известно време, преди конфликтът да утихне. Не обвиняваше Франи. Самият той бе доста изтощен от безсънната нощ и посветения на Дженифър ден. Отгоре на всичко бяха поканили приятелите си на съомга — Пико и Анджела, Моузес и Сюзън, Глицки и жена му Фло.

Направи се, че не забелязва недоволството на Франи, вдигна фолиото, покриващо стъкления съд и направи физиономия.

— Пак ли съомга! — каза с въздишка. — Предпочитам да изям един хотдог.

Харди обичаше съомгата безумно. Взе един нож и си отрязва тънко парченце.

— Можете да ме гледате, като го правя, но не опитвайте сами. — Мушна суровото парче в устата си и задъвка доволно. — Знаете ли, че един от първите работнически закони в Шотландия е забранявал на работодателите да хранят наемниците си със съомга през цялата седмица?

Сюзън Уейс не можеше да повярва.

— Истина ли е? Имало ли е такъв закон?

— Законите са неговият живот — отбеляза Франи.

Разбира се, каза го на шега, но Глицки изгледа Харди съчувствено. В този момент се позвъни — беше време да се появи Фло. Харди и Ейбрахам отидоха да отворят.

Моузес разказваше за пореден път — сега заради Съюзън — за това как Харди бе спасил живота му във Виетнам. Харди изпитваше неудобство и реши да омаловажи събитието.

— Хайде, хайде. Бяха го простреляли в краката, а аз се намирах на десетина метра.

— Да, ама наоколо беше доста горещо. — Моузес показва как са трещели мините и трасиращите куршуми.

— А какво трябваше да направя? Да те оставя там ли? Скочих и домъкнах окаения му задник обратно в дупката. Стана за не повече от десет секунди.

— Обаче го улучиха и него.

— Това не се предвиждаше. Сега, двайсет години по-късно, рамото още ме наболява.

— А на моите крака им няма нищо. — Моузес се ухили.

Телефонът иззвъня. Харди смяташе да остави телефонния секретар да запише обаждането, но позна гласа на Фримън, стана и се извини на компанията.

— Съжалявам, че прекъсвам вечерята ти — каза Фримън, — но имам лоши новини. — Харди зачака. — В деня, когато са арестували Дженифър, са арестували и някаква жена на име Риа Томпсън. — Гласът му звучеше дрезгаво, гърлено. — Гаранцията ѝ е била пет бона и днес си е тръгнала със сутенъора си.

— Много хубаво.

— Да. Риа удивително прилича на Дженифър. Сещаш ли се?

— Е, и? — Харди чакаше.

— По някакъв начин снимката на Дженифър се е оказала върху арестантската карта на Риа.

Арестантската карта беше нещо като вътрешен паспорт на седмия етаж. Надзирателите сравняваха лицата и снимките, за да се уверят, че всичко е наред. Риа и Дженифър бяха прекарвали в ареста само два дни и физиономиите им не бяха познати.

— Какво говориш, Дейвид?!

— Че нашата клиентка ни е платила само до понеделник, защото не е имала намерение да остава там след това. Малката ни птичка е духнала от кафеза.

— Дженифър е избягала? От седмия етаж? Майтапиш ли се?

— Ще ми се да се майтапех, синко. Ще ми се — въздъхна Фримън.

ВТОРА ЧАСТ

Лари ѝ даваше четирийсет и пет минути за сутрешния крос, което бе разумно. Той е разумен мъж, опитваше се сама себе си да убеди. Не искаше тя да пострада — ако случайно паднеше, докато тича, и нямаше ограничение за времето, щеше да лежи някъде и да се мъчи, а Лари щеше да е в неведение. Нямаше да може да се досети, че нещо не е наред. А така, ако закъснееше, той щеше да разбере и да ѝ помогне.

Обичаше я. Това бе причината за всички ограничения.

За да води Мат до частното училище на шест пресечки от дома им, разполагаше с половин час. Това бе достатъчно, дори и при задръстване, но не стигаше за никакви разговори с другите майки. Така — и това беше разумно — тя не би могла да си навлече неприятности, като говори повече отколкото трябва, както правят някои други жени. Семейство Уит се ползваше с добрата си репутация в квартала, защото никоой не беше в състояние да каже нищо лошо за членовете му. Лари в никакъв случай не би допуснал това положение да се промени — така предпазваше всички тях. Не само нея.

За пазаруването — стига да му се обади, когато излиза и веднага като се върне, преди още да е разопаковала покупките — проявяваше гъвкавост. А нея я биваше да пазарува — можеше да отиде до „Петрини“ на авеню „Оушън“, да напълни количката и да се върне за по-малко от час.

Понякога го лъжеше, но това беше защото в самото си сърце тя бе лош човек. Непокорен човек. Лари знаеше, че е в състояние да го лъже и затова бе определил правила, които да ѝ пречат, които да премахнат изкушението. Но тя въпреки всичко ги заобикаляше — макар и да знаеше, че са за нейно добро. Такава беше.

Лари я обичаше, независимо от това, независимо, че знаеше каква е. И не го обвиняваше, когато от време на време ѝ се нахвърляше. Тя самата сигурно отдавна би убила човек като себе си,

ако беше на негово място. Понякога ѝ се искаше да се самоубие, но нямаше да е честно спрямо Мат, а ѝ спрямо Лари.

Като онзи път, когато се опита да избяга заедно с Мат. Какво беше това, ако не вик за помощ? И Лари я чу — не го бе споделила дори с доктор Лайтнър. Кой друг, освен Лари, се грижеше за нея толкова, че да си вземе почивни дни от работа, за да я последва чак до Лос Анджелис? Не можеше да му се сърди, когато ѝ каза, че ако опита да направи такова нещо още веднъж, ще я убие. Не би могла да го изостави. Той се нуждаеше от нея, обичаше я. Тогава не го каза сериозно. Когато се прибраха у дома, не я удари нито веднъж цели два месеца. Нед почти я премаза от бой, когато постъпи по същия начин с него. Но Лари изглеждаше щастлив, че се е върнала.

За семейството ѝ, разбира се, той беше прав. При първите им едно-две посещения се оказа, че нейните хора не харесват Лари, че не харесват вече и нея самата. Просто завидяха. Лари заяви, че много съжалява за това, но нямало какво да се направи. Не можело да промениш хората и тя трябвало да го знае. Знаеше, че не е в състояние да промени майка си и баща си. И най-вече Том. Нищо не можеше да промени Том — той си беше зъл и гаден.

Нямаше никаква причина да се търпи това. Тя и Лари с нищо не бяха заслужили подобно отношение. Дадоха възможност на семейството ѝ, но тези хора си останаха каквито си бяха. Мислеха, че Лари ги мрази и я е надъхал срещу тях. Но това не беше истина. Може би бе успяла да види нещата по-ясно, след като Лари ѝ помогна да разбере, да долови обидните намеци за „надутостта“ ѝ, за тяхното „възпитание“. Не, истината бе, че, колкото и да е тъжно, те бяха завистливи хора и нямаше да се променят. Безполезно бе да се виждат с тях и да се разстройват.

Онова с банката и Кен... доктор Лайтнър... просто я беше страх. Винаги се бе страхувала. Животът беше страшен. Или хората се променяха, или изведнъж всичко се вгорчаваше, така че да не можеш да го предвидиш или да реагираш. Искеше да разбере всичко това по-добре, затова бе отишла... бе избягала при Кен... И той знаеше повече за нея от Лари. Знаеше дори за Нед и искаше да ѝ помогне. Беше убедена, че Кен иска да ѝ помогне. За него тя не беше само пациентка. Разбира се, сега...

Но не трябваше да мисли прекалено много за това. То беше нещо друго.

И банката. Не че Лари нямаше да ѝ даде парите, ако го бе помолила. Но не искаше да му поднася изненади, ако я попиташе за какво ги харчи. Поне така започна всичко. Банковата сметка. Много по-лесно беше да поиска от касиерката в магазина на Петрини да чукне най-напред двацет долара повече, после петдесет, после двеста. Пазаруването бе нейна задача, а Лари никога не проверяваше сметките.

Понеже тя не работеше, той попълваше данъчна декларация само за себе си. Бяха семейство, но парите си бяха изцяло негови. Във формуляра вписваше „Женен, отделни данъчни декларации“. Разбира се, той беше сигурен, че тя не декларира приходи. През първата година бе много рисковано. После тя си нае пощенска кутия и ѝ изпращаха формулярите там, така че нямаше проблеми.

Но така или иначе, човек никога не може да е сигурен. Ами ако някак си Лари загубеше всичките си пари? Можеха да го осъдят за лекарска грешка — нали непрекъснато го повтаряше? Не беше трудно да си представи изненадата и радостта му, когато му каже за спестените пари — те щяха да са тяхното спасение. Правеше го, за да спаси семейството си.

Понякога се замисляше... защо тогава избяга? Освен викът за помощ... искаше да се предпази, а Лари я удряше по лицето.

Кен успя да я накара да погледне нещата по друг начин — беше му повярвала. Известно време му вярваше — че Лари не е за нея, че тя също има воля и трябва само да я наложи, така се бе изразил. Да си отиде от Лари и да вземе със себе си Мат. Законът на Калифорния щял да я защити.

Но Кен не знаеше... как би могъл да знае? Тя се чувстваше... просто беше никоя без Лари. А ударите... тя самата си беше виновна, не той. Нима не го предизвикваше с лошото си поведение? Да, болеше я, но пък чувстваше, че и тя контролира нещо. Лари ѝ го осигуряваше, нали? Нали?

Когато организираше празненството за петия рожден ден на Мат... Лари дори позволи да поканят на гости деца, което обикновено не му харесваше, защото... е, хлапетата не са виновни, но просто не уважават чуждата собственост. Лари твърдеше, че ако

не искаш да ти развалят нещо, просто не трябва да им даваш тази възможност. Ако някое дете развали нещо, значи родителите му са виновни, не то. Как иначе? Все едно да пуснеш бик в стъкларски магазин... Кой може да обвини животното? То ли е виновно? Разбира се, че не.

Та за празненството. Кен я попита дали се безпокои, че Лари може да развали всичко, ако се ядоса заради децата.

— Слушай — отговори му тя, — положението е под контрол. Нали непрекъснато говориш за контрол? Е, аз контролирам всичко.

И беше права, защото знаеше, че Лари напоследък е много напрегнат — точно както преди да избухне. И точно три дни преди рождения ден — в сряда, а празненството щеше да е в събота — тя закъсна с вечерята, а Мат не си беше легнал и се наложи Лари да ѝ помага след уморителния ден с пациентите си. И тя беше с онзи евтин пеньоар, който Лари не понасяше. Укори я, а тя му отговори нещо, после той избухна и си изля яда на нея. Няколко пъти я удари много силно.

Но пък от друга страна — това беше добрата част — с празненството всичко беше наред, нямаше никакви сцени и тя контролираше... изразът на Кен... положението. Така че да се твърди, че не можела да изразява волята си, докато е с Лари... не, Кен просто не виждаше как стоят нещата. Или не разбираше.

Е, ударите ставаха все по-лоши. Биеше я често. Това беше проблем. Трудно можеше да скрие следите — сега синините бяха по лицето ѝ, не както преди — само по корема и краката. В последно време я удряше по лицето и това я тревожеше сериозно. Лицето ѝ беше тя самата.

Като малка гледаше лицето си в огледалото с часове наред — изучаваше мимиките си, израженията, когато казва едно или друго. Сега всичко това ѝ бе нещо като втора природа — цупенето, мръщенето, беглата усмивка.

Ударите по лицето трябваше да престанат. Наистина. Последният път беше, когато си бе отишла — избягала, честно казано, и Лари я бе хванал. И щеше да го направи пак, несъмнено. Дори я увери, че ще я убие, ако опита да избяга още веднъж.

Както и ако отиде при друг мъж — пак щеше да я убие.

Наистина ли? Може би. Беше силен и често преставаше да се владее. Можеше да се случи нещо непредвидено. Инцидент. Значи трябваше да направи нещо — да говори с него, може би веднага след това. Тогава я слушаше най-добре. Просто щеше да му каже да престане да я удря по лицето.

Тук Кен беше прав — тя не контролираше това. Сега вече дори мразеше Лари понякога. Мразеше го наистина и го знаеше — признаваше го пред себе си. Хващаше я страх.

Или пък, ако се нахвърлеше на Мат. Ако Мат се случеше наблизо, когато Лари е побеснял. Нямаше да му позволи да удари Мат, дори и Мат да застане помежду им или нещо такова. Ако го направеше, ако...

Каквото и да се случеше с нея, тя си го заслужаваше. Иначе защо ще се случи? Но с Мат не беше така. Той не се държеше лошо. Беше доверчиво и честно момче. Никога нямаше да позволи на Лари да му причини болка.

Но как би могла да го спре? Това беше въпросът — как би могла да му попречи?

В събота, 10 юли, Харди люлееше шестмесечния Винсънт на коляното си и му пееше почти с цяло гърло. Намираше се на десет метра над земята, край парапета, който ограждаше терасата на покрива на Моузес Макгайър.

Моузес напоследък не се престараваше в работата си. След като най-накрая реши да не чака повече Харди да се отегчи от правото и да се върне към барманската професия, нае на негово място един тип на име Алън Бланкард и сега разполагаше с предостатъчно свободно време, за да се занимава с хобито си — а то можеше да се изрази с две думи: Сюзън Уейс.

Беше ранния следобед, слънцето грееше на безоблачното небе, от изток подухваше лек топъл ветреца. Сюзън — челюстка в симфоничния оркестър на Сан Франциско — седеше до Харди на парапета. Беше завързала гарвановочерната си коса на опашка и изглеждаше колкото Франи, макар и да беше осем години по-възрастна. Носеше шорти, впита памучна фланелка и сандали.

Моузес и сестра му печаха месо на скарата. Харди подаде бебето на Сюзън и тя започна да му гука. Франи я изгледа и отбеляза:

— Не я оставяй да се занимава с бебета твърде много. Така се започва.

Моузес отпи глътка бира направо от бутилката и отвърна:

— Започва се с това, че е ужасно хубава. Другото идва после.

— А от другото се раждат бебета. Знам го от сигурно място.

Моузес, нехарактерно за него, не отговори веднага.

— Фран, тя наистина ме кара да си мисля за тези неща.

Франи нямаше нищо против — харесваше Сюзън и признаваше, че е красива, а Моузес не беше в първа младост. Все пак трябваше да разбере.

— Май говориш сериозно. Права ли съм?

— Седнала — пусна типичния си бармански отговор той.

Франи намаза ръката му със сос. Изгледа големия си брат тревожно и попита:

— Това не е годежно тържество, нали?

— Не е. Дори не е и тържество, а най-обикновен обяд.

Харди и Сюзън станаха. Сюзън притискаше Винсънт към гърдите си и леко го люлееше. Франи чу, че тихо му пее.

— Предупредих те — каза тя на Моузес.

— За какво? — попита Харди и прегърна жена си през кръста.

— Не се отнасяше за теб. Говорех на Моузес.

Харди я целуна по ухото и я подкани:

— Е, за какво става дума?

— Мисли, че Сюзън ще поиска да си има свое бебе, защото държи вашето — намеси се Моузес.

Сюзън кимна.

— Може би е права. — Отдалечи Винсънт от себе си и му направи физиономия, на която той отвърна с лъчезарна усмивка. — Боже, каква кукла е! Не ми е чужда мисълта да си имам такъв сладур. — Облегна се на рамото на Моузес и добави: — Не е ли страхотен?

Моузес я прегърна и се вгледа в бебето.

— Не — поклати глава той. — Прилича на Харди. Виж, Ребека, племенничката ми, наистина е страхотна. Прилича на сестра ми, а тя пък прилича на мен.

Харди реши да се възползва от възможността на целуне жена си, но Моузес го спря.

— Не, не. Само да няма езици.

— Как така да няма езици? Мама и тате имат езици! — обади се Ребека, появила се неочаквано при възрастните. Тя погледна майка си и баща си разтревожено. — Какво ще стане с езиците им?

— Вуйчо Моузес говори глупости — каза Харди. — Лош вуйчо Моузес. Лош!

Моузес клекна.

— Беки, повечето народности ценят вуйчото по-високо от всички други роднини. Психическата травма, която баща ти се опитва да ти нанесе с тези безсмислици, ще бъде неизмерима, ако ги вземеш присърце. — Усмихна ѝ се мило и я целуна.

— Въпреки всичко смятам, че Винсънт е страхотен — обади се Сюзън. — Може ли да го поддържа още малко?

Франи изгледа брат си назидателно и заяви, че не възразява. Разнесе се писукане.

— Какво беше това? — попита Моузес. — Само не ми казвайте, че мой роднина има такава пищялка!

Харди извади пейджъра и отвърна:

— Още една семейна тайна излиза на бял свят. И престани да ме наричаш „роднина“. Франи ти е роднина. — Присви очи към изписания на дисплея телефонен номер.

— Зарежи го — каза Франи. — Обади им се в понеделник. Събрали сме се да празнуваме.

— Не да празнуваме, а да обядваме — поправи я Моузес.

— Глицки е. В събота. Сигурно е нещо важно.

— Дизмъс, остави за понеделник...

— Ще се върна след минута — възрази той и тръгна към вратата към стълбата. — Трябва да видя за какво става дума.

— Довиждане — каза Франи.

— Ще се върна веднага, обещавам.

Харди пристигна първи, както и предишния път. Само че сега щеше да дойде и Фримън. Навън все още беше светло, а в женския затвор беше горещо и цареше някаква странна тишина. Събота, късен следобед.

Полагаше усилия да овладее гнева си. На входа го бяха претърсили — обикновено беше достатъчно да покаже служебната си карта и го пускаха веднага. Сега, за да се види с Дженифър, най-напред го опипаха от горе до долу, а сега го караха да чака в горещата задушна стая.

Придружаваха я две надзирателки и беше облечена с червени дрехи, не жълти. На краката ѝ подрънкваха вериги, а китките ѝ бяха оковани с белезници за метална лента около кръста. Косата ѝ беше орязана неравномерно на около сантиметър от черепа. Лицето ѝ беше на петна, устните напукани, около очите имаше синини.

Харди — с джинси и памучна фланелка — стана и Дженифър залитна към него. Опита се да протегне ръце, но веригите ѝ попречиха. Плачеше.

— Какво, по дяволите... — заговори той.

Едната от надзирателките дръпна Дженифър назад и я бутна на стола.

— Стига преструвки, мила.

— Оставете клиентката ми! — Надзирателката го изгледа кръвнишки. Другата държеше в ръка палка. — И двете отстъпете назад. Веднага!

От заплашителния тон на адвоката по джинси не им мигна окото, но пък и нямаше смисъл да тормозят арестантката пред него, така че неохотно излязоха.

Когато вратата се затвори, Харди попита:

— Те ли ти направиха това?

Дженифър поклати глава.

— Тогава кой?

— Там, долу... — промърмори тя с наведена глава. Сега не изглеждаше смутена, както преди — беше истински уплашена. Очевидно нещо ѝ се беше случило.

От обаждането на Глицки бе разбрал някои подробности — как Теръл отлетял до Коста Рика, за да уреди екстрадирането ѝ. Щял да се върне всеки момент и да я докара в затвора. Харди и Фримън можели да я видят веднага след това.

— Какво се е случило?

Дженифър бавно вдигна очи. В погледа ѝ се четеше болка. Тя поклати отново глава и каза:

— Те направиха всичко. Всичко.

Върна се в притъмнялата си къща някъде към 11:45. Отиде в кухнята и отвори хладилника. Аквариумът с тропически рибки бълбукаше в спалнята. Седна на масата и отпи глътка бира.

— Това днес беше годеж. — Франи се облегна на вратата, все още облечена и с разрошена от съня коса. — Не беше обикновен обяд. Разбира се, теб те нямаше, но това е без значение.

— Франи, недей...

— Естествено. Не тревожете Дизмъс. Работата му е много по-важна от всякакви семейни глупости.

— Не говори така. Това не е моето мнение.

— Разбира се.

Той отпи още глътка бира.

— Искаш ли да поговорим или просто държиш да ми опяваш?

— Да ти опявам.

Той остави бирата на масата и погледна жена си. Животът не беше толкова прост, колкото си мислеше Франи. Като че ли тя не искаше да приеме, че на света има и по-важни неща от двете им малки деца и любовните приключения на Моузес.

— Не си справедлива.

— Аз не съм справедлива? Добре го каза. Много добре.

— Благодаря. Но трябва да знаеш, че това не е много добро време за мен. Не съм в настроение да слушам проповеди. Опитвам се да работя, за да печеля пари, така че да можеш да стоиш тук и да си живееш живота. Понякога дяволски съжалявам, че се налага да върша неща, които не влизат в плановете ти. Случват се и гадости, Франи, а аз трябва да се справям с тях.

— Горкия!

Харди се втренчи в нея. Глупава караница. Отстъпвай. Взе бирата си, отпи голяма глътка и тръгна по коридора към всекидневната.

Тя не го последва. Много добре. Взе една от възглавниците и я мушна под главата си на канапето — щеше да спи там.

На 7 юни — най-щастливия ден от годината — Харди се събуди на канапето във всекидневната със схванат гръб. Погледна часовника си и видя, че още няма шест. Къщата беше тиха, едва осветена.

Отвори пътната врата и взе неделния вестник, после се върна в кухнята както беше по чорапи, сложи малко бекон в чугунения тиган, който имаше още от студентските си години и го постави на печката.

Движеше се пестеливо и докато отваряше шкафовете и се суетеше около кафеварката, болката постепенно го отпусна. Беконът зацвърча, замириса приятно.

Седна на масата и си наля кафе.

През четирите месеца, когато не се знаеше къде е Дженифър, той бе работил в кантората на Фримън и не можеше да твърди, че това бяха най-добрите времена в живота му. Дейвид и сътрудниците му бяха прехвърлили няколко елементарни дела. От няколко се бе отказал. Две — оспорван бракоразводен процес и кражба от магазин — се влачеха като костенурки и имаше всички изгледи да се гледат до края на столетието.

Най-лошо от всичко беше скуката, досадата на рутинната работа. Имаше чувството, че все още е в прокуратурата, където се бе занимавал с дребни прегрешения, които трябваше да се прокарат през бюрократичната машина — само дето сега нередко се оказваше, от негова гледна точка, на страната на виновните.

Другият проблем, и той никак не беше дребен, се състоеше в това, че съдът го бе одобрил и вече влизаше в списъка на адвокатите, подлежащи на служебно назначение. Лио Чоморо, съдията по делото на бившия му тъст Анди Фаулър, го бе нарочил като един от тримата защитници по дело за тежко убийство.

Лошото дойде, когато Харди прочете материалите и реши, че предпочита да гори в ада, вместо шест месеца да убеждава съдебните заседатели, че Лиън Ричмън не е седял в колата си с другите двама обвиняеми и не е изстрелял заедно с тях десетина ловни патрона в

Деймън Лапиер, който по една случайност водел незаконно съжителство с бившата му приятелка.

Освен факта, че Лиън вече имаше присъда за убийство по непредпазливост и веднъж беше оправдаван по обвинение в предумишлено убийство, в багажника на колата му били намерени две рязани ловни пушки и една с цяла цев. Под седалката имало гилзи. Лиън се похвалил на приятелите си, че повече няма да видят Деймън, а четирима от посетителите на „Удшак“ го видели с другите двама обвиняеми да излизат от кръчмата, заедно с жертвата, която далеч не горяла от ентузиазъм да ги последва.

С една дума, Лиън беше виновен и Харди нямаше намерение да му помогне да отърве кожата. Точка.

Чоморо не се зарадва. Попита Харди дали в края на краищата иска или не иска да е в списъка на служебните защитници. Ако не иска, защо тогава губел времето на всички?

Харди без малко да заяви, че не обича да защитава доказани престъпници, но се въздържа в последния момент. Подобно изказване моментално би му създадо слава на легендарен глупак. Вместо това, промърмори някакво оправдание в смисъл, че е ангажиран с други дела и всичко се размина. Но Харди си даваше сметка, че съвсем скоро пак ще изпадне в подобна ситуация и пак ще реагира по същия начин. Тази мисъл не беше утешителна.

Ребека застана до него и прекъсна мислите му.

— Здравсти, тате. Защо си станал толкова рано?

Той прегърна осиновената си дъщеря — от първия мъж на Франи, Еди Кокрън. Еди бе умрял в деня, когато Франи бе разбрала, че е бременна.

Харди я притегли към себе си. Не смяташе, че нещата биха изглеждали по-различно, ако имаше кръвна връзка с Ребека. Тя беше негова дъщеря. Вдигна я на коленете си и детето се задържа там около шест секунди, след което се измъкна от ръцете му и слезе.

— А ти защо си станала толкова рано? — попита той.

Въпросът беше сериозен и Ребека внимателно обмисли отговора си.

— Знаеш, че винаги ставам рано.

— И затова стана рано и днес?

Ребека кимна.

— Мама още спи — прошепна тя. Очевидно това бе поверителна информация.

— Ами тогава да я оставим да си поспи. Ще постоим малко само двамата. Искаш ли бекон?

— Може ли сироп?

— Добре, да бъде сироп.

Харди се наведе и я целуна по косата.

Франи и Харди седяха върху едно поръсено с трохи одеяло на сянка под надстройката на къщата си, която бяха добавили, когато разбраха, че Винсънт е на път. Дворът беше тесен и дълъг и от двете страни имаше четириетажни сгради, но на изток се виждаше градът. Не беше лош за шестте пъти годишно, когато бе достатъчно топло, за да се използва.

Ребека си играеше на пясъка, а Винсънт спеше в свалената специално за случая люлка.

Цяла сутрин и докато обядваха с децата не стана дума за снощната караница и сега, в топлия следобед, сянката ѝ тегнеше помежду им. Харди се бе вторачил в далечината, Франи се зае да събере трохите.

Най-накрая тя сложи ръка на коляното му и каза:

— Просто не беше честно спрямо Моузес.

Той улови ръката ѝ.

— Знаеш, че те обичам.

— Знам.

— Наистина нямах представа за плановете на Моузес и Сюзън. Той все повтаряше, че е най-обикновен обяд.

Франи замълча и след малко отбеляза:

— Искаше да ни изненада. Струва ми се, че се обиди.

— Ще му се обадя и ще му кажа, че е успял да ме изненада.

Наистина ли ще се оженят?

— През септември.

— Значи ще имат деца и така нататък.

— Аха. — Тя се приближи до него. — Просто се разстроих.

Харди въздъхна.

— А какво можем да направя при това положение? Разбира се, не ми е безразлично какво правят близките ни, но понякога...

— Не, не започвай пак, моля те. Това каза и снощи. Не е нужно да зарязваш всичко и да хукваш всеки път, когато те повикат.

— Не правя това. Поне през последните четири месеца. От делото на Анди Фаулър.

— Но сега имаш ново дело за убийство и всичко започва отначало.

Харди замълча. Не искаше пак да се скарат. Конфликтите с Франи го караха да се чувства физически болен.

— Делата за убийство са сериозно нещо, Франи. Това не е само работа или кариера. В края на краищата става дума за човешки живот. Оpozнаваш клиента си и когато ти каже, че има нужда от помощта ти, какво можеш да направиш? Какво според теб трябва да направя?

Франи събра още няколко трохи от одеялото.

— Мислиш ли, че наистина си живея живота като гледам децата и не работя?

— Това ли е отговорът на въпроса „Какво според теб трябва да направя“?

Франи приглади одеялото.

— Не. Това е съвсем различен въпрос.

— Добре, най-напред ще ти отговоря аз. Краткият отговор е „не“. — Тя се прилепи към него. — Дългият е, че смятаме за по-добре, след като можем да си го позволим, децата да растат поне с единия си родител. Това си ти, докато го желаеш.

— Желая го.

— Знаеш, че когато ти омръзне, ще измислим нещо друго. — Стисна ръката ѝ. — Може и аз да оставам у дома... — Франи го изгледа. — Слушай, това не е изключено. Работата е там, че има неща, които трябва да се свършат, когато се налага, а не когато е удобно. Вчера беше точно такъв момент. Мислиш ли, че предпочитам да прекарам събота следобед в затвора, вместо да се изтягам лениво на терасата на Моузес и да похапвам ребърца?

— Не.

— Точно така. Не предпочитам.

— Но ще продължиш да се занимаваш с това дело... с Дженифър Уит, нали? Въпреки че тя избяга. Въпреки че може и да е извършила

убийство.

— Заплашва я смъртна присъда, Фран. Не мога да я обвиня, че е избягала, макар и да не мисля, че е постъпила умно. Съдът понякога греши, а в този случай една грешка ще е непоправима. Може и да е замесена... да, замесена е по някакъв начин, но така или иначе става дума за жив човек, не за някакво си дело.

— Вероятно тъкмо това ме тревожи, Дизмъс. Че е жив човек и вероятно е убила двама съпрузи. Плюс детето си. Ами ако намери някаква причина да убие и теб...

Харди я прегърна.

— Клиентите не убиват адвокатите си, Франи.

Този отговор не беше особено умен. Миналата седмица някакъв разочарован от адвокатата си луд бе нахълтал в кантората му посред бял ден и бе започнал да стреля.

Франи го изгледа.

— Правилно ли чух? Че клиентите не убивали адвокатите си?

— Поне не често.

Ребека изведнъж стана и започна да тъпче с крака замъка, който бе построила. През отворения прозорец на съседната къща долиташе музика — певицата обясняваше на квартала, че умира от любов.

Харди каза на жена си, че изпитва същото.

— Защо предлагате споразумение точно сега?

Фримън изгледа Харди учудено. След бягството на Дженифър от затвора, двамата очакваха прокуратурата още повече да втвърди позицията си срещу нея, но най-неочаквано Дийн Пауъл се обади на Фримън и намекна, че е готов да приеме самопризнанията на клиентката им, като в замяна ѝ гарантира, че няма да иска смъртно наказание.

Пауъл разпери добродушно ръце.

— Дявол да го вземе, Дейвид, винаги сме готови да разговаряме. — Вдигна пръст, за да подчертае казаното и добави: — Вратата ми е отворена и го знаете.

— Клиентката ми твърди, че не е извършила убийствата — възрази Фримън и продължи небрежно да прелиства спортното списание. Кабинетът на Пауъл беше типичната кутийка с площ пет квадратни метра — две метални бюра и закован прозорец, през който се разкриваше прекрасна гледка към новостроящия се затвор.

Колегата, който делеше кабинета с Пауъл, Пол Баргън, бе излязъл да пие кафе, така че ако не с достатъчно място за трима души, поне разполагаха с нужното спокойствие.

— Ако тя желае да се признае за виновна, за да получи доживотна присъда, разбира се, ще поговоря с шефа и той ще реши. Мога само да кажа, че ще обмислим предложението много сериозно. Чух — продължи Пауъл, — че клиентката ви се излекувала от амнезията си в Коста Рика и сега е готова да предаде съдбата си в ръцете на съда.

— Не мисля — обади се Харди. В началото седна на втория стол пред бюрото на Баргън, но единия му крак беше по-къс от останалите и се люлееше неприятно. Сега отново бе прав. — Просто не мисля така.

Пауъл сви рамене.

— На ваше място бих я попитал пак, за да съм сигурен.

Фримън разглеждаше една реклама за женски бански костюми. Показа страницата на Харди и се обърна към Пауъл.

— Мислех, че искаш да има процес. Между другото, ще гласувам за теб.

След първоначалните слухове, се бе оказало вярно, че Пауъл смята да се кандидатира за главен прокурор на града и областта. Усмихна се широко и показа белите си зъби. За миг на Харди му се стори, че прокурорът ще скочи на крака и сърдечно ще стисне ръцете им.

— Ужасно се радвам, Дейвид. Не мога да изразя благодарността си.

Вдигна очи към Харди, който се подпираше на металния шкаф и гледаше с безразличие. Фримън прелисти още една страница и се вторачи в заглавието.

— Значи няма да искате смъртно наказание? — попита той, без да вдигне очи. — Това ще е доста добра реклама.

— Така е, Дейвид, макар че честно казано, не се нуждая от нея. Ако трябва да съм искрен, предпочитам да отделя това време за кампанията си.

Харди забеляза, че Пауъл използва изразите „честно казано“ и „ако трябва да съм искрен“ в две последователни изречения. Лъжеше за нещо — явно не смяташе, че осъждането на Дженифър е толкова сигурно.

Но Фримън нямаше намерение да разкрива картите си току-така. Поглади небръснатата си челюст, въздъхна, прелисти на следващата страница.

— Зависи от клиентката ми. — Най-накрая остави списанието и погледна Пауъл. — Какво са направили с нея, Дийн? Твърди, че са я изнасилили. В ареста.

— Надявам се да не е вярно, Дейвид. Но не трябваше да бяга. Решила е да го направи, поела е риска...

— Би могъл... ей така, от човешко чувство, да се откажеш от смъртното наказание и без да се признае за виновна.

Пауъл не се изненада. В стратегическо отношение последните събития не бяха лоши за Фримън — клиентката му е била малтретирана, ако не и изнасилена. Пауъл я бе видял и си даваше

сметка, че може да предизвика известно съчувствие. Всичко това мина през главата му за част от секундата.

— Не мога да изпитвам жалост към нея след онова, което е направила. Сама си е виновна за всичко.

— Сама си е виновна, че са я изнасилили, а?

Пауъл не би могъл да направи подобно изказване — би ликвидирал всичките си шансове да го изберат.

— Не казах това, Дейвид, и много добре го знаеш.

Естествено, че го знаеше. Харди се радваше, че е на страната на Фримън. Намекът, че би могъл да повтори думите на Пауъл пред репортерите — че Дженифър Уит сама си е търсела изнасилването, — можеха и да променят положението. Харди почти очакваше прокурорът да капитулира, да се откаже от смъртното наказание, да го замени със затвор, дори възможност за предварително освобождаване с изпитателен срок. При това положение нямаше да има втора фаза и Харди щеше да остане без работа.

Но Пауъл не се бе издигнал до поста, който заемаше — старши помощник главен прокурор — с мекушавост. Само се усмихна и заяви:

— Не си падам по рецидивистите убийци. А това, което й се е случило извън затвора, или извън страната... — Той разпери безпомощно ръце. — Не е наша работа.

— Ще разследвам какво се е случило в Коста Рика.

— Така и трябва. Аз също. Обади се, ако мога да ти помогна с нещо. В случай, че наистина е станало нещо, няма да го оставим без последствия.

Пак пози и политика. Харди взе списанието от скута на Фримън и го отвори наслуки. Вече не го интересуваше какво друго ще се изрече в този кабинет.

Медицинският център „Йерба Буена“ се помещаваше в няколко постройки на около километър от областната болница на Сан Франциско.

Харди стигна там малко след единайсет и се стъписа — за гостите, персонала и пациентите имаше безплатен паркинг. Навсякъде в града паркирането струваше четири долара на час, минимален

престой два часа. По улиците нямаше места — за няколко метра пространство край бордюра вече се водеха престрелки.

Проследи указателните табелки през плетеницата от алеи и най-накрая стигна до дървена беседка, в която видя покрит със стъкло указател на отделенията и лабораториите със стрелка, указваща къде се намира той. Името на Лари Уит го нямаше, вероятно отдавна. Бяха изминали малко повече от шест месеца от смъртта му — Харди отбеляза мислено, че колелцата на съдебната система все още не са се завъртели и на един градус, което беше нормално. Нямаше и никакви изгледи нещата да се ускорят.

Бягството на Дженифър не бе настроило никой от полицията, съда и прокуратурата благосклонно към нея. Сега беше в ареста, със сериозно окастрени права на телефонни разговори и свиждания. Твърдеше, че дори храната ѝ станала по-лоша. Правилникът не предвиждаше подобни мерки, но Харди и Фримън от опит знаеха, че след бягство от затвора, отношението към беглеца се променяше значително. Дори им обясниха, че „поради бюрократични усложнения“ във връзка с екстрадирането, Дженифър нямала да има право дори на среща с адвокатите си цяла седмица.

Хубавото време продължаваше и ефектът от климатичната инсталация бе приятен. Харди остана впечатлен. Представата му за здравеопазването — особено в града — беше потискаща. Анонимни лекари и медицински сестри се грижат за непознати хора в стерилна, безлична обстановка.

Стъклата в приемната бяха зеленикави, а по канапетата имаше меки възглавнички в жизнерадостни тонове — жълто, оранжево, синьо. На пода беше постлан дебел килим — не вездесъщите жълтеникави плочки, които Харди очакваше да види. Нямаше предварително уговорена среща, така че се налагаше да почака, но го увериха, че господин Сингх ще го приеме съвсем скоро.

Същото спортно списание, което видя в кабинета на Пауъл. Не 11 юни, а 12 юли май беше щастливият му ден. Замисли се дали да не си купи лотариен билет.

Али Сингх отговори на първите му въпроси достатъчно компетентно, но държеше малките си ръце на бюрото пред себе си с

преплетени пръсти, сякаш се притесняваше по някакъв начин да не издаде нервите си. Беше с бяла риза, тясна кафява вратовръзка, спортно сако. Кимаше примирително.

— Виждате ли, вече идваха от полицията. Питаха ме същото.

Харди се наклони напред.

— Запознах се с всичко, което са иззели, господин Сингх. Докладите за разпитите и така нататък. Интересувам се повече от личните му взаимоотношения. С другите лекари, с медицинските сестри и така нататък.

— Това е малко... не знам. Аз не познавах доктор Уит лично. Тук имаме доста лекари и те рядко работят заедно.

— Значи изобщо не сте го познавали?

— Вижте, разговаряли сме по административни проблеми, но само толкова. Той вършеше своята работа, а аз моята. — Сингх повдигна вежди, разплете пръсти за секунда, пак ги сплете.

— Не сте имали никакви проблеми, така ли?

Сингх се усмихна.

— Човек има проблеми с всекиго. Докторите са доста своенравни и суетни, трябва да знаете. Винаги държат да стане както искат те, а пък аз трябва да балансирам, така че понякога имаме конфликти, но те не са сериозни.

— А с доктор Уит?

— Доктор Уит ми допаднаше. Понякога... понякога спорехме за разходите, как да постъпим в един или друг случай.

— И как постъпвахте? Той повече ли се ядосваше от другите?

— Не. Точно това исках да кажа. Но Центърът... — Сингх описа кръг с ръка. — Центърът има планове. Сериозни планове. Обърнали сте внимание с какви хубави постройки разполагаме, нали? — Харди кимна. — И това не е случайно. Такава е философията на Центъра, на борда на директорите.

— Да осигурите приятна обстановка?

— Да, нали виждате? Но, разбира се, градините, обзавеждането, дори наемът тук изсмукват пари от бюджета, а...

— А доктор Уит е смятал, че те трябва да се дават на лекарите, така ли?

Сингх се усмихна със задоволство.

— Ето, че разбирате. Точно така е, точно така. — Разплете пръсти и се облегна назад. — Доктор Уит държеше думата му да се чува за тези неща... за много неща. Не го упреквам, не само той настояваше за това. Някак си искаше да знае, да чувства, че владее положението, че може да повлияе на политиката на Центъра.

Това поне потвърждаваше думите на Дженифър, мнението на Лайтнър, показанията на шофьора от пощенската служба. За Лари Уит можеше да се твърди, че е бил властен човек.

— А каква беше политиката на Центъра?

— Все още е — поправи го Сингх. — Центърът трябва да се превърне в печеливша организация. Досега не бяхме такава. Бордът на директорите смята, че ако искаме да сме конкурентноспособни на пазара на здравните услуги, е нужно да привлечем капитал. За да го направим, трябва да сме привлекателни... привлекателността, колкото и да е тъжно, до голяма степен зависи от външния вид... Може да си мислите, че качеството на медицинското обслужване е най-важното, но не е така. — Сингх въздъхна. — Това е реалността и персонала, лекарите, бяха помолени за кратко време да не искат увеличения на заплатите, да изтърпят личните си загуби. Разбирате ли?

Харди разбираше. Навсякъде имаше финансови притеснения, но те бяха най-сериозни за здравеопазването в Калифорния. Подобен ход в дългосрочен план изглеждаше разумен, но също така бе ясно и защо би събудил възражения — никакви повишения на заплатите, по-малко пари, стискай зъби и чакай. От това, което бе чул досега, съдеше, че Лари Уит не се е отличавал с особено развита способност да чака и търпи.

— Доктор Уит карал ли се е с някого за това? Да е правил скандали, да е излизал от кожата си?

— Доктор Уит? Боже мой! Той никога не излизаше от кожата си. Можете да попитате когото поискате тук. Винаги е бил внимателен и разумен, макар и да не отстъпваше. Нямахме за какво да вдига скандали, ставаше дума за дребни различия между професионалисти. Тук доктор Уит нямаше врагове. Хората го харесваха. Уважаваха го.

— Но някой го е убил. Възможно ли е да е имал тайна връзка с някоя от сестрите? Или със съпруга на колега?

Сингх поклати глава с удивена усмивка. Сега изглеждаше напълно спокоен.

— Господин Харди, повярвайте ми, не е бил никой от нашите хора. Мисля, че е жена му, разбирате ли?

— Това — каза Фримън, — се нарича клетвена декларация за връзване на собствените гащи, а това тук е чек за двеста хиляди долара.

Харди седеше в кабинета си с крака върху бюрото и се чудеше къде да закачи мишената, по която да се цели със стрелички. Даде си сметка, че е прекарал в този кабинет близо пет месеца и че покрай служебните грижи и нарастващите семейни отговорности, доста е занемарил тази игра.

Беше забил стреличките направо в стената и челюстта на Фримън леко увисна, когато ги видя.

— Ще замажа дупките и ще ги покрия с мишената — успокои го той и смени темата. — На нейно място бих похарчил повече в Коста Рика.

Фримън се приближи до прозореца и се загледа в улицата долу.

— Не е имала време, преди да тръгне.

— Може би.

— Освен това от банката са й дали само десет хиляди, защото за по-големи суми трябва да предупредиш предварително. Взела ги е и е хукнала. Мислела е да получи останалите по пощата. Доста глупава идея.

— Така ли са разбрали къде е?

Фримън кимна.

— Изглежда. Добрата новина е, че вече е изцяло с нас. Вече няма да има „елате в понеделник, после ще видим“.

Харди стана и разкърши рамене.

— Не знам. Имам лоши предчувствия, Дейвид.

Фримън се обърна и го изгледа. Не изпитваше жалост към Дженифър Уит.

— Защо не отидеш пак да поговориш с нея, като мен? Прекарах с Дженифър два часа тази сутрин.

Харди се намести на стола и сложи ръце на тила си.

— Разкажи ми.

— Няма да се признае за виновна. Няма да признае, че мъжът ѝ я е биел. Не иска да каже кой ѝ е помогнал да избяга... След всичко, което се случи, би могла да поомекне малко, да ни даде поне сламка, за която да се хванем. Но не и нашата дама. Точка по въпроса.

— А каква е тази декларация? — Харди я посочи с пръст.

— Декларацията ли? — Фримън отиде до канапето и седна. — Накарах Дженифър да подпише, че съм я посъветвал да каже в съда, че мъжът ѝ я е биел...

— Че я е биел?

— Да, че я е пребивал от бой и че...

— Но ти не го вярваше!?

— Вярвам го. Вече. Ще я осъдят за убийствата, така че си мисля как да омекотя удара колкото е възможно повече. Опитах се да ѝ го обясня, но какво постигнах?

— Нищо?

Фримън поклати глава. Никога не бе разбирал обикновените хора.

— Точно така. Чисто и просто. Не го била направила, нямала намерение да признава каквото и да било. — Той бръкна в джоба на изпомачканото си сако, извади пура и я мушна в устата си. — Опитах се да ѝ обясня, че не е от голямо значение дали го е направила или не. Бих могъл доста да облекча положението ѝ, просто ако каже, че я е пребивал. — Фримън пак поклати глава, стана и отиде до прозореца.

— Може би за нея това има някакво значение.

— Да, така изглежда. — Дейвид опипа джобовете си, намери кибрит и запали пурата.

— Знаеш ли — каза Харди, — трябва да я подържиш на няколко сантиметра над пламъка. И не бива да дърпаш веднага.

Фримън се втренчи в него през пелена от гъст дим.

— Само че, проклет да съм, ако позволя да обжалва присъдата на основание лоша защита от моя страна. Ако знам, че е била малтретирана и не го изтъкна в съда, вината остава у мен. Няма да се оставя да ми погоди този номер. Затова я накарах да подпише декларацията.

— А сигурен ли си, че е била малтретирана?

— Тя признава ли го? Не. Но няма значение. Това е защитна стратегия. Би могла да се измъкне, по дяволите! Или поне да увеличи

шансовете си.

— Но това значи и да признае, че е извършила убийствата.

Госпожа Нанси Дистефано заяви, че не ѝ било възможно да се срещне с Харди в работно време, но след това нямала нищо против, щом като според него можела да помогне на Дженифър.

Тъй като му беше на път и разполагаше със свободно време, той се отби в кабинета на Пико Моралес в сутерена на аквариума „Стайнхарт“ и му каза, че е надебелял, че трябва да се разхожда и да спортува повече. Пико възрази, че не е надебелял и че всъщност бил в чудесна форма, ако не се броял разширеният му стомах, но все пак се изправи.

Тръгнаха по алеите на Японската чайна градина, недалеч от концертните подиуми и на около двеста метра по права линия от „Литъл Шамрок“. На това място както обикновено нямаше много хора и цареше спокойствие. В изкуственото езерце лениво се поклащаше голяма птица, водата бълбукаше между покритите с мъх камъни и в малките водопадчета. Слънцето блестеше между кипарисите. Все още беше топло.

Пико изслуша разказа на Харди за банковия автомат и реши, че не му е особено ясно.

— Значи Лари Уит е бил жив в девет и половина, така ли? Сигурен ли си? В колко часа са произведени изстрелите?

— Някъде между девет и трийсет и пет и девет и четирийсет, предполагам.

— А кой ти каза за разликата във времето на банката и на полицията?

— Никой. Отидохме с Ейб и...

— Значи този прокурор... как му беше името? Твърдиш, че не знае? А ченгетата? — Пико направи още няколко крачки и забеляза, че Харди е спрял. Обърна се към него. — Какво има?

— Наистина съм глупак.

Пико кимна.

— Е, това вече е приказка.

Харди изреди мислите си на глас, за да види как звучат.

— Не, слушай. Прав си, забрави за времето на полицията. Дженифър е била пред банката в девет и четирийсет и три, нали? В девет и трийсет Лари доказано е бил жив. Оставяме две-три минути, за да може да се качи горе, значи е бил застрелян към девет и трийсет и пет, а може би и по-късно. Дженифър е пред банката в девет и четирийсет и три, не в девет и четирийсет и шест... това са осем, а не единайсет минути по-късно.

Пико поклати глава.

— Виждаш ли? Всичките ти безпокойства за истината... Ако прокуратурата знае за тези три минути разлика...

— Не съм сигурен дори дали знае, че е ходила до банката.

Пико разпери ръце.

— Е, това е. Печелиш.

— Няма начин да вземе близо три километра за осем минути, дори да бяга надолу.

— Вярвам ти. Аз самият, който съм по-бърз от летящ куршум, бих се справил, но обикновен двуног човек...

Нанси Дистефано не се появи.

Трябваше да се срещнат в 5:15 пред агенцията за недвижими имоти, където тя работеше като секретарка. Когато Харди пристигна, агенцията беше затворена. Провери отново адреса, времето, огледа околните пресечки. Никаква Нанси.

След петнайсет минути реши, че няма смисъл да чака повече, замисли се дали да не отиде до „Шамрок“, за да се извини на Моузес лично, отказа се, качи се на колата и подкара към дома.

— Искам да се срещна с нея.

— С коя?

— Знаеш с коя. Просто искам да се срещнем. — Червеникавата коса на Франи блестеше на вечерното слънце. Вървяха по „Клемънт“ — Харди носеше Винсънт на гърба си, а Ребека тичаше напред, като спираше на пресечките, както я бяха учили. Франи хвърли на мъжа си кос поглед. — Нали каза, че е човешко същество, а не някакво си дело? Просто ще се почувствам по-добре. Ребека!

— Не на улицата!

Ребека беше стъпила с единия крак на платното. Дръпна го обратно и се обърна усмихнато.

— Само, за да ви уплаша.

— Улицата не е място за игри. Опасно е. Пресичаме само хванати за ръка.

Ребека го знаеше, разбира се. Тя погледна майка си заговорнически и мушна малката си ръчичка в дланта на Харди.

— Не мисля, че идеята е добра — каза той.

— Какво?

— Мама и татко разговарят, мила.

— Можем да поговорим по-късно, Диз.

— Не. Сега. Не мислиш ли, че имаме право да поприказваме, без да ни прекъсват? Та, както казах, смятам, че идеята е добра. Дори не съм сигурен дали ще ти позволят свиждане. Или пък дали Дженифър ще иска да се срещне с теб.

— Коя е Дженифър?

Харди пусна ръката на дъщеря си.

— Сега вече можеш да тичаш напред.

— Ама коя е Дженифър? Познавам ли я?

— Дженифър е една клиентка на баща ти, мила.

— Тя не те ли обича?

— Дори не ме познава. Искам да се срещна с нея.

— Ей! — Харди направи жест като рефер. — Таймаут! Не се бъркай в чужди разговори, ако обичаш. Беки, не се шегувам!

— Няма нужда да й крещиш.

Той се опита да овладее гласа си.

— Не й крещя. Искам да я науча да не прекъсва другите. Това е полезен навик. — Винсънт изведнъж се размърда и заплака.

— Чудесно... — промърмори Харди. — Просто чудесно!

Ребека протегна ръце, изкриви устни и също се разрева. Вкопчи се в крака на майка си, за да търси утеха.

— Ето това е идея. Хайде наистина да ги дадем на Моузес и Сюзън за две седмици. — Харди пиеше джин горе-долу два пъти

годишно и му се бе сторило, че тази вечер е подходяща за това. „Бомбайски сапфир“ с лед и две маслинки.

Бяха сложили децата да спят. Още нямаше осем, беше светло и топло. Седяха един до друг на стъпалата пред къщата и чакаха да им донесат поръчаните пици, уловили ръцете си. Вратата беше отворена, за да чуят, ако някой ги повика. Или — по-вероятно — се разплаче.

— Май две седмици няма да са достатъчни. — Франи държеше чаша бяло вино. Ревът на децата беше продължил близо час. — Ако наистина искат да разберат за какво става дума...

— Моузес живее наблизко — продължи да разсъждава Харди. — Ще можем да ги посещаваме, когато пожелаем. — Студеният джин беше толкова мек и приятен, все едно не пиеше нищо.

— Като стана дума за посещаване...

Харди поклати глава. Пак Дженифър.

— Не знам, Фран. Не виждам каква полза може да има. Какъв е смисълът?

— Ще се почувствам по-спокойна, ето какъв е смисълът.

— Нали не мислиш, че ще се опита да ми направи нещо? Същото беше и с Анди Фаулър.

— Аз познавах Анди, Диз. Поне ми беше ясно кой е той. Съдия, твой бивш тъст... Освен това го отърва. Тази жена... — Франи потрепери и отпи от виното. — За нея знам само това, което пишеше във вестниците... че е алчна и хладнокръвна рецидивистка, красива и кръвожадна...

— Не е чак толкова красива... Далеч не колкото теб...

Франи се облегна на рамото му и отвърна иронично:

— Е, добре, тогава е най-фотогеничната некрасива жена на света. Така или иначе, за мен тя не е истинско човешко същество, не е нещо, от което не се боя или което не ме тревожи...

— Ами ако не иска да се срещне с теб?

— Значи не иска и толкова.

Беше права. Ако Дженифър откажеше да се срещне с Франи, нямаше да говорят повече. Джинът, който почти не се усещаше, уверяваше тялото на Харди, че вечерта е станала по-мека, че е добила някакъв топъл отблясък... Увери Франи, че ще направи, каквото може. Не беше кой знае какво... Ако ще я накара да се чувства по-добре...

Как би могла да навреди евентуалната им среща?

Когато по-рано през деня се свърза с Нанси Дистефано, я помоли да му се обади по-късно, за да си уговорят среща, защото не беше наясно с разписанието си и ѝ даде както служебния, така и домашния си телефон.

Тя се обади малко след девет. Гласът ѝ беше дрезгав, хриптящ, едва се чуваше.

— Господин Харди?

Каза му къде се намира и помоли да отиде при нея веднага, защото можело и да няма друга възможност. Харди уведоми жена си, че ще излезе и тя не остана очарована.

Улица „Улоа“ беше тъмна.

Харди бе изпил мартинито си и сега ранният полумрак се смесваше с вътрешната топлина. Къщата на Дистефано беше само на две пресечки от студения океан. Спря отпред.

Беше с яке, по дънки и боса. Седеше на полутъмната веранда. Когато слезе от колата, тя стана и тръгна с нестабилна походка по бетонната алея, която разделяше моравата. Посрещна го по средата. Докосна го по ръкава и моментално дръпна ръката си, сякаш се опари.

— Той няма да ни чуе тук. Вече не би могъл. Слава Богу, изгуби свяст.

Трепереше. Харди се зачуди, дали не е пияна.

— Кой загуби свяст?

— Фил, разбира се. — Засмя се тихо, нервно. — Кой друг? Съжалявам за тази вечер... За срещата. — Не фъфлеше. — Помислих си, че можем... но Фил...

Харди махна с ръка. Очите му привикваха с полумрака. Единствената светлина идваше от лунното небе. Лицето на тази жена силно му напомняше за Дженифър — измъчено, все още привлекателно. Вадеше го от равновесие.

Тя пристъпваше от крак на крак, като че ли не си даваше сметка, че го прави.

— Помислих си, че може да е от полза за дъщеря ми.

— Възможно е. Не знам. Добре ли сте?

Жената се наклони някак странно и се улови за хълбока.

— По-добре да седнем.

Без да го чака, тя тръгна към малката веранда, оградена от ниска каменна стена. Облегна се на една от колоните.

— Госпожа Дистефано?

Направи му знак да мълчи. Дишаше тежко. Когато превъзможна болката, която изглежда я измъчваше, отново се обърна към него и опита да се изправи. Очите ѝ бяха влажни, но сякаш нямаше сили да заплаче.

Изправи се с видимо усилие, после се обърна към него. Вдигна глава, пое дълбоко въздух, отърси се от колебанието и отвори якето, с което беше облечена. Отдолу беше гола.

Тялото ѝ — гърдите, ребрата, корема — бяха насинени и отекли на десетина места. Харди остана като парализиран на около метър от нея. Почувства как в гърдите му се надига гняв. Сини петна, разкъсани капилляри, следи от удари с юмрук. Пристъпи към нея, улови реверите на якето и внимателно ги затвори. Лайтнър бе прав за бащата на Дженифър.

Госпожа Дистефано се облегна отново на колоната и бавно се отпусна на плочите.

— Казах му... на Фил... че го правя за Дженифър. Че не е кръшкане. Той попита как така най-напред не сте се опитали да говорите с него...

Харди притисна слепоочията си с длани. Това бе повече, отколкото бе в състояние да си представи.

— Дженифър ме посъветва да говоря с вас. Ако беше казала да се обърна към него, щях да се съглася.

— Знам. Обясних му... поне се опитах.

— Нямах понятие, че ще ви навлека...

Тя отново докосна ръкава му.

— Не, не. Вината не е ваша. Това се случва непрекъснато.

Харди вдигна очи.

— Трябва да сложите край. Трябва да се оплачете.

Нанси Дистефано поклати глава. Продължаваше да трепери, да се мъчи да потисне болката. Очите ѝ му казаха съвсем ясно, че не знае какво говори.

— Къде ще се дяна след това? Какво ще правя?

— Където и да е, каквото и да е! Просто трябва да сложите край на този ад.

Тя продължи да клати глава.

— Фил няма да ме остави. Никога. Дори няма да позволи да говоря с вас.

— Преместете се на друго място.

— Опитвала съм. И винаги се връщам. Светът навън е жесток, господин Харди. Тук поне някой се грижи за мен...

— Ако се грижеше, нямаше да постъпва така.

— Не се случва много често. Страхува се да не ме загуби, разбирам го. Казвам му, че няма за какво да се безпокои, но той е толкова ревнив... Не бих ви се обадила тази вечер, може би и не трябваше, но щом е за Дженифър...

— Той постъпвал ли е така и с нея?

— Фил? Не. Никога не е вдигал ръка срещу нея. Даваше си сметка, че ако го направи, ще го оставя. Не би го понесъл. Не... Това — тя посочи с жест тялото си — е между нас двамата. Няма нищо общо с дъщеря ни.

Харди се вторачи надолу в осветената от луната морава. Тази жена защитаваше мъжа, който я бе пребил от бой.

— Толкова е ревнив...

Опита да се съсредоточи.

— А сега какво, госпожо Дистефано?

Тя сви рамене.

— Дори нямах намерение да споменавам тези неща пред вас. Това е нищо.

— Добре, нека да е нищо.

— Искахте да говорим за Дженифър. Ако не беше станало така... Изглежда не трябваше да казвам на Фил, а просто да се измъкна за малко. Всъщност, аз съм си виновна.

Самоукоряване, повтаряне, отричане. „Аз съм си виновна.“ Така ли е било и при Дженифър? Отново си спомни Лайтнър. Попита я.

Тя кимна, видимо благодарна, че той изглежда я разбираше.

— Най-добре да оставим това и да поговорим за каквото искахте. Така е най-добре.

Харди се опита. Пое хладния нощен въздух и положи усилие да се съсредоточи достатъчно, за да заговори за Том. Не успя.

Както понякога се случваше, Ейб Глицки пристигна, без да се обади предварително. Когато Франи му отвори, той направи крачка назад и подсвирна. Тя беше със синя пола и бяла блуза, ниски обувки, найлонови чорапи. Сложила си бе руж, макар че едва ли се нуждаеше от него.

— За каквото и да си се нагласила така, успехът ти е в кърпа вързан.

Франи направи реверанс и се усмихна.

— Значи не мислиш, че е прекалено?

— Зависи какво смяташ да правиш? Да добиваш злато, да играеш футбол, да участваш в боксов мач?

Франи стана сериозна.

— Не. Имам среща.

— Тогава всичко е наред.

Тръгнаха към кухнята. Къщата приличаше на стара викторианска гара — дълъг коридор, от който се влизаше във всекидневната и трапезарията отляво, в банята вдясно. Отзад имаше няколко стаи — просторна кухня, спалнята на Харди и Франи с още една баня, стаята на Ребека (някогашният кабинет на Харди), стаята на Винсънт.

Харди излезе от спалнята с чаша топло кафе в ръка. Беше с панталоните на един от най-хубавите си костюми, бяла риза, италианска вратовръзка.

Глицки спря на прага.

— Май съм обърнал къщата. Къде са децата?

— Взехме си почивен ден — отвърна Франи. — Дойде баба им и ги взе. Ще се върна веднага. Искаш ли чай или кафе?

Глицки кимна и отиде да си налее гореща вода за чай.

— Къде сте тръгнали?

Харди още беше потресен от срещата си с Нанси Дистефано. Когато се прибра предишната вечер, разказа на всичко на Франи, после остана сам във всекидневната и дълго не успя да заспи. Сега изневиделица се появи Глицки и искаше да разбере къде отиват. Ейб не

би одобрил идеята Франи да се запознава с Дженифър Уит, защото, според него, умните хора не биваше да смесват семейния си живот със служебните проблеми. В момента на Харди никак не му се обясняваше защо бе капитулирал пред подобно искане на жена си, при положение, че знаеше колко глупаво е то.

— Ще закарам Франи някъде в града и после ще хапнем заедно. Какво те води насам?

Обяснението мина — умът на Глицки явно не беше в професионален режим, защото тогава малко неща убягваха от вниманието му.

— Трябва да поговоря с едно семейство, което е оставило у дома си пистолет, така че хлапето да си играе с него. — Присви устни. — На път ми е и реших да се отбия. Още ли си с Дженифър Уит?

Франи се върна и тримата поговориха двайсетина минути, докато Глицки изпие чая си, а те — по още една чаша кафе. Харди не спомена за разликата във времето по часовника на банката и този на полицията. Вече беше убеден, че това е важно сведение във връзка с делото и ако разкриеше, че смята да го използва в защитата, полицаят Глицки можеше да се почувства длъжен да го сподели с прокурора.

— Но коя сте вие? — Дженифър Уит я гледаше през плексигласовата преграда в общото помещение за свиждания.

Франи вече не беше сигурна. Жената срещу нея в момента определено не представляваше заплаха за никого. Почти изпаднала в летаргия, синини по лицето, неравно орязана коса, блуждаещ поглед. Тази жена, помисли си Франи, не вярва на никого.

— Аз съм... — Устата ѝ беше пресъхнала. Наложил се да преглътне, за да продължи. — Изпраща ме господин Харди.

— Знаем. Вече го казахте. Затова и дойдох тук. Но защо тогава не сме в другата стая?

Франи нямаше представа защо — смяташе, че са където трябва. Не знаеше, че съпругът ѝ и Дженифър не разговарят в това продълговато помещение с плексигласова преграда и телефонни слушалки, за да се чуват по-добре.

— Вижте... понеже не съм адвокат... срещата ни не е официална и... — Даде си сметка защо Харди не бе дошъл, за да я представи

лично. Какво би могъл да ѝ каже? „Здрасти, отбих се да те покажа на жена си, за да престане да се безпокои. Тревожеше се, че ако един ден излезеш от затвора, можеш да се опиташ да ме убиеш.“

Почувства се глупаво и я обзе яд.

Дизмъс си бе направил шега, за да ѝ даде урок — жесток урок, който би могъл да ѝ спести, ако си бе направил труда да я разубеди.

После си даде сметка, че нямаше да се остави да я разубеди. Понякога бе в състояние да прояви забележителен инат. Беше решила, че трябва на всяка цена да се срещне с Дженифър Уит и нямаше да отстъпи нито на сантиметър.

Арестантката чакаше, вперила поглед в нея. Поглед, изпълнен с болка. Франи изведнъж си спомни за сина ѝ Мат. Ами ако тази жена не беше убила никого? Ако беше загубила детето си? После... изнасилването и побоя в костариканския затвор...

— Зная, че е необичайно — заговори Франи най-накрая. — Аз... аз съм съпругата на Дизмъс Харди. Той ми разказа какво се е случило с вас и аз... просто се чудех дали няма начин да ви помогна по някакъв начин.

Общинската клиника „Мисионерски височини“ се намиреше по средата на пътя между съда и медицинския център „Йерба Буена“ и не беше близо до никакви височини.

Харди застана от другата страна на натоварената улица и се вгледа в протестиращите. Имаше две отделни групи, ако се съдеше по плакатите, които носеха — едните протестираха срещу абортите, които се извършваха в клиниката, а другите бяха медицински работници, които не бяха съгласни с уволненията поради намаляването на общинския бюджет. Групите обикаляха в отделни кръгове и се гледаха враждебно — всичко това напомняше танц с внимателно изработена хореография.

През месеците, преди Дженифър да бъде заловена след бягството от затвора, борците против абортите се бяха активизирали. След разговора на Харди с Глицки беше загинала служителка на клиниката „Сънсет“, защото по една случайност останала в сградата след работно време. Може би онези, които бяха заложили бомбата, не бяха допускали, че при взрива наоколо ще има някой, може би целта им

беше само да напомнят за себе си, но така или иначе това нямаше да съживи мъртвата.

Домовете на един лекар и две медицински сестри бяха пострадали — изпочупени прозорци, надраскани с камък или спрей по мазилката заплахи. Бяха налице поне шест доклада за нападнати на улицата след работа медицински работници, макар че никой не бе съобщил дали става дума за обикновени среднощни актове на насилие или за отмъщение, свързано с дейността на съответните клиники.

Лари Уит бе извършвал тук доброволно между два и пет аборта седмично, както смяташе Дженифър. Според нея Лари бил убеден привърженик на правото на аборт — хората не трябвало да раждат нежелани деца, тъй като най-сериозния проблем на света бил демографският бум и едно дете, родено в мизерия, почти нямало шансове да се измъкне от нея до края на живота си.

Харди осъзнаваше трагедията, но като бивш католик от ирландско потекло му бе трудно да разреши дори само за себе си моралната дилема за създаването на нов живот и за стойността на самия живот. Твърдо вярваше, че хората би трябвало да имат право на избор, но и не бе в състояние да одобри абортите по поръчка като средство за контролиране на раждаемостта. Най-малкото, смяташе той, всеки би трябвало да направи почтено усилие да си спомни това, което е забравил миналата нощ. Но, по същата логика, хората трябваше да положат почтено усилие и да запомнят, че не бива да се избиват едни други, но, уви, продължаваха да се избиват.

Прекося улицата. Почувства се неловко с костюма си — наоколо не се мяркаше нито едно сако, нито една вратовръзка. Демонстриращите — мъже и жени — бяха облечени с дънки и памучни фланелки, спортни якета, маратонки, ботуши. Харди се промуши между тях и влезе в сградата без инциденти.

Вътре завари обстановка, каквато бе очаквал, но не бе видял в „Йерба Буена“ — пожълтели плочки, блестящи флуоресцентни лампи, типичната болнична миризма.

В главното фоайе се нареди на опашка и след дваайсет и пет минути го изпратиха при секретарката на административния директор. Когато тя се върна от редовната си почивка и разбра, че Харди се интересува от документите за извършените напоследък аборти, най-любезно го уведоми, че е трябвало да се обади предварително по

телефона, за да му кажат, че тази информация е напълно поверителна, така че да не си губи времето.

Ядоса се и понеже имаше на разположение цял час до срещата с Франи, спря за миг във фоайето, огледа се и тръгна по дългия кънтящ коридор, към който сочеше стрелката с надпис „Акушеро-гинекология“.

В чакалнята имаше осем момичета, които едва ли бяха навършили двайсет, а няколко приличаха на петнайсетгодишни. Две от тях бяха с приятелите си — може би — и им стискаха ръцете. Едно седеше между родителите си и плачеше. Останалите чакаха мълчаливо — дъвчеха дъвка, прелистваха списания или слушаха музика със слушалки. Отегчени и изпълнени с безразличие? Уплашени и стъписани? Не беше лесно да се прецени.

На приемното гише седеше приветлив млад негър с добре оформена брадичка и значка „Горд хомосексуалист“, на която бе изписано името „Сам“. Харди му подаде визитна картичка и го помоли да го изпрати при някой, който би могъл да му разкаже нещо за доктор Уит.

— Можеш да питаш мен — отвърна негърът. — Спомням си го много добре. Жалко, че се случи така.

Харди се съгласи и обясни, че целта му е да изясни тъкмо тази трагедия.

— Мислех, че го е убила жена му.

— Така казват всички.

— А ти мислиш, че не е тя?

— Тя твърди, че не е, така че съм тръгнал да обръщам камъните. Може би изпод някой ще изскочи змия.

— Тук? В клиниката?

— Отвън на тротоара видях цяла тълпа разгневени хора.

Сам махна с ръка.

— Онези ли? Зарежи ги. Те само там висят.

— Умряха хора, Сам. Няколко души от подобни клиники ядоха бой.

Сам се усмихна самоуверено.

— Ами бакалите? Автобусните шофьори? И те ядат бой от време на време. Такъв е животът в големия град.

Харди опита нещо друго.

— Добре, може да е било личен проблем. Някой от персонала, например. Не знам. Някой може да му е имал зъб.

— Ами. Няма начин. Това тук не е светски клуб. Лекарите доброволци идваха, вършеха си работата и си отиваха. Уит идваше най-често. Тук никой не им плаща, така че няма защо да се задържат. — Сам махна с ръка към чакалнята зад Харди и сниши глас. — Не сме увеселителен парк.

Явно нямаше да изкопчи нищо повече. Посочи визитната си картичка на перваза под гишето и каза:

— Ако се сетиш за нещо... каквото и да е... ще ми се обадиш, нали?

Харди проследи с поглед жена си, докато тя прекоси ресторанта и забеляза как седящите на бара обърнаха глави след нея. Един от проблемите му с нея в началото беше красотата ѝ — почти прекалена. Знаеше, че е много лесно да се подлъжеш по хубаво лице. Беше му се случвало.

Макар и да познаваше Франи още от съвсем малка — сестричката на Моузес, — след като започна да се привързва към нея, когато я видя както трябва, си наложи да натисне спирачката. Не задълго, само колкото да се убеди, че онова, което обича у нея, не е отвън, а вътре. Така или иначе, три години по-късно не можеше да не признае, че голяма част е и отвън.

Приближи се келнера и задържа стола, докато тя седне. Дребните удобства.

— Защо се усмихваш?

— Аз съм повърхностен. Плитък. Питам се дали връзката ни не е чисто физическа.

Франи мушна изискано в устата си парченце калмар. Бяха до витрината и гледаха обления в слънце площад.

— Поне част от нея е.

Не бяха го обсъждали специално, но някак си и двамата чувстваха, че от време на време се налага да ходят на места като това — светли, хубави, безгрижни — за да измият тръпчивия вкус на сутрините.

Тя протегна ръка и прокара пръст по челюстта му. Взе чашата си и се вгледа във виното вътре.

— Два дни поред вино. Смяташ ли, че Винсънт ще се чувства добре? — Все още го кърмеше, макар че му даваше и бананова каша.

Харди я увери, че малкият няма да забележи разликата. Пък и майка му все още не се беше удавила в алкохол.

— Знам. Тревожа се. — Франи остави чашата и задраска с нокът по покривката. Не се тревожеше за Винсънт и Харди си даваше сметка за това.

— Много ли?

Тя кимна.

— Погледни тези хора тук... колко щастливи изглеждат. А там, в затвора... Човек започва да се пита кое е истинският свят.

Харди сложи длан върху нейната.

— Колко сами сме всъщност... — добави тя.

Келнерът прибра празната чиния от масата, после изчисти няколко несъществуващи трохи с четка. Някой засвири на пианото край бара — класическа музика. Сами? Беше склонен да се съгласи.

До петък Харди имаше чувството, че е проверил всичко възможно, но не бе открил нищо съществено. Когато събщи на Фримън за разликата в часовниците на банката и полицията, той прие новината с обичайната си скептичност, макар и неохотно да се съгласи, че след време този факт може да се окаже полезен за тях.

Отношението на Фримън накара Харди да реши, че се поставяш в по-неизгодна позиция, ако смяташ клиента си за виновен. Самият той се опитваше да бъде обективен. Беше се уверил в правотата на Лайтнър за предаваната от поколение на поколение склонност към насилие в семейството от няколко публикувани и непубликувани източника. Майката на Дженифър бе търпяла побоищата вкъщи многократно, може би без да се оплаква пред децата си. Дъщеря ѝ постепенно бе приела, че именно това трябва да очаква от семейния живот, че ако не е така, значи нещо не е както трябва, значи отношенията не са достатъчно интимни.

Излиза, че Лари редовно е биел жена си, мислеше Харди. Несъмнено така бе постъпвал с нея и първият ѝ съпруг, Нед. Според теорията на Лайтнър, тя трудно би се омъжила за човек, който не се е държал поне донякъде грубо с нея, още докато я е ухажвал — не би го възприела като достоен за съпруг материал.

Независимо дали щеше да се докаже в съда или не, твърдението на Теръл, че Дженифър е инжектирала първия си мъж с атропин звучеше твърде правдоподобно, а ако е убила Нед, вероятно беше убила и Лари, нали?

Ако Дженифър наистина беше убила и двамата, едва ли някой щеше да отрече, че е имала сериозни основания да го направи, но пък и защитата би имала сериозни проблеми в съда, както винаги при предумишлено убийство. Клиентката им продължаваше да отрича, че е била малтретирана — единственият ѝ шанс за смекчаване на вината. Дейвид Фримън беше бесен, въпреки клетвената ѝ декларация.

Фримън се опасяваше, че ще загуби и че обжалването няма да даде резултат. Ръцете му бяха вързани — не можеше да се позове на

побоищата, защото това означаваше да признае вината на клиентката си, независимо от собственото ѝ упорито отричане.

Харди най-накрая бе открил брат ѝ Том на един строеж. През деня не успя да се добере до него, но след работно време се върна, обул мръсни дънки и с кашонче бира в ръка, така че поговориха в продължение на двадесетина минути.

Том потвърди думите на майка си — Дженифър и Лари бяха престанали да посещават родителите ѝ няколко месеца след сватбата си. По онова време той бил на седемнайсет. Личеше си, че това бе оскърбило някогашното момче, а сегашният мъж прикриваше раната с ругатни.

За последен път Том бе виждал семейство Уит на Коледа. Досега никой не беше споменал този факт и Харди попита защо.

Том сви рамене пренебрежително. Кой го е грижа? Отбил се при родителите си следобеда, изпил една-две бири и майка му започнала да се жалва за Джени и за внука, когото дори не била виждала. Купила на Мат подарък, а той нямало да дойде да си го получи.

Том се ядосал, яхнал велосипеда и подкарал към къщата на сестра си, готов да срита някого по задника, но когато пристигнал, си дал сметка, че няма да има голяма полза от това. Нищо нямало да се промени. Оставил своя подарък за племенника си — топка за бейзбол и бухалка — пожелал весела Коледа на Дженифър, казал ѝ, че трябва да се отбие с Мат покрай баба му, така че малкият да получи подаръка си, и си тръгнал.

Те, разбира се, не отишли, което не изненадало никого.

Това обаче, помисли си Харди, би могло да е катализаторът, за който говореше Глицки. Том едва ли би хукнал да убива мъжа на сестра си без причина, но при подобно презрително пренебрежение...

Уолтър Теръл беше с тях, докато преглеждаха веществените доказателства и сравняваха компютърната разпечатка с описа им.

Окървавената риза на Лари. Останалите дрехи. Нещата от джобовете му — гребенче, швейцарско джобно ножче, ключове, няколко монети, включително и четвърт долар, намазан с лак за нокти.

— Лари висял ли е по баровете? — Харди все още не беше установил подобно нещо.

Теръл поклати глава.

— Няма такива признаци.

— Този четвърт долар е от някой бар. — Теръл и Фримън го изгледаха с недоумение. — За мюзикбокса — обясни Харди. — Боядисваш своите монети, за да не ти добавят към сметката за музиката.

Фримън не беше впечатлен.

— Значи е отишъл да пийне едно за Коледа. Може би. И при мен са попадали такива монети. Това е без значение.

Но имаше твърде малко неща, за които да се улови, така че Харди бе готов да се вкопчи във всичко.

— Два дни преди да бъде убит, всичко е от значение.

Фримън не отговори. Премести монетите встрани и придърпа един плик, който беше пълен като че ли с боклук.

— Какво е това? — Експертите бяха почистили стаята основно и бяха прибрали всичко, което им се бе сторило интересно — включително и съдържанието на кошчето за боклук — използвани салфетки, опаковки от подаръци, пликове. — Веществени доказателства ли са?

Теръл бутна към него още един плик и отговори отегчено.

— Знаеш какви са процедурите. Прибрали сме всичко това, за да го използваш, ако искаш. Ти ще решиш дали ти трябва или не.

Фримън придърпа плика към себе си и извади отвътре пистолета. Свери номера с този от описа, помириса цевта. След това се вгледа в доклада за отпечатъците от пръсти и вдигна въпросително поглед.

— По оръжието няма нейни отпечатъци?

— Пълнителят. — Теръл не изглеждаше ни най-малко изненадан. Бутна към тях още един плик. — Избърсала е пистолета.

— Някой го е избърсал. — Фримън го изгледа лошо.

Теръл сви рамене.

— Щом казваш... — Петък следобед, ставаше късно, помещението в сутерена на съда беше задушно.

Фримън изсипа новия плик. Очакваше отвътре да изпадне пълнителят, но пред очите им се появи още един пистолет.

— Какво, по дяволите, е това? Има ли го в описа?

Теръл поклати глава.

— Плик трийсет и седми. „Съдържание на контейнера за боклук.“ Искаш ли да видиш опаковките от яйца, които намерихме вътре?

— Добре, добре — отвърна Фримън. — Защо това е тук?

Теръл разпери ръце.

— Беше в контейнера. Сега е тук. Откъде да знам как е попаднало там?

— Но това е пистолет!

Теръл протегна ръка и го взе.

— Успокой се — каза той навъсено.

— Достатъчно спокоен съм. — Фримън се отпусна на облегалката. — Добре, синко, спокоен съм.

— Играчка е — обясни Теръл. — Прилича на истински, но е от пластмаса. Това е. Доколкото мога да преценя, няма нищо общо с веществените доказателства по делото.

— Тогава защо е сред тях? — Фримън умееше да се прави на глупак при нужда. Отговорът беше повече от очевиден.

— Защото беше в същия контейнер, в който и истинският. В началото си помислих, че може би си струва да го задържа.

— Същия контейнер ли?

Теръл кимна.

— И двата изпаднали на асфалта. Типът, който ги намерил, ни се обади, когато видял истинския.

— Боклукчията?

— Да.

— Каква е връзката? — попита Фримън. Той все още се опитваше да схване.

— Няма връзка. Тъкмо това се опитвам да ти кажа. Имах една теория и реших, че трябва да я проверя. Човек никога не знае какво ще се окаже съществено.

Харди знаеше, че това е методът на Теръл.

— И каква беше теорията ти?

— Ами... престъпникът влиза с този пистолет... той прилича на истински, нали? Може би се е занимавал с обири и с него е плашел хората. Влиза в спалнята, вижда истинския патлак, Лари и момчето го изненадват, той се паникьосва и... Бам! Това си мислех, преди да се сетя за Дженифър.

— А взеха ли отпечатъци от него?

— Разбира се. Но няма нищо. Реших, че трябва да има някаква връзка, но сгреших. Освен това онзи тип ми каза, че в боклука от всички играчки най-често се срещат pistolетите.

— В боклука?

— Така каза. Някои родители не искат децата им да си играят с pistolети и когато някой роднина им подари за Коледа или рождения ден, го изхвърлят. На второ място били куклите Барби. Можеш ли да повярваш? Кой би изхвърлил чисто нова кукла Барби?

— Можем ли да го задържим за делото? — Фримън се наведе напред, видимо заинтригуван.

Теръл сви рамене.

— Ако ти трябва, няма проблем. Ето, отбележи го в списъка.

Подаде играчката на Фримън, той я огледа и я подаде на Харди.

— Какво ще кажеш?

— Играчка pistolет, намерена на боклука.

Фримън се замисли за секунда и попита:

— Да си намерил още нещо в този боклук, което според теб няма връзка с делото, Уоли? — Фримън затършува из пликовете. — Боклук, играчки... — Поклати глава и добави: — А сега може ли да видим пълнителя?

След това Харди се отби в отдел „Убийства“ и накара Глицки да наминат към Лу Гърка. Фримън отиде някъде — в понеделник щяха да уточняват графика за делото в съда и вероятно се бе впуснал в някакви задкулисни машинации в тази връзка.

Седнаха в заведението и Харди се опита да убеди Глицки, че непременно трябва да прекара отпуската си в Хавай, а Глицки отговори, че явно не е наясно с положението на полицая напоследък, ако си мисли, че може да си позволи да прекара две седмици с трите си деца и жена си в някой къмпинг в Америка, да не говорим за друго. Завърши с предположението, че ще прекарат уикенда в Санта Круз, а през остатъка от отпуската вероятно ще боядисат апартамента.

— Ако останат пари за боя.

— Натясно ли си?

Глицки лапна парченце лед от чая.

— Бях натясно, преди петте процента доброволно самопожертвование.

— Доброволно?

— Както всички, които получават повече от петдесет хилядарки годишно. Сега, след някакви си деветнайсет години служба, когато най-накрая достигнах тази височина, ме кастрят, че съм се качил там. — Ейб остави запотената си чаша на масата и се загледа през прозореца. — Онзи ден казах на Фло, че ще поискам да работя по два часа безплатно всяка седмица. Тя одобри идеята, защото и без това не ни трябват никакви пари, за да живеем. Знаеш ли какво направих? Отидох при шефа Франк Батист и поисках да ми намали заплатата с две хиляди долара, за да спестя малко пари на градската управа.

— И как реагира той?

— Каза, че нямало да го направи... Било кофти жест. Обясних му, че изкарвам петдесет и две хиляди. Като махнеш петте процента, стават четирийсет и девет хиляди и четиристотин. Ако махнат две хиляди и един долар, ще вземам четирийсет и девет хиляди деветстотин деветдесет и девет. Петстотин долара повече.

— На твое място бих настоял.

Глицки поклати глава.

— Не, не би настоял. Знаеш ли защо? Защото разликата е петдесет долара в повече на месец, а като се извадят данъците, остават някъде към трийсет и пет... два хамбургера седмично. Срещу това ще си спечелиш репутация на опърничав заядливец. След деветнайсет години служба! А знаеш ли какво се случва с опърничавите заядливци? Ще ти подкажа. Осемдесет и пет души отказаха да дават петте процента доброволно и ги изхвърлиха от работа.

— Осемдесет и пет? — Харди не би могъл да допусне подобно нещо. Как беше възможно да се уволняват полицаи? И без това бяха твърде малко. — Осемдесет и пет?

— Аха. За какво са ѝ на градската управа ченгета?

— Или здравни работници. — Харди спомена за демонстрацията пред клиниката.

— Е, да. Но кметът все още има шофьор. Не би искал кметът на твоя град сам да кара колата си, нали? Какво ще кажат хората? Какво ще си помислят?

Харди отпи глътка бира.

— Е, поне е наясно с приоритетите си. На негово място и аз бих направил така... Ще си задържа шофьора и ще разкарам полицаите.

— Е, аз пък ще се погрижа сам за осигуряването си — поклати глава Глицки и се вгледа в нещо зад гърба на Харди. — Пристига първият кандидат.

Теръл мина зад гърба му и седна срещу Харди.

— Кандидат за какво?

— „Глицки. Охрана на дома.“ Въръжена намеса три минути след сигнала.

Теръл отпи от бутилката бира, която донесе.

— Ще стреляме по хората? Без да им четем правата? Хващаме ги и ги пращаме по дяволите?

— Аха. И при това ще ни плащат.

Теръл вдигна глава.

— Идеята ми допада. Хващам се. — Отпи още една глътка и се вгледа в Харди. — Шефът ти може да е голям адвокат, само че... ф-ю-ю! Затова е голям, защото е ей така. — Обърна се към Глицки и добави: — Фримън.

— Как? — попита Глицки.

— Как? — повтори Харди тихо. — Пред инспектор Глицки можеш да говориш спокойно.

— Прибрах едно нещо, което можеше и да се окаже полезно за разследването, а той ми се разфуча. Казах му, ако иска, да го използва, ако не иска — не. Хрумна ми, че може да свърши работа, какво от това? Не свърши и толкова!

Заведението се пълнеше, стана шумно. Харди си проби път до бара, за да вземе по още едно питие. Когато се върна, чу нещо познато.

— ... онова с Крейн си струваше да се разрови, но и оттам не излезе нищо.

— Какво? — намеси се Харди и остави двете бири за Теръл и чая с лед за Глицки.

— Разказвах му за онзи от Лос Анджелис, на когото си се обадил от къщата на Уит.

— Крейн. Онзи, когото са пречукали.

— Да, Крейн. Говорех му как понякога теориите се оказват полезни, а друг път — не.

— По-често не. — Ейб не спореше, просто съобщаваше факт. Веднага лапна новата бучка лед.

Харди имаше чувството, че ще полудее, но предпочете да не сменя темата. Ако Теръл бе открил някаква връзка със Симпсън Крейн, трябваше да разбере каква е тя. Но не беше в състояние и да се сдържи.

— Защо ти е било да ровиш? Нали си арестувал заподозряната?

Теръл не се обиди, а се усмихна пленително.

— Ей, аз обичам работата си. Ти каза, че е... съвпадение. Трябва да се провери, какво ще загубиш? При убийство няма излишни доказателства.

Тук всички бяха съгласни. Харди отпи бавно от бирата си. Не желаше да личи, че е заинтригуван.

— И какво откри?

— Това, което ми каза ти. Няма връзка с Уит.

— Би трябвало да има някаква. Телефонният номер беше на бюрото му.

— Да, това да. Но имах предвид самото убийство. Знаят кой го е извършил или поне така си мислят.

— Е, кой е?

— Някакъв местен главорез. От Лос Анджелес. — Теръл се впусна да разказва. Държеше по бутилка бира във всяка ръка и отпиваше ту от едната, ту от другата. — Крейн е бил един от най-големите антипрофсъюзни дейци на деветдесетте години. Измъквал е някъде към половин милион годишно и винаги е прецаквал дребните хорица. Опитвали са да се организират, а той се е грижел като ги уволнят, да няма последствия за работодателя. Давал им е време да размислят. Те са се страхували от него и са отстъпвали. Казват, че президентът искал да го направи държавен секретар по въпросите на труда, но той отказал, защото не можели да му платят достатъчно.

— Да не би да работи и в Сан Франциско? — попита Глицки с усмивка. — Имам чувството, че и тук пипа някой такъв.

Теръл поклати глава.

— Сигурно е, че не е той.

— Защо са го очистили?

— Ликвидирал е няколко профсъюза... на месарите, на портиерите... дребни риби. Напоследък се е заел с машинистите.

— И това не се е харесало на някоя голяма клечка?

— Така ми се струва. — Теръл вдигна двете празни бутилки. — Не бяха ли по половин литър? — Надигна се и добави: — Така или иначе, свършили са работата чисто. Наели са професионалист. Никакви следи, никакви уличаващи документи. Аз черпя този път.

Тръгна към бара.

— За мен не — провикна се Глицки след него. Все още смучеше бучката лед. — Хитър си. Пускаш го по следата и той души вместо теб, без дори да си дава сметка.

Харди не се усмихна.

— Нали го чу? Обича работата си. — Отпи бира и продължи: — Все пак не ти ли се струва интересно? Две убийства и двама наемни убийци?

Глицки поклати глава.

— Според мен са три убийства и един наемен убиец. Лари Уит, хлапето и онзи тип Крейн.

— Ако държим на точността, убийствата са били четири. И жената на Крейн е сред жертвите.

Ейб не обърна особено внимание на последната реплика.

— Можеш ли да свържеш някой наемен убиец с Лари Уит?

Без отговор.

Глицки се измъкна от стола си, тупна Харди леко по рамото и му пожела приятно прекарване на почивните дни.

Основният график на Висшия съд щеше да се разглежда в понеделник, 9:30 сутринта. Беше 19 юли и името на Дженифър бе първо в списъка, забоден на таблото до голямата двойна дървена врата.

Тъй като екстрадирането на Дженифър Уит от Коста Рика бе отразено по телевизията, когато Фримън и Харди влязоха в съдебната зала малко след 9:00 репортерите бяха налице.

Харди знаеше, че Фримън не обича журналистите, но внимаваше това да не проличи — при делата с политическа окраска те можеха да са много полезни. Кандидатът Пауъл също не пропускаше шанс да се представи в благоприятна светлина пред медиите, за да измъкне възможните дивиденди, така че сега представителите на обвинението и защитата разговаряха съвсем добродушно с представителите на пресата в двата края на залата.

Пауъл говореше далеч по-искрено, отколкото преди няколко месеца — вероятно някой го бе учил как да се държи. Жестовите му също не изглеждаха репетирани.

— Вижте какво — говореше той от дълбините на сърцето си, — аз съм привърженик на смъртното наказание. При това дело са налице особени обстоятелства, които, ако бъдат доказани в съда, изискват... просто плачат тъкмо за смъртно наказание. Но, от друга страна, ако видя поне следа от разкаяние, ако обвиняемата признае вината си, дори ако ни призове да проявим милост... прокуратурата не е безчувствена. За мен подсъдимите не са бройки, а живи хора, човешки същества. Този процес не е част от кампанията ми за въвеждане на по-строги наказания. — Той се облегна елегантно на масата и продължи: — Обвиняемата по това дело е решила да рискува. Сметнала е, че може да убие, за да получи пари и да се измъкне безнаказано. Сгрещила е. Сгрещила е много сериозно. Не съм кръвожаден, но ако вината ѝ се докаже, ще искам смъртно наказание. Това е правосъдието и Дженифър Уит сама е отговорна за последствията.

Фримън бе заобиколен от друга група журналисти.

— За нещастие това е типичният начин, по който функционира системата. Самият факт, че вие сте тук, вече ясно показва колко деформирано е всичко. Никой не споменава и дума за тежестта на представените доказателства, а тя е нищожна... смешно нищожна. Никога не би се стигнало дотук, ако за някои хора не беше толкова важно непрекъснато и на всяка цена да виждат имената си в пресата. Възможно е дори да не се стигне до процес, когато изложи аргументите си по надлежния ред.

— Смятате, че може да няма процес? — извика една жена с микрофон в ръка.

Фримън поклати глава.

— Съмнявам се, че ще има.

— Но обвиненията вече бяха потвърдени при предварителното заседание. — Друга ръка, друг микрофон.

Фримън се усмихна.

— Предварителното заседание винаги решава така, както иска прокуратурата.

— Но Дженифър Уит избяга от затвора, нали?

— Тя е находчива. И невинна. Освен това няма доверие в една система, която е позволила да се стигне дотук. На нейно място, струва ми се, и аз бих избягал от затвора, стига да можех да измисля добър начин.

Пауъл стоеше с ръка в джоба и се усмихваше победоносно. Фримън — сериозен и възмутен от несправедливостите на системата — пестеше силите си за съдията. Всички знаеха какво го очаква.

Харди мина по прохода между редовете и излезе в коридора. Все още оставаха двамадесет минути.

Кен Лайтнър седеше на дървената пейка срещу вратата на съдебната зала и четеше някакви документи. Харди се настани до него.

— Искам да ви се извиня — каза той. — Бяхте прав.

Лайтнър вдигна очи.

— За какво?

— За това, че бащата на Дженифър е биел майка й.

Психиатърът кимна и прелисти документите. Явно не чуваше нещо неочаквано.

— Разочарован ли сте?

— Помислих, че сте открили нещо по-съществено... за самата Дженифър.

Харди поклати глава.

— Дженифър продължава да мълчи. Особено след неуспешното бягство. Фримън си скубе косата, защото почти няма за какво да се улови.

— И аз си скубя косата. Тя ми забрани да говоря за тези неща, така че трябва да се съобразя. Чудя се как е възможно.

— За кои неща?

— Истината. За това, че Лари я е биел. За защитата ѝ. За всичко, което в момента преживява. Не ми е ясно как ще се справи. — Лайтнър приглади косата си назад с ръка.

— Значи сте се срещали с нея.

— Да. Посещавам я почти всеки ден.

— Вероятно се отразява зле на практиката ви. — Харди не възнамеряваше да го обвинява, но Лайтнър изведнъж се навъси.

— Аз се грижа за пациентите си, господин Харди. Опитвам се да съм при тях, когато съм им нужен. Предполагам, че и вие постъпвате по този начин с клиентите си.

Харди прие упрека. Лайтнър имаше право.

— Ще трябва да приемете още едно извинение, макар и да не го предвиждах.

Лайтнър сви рамене.

— Няма защо. Аз също съм под пара. Не че се зъбя на всеки, който се изпречи пред очите ми, но все пак не съм наясно какво да правя с Дженифър... с ирационалния ѝ комплекс за вина, със стремежа ѝ към самоунищожение... започвам да се съмнявам в собствените си преценки, да се питам дали изобщо съм в състояние да ѝ помогна.

— Какво, според вас, би ѝ помогнало?

— Не знам. Все още не знам. Бедата е, че даже не мога да я накарам да проговори за истинския си проблем. Дори не иска да признае съществуването на такъв.

— А за какво разговаряте при посещенията си при нея всеки ден?

Изречението на Лайтнър ясно подсказваше, че си дава сметка как ще прозвучи отговорът му при дадените обстоятелства.

— За самопреценката и самочувствието ѝ. За това, че най-накрая е пораснала и трябва да поеме отговорност за самата себе си. За собственото ѝ бъдеще.

— Собственото ѝ бъдеще?

— Знам, знам. Не е препоръчително да обсъждам с нея такива неща, но тя не желае да говори за нищо друго. — Лайтнър остави документите, започна да трие дланите си една в друга. Вдигна очи към Харди и продължи: — Твърди, че най-накрая е осъзнала истината... Давала си сметка, че можела да се отърве, ако обвини за всичко Лари, но нямало да постъпи така. Той нямал никаква вина.

— Защото я е пребивал от бой? А не ви ли каза, че да се оплаче в съда от малтретиране у дома е все едно да се признае за виновна?

Лайтнър кимна.

— Боя се, че е така. Нещата са доста объркани. — Стана, взе куфарчето си, попита къде е тоалетната, дали има време преди началото и се отдалечи. Когато изчезна зад ъгъла, Харди погледна към пейката и видя, че е забравил два листа. На горния прочете името на Дженифър, подчертано с жълт маркер.

Документът беше регистрационен медицински картон от кабинета на доктор Лайтнър, издаден преди четири години. В него се описваха предишни заболявания, лекуващи лекари, алергии и така нататък. Харди се поколеба за миг и прибра листата в джоба си.

Първа от разпечатания на компютър списък призоваха Дженифър Уит и след това я въведоха — с оковани ръце и крака.

Стана нещо необичайно — съдия Оскар Томасино не бе забил нос в книгата пред себе си, а проследи с очи Дженифър, докато тя с куцане не застана на подиума пред него, между двама пристави.

Фримън вече я очакваше, но помежду им сякаш се долавяше някакво напрежение. Дженифър хвърли поглед зад гърба му към Харди, който седеше на масата на защитата и му кимна. В погледа ѝ се четеше благодарност или поне задоволство, макар че той не можеше да си обясни защо, след като не я бе виждал цяла седмица.

Освен това не беше съвсем наясно защо е дошъл. Подсъдимата заставаще пред съдията за втори път и определено нямаше намерение да се признае за виновна. Може би, както полу на шега бе казал на Франи сутринта, съдебната зала му липсваше? Зачуди се дали няма зрънце истина в това твърдение.

Това сега беше една чисто административна процедура, която трябваше да определи на коя дата може да започне делото и, по-точно, в кой отдел ще се гледа. По-късно, в друг понеделник като този, щеше да бъде назначен съдия, а от тогава до истинското начало спокойно можеше да мине още половин до една година време.

Томасино започна с фалцова топка. Всеки съдия използваше различна техника, за да се пребори с процедурата. Харди знаеше, че преди да потъне в документите, Томасино ще разиграе някоя малка драма.

— Господин Фримън, добро ли е състоянието на клиентката ви?
— Гледаше я съсредоточено — бледа, слаба, с неравно орязана коса.

Дийн Пауъл, който досега сякаш не обръщаше внимание на това, което ставаше в залата, изведнъж скочи на крака.

— Ваша светлост, приемаме твърдението, че е възможно госпожа Уит да е била малтретирана при престоя ѝ в затвора в Коста Рика, но...

Томасино удари с чукчето и всички в залата се стреснаха.

— Съдът отправи въпрос към господин Фримън — каза съдията благо. — Доколкото си спомням, при последната ни среща, той все още не беше загубил способността си да говори. — Изражението му беше строго, но зад маската на строгостта се криеше насмешка. — Господин Фримън?

Вратата беше открехната и Фримън щеше да изневери на природата си, ако не беше пъхнал крак в пролуката.

— Ваша светлост, клиентката ми е понесла жесток побой и се нуждае от лекарски грижи. Случилото се я е ужасило дотолкова, че се бои да каже каквото и да било. Гражданските ѝ права несъмнено са били накърнени. Целият процес е напълно опорочен поради начина, по който процедира обвинението...

— Един момент. Въпросният побой не е ли станал в Коста Рика?

— Вследствие на действие на нашата страна. Всичко това нямаше да се случи, ако...

Насмешката изчезна от погледа на Томасино.

— Всичко това нямаше да се случи, ако клиентката ви не беше избягала от затвора и след това не бе напуснала страната.

— Така или иначе, ваша светлост...

— Така или иначе, господин Фримън, графикът ми е претоварен, а и ми се струва, че и климатичната инсталация не е в ред. Ще може ли

да продължим по същество? — Фримън веднага понечи да отговори, но Томасино се надигна от стола си. — Стига, Дейвид!

Дейвид потупа Дженифър по лакътя уверено, но тя не реагира.

Съдията се наведе над книгата си и записа нещо.

— Ако съдя по казаното досега, мога да заключа, че страните са готови да продължим. Така ли е?

— Да, ваша светлост.

— Господин Фримън?

Фримън имаше още един проблем. Обикновено, при реална опасност от смъртна присъда, адвокатът на защитата би направил всичко възможно да печели време, като протака колкото се може повече, но Дженифър не се бе съгласила и с това.

Пауъл искаше процесът да започне максимално бързо и да приключи преди изборите през ноември. По принцип Фримън никога не се съгласяваше с исканията на обвинението, но сега Дженифър беше вързала ръцете му. Намираще се в затвора, нямаше шанс да излезе оттам, докато не я оправдаят напълно, и искаше — разбираемо — делото да започне веднага, щом може.

Фримън ѝ бе обяснил, че оправдаването ѝ никак не е сигурно. Твърдеше се, че е убила предумишлено трима души, при особени обстоятелства и той си даваше сметка, че прокурорът не би предявил такова сериозно обвинение безотговорно, ако няма основания да се надява на успех. Освен това знаеше, че при представянето на аргументите си Пауъл няма да пропусне да спомене предполагаемия ѝ мотив и коравосърдечието ѝ, които най-несъмнено биха настроили съдебните заседатели срещу нея — убийство заради застраховка.

Искаше му се Харди да открие други възможни извършители. Искаше му се да има време, за да мисли, да крои планове, да предвижда. Искаше му се да се случи нещо друго — Пауъл да бъде избран и мястото му да заеме някой друг прокурор, който няма неговите способности.

— Господин Фримън? — повтори Томасино. — Защитата готова ли е да започнем?

— Да, ваша светлост. — Нямаше друг избор.

Томасино доби изненадан вид и имаше защо. Досега не бе имал случай дело за предумишлено убийство да бъде насрочено веднага, без никакви възражения. Насрочи го за понеделник, 13 август, отдел 25.

— Знаеш, че се доверявам на теб, не на него.

Преди да излезе от съда, Харди реши да отиде при Дженифър, за да сподели с нея някои свои впечатления. Освен това бе подготвил списък с въпроси. Седяха един до друг в малката стаичка до помещението на надзирателките. Дженифър недоволстваше от Дейвид Фримън.

— Той е глупак и освен това не ми вярва за нищо... дори и за изнасилването в Коста Рика.

Харди дръпна стола си встрани. Не бе усетил кога коленете им се бяха приближили толкова и не искаше тя да си вади погрешни заключения.

— Дженифър, тук става дума за професионализъм и мога да те уверя, че Дейвид е един от най-добрите. Няма нищо лично. Ако изнасилването можеше да облекчи положението ти по някакъв начин, той щеше да се вкопчи в него със зъби и нокти, само че не е така, защото ти избяга...

— Ако някога се измъкна, ще се върна там и ще убия онзи надзирател, кълна се!

Харди се огледа инстинктивно. Надяваше се помещението да не се подслушва. Наведе се напред и каза съвсем тихо:

— Най-добре ще е, ако през следващите няколко месеца сведеш заплахите за убийство до минимум, става ли?

Дженифър се усмихна.

— Не го казах сериозно.

— Знам, но понякога чувството за хумор тук е малко особено.

— Ще внимавам. — Тя се вгледа през стъклото в празната стая за надзирателките. — Жена ти ми допадна.

Харди кимна. Щеше му се да не говорят за това, макар и да си даваше сметка, че няма как. Може би тъкмо тази беше причината да се отбие сега — да се увери, че срещата между двете не е оказала особено влияние.

— Каза ми, че сте си поговорили.

Дженифър сви рамене.

— Да. Беше ми приятно. Преди всичко побързахме за женски работи, но никой не беше разговарял с мен като с нормален човек от

толкова време, че...

— Нали доктор Лайтнър идва тук всеки ден?

Видя, че въпросът му я изненада. Не успя да разбере как тя оценява факта, че знае за посещенията.

— А, да... разбира се. Кен...

— Той не разговаря ли с теб като с нормален човек?

Най-неочаквано Дженифър се усмихна. Харди си помисли, че не би било зле да запише на видеокасета някои от разговорите им, за да се опита да разбере кое предизвиква тези усмивки. Имаше чувството, че резултатът няма да му хареса.

— Кен не се брои — отвърна тя. — Освен това за него никой не е нормален. Тази дума няма смисъл. Психиатричен жаргон.

Харди бе разговарял достатъчно с доктор Лайтнър, за да схване какво има предвид Дженифър.

— Ами в Коста Рика? Там с никого ли не разговаря?

Тя го погледна за миг, после отклони очи.

— Не. Реших, че ще е по-добре да не го правя.

— А с какво се занимаваше?

Празното помещение за надзирателките изглежда отново погълна вниманието ѝ.

— Първите няколко дни бях в един хотел. Ходих на плаж, прочетох няколко книги.

Би могъл да я попита кои, но нямаше намерение да провежда разпит. Както и изнасилването, престоят ѝ в Коста Рика нямаше връзка със събитията от миналия декември.

— Споменах ли, че се срещнах с майка ти? — попита той.

— Спомена, че имаш намерение да го направиш. Как ти се стори тя?

— Зле, Дженифър. Баща ти я беше насинил от бой. — Реши, че няма смисъл да съобщава повече подробности. Споменът за онази вечер все още не го оставяше на мира. — Дженифър наведе глава към масата и опря палец до устните си. — Казаха ми, че това... побоищата... често се предават от поколение на поколение.

Тя вдигна очи и го изгледа болезнено.

— Вече говорихме за това. — И няма да го правим пак, сякаш искаше да каже. Изведнъж стана делова, енергична и, странно, почти весела: — Нещо друго?

Харди извади бележника от чантата си. Предната вечер бе систематизирал бележките си от посещението в къщата на Дженифър, бе подготвил въпросите си.

Оказа се, че между трагедията и арестуването ѝ е живяла там, но не е могла да събере сили да се качи на горния етаж. Влязла в спалнята само веднъж, за да си вземе дрехи и разни други неща, но толкова се разстроила, че повече не посмяла да го направи.

— Тогава откъде беше сигурна, че пистолетът е на мястото си?

— Обърках се. От долния етаж не липсваше нищо. Не бяха взели бижутата ми. Изобщо не се сетих за пистолета. Знаем... това е голяма грешка.

— А възможно ли е да е имало и друг пистолет? — попита Харди.

— Какъв друг пистолет? Къде?

— Не знам. Където и да е. Може би Мат е имал пистолет? Игралка?

Тя поклати глава.

— Не. Не искахме да си играе с такива неща. И двамата с Лари бяхме против. Той казваше, че като лекар е виждал прекалено много нещастни случаи.

— Значи не е имало пистолет?

— Не. Защо питаш?

— Опитвам почвата. Кучето пазач е длъжно да лае.

Този път Дженифър въздъхна.

— Това ме уморява.

— Само още един въпрос. Може ли?

Тя кимна.

— Говори ли ти нещо „Крейн и Крейн“?

Дженифър направи гримаса.

— Не мога да се сетя. Какво е? Някаква игра?

— Адвокатска фирма. Чувала ли си за нея?

— Защо?

— Отговори ми.

Дженифър пак поклати глава.

— Не ми звучи познато. Не. Защо питаш?

— Вероятно Лари я е търсил за нещо. — Харди прибра бележките си.

Дженифър се замисли. Надзирателките се върнаха в стаята си с пакетчета пуканки.

— Нямам представа какво е това — каза най-накрая Дженифър.
— Името не ми говори нищо.

Напоследък Харди се чувстваше по-добре в кабинета си — беше замазал дупките от стреличките, а мишената беше окачена. Беше рано следобед и той се упражняваше — опитваше се да улучи всички числа от най-малкото до най-голямото. Някога го постигаше с десет хвърляния. Сега беше стигнал осмото, но без никакъв успех.

Фримън влезе, без да чука. Харди отново не улучи.

— Това не се плаща.

— Мисля — обясни Харди. — Разсъждавам.

Фримън затвори вратата и седна на ъгъла на бюрото.

— И аз мисля. Мисля, че след два месеца имаме дело, така че Дийн Пауъл да има достатъчно време, за да се занимава с изборите си, а аз не мога да възразя, защото клиентката ми не ми позволява.

Харди хвърли за пореден път и този път улучи. Постепенно възвръщаше формата си. Взе още една стреличка, запрати я без да се цели и тя попадна в десетката.

— А когато отивам при най-добрия си помощник, за да проверя докъде е стигнал — продължи Фримън, — го заварвам да мята стрелички. Само аз ли се чувствам притеснен тук? Два месеца за дело за предумишлено убийство! Кой е чувал такова нещо?!

— От началото минаха пет.

— Какво от това? На кого му минаваше през ум, че ще я спипат в Коста Рика? Може би Томасино си мисли, че през това време сме се готвили за процес. Все едно, ти на чия страна си, дявол да го вземе?

— Както винаги, на страната на истината и справедливостта. Процесът няма да започне след два месеца. След два месеца ще започне изборът на съдебни заседатели.

Разбира се, Фримън знаеше това много добре, но също така знаеше, че процесът ще започне по-бързо, отколкото му се искаше, а той не можеше да промени нищо. Бръкна в джобовете си, отиде до прозореца и се загледа навън.

— Дявол да го вземе, Диз. Трябва ми помощник. Трябва ми нещо!

— А не те ли чух тази сутрин да казваш на едни репортери, че дори няма да се стигне до процес?

— От нещата, които съм казвал на репортерите, можеш да съставиш научнофантастичен роман. Ще ти хареса.

— Съмнявам се.

— Помагало ми е. Ако прокурорът е достатъчно смахнат, ще прочете във вестника, че съм скрил в ръкава някакво страховито тайно доказателство, което ще го закопае, и на следващата сутрин влиза в залата доста по-сговорчив. Обаче сега... — Фримън млъкна и поклати глава. — Сега налице е Дженифър, оръжието на Дженифър и мотивът на Дженифър. Имам нужда от някой друг, когото да обвиня.

— Знам, Дейвид. — Харди заобиколи бюрото и вдигна няколко листа. — С това се занимавам през цялото време, само че за жалост няма много кандидати. Между другото, не съм тук, за да убия времето. Имах среща с друг клиент. Трябваше да се състои преди петнайсет минути, но господин Франкъл закъснява.

Фримън се обърна.

— Кой е Франкъл?

— Пипнали са го да шофира пиян.

— Онзи с едно и шест промила? — В Калифорния максималното допустимо ниво беше 0.8 промила.

Харди кимна.

— Заяви, че е измислил начин да се отърве.

— Да се отърве? От това? Бих искал да науча как. Можем да забогатеем.

Телефонът извъня.

— Сигурно е той. Ще те държа в течение.

Фримън беше до вратата, когато Харди вдигна слушалката. Но не беше господин Франкъл. Беше Сам Бронкмън — негърът от клиниката. Оказа се, че току-що си е спомнил нещо за доктор Лари Уит, което можело да го заинтересува.

Малко по-късно Харди паркира в издължената сянка на клиниката. Излезе от колата и вятърът го блъсна. Протестиращите все още бяха там — същите хора, същото място, същия вятър.

В тъмната чакалня нямаше никой, а щорите зад гишето бяха спуснати. Харди почувства, че мускулите му се свиват. Беше готов да си тръгне, но нещо го накара да почука по стъклото. След като бе стигнал дотук, нищо не пречеше да провери.

Щорите се раздалечиха, Сам се усмихна през цепката и посочи страничната врата. Харди тръгна натам.

Сам отвори и показа глава като костенурка от черупката си. Хвана Харди за ръката и го поведе.

— Няма никой. Работим до четири и половина, иначе ще висят тук по цял ден и цяла нощ. Няма да повярваш.

Негърът продължи да бърбори, докато влязоха в малко служебно помещение — жълти пластмасови столове, метални маси, автомати за кафе, микровълнова фурна. Седнаха край една от масите.

— Трябваше да си го спомня още като беше тук, само че... — Сам щракна с пръсти във въздуха. — Понякога мозъкът ми хич го няма.

— Това е нормално, Сам. Важното е, че си спомни. Благодаря ти, че се обади.

Сам кимна.

— В неделя. Чете ли във вестника за сенатора, дето не искал дъщеря му да прави аборт? Все едно... Бях при Джейсън... един приятел... зачетох се и изведнъж ми мина през ума... ей така... — Размаха ръце, за да покаже. — Бам и готово.

Харди се усмихна.

— Какво, Сам?

— За доктор Уит. Същата работа.

— Имал е дъщеря?

— Не, не. Няма такова нещо. — Сам протегна ръка и тупна Харди по рамото. — Слушай, друго е, нали искаше нещо лично... Имаше едно момиче, Мелиса Роумън... Та майка ѝ и баща ѝ не даваха да прави аборт... забраниха... Не мога да ги разбера такива хора. — Дълбока въздишка. — Та тя се беше опитала да се оправи сама... да абортира де, само че стана лошо.

— Какво стана?

— Че какво може да стане? — Пак размаха ръце. — Докараха я тук. Случи се доктор Уит. Специалист по женските работи,

доброволец... Та той веднага повика линейка, но преди да пристигне, момичето си умря.

— И родителите обвиниха доктор Уит?

Сам кимна.

— Че как иначе? Няма да обвинят себе си я. Трябваше да си го изкарат на някой, а Мелиса си беше отишла, нямаше да е честно да я изкарат виновна, нали? Та се захванаха с доктор Уит. Решиха, че той е виновен за всичко.

Подобно твърдение търпеше критика, но пък звучеше напълно правдоподобно за скърбящото семейство Роумън. Харди се наклони напред.

— И какво направиха? Кога се случи това?

Сам поклати глава, доволен от себе си.

— Днес проверих. Малко преди Деня на благодарността миналата година.

— Месец преди доктор Уит да бъде убит.

— Аха.

— И какво направиха родителите? Заплашиха го със съд? Какво?

Сам разпери ръце с дланите нагоре.

— Не знам всичко. Идваха тук два пъти. Втория път се наложи да повикаме охраната. Малко по-късно доктор Уит каза, че май щял да се откаже от доброволната работа. Много му идвало. Някой беше счупил стъклата на колата му и той беше сигурен, че е Роумън.

— А съобщи ли в полицията за това?

— Не знам.

Имаше законно право да изиска тази информация от Теръл или Глицки. Нещо се бе случило с жертвата само месец преди убийството.

Ако Лари се е оплакал.

— За другото... — продължи Сам, — ... дали са го дали под съд или не, не знам. Не съм чул такова нещо, но искам да ти кажа друго. — Харди чакаше. — Ако смяташ да убиваш някого, не го даваш под съд, нали? Може би тъкмо затова не съм чул. Иначе защо чисто и просто не осъдиха клиниката?

Интересен въпрос.

Когато се прибра у дома, нямаше никой и той почувства как пустотата го обзема, как се вселява в него като до болка познатата студена градска мъгла.

Преди да се ожени за Франи бе прекарал в тази къща сам близо десет години и спомените му от онова време не бяха особено приятни — не му липсваше нищо от онзи пропилян период. Тогава къщата беше по-малка — нямаше я пристройката за децата, беше по-тъмно и по-студено. Чисто и просто по-студено.

Тогава се прибираше у дома след смяната в бара или нещо друго и сядаше в кабинета си отзад — сега там беше стаята на Ребека. Взимаше бутилка бира от хладилника, сядаше зад бюрото и четеше на светлината на лампата със зелен абажур, хвърляше стреличките си или чистеше неизползваните си лули. Понякога палеше огъня в камината.

Тогава правеше всичко сам, дори и когато наоколо имаше други хора. Не му бе минавало през ум, че е самотен. Не се чувстваше самотен, беше само сам. Сега си даваше сметка колко се е заблуждавал.

При разговора им сутринта, след срещата му с Дженифър, Франи не беше споменавала, че смята да излиза някъде. Може да бе отишла до магазина, макар че се бяха заредили с продукти за почивните дни.

Не знаеше къде е отишла с децата и въпреки здравия разум, започна да се безпокои. По пътя към къщи бе мислил за Дженифър и Лари, за семейство Роумън и медицинския формуляр, който Лайтнър бе оставил — дали не преднамерено? — на пейката в съда.

Сега тези мисли си бяха отишли. Погледна през прозореца на стаята на Винсънт, за да види дали въпреки вечерния хлад не са в двора. Нямаше ги. Нахрани рибките в аквариума, видя колко е часът, реши да отиде до „Шамрок“, отказа се, пак погледна часовника. Не знаеше какво да прави. Не бяха оставили бележка.

Не искаше да седи в очакване, без да предприеме нищо и да позволи на пустотата да го изпълни отново. Беше я оставил в миналото и внезапно го появяване го стресна. Всичко ли беше наред с децата? Може би Франи бе хукнала към болницата, без да има време дори да му драсне два реда? Отиде до пътната врата по коридора, върна се назад, каза си, че не търси по пода капчици кръв.

В спалнята свали костюма, облече къси панталонки и фланелка, обу си маратонките. Реша да направи обичайната си обиколка в парка

— шест километра, които пробягваше за около четирийсет и пет минути.

Погледна часовника. Щеше да си е у дома в седем. Написа бележка и я остави под солницата на масата в кухнята. Франи поне щеше да е наясно къде е отишъл.

Жена му го посрещна в кухнята с целувка и продължи да разбърква соса за спагетите. Ребека наливаше вода в наредените по пода тенджери и тигани, а Винсънт я наблюдаваше от бебешкото столче. Прозорците бяха запотени от пара. Все още не се беше стъмнило. Нямаше никаква пустота, никакъв студ, нищо зловещо.

Харди влезе в банята, ужасен от параноята си, учуден, че е толкова остарял, толкова уплашен.

В сряда, малко след обяд, нещо издрънча в решетките на помещението за свиждане и падна на пода зад Дженифър. Франи се стресна и едва не скочи от стола. После се успокои и се усмихна.

— Неприятен звук. Стресна ме.

— Вече не обръщам внимание. Свикнах — отвърна Дженифър и погледна ръцете си. — Понякога Лари чупеше разни неща в яда си... Щом чуех шума, разбихах, че краят идва скоро.

— Как така?

— Напрежението... очакването да избухне, да излезе от кожата си. След това чувствах едва ли не облекчение.

Франи опря длан на плексигласовата преграда. Дженифър залепи своята от другата страна. Това беше някакъв знак за близост, опит за докосване. Срецаха се за трети път. Франи се втрени в ръката си, в сватбения си пръстен. Лицето ѝ пребледня.

— Какво ти е? — попита Дженифър.

— Не, нищо ми няма... Понякога само...

— Какво?

— Извинявай. Момент на слабост. Няма ми нищо. — После се усмихна уморено. — Не знам какво ми става.

— Изглеждаш тъжна.

Франи кимна.

— Май е така. Като че ли изведнъж всичко... — Направи пауза, за да потърси точната дума. — Сякаш изведнъж всичко замря.

— Може би е от раждането. Понякога тези състояния продължават по половин година след това. Когато се роди Мат... — Дженифър млъкна, изненадана заради името, появило се така неочаквано. Пое въздух, продължи: — След като родих Мат, най-напред изпаднах в някаква еуфория, после се появи черна дупка, която не искаше да си отиде...

Франи сви рамене.

— Може би си права. Не знам. На мен ми се струва, че не е това. — Свали ръката си в скута. — Искях да ти кажа... Знаеш ли, че и моят

първи съпруг беше убит?

Франи разказа за двацет и петгодишния Еди Кокрън — неин мъж и приятел на Харди. Харди бе помогнал да се открие убиеца, после двамата се сближиха... ожениха се. Спомена и за някои лоши моменти от съвместния им живот. Може би резултат от чувството за вина. От неподходящото време. Но тъгата сякаш не отслабваше с времето.

— Всичко стана някак си набързо.

Дженифър слушаше съсредоточено. Очите ѝ блестяха. И другите имаха проблеми, страдаха. Все пак това беше някаква утеха — не беше чак толкова сама.

— В началото беше Еди, после само Дизмъс и аз. Роди се Ребека. После, без изобщо да се замислям за всичките тези промени, отново забременях и дойде Винсънт. Сега... Сега се замислям за миналото и имам чувството, че съм като човек, който бяга като обезумял, който иска да се спаси от нещо. Разбираш ли?

Дженифър кимна.

— Да. Понякога е най-добре просто да продължиш да бягаш, да не спиращ, за да мислиш. Ако се замислиш...

Франи облегна лакти на плота пред себе си.

— Днес, докато хранех Винсънт, изведнъж се разплаках. Стана ми тъжно, не знам защо. Всичко в живота ми е наред, нали? Щастлива съм, с Дизмъс всичко е наред. Обичам децата си. Просто не разбирам.

— Може би ти липсва Еди.

— Донякъде. Но вече се примирих с това, че го няма. Свикнах. Няма как да се върне. Не е това. Имам чувството, че всичко е някак хаотично, объркано... Изведнъж се оказвам с две деца, омъжена... и дори не съм си дала сметка как съм стигнала дотук.

Дженифър драсна с нокът по грапавата повърхност на плота пред себе си.

— Да не си даваш сметка как си стигнала донякъде...

Франи се усмихна.

— Така е. Нямам никакво право да се оплаквам точно на теб.

— Все едно е — отвърна Дженифър. — Няма да съм тук вечно. Каквото и да стане, няма да съм тук.

— Не знам как издържаш.

Дженифър преглътна и също се усмихна.

— Нямам голям избор. Той... държи се добре с теб, нали? Не те удря?

Франи не разбра веднага за кого става дума.

— Кой?

— Мъжът ти.

— Дизмъс? Не... искам да кажа, държи се с мен много добре. Никога не ме е удрял. Обича ме.

Дженифър я изгледа учудено, сякаш не разбираше какво общо има едното с другото.

— А как беше с Еди?

— Да ме е удрял? Не, никога.

Дженифър се облегна назад и прокара пръсти през косата си.

— Аз съм била причината. Винаги съм смятала, че аз съм причината.

— Какво? За какво?

Дженифър се наклони напред, прегърбена, после вдигна ръка и долепи дланта си до плексигласа. Франи също вдигна своята. Имаше чувството, че усеща топлината на кожата ѝ.

— Да ме бият.

На третия етаж Дийн Пауъл слушаше свой колега, който анализираше възможните алтернативи при поредното дело за побой.

Хората, които работеха в съдебната система, разговаряха на свой собствен език. Сан Франциско с право се славеше като най-съобразяващия се в политическо отношение град — всеки служител на местната власт можеше да бъде най-малкото уволнен, ако си позволише да употреби и една дума, която не е официално одобрена — или е официално отхвърлена — от една или друга организация или група.

Полицията и прокуратурата бяха особено деликатни в това отношение и затова служителите им си бяха изработили най-сложния шифър. Посетителите можеха да прекарат цял ден из коридорите и в кабинетите и да останат със съвършено различно от действителността мнение за нещата, които са чули.

Дийн Пауъл, който се бе кандидатираше за поста главен прокурор, не биваше да прекалява с жаргона, но пък не се нуждаеше и от

преводач.

— Ако питаш мен — продължаваше Тони Фини, — тук имаме класически пример за КТ. И двамата са канадци. Финансов спор. Професионалистка. Имам чувството, че и този път ще мине странично.

Фини искаше да научи мнението на по-опитния си колега по въпроса дали изобщо си струва да се връчва обвинителен акт на господин Дънкан Дънлап, който бе нанесъл побой на приятелката си Бина Луис — „професионалистка“.

„КТ“ означаваше „кучката си го е търсела“ — така наричаха случаите, при които побойникът, най-често шумно, заявяваше в полицията, че жертвата сама е предизвикала последствията. В сегашния случай Дънлап смятал, че Луис крие пари от него и че дори си търсела друг сводник. Според Фини тя щеше да „мине странично“ — да откаже да даде показания или дори да се отрече от вече дадените. Нарече ги „канадци“, тоест чернокожи, за да не се обиди някой, ако случайно го чуе.

Бина Луис беше обещала да свидетелства против Дънлап и при трите предишни случая, когато я бе пребивал, но и при трите после се беше отказала, защото той искрено се бил разкажал и само трябвало да му се помогне, защото я обичал.

Пауъл сложи длани на тила си.

— И се питаш защо продължаваме да го правим, така ли?

Фини не отговори. Седна срещу Пауъл, изпълнен с надежда, че няма да бъде забравен, ако Пауъл бъде избран.

— Много ли е пострадала този път? — Фини отвори папката и започна да вади снимки, но Пауъл го спря с жест. — Кажи го с думи. Зле ли е?

Снимките бяха направени в болницата, малко преди раните да бъдат превързани. Лявото око на Бина беше отекло, носът изглеждаше счупен, косата над едното ухо червенееше от кръв. Освен това в медицинското свидетелство беше отразено, че едната ръка е изкълчена.

— Ти какво мислиш?

Ако жертвата се съгласеше да свидетелства срещу Дънлап, щяха да предявят обвинението и да има дело. Ако обаче решеше да се откаже, което в подобни случаи ставаше често, всичко щеше да отиде по дяволите.

— Проблемът е, че има много „ако“. Когато са направили тези снимки — Фини посочи папката, — госпожица Луис е заявила, че веднага щом излезе от болницата, ще подаде оплакване и ще даде писмени показания, защото ѝ било дошло до гуша.

— Да не би след това той да е отишъл да я види?

— Сигурно щеше да отиде, но все още е арестуван. Веднага, щом излезе под гаранция, ще купи цветя и бонбони, ще ѝ се извини и така нататък... Тя няма да знае дали да му вярва, ала толкова се страхува от него, че...

— Добри разсъждения.

— Но — Фини вдигна пръст, — заяви, че ако ѝ връчим призовка, ще свидетелства.

— И ме питаш как бих постъпил аз в този случай?

— Знам как би постъпил, Дейн. Просто се питам как би си го обяснил. Имаме трети побой, свидетелка, която заявява, че ще даде показания... Как мога да се откажа?

— Няма да се отказваш, Тони. Завеждаш дело, коткаш я и накрая гледаш да не се разочароваш прекалено, когато не се яви на делото.

Кабинетът на Дейвид Фримън беше на втория етаж на старинната сграда и гледаше към улицата. До него се стигаше по разкошно украсено стълбище. На приземния етаж имаше уютна приемна, заседателна зала и библиотека, която гледаше към вътрешния двор. При ремонта преди четири години Фримън бе направил основен ремонт и бе сложил много стъкло, така че се създаваше впечатление за просторност.

В горния край на стълбището, пред леговището на Фримън, беше приемната на Филис Уелс, чиято основна задача беше да държи кресльовците настрана. Кресльовци наричаха сътрудниците на адвоката.

Филис работеше при Фримън от трийсет и две години и през това време бе видяла много сътрудници да идват и да си отиват — идваха като ентусиазирани млади юристи, надяващи се да се уловят за пешовете на великия Дейвид Фримън и с негова помощ да стигнат до славата, да си изградят репутация в града и извън него, след шест-

седем години да станат негови съдружници. Повечето не се задържаха и две.

Досега никой не бе станал съдружник. Работеха по дванайсет часа денем, нощем и през почивните дни, набираха професионален опит и си отиваха или за да открият собствени фирми, или за да напуснат правото окончателно.

Причината? Дейвид Фримън не искаше да има съдружници. Неслучайно беше нарекъл фирмата си „Дейвид Фримън и сътрудници“. Това положение нямаше да се промени.

Не обичаше да поверява работата си на други. Филис знаеше, че не е само това — просто беше неспособен да го прави. Затова, според нея, ситуацията с Дизмъс Харди беше малко необикновена — Харди се бе заел с неща, които Фримън винаги бе вършил сам. Шефът ѝ дори изглеждаше доволен от резултатите. Това бе толкова необичайно за него, че Филис се тревожеше. Чудеше се дали не е болен. Дали би ѝ го казал, ако е.

Не че тя имаше нещо против Харди — беше симпатичен човек. Малко грубоват, хубав, не прекалено слаб. Понякога може би избързваше с шегите, но пък през фирмата бяха минали и твърде много напълно лишени от чувство за хумор негови колеги. Беше ѝ приятно, че край нея има някой, който не се взема чак толкова насериозно.

Фримън ѝ бе наредил да пуска Харди при него винаги, когато той поиска. Разбира се, формално Дизмъс не беше „сътрудник“, дори не и консултант. Просто държеше кабинет под наем. Влизаше и излизаше когато си поиска и изглежда ѝ имаше доверие. Естествено, можеше да ѝ се довери, въпреки че в началото, когато Дейвид бе предложил да я използва като своя секретарка, тя не бе останала очарована. Но и този проблем се бе загладил. Кабинетът на Харди беше на четвъртия етаж и бе свързан с нея с интерком, но той рядко го използваше.

Във всеки случай за нея беше недопустимо да му даде каквато и да било информация, преди да се посъветва с Дейвид. Сега шефът ѝ — за нея Фримън винаги щеше да си остане „шефът“ — беше в съда, а Дизмъс Харди искаше да знае кой е насочил Дженифър Уит към тяхната фирма. Филис бе смятала, че вече знае. Е, не било кой знае какво — Харди бе тръгнал нагоре по стълбата, после се бе сетил и се бе върнал при нея.

Дженифър Уит беше клиентка на Дейвид — тук нямаше никакво съмнение, — макар че тя си спомняше как в началото шефът ѝ бе наредил да изпрати в затвора при нея Харди. Така или иначе, след трийсет и две години във фирмата Филис бе научила, че в тяхната работа информацията е най-ценната монета и че с нея може да разполага само този, който трябва.

— Мина ми през ум — обясни Харди, — че научих какво ли не за тази жена, а дори не знам как е дошла при нас. Първия път, когато отидох при нея, ме взе за Дейвид... значи не е познавала и него, нали?

Филис се усмихна и намести очилата си.

— Не попита ли нея?

Той се облегна на бюрото ѝ.

— Доколкото си спомням, спомена нещо за адвокатите на мъжа си, но нямам представа кои са те.

— Не иска да ти каже, така ли?

— Ще ми каже, ако отида до съдебната палата, платя четири долара за паркинг, вляза в най-бавния асансьор в Америка и се оставя надзирателките да ме опипат, за да ме пуснат. После трябва да изчакам петнайсет минути, за да я доведат и чак тогава да я попитам. — Надяваше се да я очарова и донякъде успя. Но Филис не му каза нищо. Усмихна се и добави: — Филис, ти саботираш дейността ми, убеден съм в това.

Оказа се, че я е изпратила някоя си Дона Белоуз от „Голдбърг, Мюлен и Роук“. Харди ѝ се обади от кабинета си, два етажа над Филис.

Беше средата на седмицата, следобед и се свърза веднага. Представи се и моментално долови хладината в добре овладения, гърлен глас.

— Може би не ви е станало ясно в началото, господин Харди, но нашата фирма не се занимава с криминални дела. Освен това лично аз не бих искала да имам нищо общо с госпожа Уит, така че не съм склонна да ви помогна. Съжалявам.

— Познавате ли я лично? — Трябваше да говори, защото иначе щеше да му затвори телефона. Искаше да научи нещо.

— Не я познавам и не искам да я познавам. Съжалявам, но трябва да ме извините...

— Моля ви... само един въпрос. Можете ли да ми кажете нещо за „Крейн и Крейн“? Някаква връзка с доктор Уит?

Тишина. Обмисляне на решение. Харди знаеше, че той и госпожа Белоуз не са противници в истинския смисъл на думата. Може би тя искаше да остане лоялна към клиента си Лари Уит, но добрите адвокати освен това се стремяха и да спазват професионалната етика помежду си. Разчиташе на това. Чу я да въздиша, да събира сили за неприятния разговор.

— Добре, господин Харди. Съжалявам. Лари Уит ми допаднаше. Четох вестниците и съм убедена, че жена му го е убила. Него и сина си.

— Само заради прочетеното във вестниците?

— Да. И заради други неща.

— Какви други неща?

Още една пауза, преценка, отказ?

— Да се върнем на въпроса, съгласен ли сте?

Не биваше да настоява повече, ако искаше да научи за „Крейн и Крейн“. Целия предишен ден бе гонил химери в търсенето си на друг възможен убиец — родителите на Мелиса Роумън, първата жена на Уит, Моли, някой си доктор Хефлър, записан във формуляра на Лайтнър. Все още не беше разговарял с никого от тях. Сега на телефона беше Дона Белоуз и от нея трябваше да научи това, което тя бе готова да му съобщи.

— „Крейн и Крейн“. Някаква връзка с Лари?

— Името ми се струва познато. Чувала съм го някъде, това е всичко.

— Това е юридическа фирма от Лос Анджелис.

— Възможно. Казахте, че Лари и...?

— Не знам. Обаждал се е на тази фирма няколко дни преди да умре.

— Преди да го убият. Той не умря просто така... беше убит. — Чу дишането ѝ. — Аз бях финансов съветник на Лари. Струва ми се, че спомена за Крейн по някакъв повод. Преди около шест месеца. Така или иначе, едва ли е нещо важно. Не си спомням, но мога да проверя.

— Нали нямате нищо против да го направите?

— Честно казано, имам, господин Харди. Не обичам клиентите ми да загиват от pistolетни изстрели. И не желая да помагам на убийците им да отърват кожата. Но ще проверя. Обещах и ще го направя.

Харди й благодари.

— Ще ви се обадя. — И затвори.

„Тяхната вечер“ беше свободно мероприятие. Традиционният и свещен ритуал в сряда ги бе отвеждал — преди да се родят децата — чак до Лос Анджелес, Рино и Санта Фе. Вечерите нерядко продължаваха по няколко дни — тогава Харди се обаждаше на Моузес да му намери заместник в бара, а в това време той и Франи играеха в някое казино, разхождаха се из художествените галерии или се качваха на ферибота за Санта Каталина — романтичния остров.

И тази вечер бяха на ферибота — пресичаха залива на път за Сосалито. Около Алкатрас се появиха вълни, духаше вятър, слънцето се загуби в облака мъгла, обвил моста „Голдън Гейт“. Беше хладно.

— Ах, лято, лято — въздъхна Франи и вдигна очи към Харди. Стояха край парапета на горната палуба. Обливаха ги ситни водни капчици. — Средата на юли е най-доброто време да се отървеш от зимната депресия. — Тя се улови с две ръце за парапета и се облегна. — Може би е точно това... зимна депресия. — Погледна мъжа си и направи опит да се усмихне, но безуспешно. Харди я прегърна, зави я със сакото си и тя се притисна към него.

— Добре ли си?

Франи се замисли дали трябва да му каже, колко трябва да му каже. Имаше чувството, че го лъже, че го мами. Сега обаче не й се говореше за това. Моментът не беше подходящ. Щеше да се превърне в тема на вечерта, в дискусия, а сега точно тя нямаше нужда от това. Нямаше нужда да обсъжда всичко с Дизмъс. Обичаше го, но имаше свой собствен живот, свои собствени чувства.

На Франи й се струваше, че срещите с Дженифър по някакъв начин изваждат много неща на повърхността и това не бе лошо. Ако човек разбере с какво си има работа, му е по-лесно да се справи. Анализирането на собствените й чувства не би могло да заплаши

отношенията между нея и Дизмъс или децата. Обичаше ги — мъжа и децата си. Не беше това.

Безпокоеше я онова, което бе започнала да казва на Дженифър — бяха се случили толкова неща, без да ги забележи, без да ги осъзнае. Имаше чувството, че не знае коя е, че не е наясно в какво се е превърнала Франсин Роуз Макгайър Кокрън (понастоящем Харди), че няма представа как е станало това. Не беше наясно със самата себе си.

Дали не беше само някакъв придатък към мъжа, с когото живееше, бащата на децата ѝ? Всъщност с Дизмъс не се чувстваше по този начин. Нито пък с Еди. С Еди беше приключение. Малко преди да умре, искаше да се запише да учи. Пестяха пари за всичко. Откриваха нови места, откриваха себе си.

После изведнъж, без никакво предупреждение, Еди си отиде. Появи се Дизмъс. Не зае опразненото място на Еди, но все пак беше близо. Сега, две години по-късно — или пет минути? — тя беше домакиня и майка, без финансови проблеми, Дизмъс вече бе открил най-добрите заведения, бе взел повечето решения.

Като това например, да живеят в неговата къща — макар че се бе съветвал с нея. Беше много по-разумно, разбира се. Тя я обичаше. Но не в това бе проблемът — макар и да бе променила всичко по свой вкус, къщата си оставаше негова къща, къща на Дизмъс, не тяхна къща.

Всичките им приятели също така, а и жените им, бяха приятели на Харди. Ейб, Фло, Пико. Анджела. Дори Моузес — собственият ѝ брат, беше приятел на Харди дълго преди тя да се появи на хоризонта. Не че не ѝ харесваха тези хора — харесваха ѝ и ги обичаше, но в живота ѝ бяха влезли благодарение на Дизмъс.

А нейните собствени приятели? Хората, които срещаха с Еди? Нима те нямаха значение? Защо вече не бяха част от живота ѝ? Заради децата? Заради Дизмъс? Заради самата нея?

Знаеше, че мъжът ѝ не би одобрил посещенията ѝ при Дженифър. Идеята ѝ първоначално беше само да види що за човек е тя, за да се успокои.

Сега на повърхността излизаше нещо друго и то бе важно, нещо, на което не беше обръщала внимание от доста време. Може би като разговаряше с Дженифър, Франи щеше да ѝ помогне, щеше да намери

начин да я накара да види как би могла да се спаси. Струваше си, дори и Дизмъс да не знаеше за намеренията ѝ.

Беше сигурна, че и той има някои тайни от нея. Не е нужно да съобщаваш на партньора си всяка своя мисъл, дума или постъпка.

А срещите с Дженифър бяха полезни за нея. Тя се превръщаше в нещо като нейна доверена приятелка и не беше необходимо Дизмъс да знае. Франи имаше право на свои собствени приятели, имаше право сама да взема решенията в живота си. Щеше да му каже по-късно. Може би след като измъкнеха Дженифър от тази каша. След процеса.

Беше независимо човешко същество, но някак си бе допуснала ежедневието да я завладее, да вземе връх. Започваше дори да се пита дали Дизмъс ще продължи да я обича, дали изобщо я обича. И беше уверена, че заслужава да бъде обичана. Казваше си, ако не обичаш себе си, как би могла да обичаш някой друг? Как някой друг би могъл да обича теб?

Фериботът навлезе в пристанището на Сосалито. Тук нямаше вълни.

Дизмъс я прегърна.

— Хей? Къде си?

Всъщност всичко това нямаше нищо общо с любовта им. Тя го обичаше — лицето му, тялото му, начинът, по който вършеше всичко. Просто трябваше да отдели малко повече внимание на самата себе си.

— Тук съм. — Целуна го по бузата.

— Моли.

Петък сутринта, във всекидневната на Фримън. Харди седеше на едно от кожените кресла, а домакинът, по хавлия, отбелязваше нещо с молив в бележника си на масата.

— През декември Моли не е била там. Дори не е чула, че е умрял. Иначе трябва да е по-добра актриса и от клиентката ни.

— Как го прие?

— Мисля, че бих се почувствал потиснат, ако някой приеме така топло вестта за смъртта ми.

Фримън повдигна вежди въпросително.

Харди продължи:

— Мрази го и в червата, въпреки че е минало толкова много време. И тя е яла пердах от него.

— Но не е биел Дженифър.

Харди не се разсмя.

— Нали това е защитата ни? Не я е биел. Така твърди тя.

Харди най-накрая бе разговарял с първата съпруга на Лари Уит, Моли. Беше консултант по професионално ориентиране и живееше във Фарго, Северна Дакота. Не се бе омъжила повторно и не беше виждала Лари от пет години. Не знаеше и за смъртта му.

— Може би трябва да проверим дали е била там за коледните празници. Но се обзалагам, че е била — при тази реакция, когато ѝ казах за убийството...

Фримън остави молива и се загледа през прозореца.

— Хайде да помислим малко, Диз. Що за птица е бил този тип?

Харди се облегна назад и кръстоса крака. Не бързаше.

— По всичко личи, че е бил образцов гражданин, съвършен професионалист, грижовен баща и съпруг. По една случайност е биел жените си.

— Вярваш ли, че го е правил?

— Ти не вярваш ли?

— Не мога да разбера защо Дженифър се опъва и не го признае. Макар и да не е изрично посочено в закона, така би имала сериозен шанс съдебните заседатели да я оправдаят и никакъв шанс да получи смъртно наказание. Пауъл не би си и помислил да го иска.

Фримън имаше предвид факта, че законодателният орган на Калифорния, Калифорнийското събрание, наскоро бе отхвърлило законопроект, според който малтретирането на съпругата официално трябваше да се приеме за смекчаващо вината обстоятелство при убийство. Така или иначе, съдилищата негласно се съобразяваха с подобни факти и вече имаше установени прецеденти.

— Просто не мога да разбера защо упорства.

Харди би могъл да изложи всички разсъждения на доктор Кен Лайтнър, но в края на краищата всичко опираше до факта, че да признае за побоищата беше равносилно да признае, че е виновна, а Дженифър отричаше да е извършила убийствата.

— Но така има голяма вероятност да я оправдаят, по дяволите!
— Фримън стана, протегна се и пак седна. — Сигурен ли си, че я е биел?

— Да. Напълно. Бил е тиранична натура. Биел я е и за най-малкото неподчинение.

— А тя не е била в състояние да си отиде? Трябвало е да стои при него и да търпи?

— Така е, Дейвид. Тъжно, но е факт. Опитвала е. Той я намира, взима детето. Заплашва, че ще я убие, ако опита пак.

— И тя го убива, за да го изпревари. С първия съпруг не е имала проблеми, би трябвало да няма и с този.

Харди въздъхна.

— Тя отрича.

— Да... — Моливът забарабани по масата. — Трябва да кажа, че през цялата си практика не съм имал по-ясно дело. Бих искал да видя как играе покер... дали блъфира?

— Може би е вулкан?

— Какво искаш да кажеш?

Харди се изненада. Нима Дейвид Фримън не беше гледал Стар Трек? Не знаеше, че вулканите никога не блъфират. Огледа се и си даде сметка, че вероятно е така. Нямахте телевизор.

— Все едно, Дейвид, това е дълга история. Искаш ли да продължаваме?

Барабаненето спря.

— Естествено.

* * *

След като излезе от жилището на Фримън, Харди тръгна пеша по улицата и влезе в някакъв ресторант да обядва. Искаше да е сам, за да има време да помисли.

В полицията не беше подавано оплакване за колата на доктор Лари Уит и това не бе изненадало Ейб Глицки ни най-малко — според него, населението започвало да разбира, че в Сан Франциско вече няма престъпления, които не са свързани с насилие. Случвали се лоши неща, несъмнено — като това с колата на доктор Уит, — но ако нямало физически пострадали хора, полицията не се занимавала. Да се наруши порядъка, за да се разследва някой, отмъкнал радиокасетофон за петстотин долара от някоя кола, било все едно да се разследва паднала шишарка, която ти е счупила предното стъкло. Нямали достатъчно хора за такива неща и те не били работа на полицията.

Поръча си съомга и чаша бяло вино.

Безпокоеше се за Франи.

Напоследък с нея ставаше нещо, но тя не искаше да му каже. Може би заради Дженифър. Не би трябвало да очаква, че тревогите й ще се разсеят само от онази среща в затвора. А изглеждаше, че тя я е потиснала още повече.

Не обичаше да я вижда нещастна. Може би отделяше прекалено много време на работата си. Изглежда го обземаше цинизмът на Дейвид, който сякаш въобще не се интересуваше от това, дали Дженифър е виновна или не — целта му беше единствено да я отърве. Казваше, че така си вадел хляба. Наистина ли беше толкова студен човек? Зад така наречения професионализъм не се криеше нещо по-дълбоко? Харди не бе в състояние да отговори на този въпрос, не познаваше Дейвид толкова добре. Може би така искаше самият той. В този случай нищо не беше само черно или само бяло — нито Дженифър, нито Дейвид. Това го изтощаваше.

Нима си губеше времето, като търсеше други възможни извършители, докато в действителност Фримън не вярваше, че има такива? Защо тогава беше необходимо да измъчва Франи така? От друга страна...

Дойде келнерът и го попита дали храната му харесва. Не беше я докоснал. Предложи му да поръча нещо друго, ако желае...

Реши поне за днес да не търси „други извършители“. Най-важното за съда беше да се докаже, че Дженифър наистина е била малтретирана. След това можеше да се спори върху степента на вината ѝ. Ако самата тя се съгласи, разбира се.

Все едно, с поведението си Фримън не би могъл да разклати вярата му в обективната истина, във фактите. Нещо се беше случило в определено време и по определен начин и ако държеше на правосъдието, трябваше да установи именно това.

Разполагаше с уверенията на Кен Лайтнър. Беше видял синините по тялото на госпожа Дистефано. Първата съпруга на Лари Уит, Моли, бе казала, че я е малтретирал. Дори и самата Дженифър бе заявила, че понякога „са се карали“.

Това бяха амуниции, но не и заредено оръжие.

Доктор Сол Хефлър фигурираше във формуляра, който Лайтнър „случайно“ бе забравил на пейката в съда. Докторът държеше частен кабинет в едноетажна постройка на половината път между къщата на Харди и центъра. След цяла седмица игра на криеница, адвокатът най-накрая реши, че е време да сложи край на това, дори и да се наложи да поседи известно време в чакалнята.

Боговете му се усмихнаха и намери място за паркиране непосредствено пред входа. Харди го прие като добро предзнаменование.

Сестрата вътре — блажено свободна от бюрократични занимания — го уведоми, че докторът ще може да му отдели известно време след около час.

Харди отиде до съседната пряка и изпи чаша еспресо с лед, за да се отърси от налегналата го след виното дрямка. След това купи на Франи обеци от някакъв уличен търговец.

Обичаше този квартал, въпреки всичките му превъплъщения — най-напред руска колония с пирожки и антикварни магазини, после свърталище на хипита с дъх на тамян и кафе, а сега — ориенталски базар с окачени по витрините пушени патици и миризма на готвено месо, сурова риба и боклук. Тръгна да се разхожда на яркото слънце и да разглежда магазините. В една витрина видя яркозелено детско кимоно. Купи го за Ребека. За Винсънт избра малка копринена ризка.

Трябваше да оправи нещата с Франи. Да промени положението. Не знаеше как точно, но нямаше никакво намерение да допусне нищо — нито Дейвид, нито Дженифър със страховете и проблемите ѝ — да се вмъкне помежду им и да ги раздели.

Три минути след като отново влезе в чакалнята, сестрата му каза, че докторът го очаква.

В малкия, но добре осветен кабинет на доктор Хефлър, висяха три дипломи и около шестстотин мухи за риболов. Беше прехвърлил петдесетте, с посивяла коса и гладко лице (индианец?), с жилаво слабо тяло. Усмиваше се непринудено.

Харди обясни за какво е дошъл. Каза, че работата му е да осигури защитата на Дженифър и че всякаква информация от миналото ѝ би могла да се окаже от полза. Показа му подписана от нея декларация, че е съгласна да се разгласяват данни от медицинските ѝ документи. Харди я бе уверил, че това му е необходимо във връзка с прекеждията ѝ в Коста Рика. Доктор Хефлър отвърна, че ще му помогне с радост. Какво точно искал да научи? Харди му каза.

— Преди четири години? Или пет? Не я помня много добре. Ще помоля Джоуни да вземе папката. Имаме добър архив. Ще отнеме само две минутки.

Докато чакаха, заговориха за риболов. Оказа се, че на следващия ден докторът заминавал за Аляска, за да налови малко от едрата тамошна съомга. Харди се улови за стомаха.

— Докторе, не споменавайте за съомга пред мен. Мисля, че наистина прекалявам с нея.

Сестрата влезе, остави папката и излезе. Хефлър я отвори, прелисти няколко страници и лицето му помръкна.

— Ще ми се да вярвам на хората. Питам се, наистина ли ги познавам?

— Има ли нещо?

— Не знам какво разбирате под „нещо“. Може би е трябвало да забележа. Да се усъмня. Не знам.

Харди чакаше. Хефлър продължи да чете известно време, после затвори папката.

— Била е моя пациентка седем месеца. Никой не я е изпратил при мен. Заявила е, че току-що се е преместила тук от Флорида. Първия път беше паднала по стълбата на новата си къща.

— Първия път?

Докторът кимна и пак отвори папката.

— Три месеца след това си чупи ръката, докато кара ски. Мислела, че е само навехната, иначе щяла да отиде да я гипсират веднага, а не като се прибере у дома. — Хефлър прелисти още една страница и пак зачете. — Това... трябвало е да обърна по-сериозно внимание.

— Какво е то?

— Три месеца след ръката... доста регулярно, нали?... Три месеца след ръката идва след домакинска злополука... Чистела някакъв шкаф, един от рафтовете се откъртил и паднал върху гърба ѝ заедно с всичко върху него. В урината има кръв. Отоци и наранявания по целия гръб, в областта на бъбреците. — Докторът затвори папката отново и вдигна поглед. — Не е възможно да не съм я разпитал. Просто няма как.

— И тя, естествено, не е признала.

— Намери друг лекар. — Пое дълбоко дъх, въздъхна. — Готов съм за отпуската си.

— Често ли се сблъсквате с такива неща?

— Често? Случва се. Идват хора с наранявания. Няма как да ходя в полицията всеки път, когато дойде човек със счупена ръка или насинено око. Няма да ми остане време за работа. — Пак взе папката, разлисти я нетърпеливо. — Ето още нещо... — Най-отзад имаше жълто листче от бележник с име и адрес. — Не знам защо това е тук.

Позвъни на сестрата и тя дойде.

— А, това ли? Такива бележки оставям, когато ми поискат данни от здравните картони.

Хефлър се наклони напред, намръщен.

— Може би това е следващият лекар, при когото е отишла.

Джоуни беше също толкова весела и оживена, колкото и доктор Хефлър в началото.

— Може би. Предполагам, че е така.

— Заявих, че няма да я лекувам, ако не позволи да уведомя полицията. Имаше нужда от помощ. Разбрах го още като я видях.

Намираще се в кабинета на доктор Хелена Замора. Краят на работното време приближаваше. Енергичната лекарка го покани любезно, но го уведоми, че след четирийсет и пет минути има среща, така че не може да му отдели повече от десет. Разказа ѝ набързо какво беше научил от доктор Хефлър и какво се опитва да разбере.

— Дойде при мен с голяма синина под едната гърда и ми пробута някаква небивалица... че се спънала и се ударила в топката на парапета или нещо подобно. Усъмних се, поисках предишния ѝ здравен картон, после ѝ се обадох и повече не я видях.

Тя вдигна очилата над челото си.

— Обикновена, често срещана история. Твърде често срещана. Това ще ви свърши ли работа?

Харди кимна утвърдително и ѝ благодари.

Доктор Замора свали очилата си.

— Най-накрая е убила животното, което се е държало така с нея, нали?

— Такива са обвиненията.

— Браво на нея.

Обади се на Дженифър в затвора от една телефонна кабина. Легенда е, че арестантите имат право само на един телефонен разговор. Поне в Сан Франциско по стените са монтирани монетни автомати и всеки може да ги използва. Преди време дори бяха разкрили мащабна мошеническа акция, чиито следи водеха към телефонните апарати на двата етажа на затвора.

— Дженифър? Обажда се Харди. Някога живяла ли си във Флорида? — Въздълга пауза. — Отговори ми. Искам да знам дали си

живяла във Флорида, това е всичко.

— Не съм, защо?

— Нищо специално. Просто проверявам нещо. Ще поговорим по-късно.

Този петък бе хванал Дженифър в пет лъжи — падането по стълбите, счупената ръка, докато карала ски, падането на рафта, спъването край парапета, Флорида... Поне четири от тях бе изрекла, за да прикрие съпруга си. Нездраво желание, да, но пък съдебните заседатели...

* * *

Франи беше върху него и се поклащаше като спокоен океан. Беше я прегърнал. Завивките се търкаляха на пода. Беше си сложила новите обеци и той ухапа едната.

— Внимавай.

— Ти внимавай.

— Аз внимавам.

— Не толкова бързо. Така ще забавиш темпото.

Тя впи зъби в рамото му.

— Ще забързам още повече, преди да свърша.

— Обещания, обещания.

— Тогава ме пусни и ще видиш.

— Познавах това момиче в училище — каза Моузес. — Рейчъл Манинг. Заедно учехме математика и реших, че няма да е зле да излезем някой път на танци или нещо такова. Съгласи се.

Висяха на дългата опашка за бира на стадиона за бейзбол и вече бяха пропуснали половината игра в очакване да си купят поредните бири за някакви си смешни четири долара, преди да затворят. На някой бейзболен шеф му беше хрумнало, че трябва да прекратяват продажбата на бира доста преди края на срещите, за да няма пияни шофьори след това.

Франи се бе съгласила да кара, а Моузес вече бе изпил седем и му личеше.

— Та, слушай! — продължи той гласовито. — Разчу се и типовете ме наобиколиха. Взеха да пъхат презервативи в джобовете ми, да ме тупат по гърба... взеха да разправят, че са чукали Рейчъл в колата си, в леглото на родителите ѝ, зад ученическия клуб, под проклетото бюро на директора в неделя и къде ли не.

Мъжът зад тях потупа Моузес по гърба.

— Аз съм го правил под сергиите на стадиона тук, по време на бейзболен мач. Най-добрият секс в живота ми.

Харди и Моузес се съгласиха, че трябва да е било страхотно и се преместиха крачка напред. Харди му направи знак да говори по-тихо.

— Както и да е, реших, че се майтапят, защото Рейчъл Манинг не беше пачавра. Не се чукаше с футболния отбор. Беше готина — готини дрехи, готино семейство, чиста коса.

— Косата е важно нещо. — Харди се приближи до гишето. Трибуните изведнъж заехтяха от викове. Поредният интересен момент, който пропускаха. — И аз си падам по хубавите коси.

— Както и да е. Излязохме, а аз бях леко нервен, защото мислех... знаеш какво... Та още не съм изкарал колата на улицата и тя ми слага ръка, Бог ми е свидетел.

— Хубаво беше в училище. Мога да го изкарам още веднъж.

— Оказа се страхотна вечер. Май не се стигна до танци. Ако се е стигнало, не помня.

Взеха бирите си и тръгнаха назад към трибуната.

— Историята е вълнуваща, Моузес. Само че не долових каква е поуката. Нали говорехме за Дженифър Уит?

— Разбира се, че говорехме за Дженифър Уит. Ти си адвокат, а тя е твоя клиентка, така че за какво друго можем да говорим, говорим, говорим, говорим? Но — Моузес глътна наведнъж една трета от съдържанието на чашата, — ще го повторя, но, има някои хора, за които предварително не можеш да кажеш нищо и, жалко е, но е факт, повечето жени са такива. Такава е връзката между Рейчъл и тайнствената госпожа Уит. Ако я беше видял тогава, щеше да се обзаложиш на всичко, че това момиче е заклета девственица.

— Може и да е била.

Моузес се засмя.

— Поне на следващата сутрин определено не беше. Знам го от сигурно място.

— Кое? — попита Сюзън, дочула последното изречение от мястото си.

Моузес се намести и отговори без да му мигне окото:

— Стана дума за Дженифър Уит и за това, как лъжат някои жени.

Франи пое бирата си и неволно разля малко върху краката на Моузес.

— О, съжалявам, скъпи братко. — Почисти разляната бира демонстративно и добави: — Доколкото ми е известно, мъжете също лъжат.

— Така е, всеки лъже в един или друг момент, но говорех за друго... а в скромния си житейски път съм се сблъсквал с това явление по-често при жените, отколкото при мъжете. Имам предвид някои несъвместими личностни характеристики... Все едно двама души живеят в един, а околните въобще не могат да се досетят.

Франи се наведе към Сюзън.

— Още не си се омъжила. Имаш време да се отървеш.

Моузес беше защитил докторат по философия, но обичаше да казва, че го е надраснал. Но не беше надраснал любовта си към приказването. Думите му се лееха като река и, понякога, Харди имаше

чувството, че дори ги е обмислил, преди да ги произнесе, но явно сегашният случай не беше такъв.

— Франи, нямам предвид теб и Сюзън. Всичко това отдавна е описано в литературата. Не е нужно да се обиждаш. Просто исках да кажа, че жените умеят да крият по-добре от мъжете. Още от малки се учат на това. Да бъдем честни, жените лъжат по-добре. Та това е комплимент!

— Мисля, че е крайно време да му спра бирата — заяви Сюзън и взе чашата на Моузес. — Все още те обичам, но приближаваш границата на допустимото. Жените лъжели по-добре!? Това било комплимент!

— Кой води в резултата? — намеси се Харди с надеждата да сложи край, но Франи не искаше и да чуе.

— А какво ще кажеш за мъжете, които най-редовно пребиват жените си, Моузес? Личи ли си какви са, като ги погледнеш? Смяташ ли, че това не е чудовищна лъжа?

Моузес се замисли за миг и отговори:

— Мисля, че си личи, ако ги опознаеш по-добре.

— Аха — намеси се Харди, — омъжваш се за такъв и като те пребие, започва да ти личи.

— Не е смешно — укори го Франи. — Не се шегувай с тези неща, Диз.

— Не се шегувам. На твоя страна съм, какъв ти е проблемът?

— Моят проблем? Това не е мой проблем! Брат ми току-що заяви, че всички жени са лъжкини и не мога да се съглася, че това е мой проблем!

— Не съм казал „всички жени“, казах...

— Знам какво каза! Аз пък казах, че това не е *мой... гаден проблем!*

Изведнъж Франи скочи на крака и се измъкна в прохода между седалките, като едва не падна върху Моузес и Сюзън. Харди я проследи безпомощно с очи. Сюзън стана и я последва.

— Ей, какво толкова казах? — учуди се Моузес.

Харди не отговори.

Когато най-накрая намериха място за паркиране на близката пресечка и изтощени взеха спящите деца на ръце, за да ги занесат до вкъщи, вече минаваше шест.

Фил и Том Дистефано ги очакваха на стъпалата пред входа по дънки и памучни фланелки.

Харди изруга под нос. Отвори портата и мина пред Франи.

— Моментът не е подходящ, господа — каза той. Ребека се размърда в ръцете му и той я улови по добре.

— Криеш някакви бебета и мацка, така ли? — Фил беше пиан. Много пиан. Погледът му беше разфокусиран и му беше трудно да пази равновесие.

— Не крия никого — отвърна Харди тихо. — Как разбрахте къде живея?

— Можеш сам да се досетиш, задник такъв! — Том явно беше разговарял с баща си, защото отношението му изглеждаше променено. При срещата им край строежа, беше навъсен, но не враждебно настроен. Сега дори стойката му бе красноречива. Беше готов да се бие, препречил пътя.

Харди ги изгледа с уморена, изтормозена усмивка.

— Хайде, време да е да си вървите. Извън границите на имота ми. Отместете се, за да минем.

Никой от двамата не помръдна.

— Идвал си вкъщи да тормозиш жена ми. Мислиш си, че ще ти се размине хей така? — изръмжа Фил.

— Остави детето, задник. — Този „задник“, който повтаряше като някаква мантра, започваше да му лази по нервите. Обърна се назад към Франи, стиснала Винсънт в ръце. Беше почти готов да ги върне назад към колата и да се обади в полицията от първия уличен автомат. Почти готов.

— Трябва да си голям смелчага, щом се криеш зад детето — каза Фил.

— Махайте се оттук! — извика Франи, която се бе отърсила от първоначалното стъписване. Направи крачка встрани, за да заобиколи Харди, но той протегна ръка и я спря.

— Прибираме се — каза той. — Върви след мен.

Опита се да размърда Ребека, да я събуди, за да я остави на земята, но тя спеше дълбоко.

— Особено силни думи в устата на човек, който пребива жена си. Това не го може всеки. Иска се кураж. Истински мъж.

— Остави детето и ще ти покажа аз истински мъж.

— Заедно с Том, нали? Двамата срещу един. Това ли ти е смелостта?

— А каква е твоята, задник? — намеси се Том.

Харди се обърна към него.

— Разбери сам. — Изгледа го, размисли, реши да не предприема нищо и мина напред. — Разкарайте се оттук моментално или ще съжалявате, че сте се родили.

— Колко е лош!

Харди кимна.

— Не ме предизвиквайте.

Тръгна напред, Франи го последва. Фил и Том направиха крачка назад, в тревата. Харди пусна Франи пред себе си, за да я предпази отзад. Храбреци като тези като нищо можеха да хвърлят и камък.

Ръцете ѝ трепереха и не успя да отключи вратата, така че той я отмести и завъртя ключа. Преди да влезе се обърна.

— Когато погледна през прозореца, по добре да не ви виждам. Отидете да се наспите, преди да сте загазили сериозно.

Фил вдигна пръст и изръмжа:

— Ако още веднъж се приближиш до жена ми...

Франи се почувства зле — след цял ден на слънце, след кавгата на стадиона и неприятностите пред дома им. Харди я накара да вземе хладен душ и се зае с децата. Сложи ги да спят, после целуна за лека нощ и жена си. Навън все още беше светло.

Седна на един стол, пусна си класическа музика и се зачете в „Кратка история на времето“, препоръчана му от Моузес и Ейб независимо един от друг. Черни дупки, големият взрив, може би дори Бог.

Но не можа да се съсредоточи.

Не беше в състояние да се освободи от мисълта за конфликта. Все още беше бесен, а нямаше къде да отиде. Как бяха разбрали къде живее? Беше дал на Нанси домашния си телефон — грешка. Мина му през ума, че е достатъчно да познаваш някой от телефонната компания,

за да научиш всичко дори и за незаписан в указателя номер, а тя беше най-големият работодател в щата. Глупаво.

Започна да обмисля варианти, сред които и няколко незаконни. Да отиде до къщата на Фил с пистолет, за да му обясни по-убедително, че не желае повече да му се мярка пред очите? Да отиде без пистолет? Да се обади в полицията и да съобщи за побоя над Нанси? Да се оплаче от заплахите тази вечер? Спомни си думите на Глицки, че полицията в Сан Франциско вече не се занимава с такива неща.

Зачуди се как ли ще постъпи Фил с жена си, когато се върне вкъщи, без да е изпуснал парата. Какво ще стане, след като Том си отиде?

Вдигна телефона и набра номера на близкия участък. Може би тази вечер нямаха толкова работа, може би някой младок ще реши, че си струва да се докара пред шефа си, като свърши нещо извънредно. Нищо не губеше, само би могъл да помогне.

— Ало? Не, няма да ви дам името си — каза Харди. — И не е нищо спешно. Имам опасения и няма да е зле, ако има как да изпратите кола...

В „Шамрок“ не беше мъртвило, но все пак животът течеше бавно. Неделя вечер. Зад бара беше новият — заместникът на Харди. Музиката свиреше непрекъснато, не много силно — обикновената смесица от стар рок и ирландски балади.

На втората бира Харди стана и отиде пред мишената, за да премери сили с един от местните типове, на име Рони. Рони беше пианист в някакъв оркестър и имаше почивен ден. Освен това илюстрираше детски книжки и явно беше талантлив. Определено беше и достоен съперник пред мишената. Притежаваше и големи запаси сиво вещество.

— Работата е там — заяви той, — че ми е трудно да си представя как може брат и баща да оставят дъщеря си и сестра си, особено дъщеря си, да бъде екзекутирана за престъпление, което са извършили те.

— Екзекуцията още е далече. Ако се отърве, ще си остане само с неприятните моменти, които преживява сега.

— Доста неприятни са наистина. Да те съдят за убийство...

— Опитай да живееш с тях. Да видим кое ще предпочетеш... Може би просто не са имали късмет. Не са предполагали, че ще я арестуват и сега чакат да видят какво ще стане. — Харди отпи глътка бира и въздъхна.

— Знаеш ли, хрумна ми нещо — поклати глава Рони. — Възможно е да са се опитвали да убият и нея... цялото семейство... и по една случайност тя не си е била у дома. — Харди замръзна с вдигната нагоре ръка, стиснал стреличката. Рони беше умен. — Знаеш ли кой наследява всичко, ако от семейството не остане нито един жив? Мъжът ѝ има ли други роднини? Които да са наследници?

— Не знам — поклати глава Харди. — Но това е дяволски хубав въпрос.

Запрати стреличката и тя се заби в очертанятията на центъра.

— Добър изстрел — каза Рони.

— Не беше лош — съгласи се Харди.

— Той беше самият дявол!

Пени Роумън, майката на Мелиса — момичето, починало след несполучлив опит за аборт — вярваше в това. Не беше много възрастна, но някак си създаваше впечатление на много стара — сплъстена бяла коса, тежък грим. Беше с басмена рокля с дантелена яка, подходяща за ученичка, и както шляпаше с чехлите и с подноса за кафе в ръце, изглеждаше гротескно.

Мъжът ѝ Сесил имаше подрязани мустаци, молив зад ухото и очила, беше със зелени памучни панталони.

— Пен — каза той, — може да е бил в ръцете на дявола, да е вършил работата на дявола, но...

— Беше дяволът.

Сесил сви рамене и поклати глава.

— За нас беше много тежко. Не можете да си представите.

— Съжалявам — каза Харди.

Още повече съжаляваше, че е дошъл тук, в този апартамент със стотина квадратни метра площ, чиито прозорци, както му се струваше, никога не бяха отваряни. Исус и Мария го гледаха от три репродукции в рамки, окачени на стената в малката претрупана и задушна стаичка, в която седяха. Харди и Сесил бяха на канапето, а Пени — на креслото срещу тях. От масата се усмихваше голяма снимка на дъщерята Мелиса, монтирана в гравирана рамка.

Семейство Роумън беше неизследван терен, който бе обсъдил с Фримън, само за да предизвика укорите му — Дейвид не беше в състояние да приеме скрупулите му по въпроса дали тези старци биха могли в действителност дори да си помислят да навредят на Лари Уит. Важното, според Фримън, беше не това, а дали може да ги посочи с пръст, дали биха могли поне отчасти да отклонят ударите на обвинението.

Освен това не му харесваше, че се бе наложило да отиде там под фалшив претекст — предишния ден се бе обадил и бе казал, че е полицай. Теръл и Глицки не можеха или не искаха да го направят...

Когато работеше в прокуратурата, си беше купил значка. Законът нито забраняваше, нито позволяваше да имаш значка — всички си даваха сметка, че понякога да имаш значка е от полза, особено когато си имаш работа с хора, които не знаят много добре езика, но пък знаят какво означава значката, независимо, че не е съвсем каквато трябва.

По телефона се представи като детектив Харди, а когато дойде, показва значката. Веднага го поканиха да влезе.

— Това е формалност, особено след толкова време. Опитваме се да се движим в крак с времето. Някой ден може би ще успеем. — Усмихна се окуражаващо, отпи малко кафе и отвори големия хартиен плик, който беше донесъл. Не беше полицейско досие за произшествието с колата на доктор Уит, както обясни, а копие от досието на клиента му Франкъл, който наивно беше решил, че ще може се измъкне безнаказано, след като е бил хванат да шофира в пияно състояние. Семейство Роумън не забеляза.

— Какво казва той за нас?

Сесил се опитваше да види нещо в папката, което изглежда му се струваше познато. Харди я дръпна настрана.

— Честно казано, обвинява ви, че сте откраднали радиото...

— Каква нелепица! — Пени разля кафе в чинийката си. — И е лъжец отгоре на всичко!

— Вече не е нищо, Пен. Мъртъв е.

— Да, знам. Разбира се. — Стисна устни, за да замълчи, но не успя. — И се радвам, че е!

— Пен! — Сесил протегна ръка през масата и улови жена си за коляното. — Трябва да сме християни. Да мразим греха, но да обичаме грешника.

— Не мога. Не мога така.

Сесил я потупа по коляното разсеяно. Обърна се към Харди, но не дръпна ръката си, така че остана седнал накриво.

— Доктор Уит беше грешник, но това не значи, че сме откраднали радиото от колата му. — Посочи с жест стаята и попита: — Приличаме ли на хора, които крадат? При това радио за кола? Какво бихме постигнали така? Нима щяхме да върнем дъщеря си?

Харди започваше да си мисли, че тези хора действително не биха разбили колата на доктор Уит. Ако изобщо някой я беше разбивал. Отбеляза си да попита Дженифър.

— Казвате, че доктор Уит е бил грешник. Познавахте ли го лично?

Харди видя как мускулите на лявата ръка на Сесил изпъкват. Стисна коляното на жена си с някакво ледено външно спокойствие, но тя не реагира.

— Доктор Уит правеше аборти. Той уби дъщеря ни.

Нататък всичко се разви, както Харди очакваше. Пени се разрида — безшумно, неподвижно. За тези хора случилото се представляваше типична илюстрация за това как злото влече след себе си ново зло — сластолюбието на дъщеря им, нейният грях, после отказа ѝ да изпълни волята Божия и да износи плода в утробата си, най-накрая безразсъдството да се предаде в ръцете на убийците, извършващи аборти, които — Пени и Сесил не се съмнявали — в края на краищата убили и нея.

Харди затвори папката.

— Получил си е заслуженото — не се сдържа Пени. Ръката не Сесил отново се сви. — Естествено, прочетохме във вестниците какво е станало. Бог се грижи да има справедливост.

— Мисля, че някой друг се е погрижил за доктор Уит — възрази Харди.

— Той не беше от Бога. Беше самият дявол. Последният мъчител на дъщеря ни. Никога не сме виждали колата му. Не знаем каква е била. — Пени се разплака. — Не знаехме нищо за него. Сега се връща от гроба, за да ни накаже още повече.

Харди се изправи. Искаше да се махне от това място.

— Не, госпожо, не е така. Няма да ви наказва повече. Ще приключим разследването и ще забравим. Вярвам ви.

Постепенно огънят изгасна. Пени се отпусна изтощена и успя да промърмори едва чуто „благодаря“.

Сесил го изпрати до пътната врата и излезе на стъпалата отпред. Сутринта беше ясна, подухваше лек ветреца. Небостъргачът „Сутро“ проблясваше на слънцето на около километър от тях. Сесил се вгледа в него продължително.

— Хората получават каквото заслужават. Понякога.

— Надявам се да е така — отвърна Харди.

— Говоря за него... за доктор Уит. — Харди чакаше. — Знаете ли, след като уби Мелиса, преди и самият той да бъде убит, знаех че

живее там горе в хубавата си къща, че печели големи пари благодарение на греховете си...

Харди се зачуди, дали Сесил знае, че Лари Уит е работел в клиниката на доброволни начала. Реши, че и да не знае, сега не е моментът да му го каже.

— Такъв е този свят... Грешниците се радват на просперитет. Но от време на време виждаме истината. Виждаме как справедливостта тържествува. На този свят.

— Да. — Харди кимна и стисна ръката му.

Едва когато стигна в центъра и паркира колата, си даде сметка какво му е казал Сесил. Пени може и да е била убедена, че не знае — че и двамата не знаят — нищо за доктор Лари Уит, но Сесил очевидно знаеше, че е живеел в хубава къща край небостъргача „Сутро“. И го е знаел преди да го прочете във вестниците.

Харди отиде при Дженифър и научи, че колата на Лари наистина е била разбивана, но той не е съобщил в полицията, защото, според него, тя нямало да направи нищо. Закарал я в сервиза да я поправят, купил си ново радио и толкова, така постъпвали всички. Застраховката покрила разходите.

Лари нямал братя и сестри, а родителите му били починали отдавна. Семейството му не поддържало връзки с никого, живеели съвършено сами. Затова и толкова се стремял да я опази — не я пускал никъде сама, искал да знае къде е и какво прави през цялото време. За да е сигурен, че всичко е наред, че семейството му е в безопасност.

И двамата с Лари били съгласни, че Фил и Нанси не бива да стават попечители на Мат, така че Лари помолил една своя братовчедка, някоя си Лори, която живеела в Ориндж Каунти, да поеме отговорността, ако някога се стигнело дотам. Но така или иначе, семейството на Дженифър — като най-близки роднини — щяло да наследи всичко, ако и тя била убита заедно с Лари и Мат.

След това, макар и да би бил много доволен, ако се окажеше, че Фил и Том имат пръст в двойното убийство или дори семейство Роумън, Харди си даде сметка, че това е малко вероятно.

След разговорите с лекарите на Дженифър, някакъв вътрешен глас му нашепваше, че тя наистина е извършила престъплението, в

което я обвиняват. Струваше му се, както и на Фримън, че е убила и двамата си съпрузи, само за да престанат да я пребиват от бой. И че Мат е станал жертва на някаква трагична грешка.

* * *

Франи опря длан на плексигласовата преграда. Дженифър направи същото. Вгледаха се една в друга. Франи не беше възнамерявала да ходи при Дженифър точно сега. Остави децата на Ерин и тръгна да пазарува.

Може би заради срещата с баща ѝ и брат ѝ, може би искаше да се увери, че не са чак толкова страшни. Може би я гризеше съвестта, че е започнала нещо, което няма сили да доведе докрай. Не беше сигурна — освен във факта, че сега е тук.

Дженифър наруши мълчанието първа:

— Не изглеждаш добре. Да не си болна?

В началото бавно, после изненадана от собствения си водопад от думи, Франи ѝ разказа за конфликта с Моузес, за неприятностите на Дизмъс, които сякаш започваха да живеят свой собствен живот, чувството ѝ за вина, че пак е оставила децата при Ерин Кокрън, бабата на Ребека. Едва накрая разказа за заплахите на Фил и Том Дистефано предната вечер.

— Брат ми и баща ми са идвали при вас? Защо, по дяволите, са го направили?

— Струва ми се, че искаха да си разчистят сметките с Дизмъс. Или поне да го заплашат. Бяха много пияни. Уплаших се до смърт.

Дженифър вдигна очи към двете долепени до плексигласа ръце.

— Идиоти! Това няма да свърши никога. — Въздъхна и попита: — Защо го заплашваха?

— Бил тормозил майка ти. Дизмъс ми каза, че се е срещал с нея.

— Знам. След като баща ми я е пребил от бой за пореден път. Каза ми и това.

Тишина.

Франи изпитваше страх. Изпитваше го цяла сутрин, стряскаше се при най-малкия шум, при звъненето на телефона, представяше си как някой влиза в къщата, разбива вратата, чупи прозорците... Ядосана

или смутена, а може би и двете, не бе имала желание да говори за това с Дизмъс преди да излезе.

— Току-що говорих с него... с мъжа ти. Искаше да му кажа някои неща за родителите си, но не спомена и дума за снощи.

— Идвал е тук?

Дженифър поклати глава.

— Обади се по телефона. За да стигне дотук трябва да мине през един куп формалности, а имаше само два въпроса. Не, ти и Дизмъс сте... отделно. Мъжете винаги са отделно. Така е. Казвам му това, което иска да знае. Задава ми въпроси, аз отговарям.

— Ами баща ти? Какво, според теб, ще направи?

— Не знам. Срещу друг мъж? Не знам. Нито пък брат ми.

— Възможно ли е да посегнат на децата? Ако ги докоснат с пръст... — Франи млъкна, неспособна да довърши.

— Ще ги убиеш?

Да, беше способна да убие човек, за да защити децата си.

— Това ли се случи? Лари посегна на Мат?

За миг ѝ се стори, че Дженифър ще кимне и ще каже „да“, но тя изведнъж се отдръпна. Нещо в позата, в очите ѝ едва доловимо се промени. Отдръпна ръката си.

— На твое място не бих се безпокоила. Баща ми няма да направи нищо. Освен това мъжете удрят само когато са сигурни, че няма да отвърнеш. — Дженифър кръстоса крака и се наклони напред. — Готова съм да убия човек за една цигара... Първият ми мъж един път реши, че зъболекарят ми е хвърлил око. Отишъл при него и го цапардосал веднъж, два пъти... или поне така ми каза. После се върна и наби мен. — Тя се усмихна тъжно, почти отчаяно. — Както винаги.

— А какво направи ти? — Франи се вгледа в нея напрегнато, без да сваля ръка от преградата. — Как си могла да търпиш това?

Дженифър въздъхна отново, скръсти ръце на гърдите си, вторачи се в пространството между тях.

— Кажи ми — подкани я Франи.

Дженифър протегна ръка към плексигласа. Лицето ѝ помръкна, като че ли я връхлетя някакъв спомен. Впери поглед във Франи и прошепна:

— Не ти трябва да знаеш.

Харди го беше споменал повече или по-малко мимоходом — като повод за раздражение преди всичко, — но на Ейб Глицки никак не му хареса факта, че Фил и Том Дистефано са си позволили да си показват рогата пред най-добрия му приятел. Не го безпокоеше самата закана — в края на краищата не беше извършено никакво престъпление. Фактът, че във Сан Франциско се разследваха само най-сериозните нарушения на закона, според него не означаваше, че нецивилизованото поведение е нещо, което трябва да се търпи. Все още не беше забравил, от дните, когато патрулираше по улиците, колко силно може да въздейства едно ченге върху индивидите, които имат нужда от урок по добро държание и самоконтрол.

Фил Дистефано беше водопроводчик в една неголяма фирма. Диспечерът каза на Глицки, че е отишъл да обядва и трябва да се върне след петнайсет минути, така че той реши да изчака.

Върна се по-скоро. Глицки стана и почувства, че белегът на устните му побелява под враждебните погледи на тримата работници. Само наполовина бял, понякога се улавяше, че мрази белите повече, отколкото всички, освен най-противните негри. Мислеше, че това е може би недостатък във възпитанието му. Някой ден трябваше да се заеме с това. Наистина.

Диспечерът каза нещо и най-едрият от тримата се обърна. Заговори учтиво, тихо:

— Аз съм Фил Дистефано. Някакъв проблем ли има?

Глицки вече беше показал значката си на диспечера и не се съмняваше, че Фил е разбрал с кого си има работа. Другите двама застанаха до него, но си личеше, че търсят повод да се върнат в работилницата или там, където чакаха да ги повикат, за да поправят тръби или отпушват канали. Показа значката си още веднъж.

— Ако може да ми отделите минутка, господин Дистефано.

Кимна към улицата, отиде до вратата, отвори я и излезе. Застана така, че слънцето да е зад гърба му и чак тогава се обърна. Фил го последва. Присви очи, започваше да се поти.

Глицки зачака да се изпоти по-хубаво.

Фил Дистефано издържа около десет секунди, които му се сториха ужасно дълги.

— Какъв е проблемът? Имам поръчки, чака ме работа, така че...

— Дизмъс Харди. — Каза го съвсем тихо, така че онзи да слуша внимателно.

— Кой?

Глицки обясни:

— Адвокатът на дъщеря ви. Онзи, когото сте посетили снощи.

Фил вдигна ръка.

— Един момент. Харди е идвал в моята къща! Не знам какво е наприказвал, но тъкмо той...

Фил продължи още известно време. Челото му заблестя от пот. Когато се изтощи, Глицки го попита дали е свършил.

— Не знам дали съм свършил. — Изглежда външното спокойствие на полицая му вдъхваше увереност — стоеше със скръстени ръце, не го прекъсваше. — Мисля си, дали да не подам оплакване? Ако смята да продължава да ме безпокои по този начин...

— Аз безпокоя ли ви?

— Не, не. Не, не. Не исках да кажа това. Не искам да идва у нас и да тревожи жена ми повече.

Достатъчно. Глицки смяташе, че другият му сериозен недостатък е това, че като малък не е изгорил достатъчно мравки с увеличително стъкло и все още му се иска да го прави. Кимна, сякаш премисляше чутото.

— Харди не е безпокоил жена ви.

— Как да не е? Идвал е и...

— И ако чуя, че сте го заплашвали пак, животът в този град ще ви се стори черен. Ще плащате глоби за превишена скорост и ще вдигат колата ви от улицата непрекъснато. Помислете за това.

Фил се изпълни с благочестиво възмущение.

— Заплашвате ли ме?

— Напълно възможно е да загубите и работата си. Шефовете не обичат хората им да се забъркват с полицията. Отразява се зле на бизнеса.

— Не съм длъжен да слушам всичко това. Как казахте, че е името ви? Няма да позволя това безобразие.

Белегът на Глицки заблестя още повече.

— Ще го позволите и още как. — Сниши глас и добави: — Казвам се Ейбрахам Глицки, сержант-инспектор. Искате ли да ви кажа как се пише? Ще ви дам и номера на значката си, ако искате.

Фил продължаваше да стои и потта се стичаше по лицето му. Глицки направи крачка към него.

— Харди е мой приятел. Препоръчвам ви да стане и ваш... Ако му се случи нещо лошо, ще се почувствам изкушен да мисля, че вие имате пръст в тази работа и това няма да ви се отрази никак добре.

Обърна се и остави Фил да се поти. Качи се в колата, чу ругатнята, но не ѝ обърна внимание. Очакваше я. Беше казал каквото искаше. Беше го предупредил. Затова беше дошъл чак дотук.

Макар и да бе обещала, до петък Дона Белоуз не се беше обадила, за да му съобщи какво е открила за връзката между „Крейн и Крейн“ и Лари Уит. Фримън беше готов да се вкопчи и в най-малката сламка, която би могла да помогне за защитата, така че Харди, макар и да не вярваше, че между смъртта на Симпсън Крейн в Лос Анджелис и Лари Уит в Сан Франциско има нещо общо, реши да се обади пак.

Споменът за първия разговор не беше никак приятен и в действителност никак не му се искаше отново да преживява същото. Затова се бе надявал Дона Белоуз да го потърси — за да не се налага да преследва онзи призрак сам. Все пак, трябваше да си върши работата, да върви по следите, докато не се увери напълно, че не водят никъде. Освен това Фримън искаше да жонглира, да създава илюзии — както не един път в миналото, — които така да объркат съдебните заседатели, че и през ум да не им мине как са постигнати, въобще да не разберат, че пред себе си имат огледала.

Вижте това. А сега онова. Какво ще кажете? Е! Елегантен трик. Разсейвай, отвличай вниманието от същественото, от всичко, което може да закопае клиента.

Качи краката си на бюрото. Прозорецът и вратата бяха отворени и в течението се долавяше приятния аромат на залива. Докато телефонът в Лос Анджелис звънеше, взе една стреличка и я запрати по мишената. Заби се на около пет сантиметра от централния кръг.

Обади се телефонистка с монотонен глас, която му каза да почака. Докато чакаше, хвърли още една стреличка и този път улучи. Обади се някаква секретарка. Удивително официален тон.

— Господин Крейн в момента има среща. Мога ли да ви помогна аз?

Харди уважаваше секретарките, дори и стриктните като Филис, но не понасяше тези, които се вземаха за пазачи на портите към рая. Според него те губеха повече време, отколкото пестяха. Главните действащи лица трябваше да разговарят без посредници.

— Ако господин Крейн е там, ще изчакам. — Каза го максимално учтиво. — Става дума за нетърпящ отлагане въпрос, свързан с дело за убийство.

Чу се въздишка, после дълга пауза, накрая уморен мъжки глас.

— Тод Крейн, слушам ви.

Харди размаха победоносно юмрук, представи се, изказа съболезнованията си. Но Тод Крейн държеше да говорят по същество.

— Максин ми каза, че става дума за дело за убийство. С какво мога да ви бъда полезен?

Харди обясни за бележката с телефонния номер, която беше намерил на бюрото на Лари Уит.

— Боя се, че не мога да... Какво беше името на жертвата?

— Лари Уит. Доктор Лари Уит. — Хвърли още една стреличка. — Медицински център „Йерба Буена“? Говори ли ви нещо?

— Аха. Уит там ли е работел? Те са наши клиенти. С тях се занимава Джоди Бахман. Искате ли да ви свържа?

Телефонът — вероятно в кабинета на Джоди Бахман — иззвъня десетина пъти, преди да се чуе гласът по телефонния секретар. Харди продиктува името си, обясни накратко за какво става дума и разочаровано затвори.

Стана, хвърли последната стреличка от бюрото си и отиде до прозореца. Въпреки всичко се чувстваше донякъде окуражен. Най-накрая бе открил каква е връзката между Лари Уит и „Крейн и Крейн“. След като бе намерил листчето с телефонния номер, не се съмняваше, че има такава, но не бе успял да разбере точно каква е тя. Сега бе успял. Стана му приятно — както от течението в кабинета. Чувстваше се добре, когато откриваше факти.

Естествено, съвсем друг въпрос беше какво означават тези факти, какво могат да подкрепят или опровергават, и понеже беше петък следобед, не бе в настроение да продължава в същия дух. Засега не бе намерил път, който да води към истината.

Къде щеше да го заведе новооткритият факт?

Според полицията в Лос Анджелис Симпсън Крейн и жена му бяха убити от наемник, макар и да нямаше преки доказателства за това. Фирмата на Симпсън — или един от нейните служители — се занимаваше с делата на медицинския център „Йерба Буена“, където бе

работил Лари Уит. Дори и гений като Дейвид би се затруднил да каже какво точно означаваше това.

Така или иначе Харди беше доволен, че е свършил работата си. Очакваше Бахман да го потърси и да научи повече подробности преди да започне делото, до което щеше да мине още поне месец. Глицки се бе съгласил, макар и неохотно, да провери къде са били майката и бащата на Мелиса Роумън в деня на убийството. Би могъл да се срещне още веднъж и с Нанси Дистефано, да се опита да научи какво са правили Фил и Том.

Беше открил достатъчно възможни извършители. Засега обаче основната му работа беше да помага на Дейвид Фримън, да проучва юридическите проблеми, които неминуемо щяха да възникнат, да се готви за своя етап от процеса, ако Дженифър бъде осъдена.

Щеше да види какво може да постигне Дейвид Фримън с мозъка си, с пословичния си, но и нередко руган талант.

ЧАСТ ТРЕТА

В понеделник, 18 юли, Оскар Томасино бе изпратил „Народът на щат Калифорния срещу Дженифър Лий Уит“ в 25-и отдел, при съдия Джоана Вилърс от Върховния съд. Тази процедура бе последвана от порой официални искания и откази. Изборът на съдебни заседатели беше насрочен за 23 август.

Дейвид Фримън веднага подаде иск за отпадане на обвиненията въз основа на алинея 955 от наказателния кодекс, поради липса на достатъчно доказателства. Както се и очакваше, съдия Вилърс го отхвърли. След като на предварителния процес бе решено, че има основания за връчване на обвинителен акт, само удивително смел или глупав съдия би могъл да не се съобрази с това решение.

Косата на Дженифър бе израсла, синините ги нямаше. Когато се появи за първи път в съдебната зала, придружена от двамата пристави, публиката зашумя — обвиняемата приличаше на кинозвезда.

Нямаше ги червените затворнически дрехи, нямаше ги белезниците и веригата на краката. Съдия Вилърс под давлением на Фримън се бе съгласила, че това би било дискриминация по отношение на обвиняемата. Нямаше нужда и да я оковават за стола. Дори и Пауъл не допускаше, че Дженифър ще се опита да избяга от съдебната зала, при все бягството ѝ от затвора.

Дженифър беше с ниски обувки, найлонови чорапи и елегантна рокля, която откриваше хубавите ѝ колене. Фримън се бе погрижил в затвора да отиде фризьор, за да оправи прическата ѝ и сега косата ѝ беше чиста и женствена, но не екстравагантна. Малки диамантени обеци, добре премерен грим. Въведоха я преди да влезе съдията, докато журналистите и осемдесетте кандидати за съдебни заседатели заемаха местата си зад парапета. Харди, който разговаряше с Фримън на масата на защитата вляво, чу шума в залата и млъкна.

— Боже мой! — възкликна той.

Фримън се обърна. Проблеснаха няколко фотосветкавици — Вилърс щеше да сложи край на това още с влизането си, но засега Дженифър беше лесна плячка. Тя се усмихна — или се смущаваше или позираше — и проблеснаха още няколко светкавици.

Приставите я отведоха при Фримън, който я прегърна бащински през кръста и я отведе на масата между себе си и Харди.

— Изглеждаш добре — каза ѝ той. — Точно както трябва.

— Страх ме е — отвърна Дженифър.

— Това е нормално. Седни тук и се успокой, това се иска от теб.

Харди забеляза, че ръцете ѝ треперят. Тя сплете пръсти пред себе си, а Фримън седна и покри дланите ѝ с едната от кокалестите си лапи.

През последните няколко седмици, докато подготвяха окончателната защитна стратегия, Харди бе забелязал, че първоначалната враждебност между Дейвид и Дженифър се разсейва. Сега, макар и Фримън все още да бе убеден във вината ѝ, някак си бе успял да убеди клиентката си, че е неин най-добър и достоен за доверието ѝ приятел — че е единственото ѝ спасение. И тя се бе вкопчила в него като удавник за сламка. Харди нямаше нищо против това, още повече самият той все още не беше изиграл основната си роля — а тя не беше на свръзка между Дженифър и Дейвид Фримън.

Беше 9:23. Вилърс щеше да влезе след седем минути. Дийн Пауъл и помощникът му — млад прокурор на име Джъстин Морхаус, тихо разговаряха и преглеждаха документите си на няколко крачки вляво от тях.

— Дженифър.

Обърнаха се и видяха доктор Кен Лайтнър, който се бе приближил до парапета. Дженифър стана, отиде до него и го прегърна. Единият от приставите бързо се приближи, но Фримън го спря с жест и той не ги раздели. Така или иначе цялата сцена продължи само няколко секунди. След това Дженифър целуна Лайтнър по бузата и се върна на мястото си.

Харди реши, както и Фримън, че трябва да я предупреди да внимава с подобен род публични изяви. Твърде лесно можеха да се изтълкуват погрешно. Двамата адвокати знаеха каква е връзката между клиентката и психиатъра, но нямаше да им е лесно да я разяснят на съдебните заседатели. Не биха приели добре жена, обвинена в убийството на двама съпрузи, която прегръща друг мъж в началото на

процеса си. Определено. Дженифър, Фримън и Харди се приближиха един до друг и започнаха тихо да си говорят. Влезе Теръл и размени няколко думи с Дийн Пауъл.

Въпреки че нямаше да участва активно на този етап, Харди чувстваше устата си пресъхнала, а стомахът му беше свит на топка. Обърна се, за да си налее чаша вода и в този момент вратата зад мястото на съдията се отвори и секретарят извика напевно, че всички трябва да станат, защото заседанието на 25-и отдел на областния и градски съд на Сан Франциско е започнало под председателството на съдия Джоана Вилърс.

Процедурата за разпит и подбор на съдебни заседатели в щата Калифорния се бе променила коренно след юни 1991 година. Преди това представителите на двете страни имаха право да задават на кандидатите всякакви въпроси: Как си изкарват хляба? Колко братя и сестри имат? Какво е хобито им? Кой са любимите им книги или филми? Обичат ли животните? Котките? Аквариумните рибки? Можеше да мине всичко, стига по някакъв начин да разкриваше характера на дадения кандидат. Нерядко въпросите представляваха зле прикрити пледоарии, целящи да предубедят съответният кандидат. Поради всичко това процедурата при тежко наказателно дело като това спокойно можеше да се проточи два месеца, а понякога и повече.

След промяната обаче всичко премина в ръцете на съдията и както се предвиждаше, свършваше доста по-бързо. Страните имаха право да представят на съдията въпросите, които искат да бъдат зададени, но той имаше право да ги отхвърли. Самият Фримън бе поискал да му се позволи лично да зададе въпроси на някои от кандидатите, но му бе отказано.

Представителите на страните запазваха правото да отхвърлят по двайсет кандидатури — по каквато и да било причина или без причина, но така или иначе главният контрол беше в ръцете на съдията — той ръководеше представлението.

Питаха съдебните заседатели дали са запознати със случая от пресата, дали ще могат да заседават в продължение на три месеца, дали съвестта им позволява да гласуват, ако знаят, че е възможно обвиняемата да получи смъртно наказание. След анкетата, от първите

осемдесет кандидати щяха да останат може би четирима. После Вилърс щеше да призове нови осемдесет. Избраните щяха да бъдат помолени да се явят в края на септември, за да оформят групата, от която окончателно да се определят дванайсетте съдебни заседатели плюс шестте резерви.

Ако не беше с полукръглите си очила за четене, съдия Вилърс напълно щеше да отговаря на представите на Харди за Жана д'Арк на средна възраст. С шлема си от сива коса, с добродушното си, приятно лице, Вилърс би могла да мине за директорка на училище — справедлива и твърда, може би дарена дори с чувство за хумор.

Но, както Фримън бе казал на Харди след като научиха, че им се е паднала тя, външният вид би могъл да заблуждава. Вилърс никак не обичаше да се шегува, а в съда беше властна, дори тиранична. Според Дейвид не само късметът — както би трябвало — бе повлиял, за да попадне това сериозно дело в нейната зала. Струваше му се, че зад всичко това надушва пъклените машинации на Дийн Пауъл.

Освен всичко друго, беше най-малко вероятно нейна присъда да бъде отменена при обжалването. Ако Пауъл спечелеше делото, връщане назад нямаше да има.

На Харди не му харесваше и нещо друго — съдия Вилърс едва ли би отхвърлила евентуална препоръка от страна на съдебните заседатели да подпише смъртна присъда, ако се стигнеше дотам. Беше се опитал да убеди Дейвид да отзове съдията. Както и при избора на съдебни заседатели, според законите на щата Калифорния, страните имаха еднократното право да оспорят избора на съдия и да го отзоват. Целта, поне на теория, беше да се попречи на съдиите да се самозабравят и да налагат прекалено много волята или пристрастията си в делата, които би трябвало да са обективни. Ако някой съдия решеше да вгорчи живота на обвинителя прекалено много, областната прокуратура имаше право да поиска отстраняването му от професията и през годините немалко съдии бяха приключили кариерата си по този начин, вследствие на опитите си да въвеждат в правосъдието някои типични за Сан Франциско схващания за спортсменска игра.

По закон съдиите бяха натоварени с огромна отговорност, но имаха и големи права — дори и при най-тежките наказателни дела, след месеци усилена работа на прокурора, те можеха да отменят и най-внимателно премисленото решение на съдебните заседатели, като

изтъкнат каквато и да било смислена причина, стига да сметнат, че то не е справедливо. Също така беше истина, че съдия, който се възползваше от това си право прекалено често, рискуваше да се прости с професията си.

Харди искаше да отзоват Вилърс. Макар и да беше жена, тя се славеше с особената си строгост по отношение на другите жени, участнички в процесите — адвокатки, прокурорки, обвиняеми. През цялата си кариера се бе стремил да не даде никакъв повод да я обвинят, че облагодетелства своя пол. Няколко години преди това тя бе сред първите в успешната кампания да бъде свален главния съдия на Върховния съд на Калифорния — също жена — заради „мекушавото“ й отношение към смъртното наказание.

Вилърс наистина не беше котенце, но Фримън не искаше и да чуе за отзоваване. Беше във възторг от избора. Смяташе, че при нея може да победи.

Защо? Защото според него Вилърс била абсолютно безпристрастна, което можело да се твърди за малко други съдии. Не че била коравосърдечна към жените, а по-скоро се отнасяла към тях точно така, както се отнасяла към мъжете. В Сан Франциско, където съществуваха всевъзможни гласовити организации и организацийки, тя се придържаше стриктно към буквата на закона. Според съдия Вилърс мъжете и жените били абсолютно равни пред закона, независимо дали са черни, бели, испаноговорещи, хомосексуални или пък някакви други.

Фримън беше уверен, че при съдия Вилърс има най-сериозни шансове да победи през първата фаза, когато щеше да се определи дали Дженифър е виновна или не, и нямаше никакви намерения да оспорва компетентността ѝ. Лошото в случая беше, че ако загубеше, във втората фаза, когато щеше да се определи присъдата, нейният избор едва ли беше най-благоприятният.

За осми път през последните пет седмици в залата влязоха поредните осемдесет кандидати за съдебни заседатели. Секретарят прочете гласно дванайсет имена и изброените хора заеха местата си зад преградата. Всичките осемдесет се заклеха да отговорят вярно и точно на зададените им въпроси.

— Дженифър Лий Уит — започна съдия Вилърс — е обвинена в предумишлено убийство на трима души при утежняващи вината обстоятелства и обвинението е потвърдено на предварително заседание. — Последва обичайната поредица въпроси: Познава ли някой от кандидатите обвиняемата? Жертвите? Адвокатите, които я представят? Бил ли е някой от тях жертва на тежко престъпление? Има ли някой роднина полицаи? Адвокат? Съдия? Смята ли се някой за запознат с подробностите на делото от съобщенията в пресата или по телевизията? Някой бил ли е арестуван? При всеки въпрос по няколко ръце се вдигаха нагоре, а страните записваха.

От време на време Дженифър се накланяше към Харди и искаше разяснения. Заедно отбелязваха имената на тези кандидати, които ще отхвърлят, макар и да нямаха кой знае какви възможности за избор.

Избирането на съдебни заседатели, разбира се, не беше точна наука. С въвеждането на новите правила то се бе превърнало в истинска лотария. Кандидат номер пет, онази жена там, има ли вид на състрадателна? Ами младият жребец вляво, номер единайсет, ще прояви ли снизходителност към Дженифър, защото е хубава, или пък ще е по-склонен да вземе страната на Лари Уит — почтеният мъж, станал жертва на коварната съпруга. Ами онази, семплата, номер девет? Ще завиди ли на Дженифър затова, че е хубава, или ще погледне на нея като на изпаднала в беда посестрима, несправедливо обвинена и изстрадала?

След първоначалните въпроси не остана никой от първите дванайсет души. На двайсет и седми септември бяха отделени деветдесет и двама души, отговарящи на изискванията за съдебните заседатели. Всички останали бяха отстранени по „целесъобразност“, „негодност“ или пристрастност, показана в предварителната анкета. Едва сега дойде времето представителите на страните да отзоват нежелателните за тях кандидати. Пауъл отзова единайсет души. Фримън — възможните двайсет. Посочиха шест алтернативни кандидати.

Шестте седмици, докато траеше изборът на съдебни заседатели, за Харди преминаха в нещо като сън. Двете седмици топло време през септември само допринесоха за това. Всеки работен ден сядаха на масата с Фримън и Дженифър, вляво от Пауъл и Морхаус и се заемаха с еднообразната, но много важна процедура.

Отегчителната, напрегната работа ги изсмукваше емоционално и физически. От Харди имаше нужда в съда и всичко останало премина на заден план, включително и търсенето на друг „идиот“. Всяка вечер, след като напуснеха съдебната зала, двамата адвокати продължаваха да обсъждат възможните кандидатури, докато не започнеха да пелтечат, на следващия ден се повтаряше абсолютно същото.

Франи издържаше всичко това стоически. Съпругът ѝ се прибираще у дома късно, излизаше рано, беше уморен и разсеян. На два пъти през почивните дни отидоха извън града, веднъж без децата. Решиха един ден, когато всичко това свърши, да заживеят отново.

В понеделник, 4 октомври, най-накрая всички играчи бяха събрани на терена и Дийн Пауъл се изправи на крака, готов да започне.

Харди смяташе, че контрастът между него и Фримън не би могъл да бъде по-голям. Пауъл тежеше на мястото си с авторитет и безкомпромисност. Беше облякъл добре скроен тъмен костюм и синя вратовръзка. Не беше сметнал за нужно да носи игла. Загорялото му, добре оформено лице, изразяваше добронамерена угриженост. От време на време прокарваше ръка през бялата грива на главата си, която нямаше нужда от друг гребен.

Пауъл застана в средата на залата и се обърна към съдебните заседатели, окончателно определени през последните три седмици.

— Ваша светлост, господин Фримън, господин Харди. Дами и господа съдебни заседатели. Искам да ви благодаря, че отделихте от времето си, за да изпълните този най-важен граждански дълг. Всички ние — махна с ръка, за да обхване с жеста си и масата на защитата — сме ви благодарни.

Фримън и Харди се спогледаха. Знаеха, че имат право да възразят срещу тази малка разтривка на съдебните заседатели. Подобно начало би могъл да си разреши единствено съдията, но повечето прокурори и адвокати държаха на всяка цена да демонстрират какъв добър човек се крие зад юридическата фасада и също си го позволяваха. Фримън не смяташе да възрази — щеше да се възприеме като дребнавост.

Повечето съдии оставяха подобни увертюри без последствия. Вилърс — не. Чукчето се стовари върху масата.

— Господин Пауъл, вече благодарих на съдебните заседатели. Сега е време за встъпителното ви слово. Да го чуем.

Харди остана сериозен. Фримън вдигна ръка към лицето си, може би за да не се види, че се усмихва.

Пауъл кимна едва забележимо и се приближи до съдията.

— Съжалявам, ваша светлост.

После пак се обърна към съдебните заседатели. Четирима мъже и осем жени. Петима чернокожи, четирима бели, три испаноговорещи жени. Един пенсиониран лекар. Три неработещи домакини, двама безработни. Четири секретарки и чиновник. Двамата от мъжете може би бяха хомосексуалисти. Можеха да се класифицират по всякакви признаци, но така или иначе нямаше нищо сигурно. Никой не се съмняваше, че Вилърс ги е подбрала според изискванията, но и никой не знаеше какво представляват тези хора в действителност — знаеше се само, че всички те са способни да гласуват и за смъртно наказание.

Прокурорът пусна усмивка.

— Съдия Вилърс ме помоли да продължа с встъплението си и смятам да направя точно това. — Кимна многозначително, спря поглед на няколко лица. — Какво представлява встъплението? Всъщност, то е много просто нещо. Ще поговоря малко за обвиняемата по това дело, Дженифър Уит, и трите човешки същества, които е убила, двама съпрузи и... — Пауъл направи кратка драматична пауза, след което добави: — и малкия си син. — Още една пауза. — Корените на всичко са в миналото. 1984 година. Вярваме и ще докажем пред вас по категоричен начин, че на седемнайсети септември същата година обвиняемата Дженифър Уит е инжектирала тогавашния си съпруг Едуард Телър Холис със смъртоносна доза атропин, който се извлича от едно растение, известно под названието атропа беладона.

Пауъл не театралничеше, не играеше роля, което умееше така добре. Може би се бе стреснал от ранното предупреждение на Вилърс?

— Ще докажем също така, че докато е била омъжена за господин Холис и по времето на смъртта му, госпожа Уит е имала любовна връзка с друг мъж, зъболекар на име Харлън Пул. Атропинът е често употребявано лекарствено средство, което може да се намери в повечето зъболекарски кабинети. Преди девет години, по времето, когато е бил убит господин Холис, атропин е имало и в кабинета на доктор Пул. Използва се за спиране на слюноотделянето.

Сякаш собствената му уста бе пресъхнала, Пауъл се приближи до масата на обвинението и отпи глътка вода. Харди също почувства жажда. Фримън отпи. Дори и Вилърс дискретно надигна чашата с вода.

Пауъл се върна в средата на залата.

— Защо Дженифър Уит е убила първия си съпруг? Обвинението ще представи пред вас доказателства, че е била налице застраховка за сумата седемдесет и пет хиляди долара, която обвиняемата е трябвало да получи в случай, че съпругът ѝ умре. Четири месеца след неговата смърт тя е изтеглила цялата сума. През осемдесет и четвърта година седемдесет и пет хиляди долара бяха много пари.

— Възраждавам, ваша светлост — надигна се Фримън. Трябваше да се намеси, за да наруши ритъма на Пауъл, макар че последното изказване засега бе най-безобидното. Дали седемдесет и пет хиляди долара са били много пари през 1984 година можеше да се спори, но че това мнение не е доказателство по делото беше извън всякакво съмнение.

Вилърс прие възражението, но изгледа Фримън особено. Не беше позволено встъпленията да влизат в спор със закона или да се превръщат в литературно четене, но все пак се позволяваше значителна свобода. Вилърс даваше на Фримън да разбере, че ако смята да се заяжда с Пауъл на дребно, трябва да очаква същото. Играта започваше.

Опитът на Фримън да наруши ритъма на Пауъл също не се увенча с успех. Прокурорът се носеше напред с издути платна и нищо не беше в състояние да го спре. Веднага, щом съдията каза: „Приема се“, той продължи:

— Както вече ви е известно, дами и господа съдебни заседатели, това е наказателно дело за предумишлени убийства, извършени при утежняващи вината обстоятелства. Едно от тези обстоятелства е фактът, че Едуард Телър Холис е бил убит преднамерено и хладнокръвно, с цел материално облагодетелстване. Не е от значение, че това е станало преди толкова години. Законът не ограничава отговорността при убийство.

Дженифър, седнала между Харди и Фримън, се беше изопнала като струна. Изглеждаше напълно овладяна и спокойна. Единствено потрепването на ноздрите ѝ издаваше някакво безпокойство.

Пауъл я изгледа и направи пауза. Нима искаше да го предизвика с ледения си поглед? Позволи си да ѝ кимне — почти приятелски — и Дженифър се размърда.

— Година след смъртта на първия си съпруг, през 1985 година, Дженифър се омъжва за Лари Уит, който изоставя жената, с която е завършил образованието си...

Фримън отново възрази. Отново възражението му беше прието, този път по-категорично. Може би това беше първият от очакваните многобройни опити да се очерни моралния облик на Дженифър и Вилърс ясно показва, че няма да приеме подобно нещо. Само доказателства. Само по същество.

Това беше добър знак и Харди направи отметка в бележника си. Дали случилото се го беше отвлякло от плановете му или беше чисто и просто непреднамерена грешка?

Но прокурорът имаше да каже още много неща и изчака, докато всички утихнат, за да се чува по-добре.

— През 1985 година Дженифър се омъжва за Лари Уит, който тъкмо започва кариерата си на медик. На следващата година се ражда синът им Матю. Постепенно преуспяващият млад лекар увеличава застраховката си, докато, накрая, към деня на неговата смърт, 28 декември миналата година, той е застрахован за два и половина милиона долара.

Сега беше моментът да се направи многозначителна пауза и Пауъл се възползва. Сред публиката се разнесе приглушен шепот.

— Два и половина милиона долара, дами и господа. Ще представим застрахователната полица пред съда като вещественно доказателство. Ще се уверите, че в договора има клауза, според която

застрахователната сума се удвоява, ако Лари Уит загине от насилствена смърт. Това прави пет милиона долара и едва ли е нужно да изтъквам, че това са много пари, независимо коя е годината.

Пауъл се усмихна на Фримън, вероятно за да покаже на съдебните заседатели какъв приятен човек е всъщност. Фримън, който обикновено не обичаше да се докарва, отвърна със своята представа за дружелюбна усмивка. Вилърс взе чукчето, но размисли и го остави.

— Разбира се, наличието на застрахователна полица не е доказателство, че тъкмо Дженифър Уит е извършила убийството. Ние ще докажем по категоричен начин, че действията на Дженифър Уит в понеделник сутринта, двацет и осми декември, не могат да бъдат обяснени иначе. Тя е застреляла съпруга си и детето си, а после е напуснала къщата, за да си осигури алиби.

За щастие, разполагаме с двама свидетели, които ще дадат показания във връзка с въпросното алиби. С тяхна помощ ще разсеем всякакво съмнение за местонахождението на обвиняемата, когато са се разнесли изстрелите. Тя е била на местопрестъплението, разполагала е с пистолет и го е използвала, за да убие съпруга си заради застраховката му.

Накрая ще спомена и най-голямата трагедия — Матю Уит.

Дженифър леко се отпусна. Гневът ѝ или беше преминал, или бе заменен от някакво по-силно чувство. Фримън протегна ръка и сложи длан на китката ѝ. Тя вдигна поглед.

— Честно казано, не сме в състояние да обясним защо Матю Уит е трябвало да умре в онази трагична сутрин. Но фактът е, че е умрял, застрелян със същото оръжие, което е отнело живота и на баща му. Готови сме дори да допуснем, че е било грешка... момчето може да се е оказало под прицел съвсем случайно. Може да е стреснало Дженифър Уит...

— Ваша светлост, моля ви, предположенията нямат място в едно встъпление.

Пауъл изпревари съдията и се извини. Фримън беше прав. Вдигна поглед към съдията, после пак се обърна към съдебните заседатели.

— Мотив, средство и възможност да бъде извършено престъплението. Тези факти остават и ние ще ги докажем. Те показват, че Дженифър Уит е убила мъжа си заради пет милиона долара. Това е

мотивът. Оръжието е нейният собствен пистолет, който с мъжа си са държали в спалнята. Това е *средството*. Била е сама в къщата със съпруга и сина си... *възможността*. Ще докажем всичко това и смятаме, че човек, способен на подобни престъпления, е проиграл правото си да живее в нашето общество. Такъв човек — независимо дали е мъж или жена — би трябвало да получи най-тежкото наказание. Такъв човек трябва да бъде осъден на смърт. Благодаря ви.

Според законите в щата Калифорния, защитата има право да произнесе собственото си встъпление непосредствено след обвинението — нещо като опровержение — или да изчака докато обвинението изложи всичките си аргументи. Фримън бе постъпвал по единия или другия начин многократно, в зависимост от обстоятелствата. Сега избра втория. Все още не беше сигурен как точно ще се развият нещата с натрупването на аргументите и смяташе, че ще предизвика по-голямо впечатление, ако изложи всичко наведнъж, на по-късен етап. Не искаше да губи инерция.

Недостатъкът на подобно решение се състоеше в това, че обвинението получаваше време. Пауъл едва бе седнал, когато Фримън обяви решението си да изчака.

Прокурорът бързо се изправи и призова първия си свидетел — сержант Теръл.

Фримън и Харди се бяха опитали да отгатнат какъв ще е редът на свидетелите, но не им бе минало през ум, че първи ще е Теръл. С дънките и авиаторското си яке инспекторът изглеждаше по-млад, отколкото беше в действителност. Той бутна агресивно малката вратичка, която отделяше публиката от съда и зае свидетелската банка. Докато полагаше клетвата, очите му бяха някъде другаде.

— Защо е толкова нервен? — попита Дженифър.

— Това му е първо дело за убийство. — Фримън не свалеше поглед от полицая. — Грешка — прошепна той, сякаш сам на себе си.

— Наша ли? — Дженифър се обърна към Харди, който поклати отрицателно глава. Поне той не смяташе така. Фримън не отговори, а Пауъл излезе напред и се обърна към съдията:

— Ваша светлост, за протокола, смятаме най-напред да насочим вниманието си към убийството на Едуард Телър Холис. Ще се наложи

да призовем някои от свидетелите още веднъж, във връзка с убийството на Лари Уит. Инспектор Теръл е един от тях. Просто исках да изясня това.

Тъй като за това вече бе станало дума при предварителните разговори при съдията, Фримън не възрази.

— Инспектор Теръл — започна Пауъл, — кажете ни, моля, как стана така, че участвахте в разследването на убийството на Едуард Холис?

Теръл кимна.

— Това е Нед, нали? Първият съпруг?

В залата се надигна нервно кикотене, дори и откъм съдебните заседатели. Теръл вдигна поглед обидено. Не беше очаквал, че ще предизвика смях. Пауъл запази спокойствие.

— Ако съдът не възразява — каза той, — отсега нататък ще наричаме Едуард Холис Нед Холис. — Обърна се отново към Теръл и повтори въпроса си.

— Аз съм сержант-инспектор в отдел „Убийства“. Миналия декември разследвах смъртта на Лари и Матю Уит. Докато проверявах миналото на заподозряната, стана дума за първия ѝ съпруг. Тя ми разказа, че бил умрял от свръхдоза и че е получила застраховката му. Реших, че си струва да се провери това съвпадение малко по-задълбочено.

Всичко това беше истина и Харди си даде сметка, че в края на краищата, призоваването на Теръл не е чак такава грешка. Показанията му щяха да изтъкнат приликите в мотива в двата случая преди да се представят каквито и да било улики, свързващи Дженифър с двете убийства. Истината бе, че това начало не беше никак благоприятно за тях и Харди се зачуди как ли ще реагира Фримън. Единствената реакция, беше да хване бика за рогата веднага.

— Ваша светлост! — Гласът му сега беше по-звучен, което не би могло да не е преднамерено. Всичко, което правеше дотук, бе добре отрететирано, макар и да не личеше. Обикновено говореше троснато — с нисък, дрезгав и гърлен глас. Тук трябваше да се олицетворява разумът и тонът му напомняше повече за грижовен дядо.

Вилърс го изчака да стане. Това отне повече време, отколкото би трябвало да се очаква, но процесът бе едва в началото си и все още никой не беше изгубил търпение.

— Ваша светлост — повтори Фримън, — струва ми се, че е малко рано за съвпадения. Досега не е доказана връзката на клиентката ми с всичко това.

Както Харди знаеше, слабостта на Теръл бяха мотивите. Младият полицай — сега вече със зачервено лице и изпъкнали вени по врата — се надигна заплашително.

— Онзи е умрял и жена му е прибрала застраховката! Какво още искате?

Бам! Бам! Бам!

Очите на Вилърс припламнаха гневно, въпреки че гласът ѝ беше овладян.

— Господин Теръл, достатъчно. Господин Фримън се обърна към съда, не към вас. Ясно ли е това?

Теръл седна и оправи якето си, все още ядосан.

— Зададох ви въпрос, сержант. Ясно ли е това?

— Да, ваша светлост. Съжалявам.

Вилърс кимна, очевидно удовлетворена. Изчезна и гневният пламък от очите ѝ. Даваше да се разбере, че в залата ще цари порядък. Вдигна поглед към тавана, после се обърна към Фримън.

— Възражението се приема. Господин Пауъл, трябва да сте малко по-конкретен. Дами и господа съдебни заседатели, моля не взимайте под внимание думите на свидетеля за някакво съвпадение. Не забравяйте, че вашата задача е да откриете връзката между фактите. Господин Пауъл?

Пауъл, който неочаквано бе загубил контрол над положението, изведнъж осъзна какво е станало. Свидетелят му се беше показал като сприхав грубиян и бе загубил сериозна част от доверието в себе си още в самото начало, а им оставаше да извървят още дълъг път заедно. Прокурорът пусна невъзмутимата си усмивка. Щяха ли да я приемат за искрена съдебните заседатели?

— Инспектор Теръл, да поговорим за нещо друго.

Поведе го съвсем внимателно, стъпка по стъпка, през разпита на Дженифър, без да споменава причините, накарали ги да се усъмнят и ексхумират тялото. Съдебните заседатели трябваше сами да направят тази връзка. Ексхумацията беше факт, факт беше и че в лявото бедро е открит атропин в повишена концентрация. Пауъл не постави въпроса по какъв начин това вещество се е озовало там.

Нед имал застрахователна полица за седемдесет и пет хиляди долара. Дженифър представила копие от нея и чека за сумата.

— Дами и господа съдебни заседатели, представям ви вещественно доказателство на обвинението номер едно. Видно е, че получател на застрахователната сума е подсъдимата. Представяме ви и осребрения чек, доказателство номер две. Инспектор Теръл, засега нямам повече въпроси, благодаря. Моля изчакайте кръстосания разпит.

На Харди му се стори, че Теръл е заел мястото на свидетеля с очакването да остане там по-дълго, да каже много повече, да предизвика далеч по-силно впечатление. Беше уверен, че и други са го доловили.

Нервите му бяха изопнати, изглеждаше ядосан. Фримън реши да се възползва. Изправи се спокойно, оправи вратовръзката си, запрелиства някакви документи. Не беше достатъчно бавно, за да има Вилърс основание да му направи забележка, но Теръл видимо излизаше от кожата си.

Най-накрая Фримън застана в средата.

— Добро утро — поздрави той добродушно и почака още малко. Теръл още повече се ядоса, но все пак се овладя, кимна и също промърмори някакъв поздрав.

— Инспектор Теръл, казахте, че Нед Холис е имал застрахователна полица за седемдесет и пет хиляди долара, които е трябвало да получи Дженифър. Вярно ли е това?

Свидетелят погледна за миг съдията, после Пауъл, най-накрая Фримън.

— Вярно е.

— А какво ви каза госпожа Уит, че е щяло да стане, ако тя беше умряла?

Теръл се замисли.

— Че Нед е щял да получи парите.

— С други думи, застраховката е била взаимна, така да се каже. Ако единият умре, другият получава парите.

— Да, така е.

— Истина ли е, че по онова време Дженифър и Нед са притежавали къща?

— Истина е.

— Вие проверихте, за да сте сигурен, нали?

— Да.

— По време на разследването някой каза ли ви каква е била стойността на тази къща?

Теръл хвърли неуверен поглед към Пауъл. Фримън беше наясно, че ако прокурорът възрази срещу този въпрос — стойността на къщата не би могла да се установи въз основа на това, какво някой е казал на свидетеля — възражението щеше да бъде прието. Но от друга страна нямаше да е проблем да се докаже колко е струвала къщата в действителност, а съдебните заседатели биха останали с впечатлението, че прокурорът иска да скрие цената ѝ.

Пауъл не реагира. Теръл отговори, че Дженифър и Нед са купили неголяма къща близо до Дейли Сити, като са платили първоначална вноска от двайсет хиляди долара.

— Значи целият заем е бил осемдесет хиляди?

— Не знам. Предполагам.

— Значи знаете, че са платили в брой двайсет хиляди, но не знаете, че целият заем е бил осемдесет хиляди, така ли?

Пауъл стана, за да се опита да спаси Теръл, поне засега.

— Ваша светлост, не е по същество.

— Не мисля — сръза го Вилърс направо. — Продължавайте, Фримън. Инспекторе?

— Да. Заемът им беше около осемдесет хиляди долара.

Фримън се обърна непохватно към съдебните заседатели като едва не залитна.

— А по време на разследването си установихте ли какво е станало с този заем?

Теръл дръпна яката си, сякаш изведнъж му бе отесняла.

— Мисля, че госпожа Уит го е изплатила.

— С парите от застраховката ли?

— Да, струва ми се.

— Струва ви се или го знаете със сигурност?

— Знам го със сигурност. Изплатила е заема с парите от застраховката.

— Точно така. — Фримън се върна до масата си и взе фотокопиран документ, обозначен като „Веществено доказателство на защитата №1“. — Познато ли ви е това? — Докато Теръл разглеждаше документа, Фримън се обърна към съдебните заседатели: — С други

думи, инспектор Теръл, от този документ е видно, че клиентката ми не е прекарала примерно една година в Лас Вегас или на Хавайските острови, нали?

Пауъл скочи:

— Възраждавам!

— Оттеглям въпроса си, ваша светлост. — Беше постигнал, каквото искаше — ако Дженифър беше убила мъжа си заради застраховката, би трябвало да задържи поне част от парите, за да се забавлява. — Искам да ви попитам още нещо, инспекторе. Казахте, че Дженифър... госпожа Уит... е споменала пред вас, че Нед Холис е употребявал наркотици?

— Да.

— Казаха ви е, че е *експериментирал* с наркотици, нали?

— Да.

— И сте разпитали хора, които са потвърдили тези думи?

Пауъл скочи отново.

— Ваша светлост, свидетелят не може да установи факт в съда въз основа на чутото от трето лице. Господин Фримън оказва натиск над свидетеля.

— Не съм, но разбирам какво намеквате.

Фримън мълчеше.

— Господин Фримън?

— Очаквах решението ви, ваша светлост.

Вилърс не сметна, че това е забавно. Накара протоколчика да прочете предишния диалог и заяви, за протокола, че възражението се приема.

Фримън кимна и продължи с Теръл:

— Колко души от приятелите на господин Холис разпитахте?

— Всички, които успях да намеря.

— И всички те потвърдиха пред вас, че Нед е експериментирал с наркотици върху себе си, нали?

— Възраждавам. Предишните основания.

— Приема се.

— Някой от тях отрече ли, че Нед е експериментирал с наркотици?

— *Възраждавам.*

— Приема се.

Опитният адвокат направи едва доловима пауза и опита още веднъж:

— По време на изчерпателното си разследване върху причините за смъртта на господин Холис, някой от приятелите му описа ли пред вас употребата му на наркотици по друг начин освен като „експериментална“?

Пауъл отново скочи.

— Възраждавам.

Вилърс прецени, че границата е премината.

— Господин Фримън, по колкото и начини да зададете въпроса си, няма да го допусна. Моля продължавайте.

Фримън си придаде разкаян вид.

— Моите извинения, ваша светлост. — Обърна се към Теръл и му се усмихна мило. — Нямам повече въпроси.

— Струва ми се, че с Нед се изсилват. Забеляза ли как го претупа Пауъл във встъплението си? Не спомена за никакви доказателства, че Дженифър е била в страната по онова време, да не говорим за стаята. — Фримън отхапа от сандвича си — италиански салам в ръжено хлебче. — Вилърс трябваше да приеме възражението ми, че няма достатъчно основания за обвинението преди процеса. Освен ако не крият някаква изненада, номерът им няма да мине.

Обедната почивка. Бяха отишли до кантората и седяха в малката градина пред заседателната зала. Късчето небе, очертано от околните сгради беше яркосиньо. Циганското лято — най-приятният сезон в Сан Франциско.

Харди нарони малко трохи от сандвича си и ги хвърли към едни врабчета в храстите.

— Слушаш ли ме? — попита Фримън.

— Аха. Замислих се за нещо.

— Нещо за делото ли? — Харди сви рамене. — Не е нужно да ми отговаряш, но ми се струва, че нещо не е наред с теб напоследък. Спиш ли достатъчно? Добре ли си? Първите дни от такъв процес могат да ти се отразят зле.

Харди се наклони напред и въздъхна.

— Не знам какво става въкъщи, Дейвид. Имам чувството, че губя жена си.

— Сериозно ли е?

— Не знам. Може би греша.

Харди стана, отиде до стената, втрени се в голите тухли.

— Нещо се случи през последните два месеца — каза той, без да се обръща. — Не мисля, че е заради делото. Не знам какво е, но се тревожа.

— Попита ли я?

— Поне двеста пъти.

— И нищо ли не ти каза?

Харди сви рамене, обърна се.

— Не много. Не достатъчно. Всяка сряда по традиция излизахме заедно. Нашата вечер. Поне такава беше допреди месец.

Птичките чуруликаха около трохите и Фримън им хвърли още.

— Да не би преди месец да се е случило нещо?

— Ще ми се да беше. Една сряда се прибрах у дома. Мислех си, че ще излизаме, но я заварих по нощница в кревата да чете. Каза ми, ако искам да съм излезел сам. Била уморена.

— Може би пък наистина е била.

— Навремето, когато беше уморена в сряда, вземахме едно одеяло и отивахме да дремнем на брега. Бяхме се разбрали, че в сряда сме навън, независимо дали сме уморени, независимо от децата, независимо от всичко. Имахме нужда от тази вечер за нас самите.

Фримън се вгледа в сандвича си.

— На колко години са хлапетата?

— На две и почти на една, но не е това. — Харди видя скептичния поглед и добави: — Не мисля, че това е причината. Според теб, може ли да е?

— Аз почти не познавам Франи, Диз, но тя едва ли ще е първата жена, решила, че децата ѝ имат по-голяма нужда от нея от съпруга ѝ. Приоритетите се променят.

— Моите са си същите.

Фримън си позволи да се усмихне.

— Както казваше Кенеди, животът е несправедлив. И няма кого да осъдим заради това. — Раздвижи се, лапна последния залък от сандвича си. — Тя смята ли, че ти имаш нужда от нея?

— Стига, Дейвид... нужда! Кой знае какво е нужда!? Аз я обичам и тя го знае много добре.

— Не искам да говоря празни приказки, но според мен децата знаят. Франи също знае.

— Добре, по дяволите, и аз имам нужда от нея. Въпреки че сме възрастни. И двамата имаме да се занимаваме с нещо... аз с това дело... тя с децата. Какво трябва да правим? Затова беше срядата. За да не губим връзката помежду си.

— Не мисля, че връзката е много... сам го каза. Ти се занимаваш с делото, тя с децата.

Харди бръкна в джобовете си и закрачи напред-назад. Фактът, че спореше с Дейвид Фримън и се мъчеше да докаже пред него, че Франи

не трябва да се чувства както се чувства, не променяше другия факт — че изглежда нещо твърде сериозно се бе променило помежду им, равновесието бе нарушено.

Може би Фримън беше прав — Франи може би вече не чувстваше, че той има нужда от нея. Нямахме как да не признае, че напоследък не ѝ го показваше. Сутрин излизаше рано, връщаше се у дома късно, дори и тогава не преставаше да работи, дори и през почивните дни.

Но пък и той не чувстваше, че тя има нужда от него. Франи се грижеше за децата, за къщата, беше погълната от задълженията си. Бяха свързани един с друг — поне така смяташе той — и това бе важна част от така наречената „възрастна любов“.

— На твое място бих я изненадал. — Фримън се приближи до него и го потупа по рамото. — Бих нарушил монотонността. Може би просто ѝ е дошло до гуша. Вижда, че не си при нея и се страхува, че вече никога няма да се върнеш. Затова се отдръпва.

— Но аз съм с нея през цялото време. Делото едва сега започва. Нима очаква нещо друго?

— Май въпросът опира до това, от какво има нужда тя. — Фримън отвори стъклената врата към заседателната зала. — Да се връщаме в съда. Нейно височество не обича закъсненията.

Джон Страут, съдебният лекар на област Сан Франциско, беше позната фигура на Харди и всички юристи в залата. Авторитет от национален мащаб, този уважаван медик се явяваше да дава показания на всички дела и предварителни заседания за убийства в Сан Франциско — може би по веднъж седмично през последните тринайсет години. Сега бе отпуснал въздългото си тяло на стола за свидетелите и очевидно се чувстваше като в свои води.

Пауъл, без да показва никакви признаци на следобедна отпуснатост, прокара ръка през бялата си грива и поздрави Страут сърдечно, като стар приятел, за да видят съдебните заседатели. После премина право по същество.

— Доктор Страут, вие ли извършихте първоначалната аутопсия на Нед Холис през 1984-а?

— Да, аз.

— И какво беше заключението ви тогава?

Страут наклони стола си назад, за да кръстоса крака и на широкото му, открито лице заигра усмивка.

— Направихме процедура „А“ и стигнахме до заключението, че смъртта е настъпила ненасилствено, вследствие на свръхдоза кокаин, в комбинация с алкохол.

— Процедура „А“? Ще обясните ли на съдебните заседатели какво означава това?

Страут се наклони напред и даде двуминутно обяснение — чрез процедура „А“ се установявало наличието на повечето отрови и летливи вещества. Тя била най-проста и най-евтина. Ако при нея се установяла причина за настъпване на смъртта, при липса на подозрения за нещо по-сериозно, не се продължавало нататък с изследванията.

— И при въпросната процедура „А“ вие установихте наличие на кокаин и алкохол в тялото на господин Холис, така ли е?

Страут се намръщи. Не му влизаше в работата да търси прост език, за да го разбират съдебните заседатели. Вече бе станало известно, че в този случай не е успял да открие истинската причина за смъртта и държеше да обясни всичко пределно точно.

— Открихме смъртоносна концентрация на кока-етилен, извинете ме за термина, но това е страничен продукт, който се получава при смесването на алкохол и кокаин в кръвта.

— И след като открихте кока-етилен, прекратихте аутопсията?

— Не изцяло. Престанахме да търсим друга причина за смъртта. Ако ни докарат труп с нож забит в главата, няма да тръгнем да търсим паралелен инфаркт. Но аутопсията не приключи с тази находка. Лабораторните проби и физическия преглед са две различни неща в края на краищата.

Страут обясни, че за изследване на кръвните проби имало специална лаборатория, а същинската аутопсия изследвала само тялото и органите.

— Когато резултатите са налице, сравняваме резултатите от лабораторните проби и аутопсията, за да видим дали няма да излезе още нещо.

— А какво стана в нашия случай?

— Открихме кока-етилен. Нямаше индикации за присъствието на барбитурати или алкалоиди. Открихме вероятна причина за смъртта още при процедура „А“, така че престанахме да търсим друга.

Пауъл кимна на Страут, после се обърна последователно към съдебните заседатели и Дженифър. Харди я изгледа странично. Тя се усмихваше на прокурора. Докосна ръката ѝ и почувства как тялото ѝ се вдърви, лицето ѝ застина в гримаса.

Разпитът продължи без изненади. Както обвинението, така и защитата биха могли да се възползват от някои от медицинските подробности — фактите бяха неоспорими, — но нито Пауъл, нито Фримън изглежда нямаха желание да се захващат с това. Имаха си причини. Пауъл искаше съдебните заседатели да добият съвсем жива представа за случилото се преди толкова години. Беше умрял здрав и прав двайсет и шестгодишен младеж. Прокурорът държеше да изтъкне това, всички да видят как реагира убийцата, която бе отнела този живот. След като свърши с описанието на процедура „С“ и открития в лявото бедро на трупа атропин, Пауъл заразително Страут за неща, които не бяха така тясно свързани с преките му изследвания.

— Доктор Страут, атропинът се отпуска само по лекарско предписание, нали? Не е възможно да се купи без рецепта?

Страут потвърди.

— А за какво се използва в медицината?

— За анестезия и за спиране на слюноотделянето. — Съдебният медик си го биваше — усмихваше се на всички, гледаше приветливо и дружелюбно.

— Изненадахте ли се, когато открихте атропин при процедурата, която току-що описахте?

— Възразявам. — Фримън скочи като ужилен, а Вилърс моментално призна възражението му. Пауъл не се смути.

— Доктор Страут, известно ли ви е дали атропинът се използва масово като наркотично средство?

Фримън понечи да стане отново, но се отказа и остави прокурорът да продължи с въпросите си. Докога?

— И да се използва, не е често.

— Той не предизвиква опиянение или нещо подобно?

Харди погледна Фримън. Пауъл си позволяваше твърде много, а Дейвид се държеше сякаш нищо не е станало.

— Не.

— А има ли халюциногенен или подобен ефект в комбинация с други вещества?

— Не.

— Тоест, ако човек редовно употребява наркотици, не би...

Най-после Фримън вдигна ръка и се обади:

— Ваша светлост, това са предположения, не по същество.

Отново признаха възражението му. Пауъл се усмихна и се извини като истински джентълмен, после кимна на съдията и доктора.

— Благодаря ви, доктор Страут. Нямам повече въпроси. Свидетелят е ваш, господин Фримън.

Неугледният адвокат на защитата, не по-малко дружелюбен от Пауъл, макар и да изглеждаше по-убедителен от него, както се стори на Харди, стана и се приближи до свидетеля, като вдигна приятелски ръка за поздрав. Сякаш искаше да подскаже на съдебните заседатели, че и той е колега и приятел на съдебния лекар, че не е от „лошите“, след като работи за защитата.

— Доктор Страут... тези ексхумации... те не са приятно занимание, нали?

Страут беше напълно спокоен. Беше му се случвало да дава показания в продължение на седмица. Гледаше на това като на почивка от обичайната работа в моргата. Разпери ръце.

— Такава ми е работата. Понякога обаче е доста интересно.

— Случаят с Нед Холис беше ли от интересните?

Страут се замисли за миг, после отговори:

— Бих казал, че да.

— А можете ли да обясните на съдебните заседатели, защо според вас беше така?

Страут нямаше нищо против да побъбри.

— Ами... всяка аутопсия, търсенето на причините за смъртта, е нещо като ребус. Както вече обясних, изследваме труповете, за да установим наличие на всякакви отровни субстанции, изследваме тъканите, с надеждата да разберем истината. Когато става дума за смърт, настъпила преди много години, нещата наистина могат да се усложнят сериозно. Това имах предвид, когато казах, че е интересно.

Фримън, който слушаше внимателно, се приближи до съдебните заседатели.

— Какви са тези усложнения, докторе?

— Ами... най-напред трупите се разлагат. Някои вещества се разграждат химически, превръщат в други или изчезват. Изпаряват се. С времето могат да се загубят всякакви следи.

— Това ли стана в случая с господин Холис?

— До известна степен.

— Но той беше интересен от ваша гледна точка... нарекохте го „ребус“, ако не се лъжа?

Страут кимна.

— Защото се наложи да търсим друга отрова... И не само веществото, а и начина, по който е проникнала в тялото. — Съдебният лекар, идеалният свидетел, се наклони леко напред и заговори направо на съдебните заседатели. — При първата аутопсия например, ние бяхме изследвали съдържанието на стомаха, но сега трябваше да се убедим, че не сме пропуснали нещо и опитахме пак. Без резултат. Макар че първия път бяхме открили следи от атропин, не беше налице смъртоносна концентрация.

— Какво направихте после?

Харди погледна към съдебните заседатели. Ставаше дума за зловещи неща и никой не спеше. Страут продължи с ентузиазъм — явно обичаше работата си:

— Точно това е интересното. При скорошна смърт винаги остават следи от игла, драскотини и така нататък. В нашия случай, обаче, взехме проби от различни места и извадихме късмет.

— В какъв смисъл?

Страут заобяснява нещо на професионален език, с латинските имена на мускулите, но Фримън го спря и го накара да обясни, че отровата е влязла през горния край на лявото бедро.

— Сигурен ли сте, че е било отпред? Не е възможно да е проникнала отзад, например?

Страут беше сигурен.

— Не е възможно. Мускулите не са свързани пряко. — Още малко медицински подробности, но в края на краищата всичко се изясни — отровата беше проникнала през горния край на лявото бедро, отпред.

На Харди всичко това му се стори прекалено — всички вече знаеха тези факти. Но Фримън попита:

— А възможно ли е човек сам да си постави инжекция на това място?

Без да трепне, дружелюбно, Страут отговори, че е напълно възможно.

— При изследването си установихте ли по някакъв неоспорим начин, че инжекцията не е поставена от самия Холис?

— Какъв неоспорим начин?

— Не знам... Може би някаква дракотина, следи от насилие?

Страут се замисли.

— Не, нищо такова. Беше минало твърде много време.

Фримън отиде до масата с веществените доказателства и взе номер 5 — доклада от първата аутопсия.

— Докторе, забелязахте ли нещо преди девет години, въз основа на което категорично да отхвърлите възможността Нед Холис сам да си е поставил инжекцията?

Страут огледа доклада и го върна.

— Не. Нищо такова. Разбира се, имаше следи от игла.

— Следи от игла? Къде бяха те, докторе?

— По ръцете.

— Там, където се инжектират наркоманите ли?

— Да.

— А открихте ли такива следи по бедрата?

— Не. Отбелязал съм го и в доклада.

Пауъл седеше с наведена глава на мястото си, скръстил ръце на гърдите. Понасяше поражение и си даваше сметка за това. Фримън, който досега беше загубил само половин точка, очевидно нямаше да се задоволи с казаното дотук. Отдалечи се към средата на залата и попита:

— Докторе, значи е възможно да не обърнете внимание дори и на скорошни следи от инжекция?

Докторът кимна добродушно и отговори както винаги — убийствено честно:

— Не само, че е възможно, господин Фримън, но се случва и то доста често. Както тогава. Атропинът е проникнал през бедрото. Само така би се образувала въпросната концентрация. Никак не е лесно да се

открийт и опишат убождания с игла. — Страут разпери ръце и добави:
— Така е.

Дженифър Уит бе придружена от приставите до седмия етаж, после я поеха две надзирателки. Тя съблече хубавите си дрехи и внимателно ги окачи на дървените закачалки, които надзирателките мушнаха в шкафчето. После се обърна към стената и свали финото бельо, донесено ѝ от Фримън, нахлузи червения затворнически костюм и мушна нещата си едно по едно в пластмасовата торба, която ѝ подаде надзирателката Милнър — пълна, усмихната, с лунички и редки зъби.

Другата надзирателка, Монтанес, се приближи, за да я поведе към килията.

— Как мина днес? — попита Милнър.

Дженифър сви рамене.

— Шайка мъже, които не спират да приказват.

— Така си е. — Монтанес я поведе към вратата.

— Все пак, съдията е жена. Казва се Вилърс. И от съдебните заседатели някои са жени.

Но тези подробности не интересуваха надзирателките кой знае колко. Те застанаха от двете ѝ страни и я поведоха по тъмния, кънтящ коридор. Някъде отзад се разнесе гласът на дежурната:

— Това Уит ли е? Има посетител.

Доктор Кен Лайтнър се бе отбивал в съдебната зала поне за известно време през всеки от четирите дни от началото на процеса. Тъй като не беше адвокат, не го допуснаха в малкото помещение до стаята на надзирателките, и, както Дженифър, трябваше да се примири с общите условия — твърдите дървени столове и телефонните слушалки.

Вече я очакваше, опрял уморено глава на дланта си. Когато Дженифър седна срещу него, той я изгледа продължително и едва след това посегна към слушалката.

— Как си?

— Вече никой не ме удря. Може би си мислят, че ще спечеля. — На устните ѝ заигра крехка усмивка. — Започвам да вярвам в способностите на господин Фримън.

Лайтнър кимна.

— Какво казва той?

— Нищо определено. Твърди, че щяло да мине още много време. Но чувам какво си говорят с Харди. Виждам как реагират съдебните заседатели. Струва ми се, че вярва в успеха.

— А ти?

— Липсваш ми, Кен. Липсват ми разговорите с теб. Всичко. Хората тук... — Нямаше какво да се каже за тях. Те живееха сякаш на друга планета. Тя млъкна и преглътна. — Всичко е толкова различно... не знам...

Телефонната слушалка едва не падна от ръката ѝ.

— Какво, Джен?

Тя преглътна пак. Сякаш изведнъж я обзе отчаяние.

— Как ще продължавам нататък.

— Боже мой, Джен! Ти трябва да продължиш!

Тя поклати глава и не каза нищо.

Лайтнър се наклони напред и доближи лицето си до плексигласа.

— Дженифър, слушай. Трябва да издържиш. Сега не можеш да се откажеш. Ще спечелиш. Най-лошото вече мина.

— Не, не е. Господин Фримън каза, че най-лошото още не е започнало.

— Голяма помощ, няма що.

— Опитва се да ми помогне, Кен. Поне в това съм сигурна. Не ме безпокои делото, не чак толкова. Всичко друго е толкова различно... Хората тук — тя описа кръг с ръка, — това място... Понякога ми се струва, че никога вече няма видя нещо, което познавам, което искам... — От окоето ѝ се откъсна сълза и потече надолу по бузата. Тя не я избърса. Не се притесняваше от Кен, пред него можеше да покаже слабост. Затова беше дошъл. Тя беше слаба — бяха го доказали. Вече не я интересуваха старите неща. — Толкова съм объркана, Кен. Толкова съм объркана...

Лайтнър я гледаше, сякаш чакаше нещо да се случи, без да знае точно какво. Струваше му се, че дълбоко в себе си Дженифър страда,

искаше му се да ѝ помогне да го преодолее, но без да се намесва грубо. Трябваше да я остави сама да открие пътя.

— Все още съм тук — каза той накрая.

Дженифър отново се усмихна.

— Понякога ми се струва, че ти си единствената причина да съм жива. — Полуридание, полусмях. — Смешно е, нали? Помниш ли как някога си мислех, че ще е достатъчно да се измъкна от Лари и всичко ще е по-добре, всичко ще се оправи? Че светът ще стане друг, ще се промени.

— Помня, Джен. Все още не е късно. Говорили сме за това много пъти, обсъждахме промените.

Тя потрепери, тялото ѝ се разтресе. Главата ѝ започна да се люлее напред-назад, сякаш беше тежест, окачена на въженце.

— Но точно там е проблемът... вече не вярвам. Не знам дали вярвам. Онова с Мат... — Тя изведнъж млъкна. Очите ѝ помръкнаха, загубиха енергията си. — Най-добре ще е, ако всичко свърши. Това ще е краят на всичко.

Може би я подлагаше на преглед? Дженифър се вгледа в очите му през плексигласовата преграда, сякаш търсеше отговор. После вдигна длан нагоре, свали я пак.

— Каквото и да се случи, няма да стане по-добре. Аз съм от хората, които непрекъснато ядат бой... от мъжете, от нещата, от живота... Аз съм неудачник, това е всичко.

Лайтнър се наклони напред.

— Не си, Джен. Не е вярно. Говорили сме за това. Нормално е да се чувстваш така, след всичко, което си преживяла. Но не си неудачник. Ако беше, нямаше да съм при теб. Ако не вярвах, че всичко ще свърши, че нещата ще се оправят...

— Така ли? Каж ми кога ще стане това?

— Джен, никой не може да каже точно кога, но...

— Кен, мисля, че щеше да си при мен при всички случаи. Дадох си сметка... защото за теб аз съм нещо като предизвикателство... интересен случай.

— Боже мой! Дженифър! Как можеш да говориш така след всичко, което...

— Защото е истина, нали? Всъщност пет пари не даваш какво ще стане с мен. Нима някой може да обича толкова объркан човек? В

момента, в който се променя, още същия миг вече няма да съм предизвикателство или загадка, всичко ще свърши. И ще си отидеш, нали? И какво ще съм аз тогава? Мога да ти кажа къде ще съм... тук. Никъде, никой, нищо... О, да върви всичко по дяволите!

Тя захвърли слушалката, скочи рязко на крака и събори стола. Огледа се тревожно наоколо. Сълзите ѝ сега се стичаха свободно. Надзирателката крачеше напред-назад с палка в ръце.

Лайтнър стана, опря ръка на плексигласа, втренчен пред себе си. Дженифър каза нещо на надзирателката, без да се обърне назад. Двете тръгнаха към вратата към килиите, а Лайтнър се отпусна на дървения стол, за да се опита да овладее собствените си чувства.

Изведнъж тя се върна, залепи ръце за преградата, облегна се с цялата си тежест. Плачеше неудържимо. Надзирателката — намръщена, стиснала палката, сякаш имаше нужда от нея — приближи отзад, докато Дженифър се мъчеше да говори през сълзи.

Не я чуваше ясно, но знаеше какво му казва. Казваше го винаги, когато стигнеше дъното, когато смяташе, че тежестта е непоносима и трябва да се примири...

— Съжалявам — ридаеше Дженифър и се опитваше да го достигне през плексигласа. — Извинявай, не исках да кажа това, не се сърди...

Надзирателката я улови за рамото, дръпна я назад, обърна я към вратата.

Лайтнър остана на място. Дишаше дълбоко, мислеше, че може би в края на краищата е права — може би наистина беше непоправим неудачник, без капка надежда.

След всичко, което бе направил за нея. Сякаш го удари ток. Свлече се отново на стола. Осъзна, че може би никога, никога тя нямаше да се оправи. Даде си сметка, че трепери, опита да се овладее, но най-много от всичко искаше да я пробуди, да набие малко разум в обърканата ѝ, красива глава.

Франи не можеше да повярва, че Харди е направил всичко това — да се обади на Ерин, за да я попита дали има нещо против да вземе децата за вечерта, да изпрати такси да я вземе, да запази места в този луксозен хотел.

Харди прояви скромност:

— Аз съм неизчерпаем източник на изненади. Истинско съкровище.

— Как така ти хрумна това? Ами делото?

Той седна на плюшеното канапе и отпи от отлежалия портвайн в кристалната чаша.

— Пресметнах, че сме пропуснали четири вечери, което прави минимум дванайсет часа. Един ден делото ще мине и без мен. И без това на този етап титуляр е Фримън.

Франи застана край прозореца със скръстени ръце и се вгледа в моста „Голдън Гейт“. Намираха се в стара викторианска къща, преустроена в хотел, в най-скъпия апартамент, в който имаше рафтове с книги, камина, портвайн, кристални чаши и разбира се, изглед, който добавяше осемдесет долара на вечер към сметката.

Харди направи резервацията още от съдебната палата, веднага след като свърши заседанието. Ерин му каза по телефона, че няма нищо против да вземе децата, да ги нахрани, да ги приспи. Беше решил, че ако я изненада с готов план, Франи няма да може да откаже. В 6,15 изпрати такси да я вземе и сега бяха тук.

Все още не беше уверен, че изненадата му я е очаровала. Продължаваше да стои край прозореца със скръстени ръце. Лицето ѝ беше навъсено. Не беше ядосана — въпреки отчуждеността им напоследък, тя не проявяваше признаци на гняв към него. Устните ѝ бяха стиснати, очите — съсредоточени и замислени, сякаш се вглеждаше в себе си, сякаш понасяше някаква физическа болка, с която не искаше да товари и него.

Безпокоеше го мисълта, че тази болка може да е резултат от някаква промяна, от осъзнаването, че вече не иска да е с него, че съвместният им живот ѝ е омръзнал. Погледът ѝ срещна неговия от другия бряг на пропастта. Полуусмивка.

— Здравсти.

Даде си сметка, че бе стаил дъх, че я гледаше и буквално го беше страх да си поеме дъх. Имаше чувството, че ако спре да диша, ще спре и мигът, че няма да се наложи да разбира какво крие следващият. Остави чашата на масичката и въздъхна тежко.

— Е, как е животът, Франи?

— Как е, според теб?

— Зле, струва ми се. От месец ме боли стомахът. Откакто престана да се усмихваш. Реших, че може би ще искаш да поговорим за това.

Франи пак се обърна към прозореца. Виждаше профила ѝ. Видя как устните ѝ се движат. Искаше му се да стане, да отиде при нея, да я прегърне, но нещо — може би страхът, че ако сега го отблъсне, ако не му позволи да я докосне, ще я загуби завинаги — го държеше прикован за стола.

Каза ѝ, че не я е чул. Франи проговори след цяла минута.

Обърна се към него и го погледна в очите.

— Тайни.

Харди се помъчи да разбере и когато осъзна най-очевидният смисъл, стомахът му се сви. Усети как главата му олеква, имаше чувството, че ще припадне.

— Какви тайни? — Не можа да измисли друго.

Тя не промени позата си. Продължаваше да го гледа със скръстени на гърдите ръце.

— Тайните са това, което човек не казва.

Харди протегна ръка, все чашата, отпи, остави я.

— Добре.

— Не е само това.

— Дори не знам какво значи „това“.

— Така е, не знаеш.

Той вдигна ръце към слепоочията си, притисна ги.

— Добре, Фран. Но трябва да знам. — Дланите му се срещнаха. Като за молитва. — Друг ли има? Можеш ли да ми го кажеш?

Видя как раменете ѝ се отпускат, как очите се затварят. Стори му се, че кризата е преминала. Ръцете ѝ се разплетоха, увиснаха надолу. Приближи се до него и коленичи.

— Какво говориш? Друг мъж? Няма друг мъж. Не може да има. — Протегна ръце към лицето му, вгледа се в очите му, докосна го с пръсти, прегърна го, притегли го към себе си, притисна го. Харди усети, че трепери. Чувствата, които се бе опитвал да владее, излизаха на повърхността.

Затова се бе оженил за нея — защото ѝ имаше достатъчно доверие, за да позволи да го вижда така, такъв, какъвто е. Беше част от

него, катализаторът, който правеше от него едно цяло, благодарение на който преодоля загубата на сина си...

Притискаше го силно, долавяше бликащите чувства.

Това беше нейният мъж и той имаше нужда от нея. След като ѝ се доверяваше достатъчно, за да ѝ покаже слабостта си, нямаше за какво да се безпокои. Тя също можеше да разкрие пред него съмненията си, слабостите си, недостатъците си. Той нямаше да я изостави заради тях. Нямаше да я изостави.

* * *

— Боях се, че няма да разбереш.

— Може би не разбирам, но се опитвам.

— Очакваш животът да е съвършен, но...

— Не е вярно.

Направи му знак да мълчи с пръст на устните. Беше тъмно, покъсно, мостът осветяваше прозореца, край леглото гореше свещ.

— Не исках да те безпокоя — каза тя. — Бях толкова тъжна. И не заради теб, заради себе си. Беше си моя тъга... заради Еди, заради така наречената ми младост, заради всичко. Просто ме прихвана нещо... — Харди мълчеше. — Не исках да знаеш. Не исках да ти причинявам болка.

— Знам, че животът не е съвършен, Франи. Бог ми е свидетел, че го знам.

— Но искаш нашият да е. У дома, имам предвид. Понякога дори си мислиш, че е възможно.

— А ти не мислиш ли? Не мислиш ли, че си струва да се стремим към това?

— Не знам. Може би преди... И после стана това... всичко това. Чувствах се като хваната в капан. — Тя се раздвижи, сложи глава на рамото му, притисна се към него.

— Не съм искал да те улавям в капан, Франи. Като се оженим. Мислех, че сме щастливи заедно...

— Не си виновен ти, Диз. Животът ми е такъв. Изведнъж, не знам какво ми стана... всичко се върна. Имах чувството, че съм се

провалила... искам да кажа, не бях щастлива, а *би трябвало*... Кой тогава е виновен?

— Аз обикновено обвинявам арабските инвеститори.

— Аз също, но този път не се получи, а нямаше как да ти го кажа. Нямаше да е честно да те тревожа в началото на процеса, после изпитах угризения... че не мога да ти кажа, после повярвах, че така или иначе няма да те интересува... Типичните женски глупости, в които няма много логика и не могат да...

— Ай, ай ай! Типични женски глупости? Нима сме канили глупави жени?

— Знаеш какво имам предвид.

— Не знам. И логика... — Той се опря на лакът и я погледна. — Не знам. Наистина.

Франи затвори очи и пое дъх.

— Виждах се с Дженифър.

— Знам.

— Не, не тогава. — Франи поклати глава. — Още няколко пъти след това. Оставях децата на Ерин и ходех тайно.

— Колко пъти?

— Не знам. Три или четири.

— В затвора? — отговори си сам: — Разбира се, че в затвора.

Той седна и се уви с чаршафа. Франи сложи ръка на бедрото му.

— Първия път... мисля, че си допаднахме. После реших, че няма да одобриш или пък нарочно не желяех да искам позволенията ти...

— Франи...

— После реших, че трябва да съм луда, щом всеки път ме гризе съвестта, задето не съм те питала. Струваше ми се несправедливо... да трябва да искам позволение от теб...

— Франи, тя е моя клиентка. — Поклати глава, опита се да си обясни.

— Знам. Трябваше да поговоря с теб, но... всичко съвпадна с другото. С потиснатостта ми, с чувството, че съм хваната в капан. А Дженифър... тя поне ме слушаше.

— Дженифър те е слушала!?! Боже мой! — Харди махна чаршафа и спусна краката си на пода. Отиде до прозореца, но не за да се любува на изгледа, а защото в стаята нямаше къде другаде да се отиде. Застана

неподвижно и прошепна без да се обръща: — Значи си разговаряла с Дженифър за нас? Какво си й казала?

Чу гласа на Франи, съвсем тих:

— Не беше както си мислиш. Моля те, не се сърди сега.

Опита се да разбере. Вгледа се през прозореца. Не виждаше ясно — всичко изглеждаше замъглено и сякаш се въртеше като в калейдоскоп чак до хоризонта. Отиде до канапето и седна.

— Това ли беше тайната?

Франи седна на ръба на леглото. Сякаш търсеше думи за отговора.

— Всичко беше тайна. Всичко беше свързано.

Харди наведе глава и скръсти ръце на коленете си.

— Дизмъс? — Беше станала от леглото, отново на колене. Почувства ръцете й върху бедрата си.

— Не се сърдя. Искам да сме наясно. Не се сърдя ни най-малко и се радвам, че говорим за тези неща. Но все пак... не ти ли хрумна, че тя може би те използва?

— Не, не е възможно. Казах ти вече, че не беше както си мислиш ти... поне на мен така ми се стори.

Той подскочи като ужилен.

— Значи тогава ти се е струвало, но сега не, така ли? Значи може и да съм прав?

Франи стана, взе одеялото и се уви, после седна на ръба на леглото.

— Не, не казах това. — Тя въздъхна и протегна ръка към канапето, към пространството, което ги разделяше. — Не ми харесва да ме разпитваш. Дизмъс, искам да говорим за тези неща, но когато започнем, винаги става така. Просто не се получава, не стигаме никъде.

— А къде искаш да стигнем, Франи?

— Искам да можем да разговаряме както преди. Опитвам се да ти кажа как беше всичко.

На светлината на свещта лицето й беше като кехлибар. Харди не можеше да отдели очи от него. Кимна. Ръката й беше протегната. Той стана и я улови.

Сега не беше време за спорове, не беше моментът да й обяснява, че плановете на Дженифър може да са били доста по-различни от това,

което я е накарала да вярва. Приблужи се до жена си и придърпа края на одеялото върху себе си.

— Права си — каза той и я целуна. — Извинявай. Нека поговорим за това.

— Казала ти е, че Лари я е биел?

— Всички са я биели, Диз. Животът я е удрял. Не можеше да повярва, че нито ти, нито Еди сте вдигали ръка срещу мен... Не ми повярва, когато ѝ го казах. Сякаш беше нещо невъобразимо за нея.

— Може и да е. — Все още седяха на ръба на леглото прегърнати. — Не трябва никога да удряме децата си.

— Не ги удряме.

— Знаем. Да не започваме.

Франи се облегна на рамото му. Някъде навън пропищя спирачка, разнесе се безгрижен женски смях.

— Чувствам се, като че ли съм я зарязала... Дженифър. Не се чувствам добре.

— Е, аз не съм я зарязал, така че това компенсира, нали?

— Така е, но...

— Ш-ш-шт. Може би като е чула какво си ѝ казала... че има и жени, които не ядат бой... може би това ще ѝ даде надежда. Може би ще повярва, че е възможно.

— Ако е повярвала на мен.

— А ако досега не е повярвала, няма да повярва дори и да продължиш да ходиш при нея, нали? — Притисна я към себе си и вдъхна аромата на тялото ѝ. Свещта трепна. Той се обърна натам и видя тънка струйка парафин да се стича по кристалния свещник направо върху полираната повърхност на шкафчето. — Не се мъча да те разубедя. Просто... ако искаш да продължиш да се виждаш с нея... кажи ми, става ли?

— Няма. — Франи въздъхна. — Някои неща... просто не е както трябва.

— Вече го каза. Но ако не го правиш зад гърба ми...

— Не, не това е лошото. Става дума за нея, за Дженифър. Най-напред си мислех, че ние... знаеш как е, две жени... че можем да поговорим. Но тя сложи край на това. Тъкмо щеше да ми каже нещо

важно и... изведнъж се затвори в себе си. Не ми трябвало да го знам. Започнах да се питам дали...

— Дали не е виновна?

— Може би... Нямах сили да си го помисля. Освен... Не, не вярвам, че е убила Мат, дори случайно. Или пък Лари. За първия ѝ съпруг... кой знае? А ако е... не, не съм в състояние дори да си го помисля. Казах „ако“... Тя ме попита... „Знаеш ли защо се боря с всичко това толкова отчаяно? Отговорът е, защото не съм убила никого.“

— Въпреки че Лари я е малтретирал?

— Дизмъс, моля те не ме подлагай на кръстосан разпит. Тя призна пред мен, че Лари я е биел. Но също така ми каза, че не го е убила. Нито пък Мат. Случайно или нарочно, по каквато и да било друга причина.

Харди я погледна и се зачуди дали подобно на него самия, тя не се опитва да убеди сама себе си. Преди всичко заради Мат.

Никой нямаше представа откъде дойде бурята, но дъждът шибаше почти хоризонтално, когато Харди излезе от колата си и хукна към съдебната палата зад ъгъла. Беше студено, и боята на фасадите изглеждаше сива и стара.

Влезе в сградата в 12:42 — точно през обедната почивка, както бе възнамерявал. И без това не искаше да отиде най-напред при Вилърс.

Фримън и Дженифър обядваха в един празен кабинет зад съдебните зали.

Харди кимна на пристава, който пазеше пред вратата, после се спря за миг, колкото да възстанови дишането си от бягането в дъжда. Видя ги да седят един срещу друг на старо метално бюро и да разговарят или по-скоро да бърбят. Отвори вратата.

Фримън вдигна ръка за поздрав с пълна уста.

— Здравсти, Диз. Закопаваме ги, честно ти казвам. Ще вирнат петалата.

Дженифър побутваше някаква салата върху пластмасова чинийка. Дженифър отново го впечатли — някак си боязлива, но изискана, невинна и недостижима. Сякаш се бе превърнала в творение на Фримън — парче глина, моделирано от скулптор.

Харди разкопча мокрия си шлифер, обърна един стол и се настани. Един порив на вятъра заля прозореца с дъжд — достатъчно силно, за да ги накара да вдигнат очи.

— Още една добра новина — отбеляза Фримън. — Сушата пак свърши. — Той мушна парченце хляб в някакъв лепкав червен сос, лапна го и избърса устата си с изпоцапана салфетка. — Хей, Диз, слушай, здравата ще ги настъпя по опашките там вътре. Мисля си какво ще им кажа. — Той посочи с палец зад гърба си по посока на съдебната зала. — Там живея, разбираш ли? Искаш ли един съвет? Не искаш? Все едно, ще ти го дам. Ако държиш да направиш добър процес, и ти трябва да живееш там. — Малко мляко, пак бърсане със салфетката. — Това е истината, Диз. Истината също така е, че в

момента печелим. Можеш ли да измислиш нещо, с което да ни прецакат? Не, не можеш, това е отговорът.

Тримата се спогледаха. Нов пристъп на вятъра плисна дъжд в прозорците. Някъде в другия край на града проблесна светкавица, след миг в стаята се разнесе тътенът.

Дженифър, седнала под тъгъл към него, сложи длан върху неговата. Някъде с периферията на мозъка си той регистрира, че е суха и хладна. Стори му се странно, че докосването ѝ го изгаря така.

— Дженифър не е признавала пред Харлън Пул, че Нед я е биел. Винаги е отричала. Ако каже, че според него я е биел, това ще е само предположение. Може да заяви, че с Дженифър са имали връзка. Може да каже, че в кабинета му е имало атропин. Може да говори каквото си иска. Точка по въпроса. Вчера подадох предварително иск за прекратяване въз основа на член 1118.1, след като разпнахме Страут. Пул ще се окаже по-голяма трагедия за Пауъл.

Член 1118.1 даваше право на съдията незабавно да нареди оправдаване на обвиняемия поради липса на доказателства, въз основа на факта, че никой разумен съдебен заседател не би могъл да го осъди при това положение. След подобно решение делото повече не можеше да се преразглежда.

— Обзалагам се, че Вилърс ще го уважи след почивката. — Очите на Фримън блестяха. Той улови ръкава на Харди. — Пауъл може да дъвче дъвка и да се разхожда като паун, но не мисля, че може да върти предизборна кампания и дело по едно и също време. Изгърмя.

Приставът почука и влезе. Съдия Вилърс всеки момент щеше да се появи в залата. Заседанието щеше да се възобнови.

Харди слушаше внимателно, докато Пауъл се опитваше да вмъкне някъде показанията на Харлън Пул.

Зъболекарят приличаше на парцал. Беше трудно да си представиш, че този възпълен, оплешивяващ, потен и очилат мъж някога е бил любовник на Дженифър. Освен това се бе оказало невъзможно разпита му да мине тихомълком, както му бе обещал Теръл, защото, независимо дали му харесваше или не, Пул беше централен свидетел за обвинението в дело за предумишлено убийство. Ако се съдеше по погледа му, тази роля щеше да разбие живота му.

— Доктор Пул... — Пауъл се съвземаше след поредното прието възражение на защитата. Както обикновено, Фримън бе скочил на крака като ужилен, защото прокурорът се бе опитал да приеме за факт твърдението, че Нед Холис е малтретирал Дженифър, което не можеше да се установи категорично.

Объркан, Пауъл обикаляше пред съдията, заставаше пред съдебните заседатели, връщаше се към масата на защитата.

— Доктор Пул — продължи той най-накрая, — казахте, че сте познавали обвиняемата интимно.

Пул се вгледа в тавана. Избягваше погледа на жена си, седнала сред публиката. Извади кърпа и избърса челото си.

— Да.

— В интимните си моменти с нея, имали ли сте случай да видите тялото ѝ без дрехи?

— Ваша светлост! Възразявам!

Пауъл изглежда беше предвидил тази възможност.

— Ваша светлост, налага се да извадим тези показания от сферата на догадките. Не ми се иска да тръгвам в тази посока, но въпросът е уместен и бих желал да чуем отговора.

Вилърс го гледаше сякаш през маска — вторачени право напред очи, неподвижни, като на манекен.

— Моля страните да дойдат при мен.

Харди стана заедно с Фримън. Никой не забеляза, никой не възрази. Застанаха пред Вилърс и вдигнаха очи.

Съдията заговори тихо:

— Не съм сигурна, че съм съгласна за уместността на въпроса, господин Пауъл. Какво общо има голото тяло на госпожа Уит със смъртта на съпруга ѝ?

Фримън, все още възбуден, отговори вместо прокурора:

— Нищо.

Грешка. Вилърс го изгледа свирепо.

— Господин Фримън, когато поискам да чуя коментара ви, ще се обърна към вас, ясно ли е това? — И без да изчака отговора му, подкани Пауъл: — Е?

— Ваша светлост, става дума за мотива. Знаем, че съпругът ѝ я е биел и че...

— Един момент. Досега стана дума само за застраховка и любовна авантюра...

Харди изведнъж забеляза, че стенографът го няма и изненада сам себе си, като отбеляза факта:

— Извинете, ваша светлост, ще се протоколира ли този разговор?

При сериозно дело като това нищо не биваше да остава извън официалния протокол.

Вилърс сякаш едва сега осъзна, че Харди е там. Изненадата в погледа ѝ отстъпи място на типичния гняв, но Харди не отстъпи.

— Може би ще е по-добре да отидем в кабинета ви?

С невероятно неудоволствие съдията се вторачи в тримата мъже, застанали отпред.

— Какъв е смисълът, господин Харди?

— Едва ли е нужно да ходим там, ваша светлост — обади се Пауъл, самото помирение. — Струва ми се, че можем да изгладим проблема и тук.

Вилърс изопна гръб, пое въздух.

— Вижте какво, наистина ми омръзна да задавам въпрос на един, а да ми отговаря друг. Питам нещо Пауъл, отговаря Фримън. Питам нещо Харди, отговаря Пауъл. Сега... слушайте ме внимателно. Зададох въпрос на господин Харди. Искате да разговаряме в кабинета ми, така ли?

— Да, госпожо.

Вилърс насочи към него пръст.

— Да, ваша светлост. Не „Да, госпожо“.

— Да, ваша светлост, извинете ме.

Вилърс събра няколко листа от масата си и наведе глава.

— Това наистина може да ме изкара от кожата — прошепна тя сама на себе си и стана. — Стенографът ще ни придружи до кабинета ми. Ще се оттеглим за малко. Доктор Пул, можете да слезете, докато се върнем. Или да останете, където сте.

И поведе шествието след себе си.

Кабинетът ѝ не беше много по-внушителен от кутийките, които използваша прокурорите. Беше малко по-голям, имаше собствена баня

и тоалетна, кресла с малка масичка, килим и картини по стените, но въпреки това липсваше всякакъв уют.

Сега Харди трябваше да се сблъска с гнева на съдията лично.

— Добре, господин Харди, намираме се в кабинета ми и водим протокол. Ще ми обясните ли, ако нямате нищо против, защо сме тук?

— Господин Пауъл повдигна въпроса за уместността на...

— Знам какво повдигна.

Харди отстъпи назад.

— В такъв случай, ваша светлост, бих желал да продължи, защото за това може да стане дума във втората фаза, ако се стигне до нея.

Вилърс му напомняше за ядосана птица — наклонена на една страна глава, готова да му изкълве очите. Тя премести поглед върху прокурора, който се бе настанил в едно от кожените кресла.

— Добре, господин Пауъл, да чуем какво общо има голото тяло на госпожа Уит.

— Ваша светлост, показанията на доктор Пул ще покажат пряко, че Нед Холис редовно е пребивал жена си, което, разбира се, е още един мотив да го убие. Нима това е неуместно?

Освен това е и смекчаващо вината обстоятелство, помисли си Харди.

— Искате да кажете, че става дума за малтретирана съпруга?

— Налице са такива елементи. Въпрос на факти, които трябва да оценят съдебните заседатели.

Вилърс поклати глава.

— Давате ли си сметка какво искате да постигнете? Имате ли някакви доказателства, че вторият ѝ съпруг... как му беше името?

— Лари.

— ... че Лари също я е биел? Това ли ще твърдите?

— Извинете, ваша светлост — намеси се Фримън, — ние не твърдим, че Дженифър е малтретирана съпруга. Самата тя не твърди, че е имала причина... не казваме, че е убила двама съпрузи, защото са я пребивали от бой и са си го заслужавали. Казваме, че изобщо не е извършила подобно нещо.

Вилърс седна на ръба на стола и се опря на бюрото.

Харди погледна Дейвид, който се бе облегал на библиотеката най-спокойно.

Вилърс се вгледа в прозореца и поройния дъжд навън.

— Значи, господин Пауъл, мога ли да смятам, че ще чуем, че по цялото тяло на госпожа Уит е имало синини, отоци и други подобни?

— Да, ваша светлост.

— И фактът, че доктор Пул ги е видял с очите си, според вас ще извади показанията му от сферата на догадките?

Пауъл си даде сметка какво означава всичко и започна да пъшка. Коженият стол, на който седеше, проскърца. Продължи да упорства:

— Самите синини, ваша светлост, са факт. Доктор Пул ги е виждал лично.

— И след това ще поискате съдебните заседатели по някакъв начин да ги свържат със смъртта на съпруга й?

— Ваша светлост, истината е, че първият й съпруг, Нед Холис, я е биел. Може да се заключи, че...

Фримън направи крачка напред.

— Не е вярно, Дийн. — Обърна се към Вилърс и продължи: — Извинете ме, ваша светлост, но клиентката ми категорично отрича да е била малтретирана и отказа да използваме подобно твърдение за защитата й. Съдебните заседатели не могат да основават заключението си на синини и белези, които може да са получени от какво ли не.

— Говори сериозно, Дейвид — Пауъл се надигна ядосано. — Много добре знаеш, че...

— Господа! Напомням ви, че разговорът се протоколира и всички забележки трябва да са отправени към съда. — Не изчака отговор, а стана и се вторачи в двамата мъже. — Господин Пауъл, доколкото успях да схвана, имате проблем с доказателствата. Смятате ли да призовете свидетел, който да даде някакви сведения за деня, в който е умрял господин Холис или за това, къде е била госпожа Уит по това време? Някой видял ли я е да взема атропин от шкафа на зъболекаря? Спринцовка? Видели ли са я да ги хвърля след това някъде?

Пауъл се изправи и мушна ръце в джобовете си. Искаше да изглежда уверен в себе си. Харди реши, че не е убедителен, не смяташе и че е успял да заблуди някой друг.

— Ваша светлост, след като имаме застраховката, закономерността...

Вилърс вдигна ръка.

— Зададох ви най-прост въпрос, който изисква отговор с „да“ или „не“. Смятате ли да призовете някой, който да хвърли светлина върху нещата, които изброих или не?

— Ваша светлост, аз...

— Да или не, по дяволите! — Вилърс погледна протоколчика и веднага добави: — Зачеркни последното, Адриан. Да или не, господин Пауъл?

Долетя далечен тътен от бурята.

— Не, конкретно за тези неща. Не, ваша светлост.

— А смятате ли да хвърлите повече светлина върху каквито и да било конкретни неща? Такива, които да не са в сферата на догадките, а в сферата на доказателствата? Не бързайте с отговора.

Пауъл седна отново, наклони се напред, опря ръце на бедрата си.

— Лейтенант Батист, който е разследвал смъртта на Нед Холис първоначално, ще бъде призован.

— Това е лейтенантът, който тогава не е открил достатъчно основания да се търси убиец, нали?

Прокурорът приглади косата си.

— Имаме още няколко свидетели, които...

— Не се съмнявам, че имате. Интересува ме, дали някой от тях ще ни каже нещо конкретно. Познавате закона не по-зле от мен, нали?

Сякаш в някакъв кошмар, Пауъл пак стана прав.

— Ваша светлост, след сериозни размисли и при немалки разходи, областната прокуратура реши да ексхумира тленните останки на Нед Холис, за да проведе възможните изследвания за отрови. Открихме смъртоносна концентрация атропин, който не е опият.

— Ваша светлост — намеси се Фримън, — собствените им свидетели твърдят, че Холис е експериментирал с наркотици. Може би е искал да изпроба въздействието на атропина.

Вилърс не обърна внимание на думите му и продължи да гледа Пауъл.

— Както много добре ви е известно, господин Пауъл, въпросът е не какво мислите, а дали сте в състояние да докажете по категоричен начин, във всякакво съмнение, че Нед Холис е бил убит. Представяте ми застраховка, която е била използвана по предназначение. Представяте ми наркоман, решил да си прави опити с опасни химикали. Сега променят и мотива... ако госпожа Уит не е

убила мъжа си заради парите, значи го е направила, защото смятате, че я е малтретирал. Оплаквала ли се е някога в полицията?

Пауъл най-накрая млъкна.

Вилърс кръстоса ръце на гърдите си, отиде зад бюрото и застана за миг неподвижно. Чакаха я. Дъждът барабанеше по стъклата, протоколчикът също престана да щрака с клавишите на машината. Вилърс се наведе, взе няколко листа от бюрото, пусна ги отново. След това поклати глава и огледа присъстващите.

— Искам малко спокойствие, за да обмисля положението. Върнете се тук след петнайсет минути.

Когато се върнаха, съдия Вилърс обяви, че е готова да обяви обвинението за смъртта на Нед Холис за несъстоятелно. В този случай, разбира се, Дженифър трябваше да бъде съдена повторно, на нов процес, само за смъртта на Лари Уит. Беше очевидно, че съдебните заседатели са предубедени — бяха чули, че според прокурора тя е убила и първия си съпруг. Освен това бяха видели, че Пауъл е прокурор, който представя доказателства, които никой разумен съдебен заседател не би приел.

Фримън и Харди започнаха да пресмятат кой губи повече — защитата или обвинението. В края на краищата от дилемата ги спаси самата Дженифър — тя нямаше никакво желание да стои в затвора, докато се насрочи ново дело и всичко започне отначало.

Всичко това влезе в протокола в присъствието на съдия Вилърс.

— Ваша светлост — каза Фримън, — струва ми се, че основанията за прекратяване на това дело са свързани с неправилното поведение на обвинението, което наруши правото на клиентката ми да бъде съдена своевременно, без протакане. Смятам, че другите обвинения също би трябвало да отпаднат, защото госпожа Уит вече беше изложена на опасност...

Вилърс не прие това добре.

— Хубав опит, господин Фримън, но няма да мине. Искате ли да пренасроча ново дело или не? Това ви питам. Ако желаете, обвиняемата може да бъде съдена от друг състав. Ако не желаете, аз на своя глава няма да поема инициативата.

Фримън, който не се бе надявал предложението му да се приеме, все пак остана доволен. Но не позволи да му проличи.

— В такъв случай, ваша светлост, макар и да смятам, че този процес вече е фатално опорочен, ще предпочетем да продължим. Разясних ситуацията на госпожа Уит и тя е съгласна. Така ли е, Дженифър?

Дженифър вдигна очи.

— Да.

Всички се върнаха в съдебната зала и съдия Вилърс обяви пред съдебните заседатели, че е решила да уважи искането на защитата, въз основа на член 1118.1, липса на доказателства, обвинението срещу Дженифър Уит за убийството на първия ѝ съпруг да бъде оттеглено. Заседанията щяха да бъдат възобновени в понеделник, но дотогава Вилърс препоръча на заседателите да се прибират у дома рано и да си почиват добре.

Харди се измъкна от мокрия шлифер и го хвърли на съседния стол в заведението на Лу Гърка. Фримън седна срещу него.

Едва приближаваше четири, но навън беше тъмно. Собственикът играеше на зарове с един от постоянните клиенти, а жена му гледаше по телевизията някакъв блудкав сериал. Други хора нямаше.

Донесоха им кафето и Харди обви пръсти около чашата, за да ги стопли. Фримън добави спокойно две лъжички захар, после малко сметана. Разбърка го, отпи, сложи още сметана, пак отпи.

— Диз, трябва да ти кажа нещо, което няма да ти хареса.

И го уведоми, че разполага със сведения, които недвусмислено говорят, че Дженифър Уит наистина е отровила първия си съпруг Нед Холис.

Харди го изслуша стъписан, дори не успя да възрази срещу очевидното, че Фримън го е излъгал. Че след като е знаел това, е отървал Дженифър в съда. Дойде му твърде много. Довиждане и вървете по дяволите. И двамата...

— Искам просто да я изслушаш. Да го чуеш с ушите си. — Фримън бе изскочил след него на улицата, бе се вмъкнал на седалката

до него. Дъждът барабанеше по покрива на колата, паркирана на паркинга пред съдебната палата.

Харди поклати глава удивено.

— Какво, по дяволите, може да ми каже тя? А ти...

Но се застави да слуша. Поне това бе длъжен, заради себе си.

Нямах избор. Щеше да ме убие, щеше да ме намери и убие. Колко време човек може да издържи, без да предприеме нещо?

Всички казват това, нали? Така мислиш и ти? Добре, след като всички казват така, може би има нещо вярно.

През първата година и двамата имахме работа, купихме си къща, щяхме да станем като нашите. Той още не прекаляваше с кокаина. Удряше ме понякога, но след това ставаше ужасно мил, извиняваше се и всичко минаваше.

След първия лош случай отидох у дома, при мама. Знаеш ли какво ми каза тя? Да сме се надявали да престане, но да не сме казвали на татко, защото щял да се разстрои, а и какво можел да направи? Сигурно щял да отиде при Нед и да си създаде неприятности. Щял да загази или той, или Нед — и в двата случая било лошо, така че било по-добре да се оправя сама с мъжа си и да не забърквам татко.

Така правели добрите съпруги, това каза мама. Опитвали се да загладят нещата, гледали да не се оплакват. Може би, ако съм била по-мила, Нед нямало да се ядоса чак толкова. Да не съм се държала като кучка, знаеш какво имам предвид.

Започнах да се опитвам, но лошото беше, че нямах никакъв шанс да повлияя на Нед, когато пиеше или вземаше кокаин и разни други неща. Ставаше направо гаден. Още по-гаден стана, когато загуби работата си при Бил Греъм — година-две беше нещо като главен организатор на турнета — и после го изхвърлиха... Познай защо... Трябваше да се върне в малките заведения и взе да става още по-лош. И разбира се, не престана с кокаина.

Все едно. В Лос Анджелес имах една приятелка, Тара, и избягах при нея. Направих грешка, че се обадох на Нед и му казах, че съм си отишла, че няма да се върна при него и да не се безпокои за мен. Страхотно, нали? Не исках да се безпокои за мен! Просто исках всичко да свърши.

Но той не беше съгласен. Сгреших, че му се обадох. И през ум не ми беше минало, че ще тръгне да ме търси. Глупаво от моя страна, като

се замисля. Дойде там и беше странно спокоен. Не беше пиян или дрогиран. Имам чувството, че това ме уплаши най-много.

Пуснахме го да влезе. И през ум не ми мина, че... отиде до Тара и заби юмрук в корема ѝ, без да каже дума, с всичката си сила. Нед беше едър мъж, метър и осемдесет, близо сто килограма. После се наведе над нея и я заплаши, че ще я убие, ако ме скрие още веднъж или се обади в полицията.

И мен заплаши. Каза, че ще ме убие, ако повикам полицията. Сериозно говореше. Не се съмнявах, че ще го направи. Сграбчи ме за косата и за ръката и ме завлече в колата. Цяла нощ пътувахме, не ме остави да отида и до тоалетната. После, когато се прибрахме у дома, ме наби и ме накара да измия колата, защото беше мръсна.

Звучи странно, но през цялото време се опитвахме да живеем нормално. Аз работех при Харлън, в приемната му, мислех си, че някой ден мога да стана сестра... не съм ли ти казвала? Така започна всичко. Нямах намерение да му изневерявам. Не смятах, че съм такава. Само че с Нед нещата не вървяха, а Харлън беше много мил с мен. Добър. Не беше трудно да се крием. Нямахше нужда да закъснявам вечер или да се измъквам тайно от къщи. Просто заключвахме вратата през обедната почивка и толкова.

Тогава, един ден видя... видя какво ми е направил Нед и каза, че трябва да се оплача в полицията, да повикам ченгетата, да предприема нещо. Но аз отрекох, че Нед е виновен. Казах, че съм се ударила без да искам и толкова.

Е, ти видя Харлън. Според него, ако човек прави каквото трябва, в края на краищата нещата все някак се подреждат. Накрая реших, че съм влюбена в него. Вярно е, че сега е дебел, но тогава не беше... беше едър. Винаги съм имала слабост към едрите мъже.

Реших да изчакам някой път, когато Нед не е пиян или дрогиран, за да поговорим, за да му кажа, че не се чувствам добре и не мога да понасям да ме бие, че ще го оставя, ако продължава. Разбира се, не му казах за Харлън. Слава Богу. Казах му, че няма други мъже, нищо толкова. Че трябва да се разберем помежду си, той и аз.

Мислех си, че ако не бягам, ако съм разумна, реакцията му ще е различна.

Така и стана. Седя си на стола близо половин час, абсолютно спокоен, както онзи път, и трябваше да съм нащрек... каза ми, че щял

да излезе, за да размисли на спокойствие.

Не се върна до полунощ и аз заспах.

Събудих се с писък, само че в устата ми имаше чорап или нещо такова... Не можех да дишам, не можех да гъкна. И там долу... в мен... чувствах някаква ужасна болка. Нед беше отгоре и ме държеше...

На следващия ден нямах сили да помръдна. Чувствах вътрешностите си разкъсани, задушавих се. По чаршафите имаше кръв, а ръцете ми бяха завързани за леглото. Гардеробът беше отворен и половината ми дрехи се търкаляха по пода разкъсани, нарязани на парцали, из цялата стая. Видях и ножа... за масло... беше мушкал в мен дръжката...

Когато дойдох на себе си пак, той ме отвърза, пак беше нормален. Помогна ми да вляза в банята, да се измия. Бях умряла от страх. Той беше напълно спокоен и каза, че можел да направи така, че всичко да изчезнело без следа. Щяла съм да се уверя сама.

И си взех отпуск по болест... нямаше как да се появя на работа в този вид... после дойдох почивните дни. Нед имаше малко кокаин и искаше да се друсам с него. Щели сме да се забавляваме. Както едно време. Какво едно време? Никога не съм използвала наркотици.

Не можах да го направя. Толкова ме беше страх... още ме болеше. Нед пак започна да се дразни... трябваше да сложа край. Не можех да търпя повече, но нямаше как... реших да си мълча, да правя каквото иска той... искаше да правим секс.

Можеш ли да повярваш? Молих му се, казвах му колко ме боли, а той... „Какво от това, ти си ми жена. Лягай долу.“ Легнах. Мислех си, че ще умра.

Но не умрях. И това, че не умрях, беше най-лошото. Колко пъти съжалявах, че не умрях още тогава! Колко пъти ми се щеше да ме няма! Искам да кажа, да умра наистина, да не се събудя, просто да сложа край на онова... И, повярвай ми, веднъж като ти се прииска да умреш... много лесно е да поискаш и някой друг да умре. Защо да съм аз?

Събудих се рано и видях, че Нед още спеше до мен, без да помръдне. Гледах го дълго, мислих, надявах се да е мъртъв. Ощипах го по крака, но не реагира. После се разхърка. Изсумтя. Но идеята се заби в главата ми. Семенцето.

Минаха няколко дни, започна да ми минава и всичко взе да ми изглежда различно. Никой не ще да вярва, че няма надежда, нали? Дори и наистина да няма.

Върнах се на работа. Отказах на Харлън под някакъв предлог и изведнъж се сетих, че не съм виждала Бутс... Бутс беше котката ми... не бях я виждала няколко дни. Изведнъж, както си седях на бюрото в приемната, разбрах. Осъзнах единствения изход, дадох си сметка какво трябва да направя.

Не се заблуждавай, нямаше никакъв друг изход. Нед можеше да направи така, че всичко да изчезне без следа. Доказваше го. Аз бях следващата.

Престорих се, че ще се друсам с него. Казах му, че съжалявам задето съм била такава, че вече ще се забавлявам с него както някога...

Беше лесно. Бих му инжекцията, взех вана, отидох на брега и зарових спринцовката... после се отбих при родителите си за закуска... тогава още го правех от време на време. След това се върнах у дома и се обадох в полицията, казах им, че мъжът ми е пострадал. Аз самата не чувствах нищо, бях като вдървена. Облекчението, съмненията и страховете дойдоха по-късно.

Малката задушна стаичка за разговори миришеше на пот и мокра вълна. Фримън седеше с кръстосани крака на стола в ъгъла срещу вратата.

Устата на Харди беше пресъхнала, усещаше гърба си вдървен. В продължение на петнайсет минути не беше помръднал и мускул от тялото му. Вярваше й изцяло и се мъчеше да запази обективността си.

— Можеше да признаеш убийството. При тези обстоятелства нямаше да ти искат смъртна присъда.

— Сега обвиненията отпаднаха — намеси се Фримън. — Пак няма да й искат.

— Законът не ме интересува — обади се Дженифър и приглади косата си. — Аз познавах този човек. Нямаше друг начин.

— Трябваше да се оплачеш в полицията — каза Харди. — Щяха да направят нещо. — Даде си сметка, колко неубедително звучи това.

Дженифър се засмя монотонно.

— Не, нямаше. Не разбираш ли? Онази гадост продължи две години и ченгетата нямаше да си помръднат пръста. Дори и да искаха, дори и да ме вземеха насериозно.

— А защо да не те вземат насериозно?

— Значи не си наясно, така ли? Не знаеш как действа системата? А си адвокат. Мислиш, че ченгетата защитават потенциалните жертви? Нищо подобно. Те са тук, за да наказват провинилите се. Докато няма пострадал или мъртвец, те не се занимават...

— Но ти си била пострадала. А Нед Холис е нарушил закона, трябвало е да си получи заслуженото.

— Може би... в мечтите ти. — Дженифър погледна Фримън. — Този тип истински ли е? В истинския свят ли живее?

— Дженифър, живея в истинския свят и ти не можеш да...

— Добре, добре... ето ти го истинския свят... Ако имах късмет, Нед щеше да получи годинка, защото му е първи път. През това време аз можех да отида другаде, да сменя името си и така нататък. Тогава... познай какво щеше да стане. Нед излиза от затвора, намира ме, където и да съм и изчезвам, както изчезна котката ми. Моята котка. Нужно ли е да ти обяснявам? Да ти го нарисувам на картинка? Моят живот щеше да отиде по дяволите, ако изобщо ме оставеше да живея.

Харди се облегна и се опита да протегне врат, за да се махнат бодежите. В стаята на надзирателките влезе една от нощната смяна, свали шлифера си, тръсна го от дъжда и го окачи на закачалката край вратата. Каза нещо на някого извън полезрението на Харди.

— Не знам. Според мен, тази логика доведе до смъртта на Мат. Дори и Лари да те е биел...

— Казах ти вече! Лари не ме биеше. — Дженифър се втренчи в него ядосано.

Харди удари с юмрук по масата.

— Хайде, стига вече! Зарежи тези глупости! — Стана рязко и събори стола. — Знам със сигурност, че те е биел! Говорих с лекарите, при които си ходила и знам какви лъжи си им наговорила!

Взе куфарчето си и се наведе, за да изправи стола. Фримън мълчеше.

— Не съм убила сина си.

— Браво на теб.

— Не съм убила и Лари.

— Или ако си, несъмнено си имала много добра причина.

— Дявол да го вземе! Казах ти вече! *Не съм ги убила и нямам понятие кой го е направил!* — Дженифър изведнъж се нахвърли върху него, размахала ръце. Той се опита да се измъкне, но беше тясно и нямаше къде. Препъна се в стола и загуби равновесие.

Фримън успя да застане помежду им и да върне Дженифър на мястото ѝ. Направи знак на надзирателките зад стъклото, че всичко е наред. Харди се надигна, а Дейвид, застанал пред вратата, заяви, че според него при всяко дело, което си заслужавало усилията, имало поне по един изблик на искрени емоции.

— Мисля, че всички можем да минем през това — каза той. — Така е по-здравословно.

Изтекоха пет напрегнати минути, но поне седяха около масата. Харди се съгласи да продължи разговора, да слуша.

— Дейвид, всъщност ти пет пари не даваш какво се е случило на практика — каза той след малко. — Повтарял си го поне стотина пъти.

— Това не е съвсем вярно. Твърдя само, че фактите нямат никакво *юридическо* значение, ако не могат да бъдат доказани. Що се отнася лично до мен, истината не ми е безразлична. Никак даже. Затова съм адвокат. Казвам ти повече, отколкото би трябвало. Така мога да унищожа репутацията си.

Доста егоистично, помисли си Харди. Обърна се към Дженифър и я попита:

— Биеше ли те Лари или не? Отговори ми без увъртане.

— Да. — Най-накрая.

— Често ли?

Тя кимна.

— Ако го призная, никой не би повярвал, че не съм убила Лари. Особено след историята с Нед.

Това беше проблемът. Дженифър е убила Нед, заради побоищата. Лари също я е биел, а тя твърдеше, че не е стреляла по него.

— Трябваше да излъжа. Ако се беше разбрало, че и двамата са ме биели...

— А защо да ти вярвам сега?

— Защото не лъжа. Разказвам ти какво беше.

— Разказваш ми поредната версия. Която ти е хрумнала миналата седмица.

— Диз. — Фримън сложи ръка на лакътя му. — Моля те, погледни... стратегически. Обвиненията за Нед отпаднаха. Половината работа е свършена. Със сигурност не тя е убила собствения си син. Случайно или нарочно. Тя няма нищо общо с това. Мисля, че и двамата ѝ вярваме.

— Вече не знам какво да вярвам, Дейвид.

Дженифър сложи длан на другия му лакът.

— Това с Нед стана преди близо десет години. — Говореше тихо, почти шепнешком, без да се опитва да го убеди с погледа си, което той взе за добър знак. — И да съм имала избор, както си мислиш ти, не съм си дала сметка, че го имам. Страхувах се за живота си и не знаех как да постъпя... Не мислех, че имам друг изход. Що се отнася до Лари... С него нещата не бяха стигнали чак дотам. Щеше ми се да мисля така. Затова започнах да ходя при Кен Лайтнър, за да оправя семейството си. Признавам, че понякога сама си го търсех. Дори и Кен казваше, че непрекъснато си патя... Правех опити да се променя. Тогава... някой уби Лари и сина ми, а мен арестуваха. Дойде ми като гръм от ясно небе. И изведнъж трябва да поверя съдбата си в ръцете на двама мъже, за които допреди два дни не съм и чувала. Как така? Може да сте обърнали внимание, че нищо добро не съм видяла от мъжете досега, така че... направих свой собствен план и се заех да го изпълня.

Харди скръсти ръце на гърдите си.

— Забелязах още нещо — каза той. — Казала си истината на Дейвид.

— Принудих я, Диз — намеси се Фримън. — Стил на работа. Нямахте друг изход.

— Но на мен ми я спести.

— Аз го реших, не тя. Добре, може да съм сгрешил. Не съм преценил както трябва. Трябваше да ти кажа, но сметнах, че е по-добре да не знаеш, докато не дойде твоят ред в съда.

— По-добре да не знам, така ли? — Навън вече беше тъмно. Петък вечер. Чакаха го два почивни дни, през които имаше време да решава какво ще прави нататък. Въздъхна и вдигна поглед към Дженифър. — Дженифър, ако имаш някакви други тайни, сега е най-подходящият момент да ги споделиш с нас.

Но воалът се бе спуснал отново, мигът бе отминал.
— Просто открийте убиеца на детето ми. Можете ли?

Не знаеше накъде отива. Подкара в сутрешния дъжд по магистралата, после смени решението си и се върна през парка „Голдън Гейт“, като отбягваше нападалите от бурята клони. Нямаше представа какво прави. Може би мозъкът му отказваше да работи, защото не беше спал?

Всичко опираше до това, дали ѝ вярва. Този път. Въпреки че го лъжеше за почти всичко от самото начало. Беше ли в състояние да ѝ повярва сега?

Струваше му се, че да. Затова не беше спал цяла нощ. Мяташе се неспокойно до Франи, докато небето в прозореца на спалнята не посивя. Каза на Франи, че намира последния разказ на Дженифър за неправдоподобен, но в действителност бе склонен да ѝ вярва. Премисли всяка подробност и всичко му се струваше логично.

Дженифър е трябвало да убие Нед. От нейна гледна точка това е било самозащита. Била е убедена, че в противен случай той е щял да я изпревари. Имала е основания.

Опитала се е да избяга и той я е открил. Казала му е, че иска да се махне и той я е пребил почти до смърт, гаврил се е с нея с дръжката на ножа, убил е котката — класическата заплаха — и я е уверил, че ще ѝ се случи същото, ако предприеме каквото и да било, за да спре безобразията.

Беше прочел всичко, предоставено му от Кен Лайтнър, плюс още трийсетина статии по въпроса. Според тях, малтретираните съпруги най-често се чувствали като уловени в капан, в положение, от което няма как да се измъкнеш, няма къде да се скриеш, което един ден ще отнеме живота ти.

Харди бе уверен, че Фримън би могъл да оправдае Дженифър за убийството на Нед, защото съдилищата напоследък признаваха подобни случаи за вид самоотбрана. Дори и при съдия Вилърс, въпреки че малтретирането въкщи не беше прието официално като допустимо основание за отнемане на живот, бе уверен, че биха успели да спасят Дженифър. Най-малкото, никой съд не би я осъдил на смърт.

Дженифър не беше глупава. Даваше си сметка, че ако се признае за малтретирана съпруга, животът ѝ няма да е в опасност. Защо тогава отричаше? Това бе най-същественният въпрос. Според нея, не се налагаше да се оправдава заради нещо, което не е извършила. И ако признаеше вина за едното убийство, трябваше да признае и за другото, на собствения си син... А Харди вярваше, че Дженифър Уит не е убила сина си, че не е била там, когато това се е случило, че не знае нищо... Ако приемеше това за истина — а дали съдебните заседатели ще го приемат за истина беше съвсем друг въпрос, — тогава, като се замислеше за досегашното ѝ двуличие... Всичко му се струваше кошмарно объркано. В съда не би могла да признае, че животът ѝ с Лари е приличал на живота ѝ с Нед, че ѝ в двата случая са я малтретирали. Нямаше доказателства, че е била бита и ако защитата изтъкнеше подобен факт, съдебните заседатели още повече биха затвърдили убеждението си, че е убила и двамата си съпрузи. Следователно трябваше да отрича малтретирането. Само тази версия би могла да я спаси. И, разбира се, Дейвид Фримън, адвокатът, я бе направил своя.

Дъждът престана за малко. Харди беше с маратонки, джинси и зелено яке. Слезе от колата — беше на височината, една пресечка над къщата на Дженифър — и огледа небето. На хоризонта се виждаше синя ивица. Дори и толкова рано сутринта, въздухът беше влажен и тежък, наситен с аромат на евкалипт.

Не знаеше защо е дошъл тук и какво очаква да види. Излезе от колата като замаян, мина покрай къщата на Дженифър, до горичката, през която се стигаше до „Сутро“ и от която се носеше миризмата на евкалипт. Една сърна и две еленчета се подплашиха и се шмугнаха в шубраците.

Харди се стресна, премигна и разтри очи, изумен, защото видя Дженифър Уит по яркосин спортен екип да излиза от дърветата и да се насочва по пътеката, покрай него... не, разбира се, че не беше тя... която и да беше, насочи се към улицата и продължи нататък.

Дъждът пак се усили и той хукна към колата си, после подкара по мокрия асфалт. На завоя гумите поднесоха и за малко да се блъсне странично в една спряла кола. После настигна жената и намали.

Натисна клаксона и ѝ направи знак да спре. Тя му махна пренебрежително с ръка и продължи да тича, без да се обръща.

Харди тръгна съвсем бавно покрай нея и свали стъклото.

— Имам нужда от помощ — извика ѝ. Изпревари я с няколко метра, спря край бордюра и слезе. Разпери ръце, за да ѝ покаже, че не я заплашва с нищо. Жената рязко спря на около десет метра от него.

— Какво има? — попита тя задъхано. — Не виждате ли, че се опитвам да бягам?

Харди пристъпи напред, но жената бръкна в джоба на анцуга си.

— Имам спрей и ще го използвам.

— Искам да ви задам един въпрос.

Мина някаква кола, намали леко, после продължи нататък.

— Въпрос? — Жената поклати недоверчиво глава. — Боже мой!

В какъв град живеем!

— Става дума за живота на една жена.

— Разбира се. — Погледна часовника на китката си. — Кой, по дяволите, сте вие? Оставете ме на мира!

Харди съжали, че не носи полицейската значка със себе си. Беше вкъщи и я вземаше само при нужда.

— Искам да мина — каза жената. — Направете ми място. — Държеше в ръката си флакон и Харди не се съмняваше, че ще го използва.

Трябваше да говори бързо. Тя приближаваше предпазливо.

— Познавате ли Дженифър Уит? Аз съм адвокатът ѝ.

— Браво. Аз пък спортувам.

Тя рязко сви и заобиколи колата му от другата страна. Дори не го погледна — сви зад ъгъла и изчезна.

Качи се в колата, като си каза, че едва ли е загубил нещо съществено, но малко по-късно си даде сметка какво му се е случило — спомни си едно от обясненията на Дженифър и реши, че може би е била права... изглежда все още не се бе отказал от защитата ѝ.

Беше му казала, че преди да започне да тича, винаги минавала една-две пресечки ходом. Винаги правела така, така направила и сутринта на 28 декември. Някаква жена, която приличала на нея, била забелязана да спира пред къщата ѝ, точно след като проехтели изстрелите, после продължила да бяга, защото не видяла нищо. Тази

жена бе идентифицирана като Дженифър Уит от главния свидетел на обвинението, Антъни Алварес.

Обзе го нещо като надежда.

След вечеря му се обади Глицки и му каза да пусне новините, защото показвали Дейвид Фримън.

Моузес и съпругата му — вече — Сюзън, бяха се отбили да ги видят и всички седяха във всекидневната. Харди включи телевизора и седна на канапето.

— Този човек се надува като балон с топъл въздух — отбеляза Моузес.

Харди отговори, че Дейвид Фримън наистина е такъв — когато му изнася.

Появи се и самият Фримън — брадясал, неугледен, с изкривена вратовръзка, неогладена риза и навити ръкави — човекът, който денонощно работи за клиента си. Седеше върху бюрото в кабинета си, а зад гърба му се виждаха рафтовете с книги. Появи се и гласът му: „... победа, но, за да съм честен докрай, трябва да кажа, че я очаквах. Още от самото начало настоявах обвинението да отпадне поради липса на достатъчно доказателства и решението на съдията само потвърждава увереността ми в едно — Дженифър Уит е невинна. Тя не е извършила това, в което я обвиняват“.

Франи и Харди, които сега имаха обща тайна, се спогледаха.

— Голяма работа е — прошепна Харди.

Младата репортерка се появи в кадъра и заговори забързано: „Очевидно окуражен от вчерашната победа, господин Фримън е готов да отправи още по-тежки обвинения.“

Репортажът беше монтиран и звукът отново се появи по средата на изречението: „... политическият мотив. Неприятно ми е да повдигам този въпрос, но за жалост се налага. Дийн Пауъл се кандидатира за поста главен прокурор, като горещ привърженик на смъртното наказание. Но смъртното наказание не може да се прилага само за чернокожите. Той има нужда от дело като това точно в момента. Ако не се беше появила Дженифър Уит, щеше да я измисли сам“. Фримън наведе глава, искрено потресен от недостатъците на човешката природа. „За жалост, той направи тъкмо това.“

После изведнџж ги върнаха в студиото и коментаторът отбеляза: „Това са доста сериозни обвинения, Шел, така че Канал 5 ще следи отблизо развитието на делото.“

„Така е, Джак — усмихна се Шел към камерата и изпълни екрана. — Искаш ли да знаеш какво става, когато три сестри се карат за семейното куче?“

— Страхотно! — обади се Франи.

Моузес се наклони напред и изшџтка на сестра си, заговори на телевизора:

— Аха, три сестри и семейното куче. Искам да знам какво става. Как да не искам?

Шел продължаваше:

„Всичко това прилича на драма, достойна за цар Соломон, и се развива пред очите ни, в Дейли Сити. Не сменяйте канала, за подробностите ще поговорим след малко.“

Харди стана, изключи телевизора и каза:

— Съжалявам, Шел, няма да те слушам.

Моузес скочи.

— Ей, Диз, ще умра, ако не науча какво ще стане с трите сестри и кучето!

Сюзън го удари по крака.

— Перверзен тип.

— Как можеш да постџпиш така? Да изключиш Шел!?

Харди се върна на мястото си.

— Помагат ми годините, отдадени на обучение и терапия. Защо имам чувството, че делото на Дженифър Уит ще добие зловещи измерения?

— Защото имаш изумително шесто чувство — отбеляза Франи и го потупа по рамото. — Изглежда денят е беден на новини.

Моузес я прекъсна с жалостив вопъл, че искал на всяка цена да научи за сестрите и кучето.

— Изяли са го — отбеляза Франи.

Сюзън кимна:

— Нарязали са го на парченца. Изпържили са ушите и са ги сервирали със синьо сирене.

Харди стана.

— Ще ми се да вляза в протокола, като изразя радостта си от факта, че съм сред хора, които толкова добре разбират големите проблеми на нашето време. Отивам да си взема десерта.

Не беше уморен, защото следобедът успя да подремне. Моузес и Сюзън си тръгнаха малко след десет, а Франи, която трябваше да храни Винсънт в един, отиде да си легне.

Харди сложи дърва в камината и седна на креслото, за да почете. Едва бе отворил книгата, когато телефонът иззвъня. Грабна слушалката веднага.

Беше Глицки, който заяви, че Фримън е истинска звезда.

— Съд по телевизията... затова е велика нашата страна.

— Затова и заради портокаловия сок. Но имам чувството, че не се обаждаш, за да говорим за цитруси.

— При нормални обстоятелства бих го направил, но ми хрумна, че много ще ти се иска да научиш и още нещо.

Харди преброи наум до пет. Един пън в камината изпука и полетяха искри.

— Обичам тази игра — каза той.

— Преди около десет минути се обадих на „Детайли“ по друг въпрос. Взели са интервю от един тип на име Марко... нещо си. Познато ли ти е?

— Не. Трябва ли да ми е познато?

— Не знам. Можеше да си попаднал на него в пътешествията си. Твърди, че е убил Лари Уит.

За разлика от Харди и гостите му, Марко Мелън не беше гледал появяването на Дейвид Фримън по телевизията от средата, а от самото начало, когато бяха показали снимката на Дженифър Уит — отпреди да ѝ връчат обвинителния акт, усмихната и жизнена.

Оказа се, че Марко е двацет и петгодишен сириец от програмата за размяна на студенти на Университета на Сан Франциско, който бе следил процеса на Дженифър Уит удивително внимателно и се бе запознал с такива подробности, че на полицейските инспектори, които

го разпитваха, сред които и Уолтър Теръл, им бяха нужни цели пет часа, за да се уверят, че не е възможно той да е извършил убийството.

Твърдеше, че е убил Лари Уит, защото обичал Дженифър. Беше се влюбил в нея, както се оказа, от снимката и това го бе накарало да се признае за убиец. Бил сигурен, че помежду им съществувала духовна връзка и че ако я спасял, тя непременно щяла да поиска да се срещнат, да се влюби в него, да се оженят и да му роди деца, за да компенсират загубата на Матю. При това планът не бил половинчат, защото в крайна сметка щяло да се разбере, че той, Марко, не е никакъв убиец, щели да го пуснат и двамата да заживеят щастливо до края на дните си.

— Не мисля, че сам е измислил всичко — каза Харди на Фримън. Бурята беше преминала и по сивото утринно небе от другата страна на залива се носеха малки розови облачета. Стояха до вратата на колата на Харди, паркирана в една пряка до съдебната палата, малко след като бе решено сириецът да не бъде обвинен в убийството на Лари Уит.

— Изненадан съм, че им трябваха пет часа, за да разберат, за какво става дума — отбеляза Фримън. — Това момче има коефициент на интелигентност колкото една ряпа. Вярно е, че и някои от инспекторите...

— Знаеше доста подробности, Дейвид. Трябвало е да го хванат, че си противоречи.

— И плъховете по таваните знаят подробности. Това не значи, че са умни. Трябвало е само да го попитат кога му изтича визата.

— Това пък защо?

— Можеш да провериш. Бас хващам, че визата му изтича най-много след месец. Решил е, че ако го арестуват, ще му позволят да остане тук по-дълго.

— В затвора? С обвинение в убийство?

Фримън сви рамене.

— Някога бил ли си в Сирия?

Харди се отказа. Може би Фримън беше прав.

— Между другото, тази вечер те гледах по телевизията. Дийн няма да остане очарован.

Дейвид махна с ръка.

— Направих му реклама. Това е услуга.

Смълчаха се. Помежду им витаеше някакво напрежение, което нямаше да изчезне от празните приказки.

Харди отвори вратата на колата си и попита Фримън дали иска да го закара до дома му. Беше дошъл с такси. Старият адвокат поклати глава и отговори, че предпочита да походи пеша.

— По това време и в този квартал? Хайде, Дейвид, качвай се.

Фримън тупна с длан покрива на колата.

— Хайде, Диз, потегляй. Ще се видим утре.

— Дейвид...

Фримън разпери театрално ръце.

— Работим заедно достатъчно дълго. Би трябвало вече да знаеш. Куршум не ме лови.

Когато слънцето изгря, Харди все още беше в колата си — чакаше на улицата, където бе видял жената със спортния екип. Ако се появеше пак, щеше да поговори с нея, дори и да се наложеше да тича шест пресечки и да издиша цял флакон съзлив газ.

Тя не се появи.

Фримън грешеше. Пауъл не прие телевизионното му изказване за услуга.

Отново в кабинета на съдия Вилърс. Понеделник, 9:40 сутринта, съдебните заседатели бяха в залата и чакаха. Адриан, с малката си стенографска машина седеше в един ъгъл, готов да записва, защото нито една среща не можеше да не се протоколира.

Фримън, Харди, Пауъл, младият му помощник Морхаус и Вилърс заемаха почти цялото свободно място в кабинета. Или поне имаха това чувство — натясно, като в балон, в който налягането расте и чиито стени не могат да пробият.

— Никога не съм бил по-сериозен, ваша светлост. — Фримън изглеждаше особено неугледен в десетгодишния си костюм. — През почивните дни размишлявах много по въпроса, след като така щедро приехте иска ми въз основа на член 1118.1...

— Не може да става дума за никаква щедрост. Не се опитвайте да поставяте нещата на лична основа.

— Фактът си остава. Убеден съм, че нямаше да говорим за смъртно наказание, ако Дийн не се беше кандидатира за главен прокурор.

— Ваша светлост — Пауъл се владееше както обикновено, но бе очевидно, че търпението му е на изчерпване, — господин Фримън много добре знае, че оставащите два пункта от обвинението изискват смъртно наказание.

— Тук има политическа окраска и ти го знаеш, Дийн.

— Няма нищо политическо.

Фримън се обърна към Вилърс.

— Нека го докаже, ваша светлост. Отложете делото за след изборите и вижте как нашият усърден прокурор ще съди Дженифър Уит тогава.

— Ваша светлост, обидните намеци на адвоката на защитата...

— Не наемавам нищо, ваша светлост. Имаме основание за обжалване още сега и ми се струва, че сме дяволски близо до

поредното нарушаване на процесуалния кодекс. В края на краищата, може наистина да се наложи да поискам пренасрочване на процеса с нов състав.

Но с тези си думи Фримън не спечели голямата награда. Вместо това, съдия Вилърс вдигна пръст към него.

— В петък заявихте, че няма да настоявате за това. Няма да позволя да промените мнението си по един и същи въпрос на всеки два дни.

Пауъл — вече определено си личеше, че е ядосан — прокара пръсти през косата си.

— Ако наистина желаете делото да се гледа след изборите, можеше да го каже и в петък. Сега съдебните заседатели ни чакат, свидетелите са призовани и са променили всичките си планове, за да могат да се явят, делото е в ход...

Вилърс направи крачка към тях. Обикновено сивкавото й лице сега беше зачервено. Говореше съвсем тихо.

— Слушайте, и двамата. Освен ако господин Фримън не заяви веднага, че иска отлагане, такова няма да има. Ще дам нужните инструкции на съдебните заседатели и ще продължим по надлежния ред, докато не стигнем до съдебно решение. — Тя вдигна ръце, за да закопчае робата си и добави: — И още нещо... Не искам да чета за това дело във вестниците, не искам да го гледам по телевизията. Смятайте, че устите ви са запушени. През почивката секретарят ще изготви писмена заповед. Надявам се да сте ме разбрали добре.

— Дами и господа...

Вилърс все още беше ядосана — на Пауъл, заради лошата подготовка по първото обвинение, на Фримън, поне поради половин дузина други причини: заплахите да обжалва и да провали процеса, личните му нападки към Пауъл, изявленията му по телевизията, факта, че влизаше в съдебната зала облечен като торбалан. Харди се питаше дали гневът й е очевиден за съдебните заседатели и правостоящата тълпа в дъното на залата, несъмнено привлечена от изявите на Фримън по телевизията и последвалите я днешни публикации във вестниците.

Дженифър Уит отново беше в центъра на новините.

Макар че Вилърс имаше повече основания да недоволства от Фримън, тя се държеше еднакво враждебно и към двете страни и това, според Дейвид, в края на краищата щеше да е полезно за клиентката му. Естествено, Харди беше убеден, че според него най-много би помогнало, например, масово убийство в съдебната зала. Всяко объркване и смущаване в порядъка, докато се натрупваха инкриминиращи доказателства, беше добре дошло. Затова и действаше по този начин.

Но въпреки гълпата, съдия Вилърс се държеше така, сякаш бе сама със съдебните заседатели в малка стаичка. Дори не погледна към публиката или масите на обвинението и защитата. С равномерен, почти разговорен тон, тя започна да чете инструкциите, които трябваше да предотвратят провалянето на делото — кошмарът на всеки съдия и несъмнено повод за непосредствения ѝ гняв.

— Няма да отричам, че делото взе необикновен обрат. Необичайно е едно от обвиненията да отпадне на този етап и няма да обиждам интелигентността ви, като отричам този факт. Някои от вас може би си мислят, че е странно и да продължим нататък, след случилото се и затова искам да разясня този въпрос.

Госпожа Уит беше обвинена в три отделни убийства. В петък, както си спомняте, прецених, че няма достатъчно категорични доказателства, чрез които да се установи във всякакво съмнение, че Дженифър Уит е убила първия си съпруг Нед Холис.

Обаче искам да разберете, че това по никакъв начин не бива да влияе на обективността на оценките ви по аргументите на страните във връзка с останалите две обвинения. — Вилърс отпи глътка вода и погледна към представителите на двете страни. — С това оставяме Нед Холис. Неговата смърт няма пряка връзка с останалите обвинения срещу госпожа Дженифър Уит. Ако някой от вас чувства, че няма да е в състояние да спази това изискване, моля да вдигне ръка и аз ще го освободя от задълженията му.

Никой не вдигна ръка. Харди би предпочел да види поне една или две, защото много добре знаеше, че е много трудно, дори невъзможно да се спази подобно изискване. Дванайсетте съдебни заседатели знаеха, че първият мъж на Дженифър е умрял и че след това тя е получила много пари. Липсата на вдигнати ръце означаваше, че при обсъждането на решението, никой нямаше официално да вземе

предвид този факт — но той щеше да е налице, да се спотайва като змия в буренаците.

Вилърс кимна.

— Останалите две обвинения също са за убийство, при това убийство с цел лично облагодетелстване, което според закона е особено обстоятелство, налагащо смъртно наказание. До края на това дело, трябва да мислите единствено за смъртта на Лари и Матю Уит. Съдът оценява търпението ви и ви уверява, че подобно нещо няма да се повтори. — Вилърс отпи още глътка вода и рязко обърна глава към Пауъл: — Господин Пауъл, вярвам, че сте готови със следващия си свидетел.

— Да, ваша светлост.

— Добре тогава. Призовете го.

Дийн Пауъл не беше само ядосан от сблъсъка с Фримън — беше и амбициран до крайност. Сега искаше да спечели не само, за да окачи още един скалп на колана си или за да спечели една дължина преднина в изборите. Фримън, който винаги се сражаваше за победа, бе повишил залозите и сега за Пауъл всичко се превръщаше във въпрос на чест. Смяташе да победи не само като вкара Дженифър Уит в затвора, а и като натрие носа на своя съперник.

Харди отвори папката си и намери данните за шофьора на пощенския пикап. Бутна листа пред Дженифър и Фримън, за да могат да го прочетат, но Дейвид не му обърна никакво внимание. Възможно ли беше да е научил цялата папка наизуст? Или не искаше да покаже, че не е?

Господин Фред Ривера зае свидетелската банка, видимо смутен, но и донякъде развълнуван от събитието и от факта, че му се плащаше, за да не отиде на работа. Беше със служебната си униформа и седеше на ръба на стола, нащрек, за да не пропусне нещо важно.

— Господин Ривера — Пауъл застана на около три метра от свидетеля и започна бавно да се поклаща напред-назад, — доставихте ли пакет в дома на семейство Уит на 28 декември миналата година, понеделника след Коледа?

— Да, господине, доставих.

След това Пауъл показа, че пакетът е бил доставен точно в 9:30, когато Лари и Матю Уит все още са били живи. Фред разпозна снимка на Лари, подпечатана като вещественно доказателство. Показана беше и разписката с подписа на получателя. За да установи времето съвсем точно, Пауъл представи и компютърната разпечатка от „Федерал Експрес“, от която бе видно, че Фред е регистрирал доставката в 9:31.

Пауъл премина нататък — онази сутрин Фред не бе видял никой по улицата. После, без да сменя ритъма, прокурорът се отклони от сценария, който бяха предвидили Фримън и Харди:

— Господин Ривера, вие разговаряхте с инспектор Теръл за събитията онази сутрин и описахте пред него поведението на господин Уит, нали?

— Дето казах, че бил стегнат ли?

Фримън вдигна пръст, за да възрази срещу този отговор и поиска свидетелят да се конкретизира. Вилърс го прие.

— Господин Ривера, какво направи господин Уит, когато отвори вратата?

— Ами... открехна я съвсем малко. Подадох му пакета и се опитах да му подам и кочана с разписките, за да подпише, но той държеше пакета и нямаше къде да го остави. Мисля, че това го изкара от кожата.

Фримън, който все още се питаше накъде ще отведе всичко това, вдигна отново пръст.

— Ваша светлост, същото възражение.

Вилърс се наклони към свидетеля.

— Господин Ривера — каза тя, — искаме да чуем само какво сте го видели да прави, а не какво сте си мислили, че чувства.

Ривера започваше да губи самообладание. Никой от полицаите и прокурорите, с които бе разговарял досега, не го бе карал да отговаря по този начин. Добре дошъл в съдебната зала, помисли си Харди.

— Какво направи тогава господин Уит? — Пауъл изведнъж се превърна в доброто приятелче, винаги готово да помогне в трудна ситуация.

— Обърна се назад, за да подаде пакета на момчето.

— Вие видяхте ли момчето?

— Не, тогава не го видях. Беше зад вратата.

— Тогава как разбрахте, че е било то?

— Видях го как изтича, за да покаже пакета на майка си.

Фримън запрелиства протоколите с разпитите на Ривера.

— Чувал ли си такова нещо? — попита той Харди шепнешком и без да изчака отговор, стана. — Ваша светлост, възразявам. Свидетелят не може да знае какви са били намеренията на момчето.

Дейвид Фримън изглеждаше разтревожен и имаше защо. Ако обвинението успееше да докаже, че Дженифър си е била у дома в 9:30, а от предоставените им документи не личеше, че това е възможно, загубата за защитата щеше да е значителна.

Вилърс вдигна очи към тавана.

— Не се съмнявам, че господин Пауъл ще смени фразата.

Прокурорът, без да му мигне окото, се усмихна на Ривера и продължи:

— Доктор Уит подаде пакета на момчето. Каза ли му то нещо при това?

— Каза: „Отивам да го покажа на мама“.

Пауъл се обърна към Фримън и направи кратка пауза, за да могат съдебните заседатели да възприемат думите на Ривера по-добре.

— Свидетелят е ваш — обяви той след това.

Ето защо, помисли си Харди, човек толкова се пристрастява към съдебните процеси, макар че те просто разбиват нервите му. Фримън беше говорил с Ривера няколко пъти и той нито веднъж не бе променил показанията си — не бил виждал госпожа Уит, задържал се пред вратата само минутка и си тръгнал. Искал да спечели екскурзията до Хавай, обявена по радиото. В резултат на това целта на Фримън беше да установи времето на доставката, а не дали Матю е хукнал при майка си.

Старата мечка се изправи бавно и мъчително, но когато стигна до мястото пред свидетеля, вече по нищо не личеше, че е понесъл удар. Усмихна му се, кимна дружелюбно и заговори:

— Господин Ривера, през последните два месеца с вас разговаряхме няколко пъти, нали?

— Да, господине.

— И при тези разговори питах ли ви дали сте видели госпожа Уит при доставянето на пакета на двайсет и осми декември?

— Да, господине.

— И какво отговорихте вие?

— Че не съм я видял.

— А чухте ли гласа ѝ? Може би е пеела под душа или нещо такова? Или пък е местела мебелите?

Фримън се възползваше от правото на защитата да подвежда свидетеля при кръстосания разпит. С тона си, освен това, той целеше да покаже на съдебните заседатели колко наивен е Фред.

Беше възнаграден. Ривера се ухили и се отпусна.

— Не, не, не съм чул никой да пее или да мести мебели.

— Когато момчето хукна към майка си, чухте ли го да я вика по име, да крещи „мамо“ или нещо друго?

Рискован въпрос — един утвърдителен отговор би бил болезнен. Но от друга страна Фримън знаеше каква скованост и тишина са царели в къщата на семейство Уит, така че рискът бе оправдан.

Момент за размисъл. Харди хвърли поглед към съдебните заседатели. Слушаха внимателно. Всички погледи бяха приковани в Ривера.

— Не, не помня такова нещо.

След като компенсира до известна степен загубата отпреди малко, Фримън си позволи да поеме дъх.

— Да се върнем на това, което Матю е казал на баща си. Бихте ли го повторили?

Пауъл забеляза капана и скочи:

— Възраждам, ваша светлост. Записано е в протокола. Може да се прочете.

Вилърс се замисли над възражението прекалено дълго, за да може Фримън да се чувства комфортно. Понеже знаеше, че понякога капаните хващат този, който ги е заложил, предпочете да оттегли въпроса си. Не беше нужно съдебните заседатели да чуят още веднъж фразата: „Отивам да го покажа на мама“. Надяваше се да чуе нещо от рода на: „Мама сигурно ще се зарадва, като си дойде“. Но нямаше такъв късмет.

Фримън се усмихна и отново се обърна към свидетеля.

— Значи, да обобщим, в девет и трийсет не видяхте с очите си, че Дженифър Уит е в къщата?

— Да.

— Не чухте и гласа ѝ.

— Не.

Фримън се замисли за миг и реши, че няма да постигне нищо по-добро от това, а то не беше никак добро. Усмихна се самоуверено на съдебните заседатели и каза на Ривера:

— Благодаря ви, нямам повече въпроси.

Пауъл надуши миризмата на кръв и стана, като заяви, че би желал да зададе още един-два допълнителни въпроса.

— Господин Ривера, какво направи доктор Уит, когато Матю хукна с пакета?

— Какво направи ли? Ами взе кочана, подписа се, погледна часовника си и вписа времето. После ми го върна.

— Каза ли нещо на сина си?

— Не, момчето вече го нямаше.

— Да, споменахте го. А не извика ли след него, че майка му я няма у дома или нещо подобно?

— Възраждавам! — изстреля Фримън.

Вилърс кимна.

— Приема се. Господин Пауъл, знаете за какво става дума. Последното да се заличи.

И обясни на съдебните заседатели, че трябва да не вземат под внимание последния отговор. Но Пауъл знаеше какво е постигнал и освободи свидетеля с усмивка.

Фримън беснееше. Въпреки възраженията на Дженифър, бе настоял да прекарат обедната почивка в кантората. Имаше нужда да изпусне парата и не желаше да го прави пред клиентката си.

— Изобщо не е споменавал, че Мат искал да показва скапания пакет на когото и да било!

Харди пиеше сода направо от бутилката и похапваше пържени картофи от чинийката в средата на заседателната маса.

— Днес го направи, Дейвид. А ти попита ли го?

— По дяволите!

— Това означава ли, че не си?

Но изглежда нищо не бе в състояние да убие апетита на възрастния адвокат. Дъвчеше сандвич с черен дроб и пиеше една от многото марки безалкохолна бира, които в Сан Франциско се приемаха

за признак на политическа благонадеждност. Харди ги смяташе за бич Божи.

— Десет пъти го попитах, дали е виждал Дженифър. Била ли е там. Сигурен ли е, че не я е видял.

— Ти мислиш ли, че е била там?

Фримън преглътна хапката.

— Съдебните заседатели го мислят, Диз. Трябва да ги убедим, че не е била, защото... сецаш ли се какво ще стане?

Харди се сецаше. Остана за миг мълчалив, като се наслаждаваше на факта, че Фримън се препъва в собствената си самоувереност, че става жертва не собствената си небрежност. Но това не бе никаква утеха за Дженифър.

Следобед отново призоваха доктор Страут, но този път мина без инциденти. За никой не бе изненада, че Лари и Мат са били застреляни от упор с пистолета на Лари и са умрели почти моментално от раните. Фримън би могъл да опита да го обърка в някоя дреболия, но общо взето не можеше да се надява, че ще постави под съмнение основната и неоспорима истина в показанията му. Нямаше смисъл да отегчава съдебните заседатели. Би могъл да оспори заключението, че е използван пистолетът на Лари, но пък отпечатъците от пръстите...

Следващият свидетел беше Ая Фарек, полицейски експерт, хубава пакистанка на около трийсет и пет. Пауъл я накара да потвърди, че върху гилзите и пълнителя са открити отпечатъци от пръстите на Дженифър...

Фримън застана пред нея.

— Госпожо Фарек, открихте ли някакви отпечатъци по пистолета отвън? По цевта, дръжката, където и да е?

— Не. Освен на човека, който го е намерил, разбира се.

— Човекът, който е намерил пистолета? А кой е той?

Ая Фарек погледна листа в ръцете си.

— Името му е Сид Парментие. Той е открил оръжието в контейнер за боклук.

— Контейнер за боклук? Какъв контейнер? — Разбира се, Фримън много добре знаеше какъв, но това не му попречи да повдигне

вежди, ужасен от тази вест и да облее съдебните заседатели с негодуванието си.

Пауъл стана.

— Ваша светлост, обвинението ще призове господин Парментие и ще го разпита за намирането на оръжието. Госпожа Фарек е експерт по пръстови отпечатащи.

Вилърс кимна с безизразно лице.

— Продължавайте по същество, господин Фримън.

— Добре, да поговорим за пръстовите отпечатащи. — Фримън отново заля съдебните заседатели, този път с разочарованието си. Беше сигурен, че и те горят от нетърпение да научат повече подробности за контейнера, но щяха да чакат не по негова вина. Прокурорът и съдията имаха друго наум. Обърна се към свидетелката като олицетворение на учтивостта:

— Госпожо Фарек, колко време се запазват отпечатащите от пръсти?

Тя се намръщи.

— Понякога много дълго.

— Много дълго? Месец? Година?

— Да, съвсем спокойно.

— А колко стари бяха отпечатащите на Дженифър Уит, които открихте по пълнителя и гилзите?

— Не знам. Няма начин да се определи.

— Не е ли възможно да се изследват за остатъчна влага или нещо такова?

— Не е. Отпечатащите от пръсти са на мазна основа. Не могат да изсъхнат като вода.

— Значи е възможно да е пипала този пълнител и патроните по всяко време?

— Да.

— И не непременно в деня на убийството?

Пауъл стана.

— Свидетелката вече отговори на този въпрос, ваша светлост.

Фримън се усмихна:

— Точно така. — Каза го, сякаш за тази истина се бе борил седмици наред. — Нямам повече въпроси.

Въпреки увертюрата, Сид Парментие не можа да добави нищо ново или сензационно във връзка с контейнера за боклук. Така или иначе, Фримън нямаше навика да оставя без последствие дори и неутралните показания. Реши, че е изпълнил квотата си, като се бе отказал от кръстосания разпит на Страут и скочи веднага след като Пауъл приключи.

Господин Парментие беше едър, грубоват човек, с лице като на неандерталец. Черното му спортно сако беше износено до блясък. Колосаната му риза беше прекалено стегната, а вратовръзката очевидно го притесняваше още повече, защото непрекъснато я подръпваше.

Фримън, изпълнен със симпатия към човека, който споделяше вкусовете му, застана близо до преградата, бръкна в джобовете си и заговори спокойно:

— Господин Парментие, виждали ли сте някога обвиняемата — посочи я с ръка за по-голям ефект — близо до въпросния контейнер?

— Не.

— Значи не сте я виждали да хвърля вътре каквото и да било?

Пауъл вдигна ръка.

— Въпросът е излишен, ваша светлост.

Вилърс прие възражението, но Фримън все още не беше свършил или имаше още един коз. Харди предположи второто.

— Ваша светлост, струва си да се повтори.

— Господин Фримън, убедена съм, че съдебните заседатели ви чуха първия път. След като свидетелят не е виждал госпожа Уит близо до контейнера, следва, че не я е виждал и да хвърля нещо в него.

Фримън кимна мълчаливо, дълбоко замислен. Обърна се леко към масата на защитата, после към съдебните заседатели.

Вилърс не го изтърпя.

— Господин Фримън, ще освободите ли свидетеля? Прекратете този театър.

Фримън се извини — разкаян, искрен. Изглеждаше така, сякаш за миг е забравил докъде е стигнал.

— Ваша светлост, просто ми хрумна, че тези показания попадат в категорията на онези, които не приехте в началото на този процес.

Никой в залата — нито Харди, нито Пауъл, нито Вилърс — разбираше накъде бие и той се възползва от възможността да

продължи, без да го прекъсват:

— Налице е пистолет в контейнер за боклук, точно както преди имахме инжекция в бедро, преди много, много години. — Фримън се обърна към съдебните заседатели рязко и повиши глас, видимо изпълнен с гняв: — Виждате какво прави той, нали? Пауъл не отваря и дума за извършителя на действието, който е доставил въпросните неща там, където са открити. Искате от вас да приемете, че това е Дженифър Уит, но той няма право на това!

Бам! Бам! Бам!

Пауъл скочи.

— Възразявам! Ваша светлост...

Гласът на Вилърс прозвуча гневно:

— Господин Фримън, овладейте се! Не можете да се обръщате към съдебните заседатели по този начин! Последните ви думи ще бъдат заличени от протокола!

Но Фримън продължи — възмутено, ядосано:

— Ваша светлост, животът на клиентката ми е в опасност, а няма никакви доказателства, дори че е държала този пистолет в ръката си! Това, че той се е оказал по някакъв начин в контейнера за боклук...

— Ваша светлост! — Пауъл също стана и излезе в средата. — По оръжието има нейни отпечатащи!

Вилърс удари с чукчето.

— Седнете на мястото си, господин Пауъл. В момента не обсъждаме този въпрос. — Посочи с пръст и Фримън и добави: — Вие, господин Фримън, нарушавате реда. Приключихте ли със свидетеля или не?

— Аз съм възмутен...

Вилърс стовари чукчето с всички сили и острият звук прокънтя в цялата зала. Дженифър се стресна.

— Ако отговорите с нещо друго, освен „да“ или „не“, ще ви изпратя в затвора!

Изведнъж Фримън се овладя. Кимна и преглътна с усилие.

— Да, ваша светлост.

— Какво да?

— Свърших със свидетеля.

Съдията все още държеше чукчето нагоре, готово да се стовари. Но моментът беше отминал, Пауъл бе седнал на мястото си, Фримън се

връщаше на своето.

Вилърс огледа залата. Вече нямаше към кого другиго да се обърне и затова изгледа Парментие.

— Свидетелят е свободен. Ще направим кратка почивка.

— Мразят те — отбеляза Дженифър.

Фримън се разхождаше край прозореца, поглеждаше навън, после навътре, видимо доволен от себе си. С Харди и Дженифър бяха отишли до кабинета зад помещенията на приставите, който използваша най-често.

— Не мисля, че съдебните заседатели го мразят — възрази Харди.

— Обичат ме — заяви Фримън.

— Но господин Пауъл беше прав — продължи Дженифър. — Има нещо, което ме свързва с този пистолет... Беше мой и на Лари... дори и да не съм го хвърлила аз в контейнера. Не е както с инжекцията.

— Няма значение — възрази Фримън. — Всички съдебни заседатели ще имат предвид какво реши Вилърс по обвинението за Нед. Ще си мислят, че е поредния трик на Пауъл, защото вече ще очакват само това. Струва ми се, че ги отклонихме в добра посока...

Харди стоеше край вратата с ръце в джобовете и разсъждаваше.

— Дейвид — обади се той, — тук са налице малко по-различни факти. Струва ми се, че съдебните заседатели ще се придържат тъкмо към фактите.

Фримън се върна до прозореца и погледна навън.

— Няма да ми развалите настроението, колкото и да се мъчите.

Някой почука на вратата и надникна. Показа се един от приставите, изгледа Харди и каза на Фримън, че съдия Вилърс иска да поговори с него в кабинета си.

Харди реши да се отбие на „Олимпия Уей“ и да прекара около час със записките си в колата, с надеждата призрачната бегачка да се появи отново. Ако тази жена минаваше оттук сравнително редовно, би могла да е от полза. Следващата седмица идваше ред на защитата да представи аргументите си и всички „други идиоти“ щяха да са добре дошли.

Не че тази жена можеше да се причисли към възможните извършители. Нямаше никакъв шанс за това. Но Фримън би могъл да я използва, за да обори показанията на Антъни Алварес — съседът от срещнатата страна на улицата. Може би онази сутрин той беше видял тъкмо призрачната бегачка, а не Дженифър? Тогава твърдението, че обвиняемата е била в къщата по времето на убийството, щеше да се разклати сериозно. Струваше си да я открие.

Отпи малко кафе от термоса и, сгънат зад волана на хондата, малко след изгрев слънце, си даде сметка, че щеше да е по-добре, ако бе използвал времето — докато вниманието на всички беше насочено към обвинението за смъртта на Нед Холис, — за да подготви разпитите на Том Дистефано и семейство Роумън, щом като Фримън щеше да ги призове в съда.

С Том не беше разговарял от онази вечер преди два месеца, когато го заплашиха пред дома му, а Глицки не бе проявил кой знае каква готовност да провери какво са правели Памела и Сесил Роумън на 28 декември миналата година. Глицки му беше приятел, но преди всичко беше ченге, при това много заето. Когато първото обвинение отпадна, Харди си даде сметка, че разполага с ужасно малко време и че трябва много бързо да се сдобие с още информация — иначе нещата, които бе научил досега, едва ли щяха да влязат в работа.

Трябваше да пришпори Ейб, да го накара да се заеме със семейство Роумън, но си даваше сметка, че той може и да му откаже. В записките си попадна и на името Джоди Бакмън и си спомни, че адвокатът от „Крейн и Крейн“ в Лос Анджелис така и не му се бе

обадил. С всичко това трябваше да приключи, преди защитата да получи думата в съда.

Предния ден, понеделник, след почивката заседанието не беше възобновено. На Вилърс изглежда наистина ѝ бе дошло до гуша от изпълненията на Фримън и след неколкочкратните предупреждения, надлежно отразени в протокола, го бе глобила петстотин долара — на четири очи — за незачитане на съда. Фримън познаваше правилата на играта не по-зле от всеки друг и ако не се съобразяваше с тях, поведението му щеше да му излезе солено. След това съдията изпрати един пристав да предаде на съдебните заседатели, че са свободни и пътьом той се отби да съобщи новината на Харди и Дженифър. Харди веднага си тръгна.

Беше паркирал на ъгъла, така че да наблюдава мястото, където бе видял жената първия път. Зачете се в един от протоколите от разпитите на Флорънс Барбието и за малко да не я забележи.

Хвърли документите на съседната седалка и запали двигателя тъкмо навреме. Бягаше по същия маршрут, просто летеше. Харди я задмина леко, спря и излезе усмихнат.

— Здравейте.

Днес беше със зелени шорти, памучна фланелка, зелена лента на главата. Флаконът сълзлив газ отново се появи в ръката ѝ. Спря задъхана, затвори очи за миг, пак ги отвори.

— Слушайте, какъв ви е проблемът? Защо не ме оставите на мира?

Наистина съжаляваше, че пречи на тази жена да спортува, но пък нямаше и никакво намерение да я изпусне повторно. Беше приготвил визитната си картичка и ѝ я подаде над покрива на колата.

— Просто вземете това, както си бягате и ми се обадете в удобно за вас време, може ли? Може да се окаже много важно. Може би от това зависи животът на една жена.

Тя остана на мястото си, сякаш не го бе чула.

— Наистина ли сте адвокат?

— Да, адвокат съм.

— Последния път нямахте вид на такъв.

Харди се усмихна. Както казват, дрехите правят човека. Сега беше с костюм, на път за съда, адвокат от главата до петите.

— Бях се маскирал.

Тя все още беше задъхана, но не чак толкова, колкото в началото. Харди си помисли, че дори и да можеше да бяга толкова бързо, ако беше изминал само разстоянието от парка дотук, щяха да са му нужни поне десет минути, докато възстанови дишането си. Тя вече разговаряше, все едно досега се бе разхождала. Впечатляващо.

Жената погледна картичката му още веднъж, после часовника си.

— Съжалявам, че ви задържам, но ако имате време да отговорите на един въпрос, може би ще изясним всичко още сега.

Тя погледна часовника си още веднъж, въздъхна.

— Е?

— Често ли бягате по тази улица?

— Почти всеки ден. Един и същи маршрут.

— Но не по едно и също време, нали?

Жената поклати глава.

— Зависи кога ще се събудя, как ще тръгнат нещата. Защо? Да не би да сте ме чакали тук някъде?

— Два-три дни. Рано. Значи понякога излизате по-късно?

— Понякога, да. — Отново го изгледа подигравателно. — Станаха повече въпроси.

— Да, така е. Съжалявам. Спомняте ли си някоя сутрин да сте чули нещо като изстрели от тази къща там? — посочи я. — И да сте спрели пред нея за малко? Това е важният въпрос.

Тя се замисли. Вече дишаше напълно нормално. Прокара длан по челото си, намръщи се.

— Кога трябва да е станало това?

— Зимата, веднага след Коледа.

След още една секунда кимна.

— Да... спомням си. Чу се някакъв гърмеж, после още един, веднага след това. Изстрели ли са били? Аз си помислих, че е от ауспук на кола.

— Но спряхте, нали?

— За секунда. Имам си разписание. Не обичам да прекъсвам. Не видях нищо, нито пък чух нещо повече.

Харди остана където беше, до вратата откъм страната на шофьора.

— Имате ли нещо против да ми дадете името си?

Още миг колебание, но се разсея. Дори му се усмихна.

— Лайза Дженингс. Всичко това е сериозно, нали?

— По-сериозно не може да бъде.

Харди мина през прохода между седалките и с ъгълчето на окото си зърна Теръл и Лайтнър, седнали един до друг на първия ред. Мина през вратичката на преградата и се отправи към масата на защитата. Минаваше единайсет и Дийн Пауъл разпитваше дребничка филипинка — Флорънс Барбието, съседката на семейство Уит.

Харди седна до Дженифър, докосна я по ръката и прошепна:

— Десетка! Жената, която е била пред къщата ви онази сутрин... открих я.

— Къде?

Не успя да отговори. Вилърс прекъсна разпита на Пауъл, като удари с чукчето и впери гневен поглед в Харди. Нямахше нужда да се изразява по-ясно. Той седна смирено и направи жест на разкаяние. Не му се щеше да плати петстотин долара глоба, а това, което имаше да каже на Фримън и Дженифър, в края на краищата можеше да почака.

Пауъл отново насочи вниманието си към свидетелката. Явно я разпитваше отскоро, защото все още бяха в началото на събитията от 28 декември.

— Госпожа Барбието, да повторим. Значи ги чухте да се карат?

— О, да. Къщите ни не са много далече. Кресяха си един на друг, а момчето плачеше.

— Успяхте ли да различите отделни думи?

Госпожа Барбието опря пръст до устните си.

— Не — отговори тя след малко. — Онази сутрин не успях.

Излизаше, че друг път е можела, но Пауъл беше достатъчно умен, за да не продължава в тази посока. Фримън веднага щеше да възрази и с право — това беше сутринта, която интересуваше всички.

— Добре. Разкажете ни какво стана, преди да чуете изстрелите.

— Ами... бях в кухнята и режах пилето, за да стотвя адобо. Кухнята е откъм къщата на семейство Уит, има прозорец. Режах на плота. Прозорецът е над мивката. Има още един прозорец, леко встрани и го отворих съвсем малко, заради оцета.

— Оцета?

— Слага се в адобото.

Пауъл кимна, сякаш имаше представа за какво му говори тази жена.

— Разбирам. Значи е било възможно да чуете какво става у съседите?

— Чух. Но после престанаха.

— Искате да кажете, че престанаха да крещят ли?

— Да.

— И колко време у семейство Уит беше сравнително спокойно?

— Не много. Към минута. Първо си изпих кафето, изплакнах чашката и я сложих в миялната машина, после извадих билет и тъкмо започнах да го режа, когато чух някой да вика „Не!“ и после онези ужасни гърмежи. Заприличаха ми на изстрели. Мислех си за ужасните караници сутринта, а и предишния ден, после чух гърмежите и отидох до прозореца.

— До онзи, който беше отворен ли?

— Да, онзи, дето е малко по-встрани. Когато отидох до него, чух още един гърмеж. Беше силен, като че ли ме удари.

Пауъл кимна, после се обърна и погледна към масата на защитата. Дженифър седеше, стиснала ръце пред себе си. Вдигна очи и срещна погледа му.

— И какво направихте после?

— Ами... там до прозореца има стол. Седнах и се опитах да се съсредоточа. Не знаех какво да мисля.

— Какво се виждаше от онзи стол?

— Малко от плета, част от тяхната къща... отзад.

— Извинете ме, гърба на къщата или задния край на страничната стена?

— Отстрани. Задния край. Само че нищо не стана повече. Минута две не видях нищо, само седях и се чудех какво да правя. После си помислих да изляза навън или да извикам мъжа си... не знам.

— Госпожа Барбието преживяваше момента отново — мачкаше плата на роклята си, помръдваше неспокойно. — Реших да отида да видя. Да помогна, ако нещо не е наред. Беше много тихо. Даже по-тихо, отколкото преди да се скарат. — Госпожа Барбието си пое дъх. — Отидох и позвъних на вратата. Почаках малко и пак позвъних. Никой не отвори, а знаех, че вътре трябва да има човек, защото само преди минута чух гърмежите. Но никой не отвори.

Клатеше глава и поглеждаше крадешком към Дженифър — явно се страхуваше да я погледне открито. Може би, помисли си Харди, в очите на съдебните заседатели ще изглежда, че се страхува от самата нея?

Пауъл продължи с най-безобидния въпрос, който може да се зададе в съда:

— И какво направихте после?

— Изчаках още минута, после пробвах вратата, но беше заключено. Уплаших се, изтичах въкъщи и се обадох на полицията.

— И какво направихте после?

— Останах до предния прозорец, докато не дойде патрулната кола. След няма две минути. Боях се да стоя навън.

Пауъл продължи да я разпитва за действията и впечатленията ѝ от следващите два часа — връщането на Дженифър, пристигането на оперативната група от отдел „Убийства“. Разказът беше доста праволинеен и едва ли щеше да навреди особено на Дженифър — някой в края на краищата беше влязъл в къщата и бе стрелял, но нищо от показанията на госпожа Барбието не уличаваше непременно Дженифър. Имаше възможност да се твърди, че не е била тя. Но тогава кой? Другият „идиот“?

Пауъл обяви, че предава свидетелката на защитата, но Фримън не помръдна от мястото си. Вместо това вдигна очи към съдията.

— Имам нужда от минутка, ваша светлост, ако съдът позволи.

Остана неподвижен, скръстил ръце пред себе си. Не гледаше записките си. След десетина секунди пълна тишина залата зашумоля — хората започнаха да кашлят, да се наместват на столовете си. Фримън сякаш бе някъде другаде. Харди го погледна учудено, Дженифър — също. Секундите течаха.

След половин минута Пауъл стана.

— Ваша светлост...

Вилърс бе на същото мнение. Посочи чукчето.

— Господин Фримън, имате ли намерение да разпитате госпожа Барбието или не? Ако имате, моля ви не се бавете.

Тези реплики отнеха още десетина секунди и Фримън, най-накрая, се раздвижи. Изправи се съвсем бавно, измъкна се от стола, взе жълтия си бележник. Все още не беше отворил уста. Въздъхна, направи крачка напред, погледна си часовника и неочаквано извика:

— Сега!

Половината съдебни заседатели подскочиха, свидетелката също.

Фримън се заразхожда пред съдията, огледа залата. После застана пред госпожа Барбието и ѝ се усмихна благо.

— Госпожо Барбието, извинете ме, ако съм ви стреснал с тази малка демонстрация. Простете ми. Направих я, защото в показанията ви се натъкваме на сериозни проблеми с оценката на времето и реших, че ще е полезно да покажем точно колко трае една минута.

Пак излизаше от правилата. Това не бе разпит на свидетел и Вилърс понечи да му направи забележка, но той я изпревари:

— Казахте ни, че крясъците от къщата на семейство Уит са престанали, цитирам, една минута, край на цитата, преди да чуете как някой вика: „Не!“ и изстрелите. Прав ли съм?

Госпожа Барбието гледаше Фримън, като че ли беше обладан от зли духове. Може би до известна степен имаше право. Кимна утвърдително.

Вилърс я погледна.

— Моля ви, отговаряйте с думи. Трябва да се запише в протокола.

— Извинете — отвърна госпожа Барбието. — Какъв беше въпросът?

Фримън го повтори и този път тя потвърди, че е минала около минута.

— Искам да изясним нещата докрай, така че да повторим. Значи, докато пиехте кафето си, чухте съседите да се карат, така ли беше?

— Да.

— И престанаха точно, когато изпихте кафето си?

— Може би не.

— Може би не?

— През това време. Докато бях там. Да.

— Преди около минута ли?

— Да, около.

— Добре. И през тази минута вие изпихте кафето... къде бяхте, когато го пиехте, между другото?

— До прозореца. Отзад.

— Добре, до задния прозорец. И занесохте чашата си до мивката отред, нали?

— Да.

— И после какво?

— Изплакнах я.

— Със сапун?

Пауъл стана, за да възрази, но Вилърс го спря. Може би наистина смяташе Фримън за магаре, но пък и си даваше сметка за какво става дума в случая.

— Не, само я изплакнах с вода и я сложих в машината.

Фримън, но не иронично, а съчувствено.

— Имате предвид автоматичната съдомиялна машина, нали?

Не беше чак толкова лош. Госпожа Барбието се усмихна.

— Да, нея имам предвид.

— Добре. — Фримън изимитира мълчаливо действията ѝ дотук и попита. — И какво направихте после?

Пауъл се изправи и възрази, че свидетелката вече е отговорила на тези въпроси. Вилърс отхвърли възражението.

— За пилето ли ме питате?

— Ако сте се заели с него след това, да.

Тя замълча и лицето ѝ помръкна.

— Заех се с нещата в кухнята, с това се заех.

— А излизахте ли оттам през това време?

Мълчеше.

— Госпожа Барбието, излизахте ли от кухнята през това време?

Свидетелката погледна умолително към съдията.

— Да отида до тоалетната.

— Господин Фримън — намеси се Вилърс, — ще приключите ли скоро? Свидетелката желае да отиде до тоалетната.

— Не, не! — госпожа Барбието се почувства ужасно неудобно. — Исках да кажа тогава. Излизах от кухнята, за да отида до тоалетната.

Фримън остана неподвижен.

— Ходили сте до тоалетната, преди да нарежете пилето? Спомняте ли си колко време бяхте вътре?

Свидетелката започна да нервничи. Неудобство заради съдържанието на разговора? Криеше нещо?

— Не много. Около минутка. Не знам точно.

Залата зашумя. Фримън постигна каквото целеше и не настоя повече, за да не настрои свидетелката против себе си.

— Добре, в такъв случай да продължим нататък. Казахте ни, че сте започнали да режете пилето. Къде беше то преди това?

И продължи да я разпитва за всяко нейно движение — пилето било опаковано и се намирало в хладилника, тя прекосила кухнята, извадила го и го оставила на мивката, махнала мократа опаковка и я хвърлила, измила пилето със студена вода и го подсушила. Най-напред отрязала крилцата, после едната кълка. Тъкмо се канела да се заеме с другата и чула вика и изстрелите.

— Добре, госпожа Барбието — приключи Фримън добродушно, — ето защо направихме малката демонстрация в началото. Една минута, трябва да знаете, не означава малък период от време. Една минута е период от време с точна продължителност — шейсет секунди. Според показанията ви, чули сте първия изстрел една минута след като караницата между Дженифър Уит и съпруга ѝ е свършила.

— Не, повече време беше.

— Възможно е да е било много повече, нали? Например десет минути?

— Не знам. Не съм гледала часовника. Стори ми се, че не мина много.

Но достатъчно, помисли си Харди, за да може Дженифър да излезе от къщата и да се появи „другият идиот“ и да извърши убийствата.

Фримън направи кратка пауза, за да могат съдебните заседатели да асимилират чутото, погледна бележника си и каза:

— Ваша светлост, дванайсет и половина е. Имам да задам още много въпроси на свидетелката, но сега моментът е удобен, за да прекъсна за обедната почивка. Ако обвинението не възразява.

Не възразяваше.

Почивка.

Харди имаше един черен чугунен тиган, дадем му от родителите му, когато отиде да учи в колежа. Това бе единствената вещ, останала му от онези дни, реликва от собствената му младост. Тежеше към три килограма, а повърхността му беше черна и гладка като графит. След всяка употреба го изтъркваше със сол и кърпа, а веднъж на две години го почистваше с масло и фина домакинска тел. Доколкото му беше известно, тиганът досега не беше виждал сапун.

Франи четеше на Ребека, за да я приспи. Харди бе сложил малко лук в тигана, със зехтин и магданоз. Отпи малко шардоне и капна няколко капки вътре. На другото колело вреше ориз и от време на време Харди повдигаше капака, за да провери дали е станал. Времето беше най-важният фактор. Намали огъня под тигана. Скаридите щяха да станат само за две минути, а искаше да изчака докато Франи свърши с Ребека. Остави виното си, прекоси спалнята и влезе в някогашния си кабинет, сега преустроен в детска стая.

Покрай светлосините стени беше подредена цяла менажерия. Ребека беше с новата си тюркоазена пижама — любимата на баща ѝ, поради което спеше само с нея. Скоро май щеше да има нужда от нова. Седеше заобиколена от десетина „приятели“ — плюшени мечета, зайци и кукли, които си имаха имена. Няколко бяха подредени и на кушетката до Франи и „слушаха“ историята на доброто куче Карл. Харди застана на прага. После влезе. Седна до Франи и я прегърна. Тя се облегна на рамото му и той вдъхна аромата ѝ.

Не му се харесваше, че жена му продължава да разговаря с Дженифър, но Франи смяташе, че не е коректно изведнъж да я изостави. Не искаше да ходи до затвора и затова ѝ се обаждаше по телефона.

— Струва ми се, уверена е, че Фримън ще я измъкне от тази каша.

— Надявам се. — Харди взе една скарида за опашката и я лапна. — Ставам все по-добър. Хубави са.

Франи възрази:

— Не са хубави, а съвършени. Винаги, щом ти хрумне да приготвиш нещо такова за вечеря, не се стеснявай. — Франи отпи малко вино — вече не кърмеше Винсънт. — Не си ли уверен в успеха?

— Дейвид изнася добро представление. Днес пак се появи в нова светлина. Човек напуска съдебната зала с чувството, че не си е загубил времето напразно.

— Но?

— Но... не знам.

Франи остави вилицата и го погледна.

— Безпокоиш ли се наистина?

— Безпокоя се. — Харди разбърка ориза в чинията си. — Днес разпитва Флорънс Барбието в продължение на може би шест часа и доказва, че всеки път, когато казва „една минута“ — а тя го повтаряше почти непрекъснато — всъщност не става дума буквално за една минута. Ако обаче Алварес... това е съседът от отсрещната страна на улицата... заяви, че е видял Дженифър пред къщата една минута след като е чул изстрелите, няма да му е толкова лесно да го опровергае.

— А онази жена, с която си говорил?

— Да, Дейвид ще я призове и се радвам, че я открих... Тя ще потвърди, че е минала пред къщата на Дженифър, чула е изстрелите и е спряла за малко пред портата, но ще е достатъчно Пауъл да я попита дали е сигурна, че е било същия ден. Не е. Ако Алварес продължи да твърди, че е разпознал Дженифър, вероятно ще загубим. — Посочи чинията ѝ и я подкани. — Изяж си скаридите, скъпа, ще ти дадат сили.

Франи послушно хапна един зальк, но очевидно мислеше за друго.

— Просто не мога да повярвам. Че някой, който е разговарял с нея... този Пауъл, например... и я е виждал, може да настоява да получи смъртно наказание. Тя е добър човек, Диз. Объркана, измъчена, изстрадала, но...

Харди поклати глава.

— Не искам да споря с теб, но не мисля, че е чак толкова добър човек. Тя излъга многократно и е убила човек в края на краищата. —

Той вдигна ръка, за да я прекъсне. — Добре, може да е имала причини, но не мога да я приема за светица.

— Но не е убила Лари и Мат.

— Не мисля, че е.

— Дизмъс, ти знаеш, че не е.

— Не го знам. Надявам се да е истина. Не съм в състояние да си представя, че може да е убила детето си. Но не знам със сигурност. Нищо, което съм открил досега, а то не е малко, не доказва категорично, че не е.

— Но нищо не доказва и че е, а това е същественото при процеса, нали? Пауъл трябва да го докаже.

— Да, теоретически е така — кимна той.

— Е?

— Истината е, че доста неща подкрепят твърдението за вина. Това е проблемът. Ако я оправдаят, ще получи пет милиона, ще бъде свободна от кошмарния си брак и...

— А Мат?

— Да, освен Мат... — Но Харди знаеше, че на планетата има и човешки същества, способни да убият потомството си, без да им мигне окото. Не че смяташе Дженифър за такава, но...

— Не мисля, че е такава, Диз.

— Аз също, но не изключвам възможността.

— Не бих го понесла. Не понасям и като говориш така.

— На мен също не ми е приятно.

Седяха един срещу друг на масата, забравили за скаридите и виното. Харди протегна ръка и Франи я улови.

— Хрумна ми една идея. Какво ще кажеш да опитаме пет минути да не говорим за Дженифър Уит и законите и... не знам... ако успеем, да продължим така цялата нощ?

Не беше лесно, но се оказа, че си струва.

Както Харди предполагаше, Антъни Алварес създаде сериозни проблеми.

Никаква полза от това, че изглеждаше безупречно като търговец на автомобили — малък, добре оформен бял мустак, приятно лице, късо подстригана коса. Костюмът му беше елегантен — нито крещящ, нито вехт. Седеше спокойно, но и внушително, говорът му вдъхваше респект. В продължение на трийсет години бе работил за града като пожарникар и се бе пенсионираше като заместник началник на службата. Сега прекарвал по-голямата част от времето си у дома, където се грижел за жена си, която била на легло заради проблеми с белите дробове. С една дума, ако свидетелстваше в полза на защитата, щеше да е Божи дар.

Пауъл започна разпита внимателно и го остави да разкаже всичко така, както го е видял.

— Беше много необикновено. Нашата улица е тиха през повечето време и гърмежите ме изненадаха, но не им обърнах особено внимание. После се замислих. Прозвучаха много бързо един след друг и реших да видя дали не е станало нещо сериозно.

— И какво направихте?

— Стаята на Мери... това е жена ми... е на втория етаж и гледа към задния двор. Бях при нея и й четях някаква книга. След втория изстрел излязох в коридора и надникнах през прозореца на стълбата, който е към улицата... „Олимпия Уей“.

— Видяхте ли нещо на улицата?

— Да. Една жена, облечена в спортен екип стоеше пред портата отсреща.

Бе ясно, че Пауъл старателно е научил свидетеля как да отговаря на въпросите му.

— Тази жена в залата ли е, господин Алварес?

Алварес не се поколеба нито миг.

— Да, в залата е. Седи ето там — посочи я с ръка. — На масата на защитата.

Пауъл кимна. Беше постигнал целта си.

— Моля да се запише в протокола, че свидетелят разпозна обвиняемата Дженифър Уит.

Залата зашумя, както се и очакваше, а Дженифър поклати глава. Вилърс удари с чукчето си и настоя за тишина в залата, а Харди се възползва от момента, наведе се към клиентката си и прошепна:

— Гледай в него! Гледай право е него!

Тя вдигна глава, но явно не издържа. Очите на Алварес бяха приковани в нея. Цялото му поведение говореше, че е твърдо убеден в обвинението си. Дженифър постепенно наведе глава и сложи ръцете си отпред на масата.

Това не убягна от вниманието на Пауъл и той хвърли победоносен поглед към Фримън. Но само за миг. После се обърна отново към свидетеля:

— Какво направихте след това?

Многото превъплъщения на Дейвид Фримън непрекъснато изненадваха Харди. Дейвид никога не провеждаше кръстосания разпит по един и същи начин. Понякога, както при госпожа Барбието, изобщо не ставаше и се налагаше да го подканят. Когато Пауъл приключи с Антъни Алварес, Фримън буквално се нахвърли върху свидетеля още от първия миг.

— Господин Алварес, току-що казахте, че сте видели госпожа Дженифър Уит да гледа към вратата на къщата си, застанала пред портата, нали?

— Да.

— Видяхте ли я да излиза от къщата?

— Не. Когато я видях, стоеше пред портата.

— И стигнахте до извода, че преди това е била вътре?

— Да.

— Че е била вътре, когато са се чули изстрелите?

— Да.

— И е излязла навън веднага след това, да кажем след минута, когато сте я видели?

— Да, точно така. Стигнах до това заключение.

— Но в действителност, преди да я видите, тя може да е била навсякъде другаде? Нагоре или надолу по улицата, в центъра на града? Алварес се намръщи, а Пауъл възрази.

— Какво целите с този въпрос, господин Фримън? — попита Вилърс.

— Ваша светлост, изяснявам обстоятелството, че не е възможно свидетелят да е знаел точно къде се е намирала клиентката ми, когато са се чули изстрелите. Той предполага, че е била в къщата, защото твърди, че я е разпознал пред портата непосредствено след това. Тъй като смята, че я е видял пред портата, стига до извода, че преди това е била вътре. Но пред портата не е стояла Дженифър...

Вилърс кимна.

— Добре, няма да приема възражението. Продължавайте.

Добър отпор, помисли си Харди. Разбира се, нищо не доказваше, че Дженифър не е била в къщата, но пък съдебните заседатели ясно бяха чули, че свидетелят не е в състояние да потвърди категорично, че е била вътре. След показанията на Лайза Дженингс, щеше да стане съвсем ясно, че не е била и пред портата.

Протоколчикът прочете въпроса отново и Алварес се съгласи, че Дженифър Уит наистина би могла да е навсякъде другаде, освен в къщата.

— Но не би могла да стигне от центъра на града до портата за една минута — добави той.

Фримън му се усмихна топло.

— Разбира се, че не би могла. Тъкмо затова искам да съм съвсем сигурен, че пред портата сте видели именно Дженифър Уит, а не някоя друга жена. Питам ви отново, сигурен ли сте в това?

Алварес не се смути, но започваше да губи търпение.

— Да, сигурен съм.

— Но казахте, че е била с гръб към вас?

— Да.

— А след това е хукнала надолу по улицата?

— Точно така.

— Какво е положението на нейната къща спрямо вашата?

— Намират се една срещу друга.

— „Олимпия Уей“ равна улица ли е?

— Не. Доста стръмна е. Има може би три процента наклон.

— И къщата на семейство Уит е точно срещу вашата? Не малко по-нагоре или малко по-надолу?

Алварес нямаше представа какво иска Фримън и остана спокоен. Все пак се замисли за миг, за да реши дали не го тласкат към някакъв капан. Не забеляза нищо и отговори:

— Общо взето е отсреща, но сте прав, ако говорим точно, намира се съвсем малко по-надолу по склона.

Фримън продължи енергично:

— Не съм казвал нищо, за което да съм прав, господин Алварес. В момента говорите вие.

— Да. Къщата на семейство Уит е малко по-надолу от нашата.

— Значи застанахте на прозореца в коридора на втория етаж и гледахте към отсрещната страна на улицата, малко по-надолу по склона, където сте видели госпожа Уит с гръб към вас и тя веднага е хукнала, също надолу... тоест, отдалечила се е от вас. Това ли твърдите?

— Да — Алварес се облегна и скръсти крака. Постепенно чертите на лицето му се бяха изопнали.

Фримън нанесе финалния удар:

— Добре тогава, кога успяхте да видите лицето ѝ?

Алварес се наклони напред.

— Кога съм успял да видя лицето ѝ?

— Да, господин Алварес. След като е била с гръб към вас през цялото време и след това е изтичала надолу по улицата, кога успяхте да видите лицето ѝ?

Алварес отговори по единствения възможен начин.

— Вероятно съм видял профила ѝ.

— Вероятно? *Вероятно?* Видяхте ли го или не?

— Да, видях го. Разбрах, че е Дженифър Уит. И през ум не ми е минало, че не е тя.

— Искате да кажете, че може да е била тя, следователно е била тя?

— Ваша светлост! — Пауъл скочи на крака. — Подигравателно отношение към свидетеля!

Фримън разпери театрално ръце.

— Ваша светлост, това е най-важният свидетел на обвинението и съдебните заседатели трябва да разберат, че идентифицирането на

Дженифър Уит от него е много съмнително.

Вилърс присви устни, защото ненавиждаше театралниченето на Фримън, но пък от друга страна си даваше сметка, че има право.

— Така или иначе, господин Пауъл е прав. Последният въпрос ще бъде заличен. Продължавайте.

Фримън отиде до масата на защитата, отпи глътка вода и се върна пред Алварес.

— Господин Алварес, да поговорим за пистолета. Видяхте ли го?

— Пистолета?

— Да. Оръжието, с което е извършено убийството, попаднало по някакъв начин в контейнер за боклук малко по-надолу по улицата до парка. Този пистолет. Забелязахте ли тази, която разпознахте като Дженифър Уит, да го държи в ръката си, когато беше застанала пред портата?

— Имаше нещо издуто от страни.

— Господин Алварес, моля отговорете на въпроса ми. *Видяхте ли пистолет?*

Алварес не хареса това, Пауъл — също, но нямаше какво да се направи.

— Не, но държеше...

Фримън вдигна ръка.

— Моля ви, господин Алварес, това е достатъчно. Да продължим нататък, може ли? — Фримън погледна към Дженифър и Харди. Разбира се, жестът показва и на съдебните заседатели, че Алварес ще бъде изяден за обяд. — Последният въпрос, на който искам да се спрем е същия, за който стана дума и с госпожа Барбието. Колко дълга е една минута.

Вилърс сви устни, готова да предотврати всякакви театрални сцени още в зачатък, но този път, въпреки очакванията, Фримън продължи тихо и кротко, точно по правилата. Харди се съмняваше, че Дейвид би си позволил нещо друго, след като бе възседнал такава мощна вълна.

— Казахте ни, че когато сте чули изстрелите, сте били при жена си и сте й чели книга.

— Да.

— След втория изстрел станяхте и погледнахте към къщата отсреща, нали?

Алварес кимна уморено и Вилърс го подкани да отговаря на въпросите с думи. Той кимна пак и каза:

— Да. Станах след втория изстрел.

— Веднага ли? Или след минута, например? А може би по-малко?

— Малко по-малко. Почти веднага.

— И отидохте до прозореца?

— Да.

— На какво разстояние се намира той от стаята на жена ви?

— Не мога да кажа точно, но горе-долу е на десетина метра или по-малко.

— И отидохте право при прозореца? Пътьом не се отбихте до тоалетната, да кажем?

В съда се разнесе кикот — Фримън си играеше с търпението на Вилърс и го знаеше, но пък чувстваше, че се нрави на съдебните заседатели.

Алварес не видя нищо смешно и отговори навъсено:

— Да, отидох право при прозореца.

— И когато стигнахте до него, жената вече беше пред портата отсреща, така ли?

— Да.

За Харди всичко изглеждаше пределно ясно, но дали беше така и за съдебните заседатели? Надяваше се, че встъплението на Фримън ще ги накара да си зададат най-съществения въпрос: възможно ли бе Дженифър да застреля Лари и Мат на горния етаж в къщата си, след това да слезе по стълбите, да мине през двора, да застане пред портата и да я затвори, за времето, което е било необходимо на Антъни Алварес да измине десетте метра от стаята на жена си до прозореца? Харди не вярваше, че е възможно и бе сигурен, че след показанията на Лайза Дженингс, всички ще са на неговото мнение.

Но Пауъл не можеше да допусне разпитът на Алварес да приключи по този начин. Имаше право на допълнителни въпроси и реши да се възползва от него — започна, още преди Фримън да седне на мястото си.

— Господин Алварес, имам няколко допълнителни въпроса. От колко време познавате госпожа Уит?

— От около четири години. Когато се нанесоха в къщата отсреща, отидохме при тях, за да се запознаем.

— Четири години. През това време виждали ли сте госпожа Уит на улицата?

— Да, разбира се.

— При това и в профил, нали?

— Естествено. Много пъти. — Алварес се усмихна.

— И не се съмнявате, че жената, която сте видели онази сутрин да стои пред портата отсреща, е била Дженифър Уит?

За негова чест, Алварес изглежда си даде сметка какво означава това и се замисли, втренчен в Дженифър.

— Нямам нищо против тази жена, но беше тя.

— Ваша светлост!

— Добре, господин Фримън, последният отговор ще бъде заличен. Господин Алварес, моля ви, отговорете на въпроса.

Стенографът го прочете и този път Алварес отговори само:

— Не, не се съмнявам.

Фримън не можеше да възрази.

Полицаят Гари Гейдж се яви в съда с униформа. Беше на около четирийсет, ветеран в полицията. Той бе изпратен след обаждането на 911 и бе открил трупове.

— И при пристигането ви вратата на къщата беше заключена, така ли? — попита Пауъл.

— Да. Когато пристигнах, съседката — погледна записките си — госпожа Барбието, излезе и дойде при мен. Поговорихме малко, след което отидох и позвъних. После опитах да отворя, но беше заключено.

— В колко часа стана това?

— Стигнах там в десет и десет — отговори полицаят не особено охотно, — значи трябва да е било към десет и петнайсет.

Пауъл се намръщи.

— Но ви се обадиха от центъра доста по-рано, нали?

Гейдж кимна.

— Обадиха ми се, че на адреса има домашен скандал в девет и четирийсет.

— Точно девет и четирийсет?

Гейдж отново погледна записките си и сви рамене.

— Така е записано. Обадиха ми се по радиостанцията. Беше след Коледа. Получихме доста сигнали за семейни скандали. Невинаги можем да отидем навреме.

Пауъл кимна, върна се до масата си, взе от помощника си някакъв жълт лист, прочете го и го върна.

— И какво направихте после?

— Канех се да проверя отзад, но точно тогава госпожа Уит се върна от бягането си. Попита ме защо съм дошъл и аз ѝ казах, че се е обаждала госпожа Барбието, заради някакъв скандал у тях и може би изстрели.

— Какво ви каза Дженифър Уит?

Гейдж вдигна очи към нея.

— Каза ми, че вече нямало проблеми. Че отишла да бяга и тъкмо се връщала. Очевидно скандалът бил приключил.

— Имахте ли чувството, че се опитва да ви отпрати?

Фримън възрази и възражението му беше прието, но Пауъл не се смути.

— Какво направихте тогава?

— Обясних ѝ, че съм позвънил и никой не е отворил. Тя каза, че мъжът ѝ сигурно е излязъл, за да изпусне парата, както и тя самата. И е взел детето със себе си.

Дженифър се наведе към Фримън и му прошепна, че не е искала ченгето да се срещне с Лари, защото той щял да я бие, задето е повикала полиция.

Гейдж продължаваше:

— Аз ѝ казах, че искам да огледам къщата, за да се уверя, че всичко е наред. Тя възрази, че всичко било нормално, но аз настоях и тя най-накрая отключи.

— И какво се случи тогава?

Гейдж преглътна.

— Долових миризмата на барут незабавно, така че ѝ казах да седне на канапето и да чака. Извадих служебния си пистолет и тръгнах

по стайте — най-напред на долния етаж, после и на горния, докато не намерих групите.

Залата слушаше притихнала. Гейдж се потеше — споменът не беше приятен.

— И какво направихте тогава?

Полицаят пое дъх.

— Приблжих се до парапета и погледнах към обвиняемата... госпожа Уит. Казах ѝ: „Останете там, моля ви. Някой е стрелял“.

— И какво отговори тя?

— Погледна ме и каза: „Знам“.

След обедната почивка инспектор Уолтър Теръл бе призован за втори път.

Но Уолтър Теръл, който положи клетва днес следобед, се различаваше коренно от нетърпеливия млад човек, който се бе явил пред съда преди няколко дни. Нямаше ги якето и дънките, косата му не беше разрошена. Носеше тъмен костюм с бяла риза и червена вратовръзка, косата му бе подстригана и сресана.

Дори и агресивността беше омекотена. Харди знаеше, че ако искаш да успееш в този театър, понякога се налага да пораснеш бързо и бе повече от ясно, че с Теръл от последното му явяване в съда се бяха случили две неща — някой го бе обучавал как да се държи, а той самият бе проявил желание да учи.

Още на пръв поглед се виждаше, че Пауъл му е обяснил най-важното — че за да е убедителен, не е нужно свидетелят да има наперен вид и че ако иска да види Дженифър Уит в затвора, по-добре е да насочи усилията си към подреждането на фактите.

Независимо от многото недостатъци в подготовката си, Пауъл продължаваше да излъчва самоувереност и да се държи като победител.

Това смущаваше Харди донякъде.

— Инспектор Теръл — заговори Пауъл, — тъй като вече бяхте представен в съда, да започнем с пристигането ви на местопрестъплението, дома на семейство Уит на „Олимпия Уей“. Кога отидохте там?

Теръл продължи да се усмихва смутено — самата деловитост, човек, който иска да върши работа, а не да се хареса на този или онзи.

— Беше десет и четирийсет и три. Полицаяте вече бяха пристигнали и стаята беше под охрана.

— Видяхте ли обвиняемата, госпожа Уит?

— Да. Когато пристигнах, тя седеше на едно канапе в голямата стая, като влезеш, вдясно. Един от полицаите ми я посочи и аз отидох да поговоря с нея.

— Как се държеше тя?

— Седеше по турски с ръце в скута. Мълчеше.

— Не плачеше ли?

— Не.

— Беше ли в състояние да проведе нормален разговор?

— Да.

— Инспектор Теръл, по онова време имахте ли основания да заподозрете, че Дженифър Уит може да е извършила убийствата?

Теръл се замисли за миг.

— Не. Никакви. Освен, че статистически, убийствата на съпрузи са доста голям процент от всички останали. — Свидетелят се отпусна, сякаш се чувстваше удобно на коравия стол.

Пауъл доби озадачен вид. Дали съдебните заседатели разбраха?

— А полицай Гейдж не ви ли съобщи, че госпожа Уит е казала: „Знам“, когато е чула за трупове на горния етаж?

— Съобщи ми, но за момента реших, че се дължи на шока. Не беше изключено и да се е досетила, докато е чакала да провери къщата.

Всичко това беше отлично, но не за Дженифър. Теръл поправяше лошото впечатление за себе си от предишното си явяване. Не се нахвърли върху подсъдимата като побесняло куче. Изчакваше да се съберат нужните доказателства и Пауъл умело го водеше към тях — към увереността му, че Дженифър е извършила жестоките убийства.

— При разпитите по-късно, попитахте ли госпожа Уит дали има представа кой може да е направил това?

Теръл се наклони напред.

— В нашия отдел винаги си задаваме въпроса *cui bono*. Това означава „кой има полза“. Разбира се, когато научих, че госпожа Уит ще получи сума от порядъка на пет милиона, реших да насоча

вниманието си към нея. Попитах я дали има и друг наследник. Тя отговори, че няма.

— Продължавайте.

— После ми каза, че мъжът ѝ нямал врагове и при това положение, мотивът за убийството му би трябвало да е неутрален... грабеж например. Помолих я да провери в къщата и да ми съобщи за всичко изчезнало, дори и дреболия.

Харди вече знаеше всички тези факти, но сега те се излагаха пред съда убедително и правдоподобно. Това, че Дженифър не бе споменала изчезналия пистолет, закъснението, с което се бе сетила да спомене мургавия мъж, с когото се разминала на улицата.

Пауъл свърши и започна кръстосаният разпит. Фримън се зае с това, с което би започнал и Харди — единствената грапавина по иначе гладката тъкан.

— Госпожа Уит ви каза, че съпругът ѝ не е имал врагове, нали?

— Да.

— При разследването си вие проверихте ли това твърдение?

— Да. — Теръл не казваше нищо излишно, играеше играта на Фримън, изчакваше, преди да отговори, не произнасяше и дума, без да я обмисли. Не се притесняваше от погледа на адвокатата.

Харди можеше да си обясни поведението на инспектора — предизвикваше Фримън, но го правеше някак си уверено и спокойно. Пауъл го бе обучил добре.

Но нещо ставаше. Харди изведнъж свърза отношението на Теръл с доволната физиономия на прокурора — защитата щеше да влезе в капан много скоро. Вдигна ръка.

— Извинете ме, ваша светлост. — Фримън, прекъснат по този начин, го изгледа гневно. — Моля ви да разрешите кратка почивка.

Вилърс се намръщи — следобедът бе достатъчно тягостен и без тези прекъсвания.

— Добре. Ако няма възражения.

Нямаше. Обявиха петнайсет минути почивка.

— Нещо се мъти — каза Харди. — Ще ни вкарат в чувал.

Бяха един до друг и разговаряха съвсем тихо. Прозорците не се отваряха, а климатичната инсталация изглежда не работеше както

трябва. Във всеки случай температурата беше поне 35 градуса.

— Как? Ще представя срещу Теръл другите възможни убийци и ще позволя на уморения си задник най-после да поседне.

— Знам, че искаш да го направиш, но ти казвам да внимаваш. Има нещо, което Теръл просто умира да каже. Ти настъпи Пауъл с Алварес и той си дава сметка за това. Кани се да си го върне и имам чувството, че разполага с нещо сериозно.

— Нищо, с което разполага Пауъл, не е сериозно.

— За разлика от твоята особа, така ли?

Фримън се направи, че не го чу.

— Дявол да го вземе, тук е горещо като в ада. Какво искаш да направя? Да пусна това ченге да си отиде? Да прекратя разпита?

— Това може ли да навреди?

Погледът, който Харди получи в отговор, не беше ласкав, но му бе все едно. Убеден беше, че след Барбието и Алварес имат сериозен шанс за оправдателно решение. В края на краищата ставаше дума за съмнения, не за сигурност. Харди смяташе, че са налице. Освен това, макар Гейдж и Теръл да не бяха допринесли с нищо за тезата им, все пак не бяха и навредили. Но положението би могло да се промени само за миг. Една погрешна стъпка сега би могла да промени хода на делото коренно. Беше време да действат консервативно в буквалния смисъл — да консервират това, което вече са постигнали. Да не позволяват на другата страна да бележи точки.

Но това не беше в стила на Дейвид Фримън.

— Питаш ме дали може да навреди? Може и ето защо, защото това не е най-добрата защита за клиентката ни. В протокола е записан намекът на Теръл, че никой друг не би могъл да убие Лари Уит. Дженифър му е казала, че мъжът ѝ няма врагове. Искаш да оставя това така? Смяташ, че не е важно?

— Разбира се, че е важно, само че можеш да го оставиш и за следващата седмица.

— Не е необходимо. Ще подготвя съдебните заседатели за подробностите, които ще чуят по-късно.

Харди се увери, че няма да успее да убеди Фримън, но това не бе изненада. Е, може би самият той не беше прав, в края на краищата безпокоеше го само някакво предчувствие, незадълбочена преценка. Може би самото присъствие на Теръл го бе обезпокоило. Както и да е,

беше предупредил Дейвид и съвестта му бе чиста. Останалото щеше да разбере много скоро.

Фримън отвори вратата и излезе в хладния коридор.

— Инспектор Теръл, стана дума, че Лари Уит е нямал врагове. Вие проверихте ли това твърдение на госпожа Уит?

— Най-важната част от всяко криминално разследване е да се открият хората, които са имали мотив да го извършат.

Фримън, все още зачервен от горещината в стаята, в която разговаряха с Харди, погледна жълтия бележник в ръката си и продължи:

— Успешни ли бяха опитите ви да откриете възможни врагове на доктор Уит?

Мнението на Теръл за това, кой би могъл да е враг на жертвата, според Харди можеше да се отхвърли, като основаващо се на догадки, но Пауъл не реагира. Сякаш не искаше да възрази.

Свидетелят не бързаше. Намести се по-удобно на стола, изопна рамене, отпусна се отново.

— В какъв смисъл?

Фримън хвърли поглед към съдебните заседатели. Разбира се, един добронамерен свидетел би разбрал въпроса, но той храбро продължи нататък:

— В смисъл, че сте открили и други хора, които са имали мотив да убият доктор Уит.

— Може би... Предположихме.

— И в хода на задълбоченото ви разследване, някой от тях превърна ли се в заподозрян?

— Не.

— Не?

Теръл обясни търпеливо:

— Защото в началото нямаше никакви улики, които да свържат когото и да било друг с престъплението.

Добър отговор. Но Фримън поне бе изкопчил признанието, че „може би“ има и други възможности. Харди реши, че Дейвид би трябвало да се задоволи с това и да седне на мястото си. Но не би. Някой бе казал, че характерът на човек е негова съдба. Дали Фримън

не летеше с разпънати платна към съдбата си... към съдбата на Дженифър?

— Казахте „в началото“. Това означава ли, че след ареста на клиентката ми такива улики са се появили?

— Да. — Теръл сякаш караше Фримън да измъква думите от устата му с ченгел. Харди мислено се молеше Дейвид да престане, да млъкне, да се върне на мястото си. Но вече беше твърде късно. Трябваше да участва в играта докрай.

— И въпреки това задържахте госпожа Уит в затвора? Въпреки, че е имало и друг заподозрян? — Многозначителен поглед към съдебните заседатели.

— Не съм казал, че е имало друг заподозрян. Всъщност, този човек само подсили убеждението ми за вината на госпожа Уит. Той не е бил на местопрестъплението.

Дженифър улови Харди за ръката.

Теръл вече не бе в състояние да се сдържи. Без да го питат, той добави високо и ясно:

— Госпожа Уит е имала любовник. Спяла е със своя психиатър.

Това бе предположение. Очевидно се основаваше на догадки. За съда не бе приемливо, но Дейвид си го търсеше и го получи. Дори не си направи труд да възрази. Лошото бе сторено.

Телевизионните канали започнаха да се състезават в опитите си да очернят доктор Кен Лайтнър, предполагаемият любовник на Дженифър Уит, но без съществен успех.

Макар и да бе сряда вечер, Харди се обади на Франи и ѝ се извини, че няма да се прибере у дома веднага. Каза ѝ да включи телевизора, за да разбере защо. Самият той трябваше да свърши много неща.

След като излезе от съда, отиде в кабинета си и включи телевизора. Няколко от сътрудниците на Фримън се суетяха насамнатам из заседателната зала и се мъчеха да измислят начин да спасят положението. Никой не излезе с добра идея, макар и всички да бяха съгласни, че само кучка може да излъже адвоката си или да не му каже нещо толкова важно.

Самият Фримън, след като в продължение на един час бе слушал Дженифър на четири очи категорично да отрича всякаква връзка с Кен Лайтнър — независимо от факта, че бе прекарала с него седмица в една хотелска стая в Коста Рика — заяви, че отива да вечеря сам във френския ресторант под апартаментата си. Смяташе да изпие бутилка хубаво вино, после още една.

След като Теръл отприщи бента в съдебната зала, пороят заля Фримън. Пауъл накара свидетеля да разкрие някои подробности за екстрадирането на Дженифър Уит и, по-точно, по какъв начин са я открили. След това призова Лайтнър и той потвърди казаното. Всичко, с изключение на това, че бил любовник на Дженифър.

Но съдебните заседатели щяха да направят своите изводи, а те едва ли биха се различавали съществено от изводите на Харди, Фримън и всеки друг от присъстващите — а именно, че е невъзможно хетеросексуален мъж в разцвета на силите си да прекара цяла седмица в хотелска стая с красавица като Дженифър Уит, без да почувства физическата тръпка нито веднъж. Или пък че тази връзка не съществува от доста по-рано. Може би, както със зъболекаря?

След като бе избягала от затвора, Теръл бе предположил, че Дженифър ще трябва да се свърже с някого и бе преценил, че най-вероятно това ще е доктор Лайтнър. Обвиняемата нямаше приятели и не поддържаше близки отношения с родителите и брат си — просто това бе единственият ѝ избор. Понеже делото беше твърде сериозно, понеже Пауъл, кандидатът имаше сериозни шансове за успех, понеже бягството на арестантката бе вбесило прокуратурата, Теръл бе успял по някакъв начин да изиска от телефонната компания списък на разговорите, които Лайтнър е водил. Разговорите с Коста Рика се бяха оказали добро начало. Теръл тъкмо смятал да разпита Лайтнър за тях, когато, най-неочаквано, докторът заминал за Коста Рика, където прекарал седмица — заслужен отдих. Теръл го последвал и открил достатъчно, за да се върне и започне процедурата по екстрадирането.

Харди беше готов да се обзаложи, че по-голямата част от парите за тази операция са дошли от предизборните фондове на Дийн Пауъл. Едва ли полицията на Сан Франциско би платила пътуването и престоя на Теръл в Коста Рика, за да разследва някаква си непотвърдена любовна авантюра.

Харди също така си даваше сметка, че се е оставил театралниченето и безкрайната самоувереност на Дейвид Фримън да го заблуждават прекалено дълго, въпреки че не харесваше стила му. Е, предчувствието му бе станало реалност и сега вероятността да загубят делото беше огромна. И Теръл не беше открил само, че Лайтнър е бил в Коста Рика, а и че е спал в една стая с Дженифър! Съдебните заседатели нямаше да погледнат с добри очи на факта, че през цялото време на сцената е имало и друг мъж. Сега към парите се прибавяше и личен мотив за убийството на Лари Уит — любовната ѝ връзка. А и мамела съпруга си!

Харди си даваше сметка какво ще е мнението на съдебните заседатели за Дженифър отсега нататък — своенравна жена, която прави каквото поиска и взема каквото поиска, а всичко останало да върви по дяволите, човек, който без никакви угризения би извършил престъплението, в което я обвиняваха.

Даваше си сметка, че независимо от това, дали Фримън ще опита да смекчи последствията от последните разкрития или не, ще се наложи да отклонят вниманието на съдебните заседатели като

представят „другите идиоти“ — хората, които са имали правдоподобен мотив, възможност и средствата да убият Лари Уит.

Харди седеше зад бюрото, на което беше разпръснал папките с материали по делото. Застави се — все отнякъде трябваше да започне — да намери телефонния номер на Джоди Бакмън, адвокатът на медицинския център „Йерба Буена“ в Лос Анджелис.

Беше осем и половина вечерта и не се изненада, когато му отговори някакъв автомат, чийто монотонен, металически глас го попита дали знае името и вътрешния номер на търсения от него човек. Харди набра първите четири букви — БАКМ.

Телефонът иззвъня веднъж.

— Джоди Бакмън. — Младежки глас, не дразнещ, дързък и енергичен.

— Господин Бакмън, името ми е Дизмъс Харди. Аз съм адвокат от Сан Франциско и ви оставих съобщение преди няколко седмици. Обаждам ви се, защото не ме потърсихте. — Със закъснение, добави мислено.

Последва пауза.

— Не съм ви потърсил?

Харди се усмихна. Големите фирми така смिलाха служителите си, че за да видят какво има долу, гледаха нагоре.

— Може и да сте, но никой не ми е предал.

— Съжалявам. Тук беше малка лудница. Може би сте разбрали.

Поговориха още малко за тежестите на професията и накрая Харди успя да каже защо се обажда — във връзка с медицинския център „Йерба Буена“, защото Крейн го е препратил към него.

— Да, аз ги представям. Ако мога да ви помогна с нещо... но споменахте, че става дума за убийство?

Харди обясни.

— Уит? Уит? Не мога да кажа, че си спомням такъв човек, но пък стоя буден от четири дни и понякога забравям и собственото си име. — Засмя се уморено. — Така е, когато се занимаваш със сделки на кредит.

— Със сделки на кредит? — попита Харди невинно.

— Да, да. В кой век живееете, господин Харди? Дали ще се окажем в миналото или в бъдещето, зависи от политиката, която следваме или от парите, с които разполагаме.

— Едно и също е, нали?

— Не съвсем. Та за този Уит...

— Сигурен съм, че се е обаждал във вашата фирма миналия декември. Нямам представа с кого точно е разговарял.

— Вероятно с мен — призна Бакмън. — Но не си спомням. Ще помоля секретарката да погледне и ще ви се обадя, става ли?

— Разбира се. Благодаря ви.

— Дреболия. Всичко е наред.

* * *

— Най-после отново си самият себе си — каза Харди на приятеля си Ейб Глицки, който отвори вратата и застана на прага с клоунски костюм — големи шляпаци обувки, розов грим и малък червен нос. — Ще се опитам да позная...

Глицки го прекъсна:

— Джейкъб има рожден ден.

Обърна се и тръгна навътре, а Харди го последва. Дойде Фло, лепна му една целувка на бузата и го попита дали иска торта или сладолед. Около петнайсетина десетгодишни деца се тълпяха в кухнята, без да страдат от никаква нерешителност.

— Ейб изглежда добре.

Фло го изгледа.

— И ти ще го правиш. Само почакай.

Може би беше права. Все пак, в момента не беше в състояние да си се представи в ролята на клоун.

— Скоро ли ще свърши?

— Десетина минути — отвърна Фло. — Може би малко повече. Трябва да си изиграе ролята.

— Бих го гледал с удоволствие.

Фло сложи ръка на рамото му.

— Ще го смутиш и ще излезе сковано. По-добре изчакай в стаята на момчетата.

И тримата синове на Глицки спяха в една стая, при това не голяма. Двамата по-големи спяха на двуетажното легло, а малкият — на кушетка край отсрещната стена. Харди седна на него и се заслуша в смеховете откъм кухнята, предизвикани от инспектора в отдел

„Убийства“ Глицки. Реши да се възползва и положи глава на възглавницата — само за малко.

— Съжалявам, че те будя, но малкият иска да си ляга.

Харди си погледна часовника. Беше спал близо час. Глицки, вече с нормални дрехи, му подаде чаша кафе.

— Сънувах, че си в клоунски костюм. Истински кошмар.

Глицки поклати глава и се обърна. Харди го последва в кухнята и седна на масата. Ейб наля гореща вода в една чаша и спусна вътре сребърна цедка с чай. Чуваше се как Фло подготвя момчетата за сън — миене на зъби, обличане на пижами и така нататък.

— Добре, стига празни приказки — каза Харди. — Научи ли нещо за Роумън?

Глицки извади цедката от чашата, спусна я пак, вгледа се в парата.

— Какво беше това? Нещо около Римската империя ли? Никога не съм бил добър по латински.

Харди отпи от кафето.

— Не е смешно, Ейб. Говоря ти за семейство Роумън, чиято дъщеря е покойна пациентка на доктор Лари Уит. Господин Роумън обвинява доктор Уит, че е убил дъщеря му, като ѝ е направил аборт.

Чаят на Глицки стана черен като кафето на Харди, но Ейб продължаваше да топи и вади цедката.

— А, за това ли? Нищо не съм научил. Ако бях, предполагам, че щях да ти кажа. — Най-накрая той извади цедката и отпи предпазливо. — Смяташ ли, че ще опреш до него?

— Искам да знам дали господин Роумън, а и жена му, имат алиби.

Глицки кимна.

— Зле ли вървят нещата?

Харди му разказа какво се бе случило следобед, за показанията на Теръл и за това, колко важно е за защитата да открие поне един човек, който също е имал мотив и възможност да убие Лари Уит. От разкритието, че Дженифър и Лайтнър са били любовници, следваше, че Дженифър е имала и силен личен мотив да се отърве от мъжа си.

— Струва ми се, че човекът, когото търсиш, е самият Лайтнър. Той спи с дамата и би могъл да...

— И двамата отричат, че са били любовници.

Глицки го изгледа.

— Несъмнено.

Харди сви рамене.

— Това не е от голямо значение. Съдебните заседатели ще повярват, че са били.

— Значи и той има мотив.

— Само дето онази сутрин е бил на работа. В кабинета си. Пред очите на секретарката и помощниците си. Теръл е проверил.

Глицки отпи малко чай и впери разфокусиран поглед някъде над главата на Харди.

— Питам се, защо ли съм се заел да ти помогна да отклониш вниманието от заподозряна в убийство, която според мен е виновна. Ще ми обясниш ли? Все пак, аз съм ченге и съм от другата страна на барикадата, не забравяй.

— Бих могъл да ти кажа, че е в името на справедливостта, но ще вземеш да се закашляш или нещо такова.

— Нещо такова.

— Добре, няма да го кажа. Остава, защото сме добри приятели и някой ден и аз ще направя нещо подобно за теб.

— Не. Не става.

Харди стана, за да си налее още малко кафе.

— Ето какво... може да наденем примката на истинския убиец.

— Само дето вече знаем, че той е в съда.

— Добре де, представи си, че не е тя? Слушай, Ейб, семейство Роумън имат сериозна причина да мразят Лари Уит. Моля те само да разбереш дали на двацет и осми декември са били на Хавай или някъде другаде, за да не се занимавам с тях повече.

— Само това, а? Да разбере какво е правил някой на еди-кой си ден преди десет месеца? Ти нали говори с тях? Защо не ги попита?

— Не се отвори подходяща възможност.

— Значи да отида и да разбера, така ли? Прекрасна идея. Като стана дума за добри идеи, защо не ми отрежеш малко торта, а? Ето я там.

Останките от тортата на Джейкъб бяха до мивката. Харди напълни с лъжицата една пластмасова чинийка и му я подаде.

— Виждаш ли какъв приятел съм аз?

Глицки гребна малко крем с пръст и го облиза.

— Добре.

Харди не можа да разбере какво точно иска да му каже.

Фримън не изпи две бутилки вино във френския ресторант. Вместо това, след като пресуши първата, реши да отиде при Дженифър и да разнищи докрай историята с любовната връзка.

Но не стигна до ареста, защото, когато пристигна, на широките стъпала пред съдебната палата срещна доктор Кен Лайтнър. Без миг колебание, Фримън скочи от таксито, като удари главата си във вратата и извика:

— Доктор Лайтнър, почакайте за секунда, моля.

Бръкна в джоба си, за да намери пари, хвърли на шофьора шепа монети и банкноти и тръгна към психиатъра.

— Господин Фримън, съжалявам, но е късно, а съм много уморен. За каквото и да става дума, ще трябва да почака.

— Няма да трябва нищо такова, господине. Искам да ми кажете истината и то веднага.

Лайтнър махна с ръка назад към сградата.

— Казах я там вътре, днес следобед.

Фримън не му обърна внимание.

— Може би предпочитате да стигнем до дъното на нещата утре при кръстосания разпит? Какво, между другото, правите тук? Бяхте на свиждане с клиентката ми ли?

— На свиждане с пациентката ми, господин Фримън. Моята пациентка.

— И любовница?

Лайтнър отговори внимателно:

— Отрекох това под клетва пред съда. Ще трябва да приемете този факт.

— Не го приемам — отсече Фримън. — Не го приемам и не го вярвам, а в такъв случай вие сте най-сериозният кандидат за заподозрян в убийствата.

— Аз!? Може би се шегувате.

Фримън заби показалец в ребрата му.

— Аха. Вие. И не се шегувам. Ако с Дженифър сте били в интимни отношения, мотивът ви да се отървете от мъжа ѝ е не по-слаб от нейния. — Естествено, даваше си сметка, че говори без доказателства, но реши да опита. — Очаквам с нетърпение да застана пред вас утре в съда, така че ако сега сте уморен... — Фримън се обърна и тръгна към входа.

— Добре, само минута.

Фримън се обърна.

— Минута няма да е достатъчна, докторе. Или имате време, или не. Ако нямате, много добре. И аз не съм останал без работа.

Бяха на около десет метра един от друг. Фримън гледаше навъсено, като боксьор.

— Добре — съгласи се Лайтнър накрая. — Но не тук.

— Знам едно подходящо място. — И го поведе към бара на Лу Гърка. По това време там нямаше много посетители. Лу бършеше масите, телевизорът бе изключен. Няколко души пиеха бира на бара, двама влюбени се бяха увили един в друг в едно от сепаретата. Фримън поведе Лайтнър към едно свободно сепаре. Появи се Лу, но го отпратиха.

— Господин Фримън, единствената ми грижа е Дженифър. — Навън не беше кой знае колко топло, в бара също, но по челото на психиатъра имаше капчици пот. Изглежда не ги забелязваше.

— Добре, докторе, в такъв случай гоним една и съща цел. — Той чукна по масата и се провикна: — Хей, Лу, размислих. Я дай две студени. — Скръсти ръце на гърдите си и пак се обърна към доктор Лайтнър. — Е, слушам ви.

Той почеса брадичката си.

— Сложно е. Тя мисли, че е влюбена. В мен. Това се случва сравнително често. Пренасяне на чувствата, подсилено от ситуацията у дома ѝ.

— Пренасяне? Там, където спите с нея?

Лайтнър поклати глава.

— Господин Фримън, слушайте, аз не съм психотерапевт, който спи с пациентките си. Не ме интересува дали ми вярвате или не. Това

наистина би ѝ навредило. Тя няма нужда от това и дори и да си мисли, че има...

— Но си мисли, че има, така ли?

Лу се върна с бирите, остави ги на масата и се отдалечи. Фримън обгърна с длан едната и я придърпа към себе си. Отпи, продължи да слуша. Лайтнър не обърна внимание на бутилката, мислеше.

— Седмицата не беше лека — каза той. — Там, в Коста Рика имам предвид.

Фримън пак надигна бирата.

— Значи не сте спали с нея. А защо не ни казахте за чувствата ѝ? Лайтнър поклати глава, сякаш поучаваше дете.

— Това би било доста глупаво.

— Защо?

— Защото съдебните заседатели щяха да разберат, че не е обичала съпруга си и щяха да мислят, че е търсила начин да прекрати брака си. Мислите ли, че това би ѝ помогнало?

Фримън сви рамене.

— Докторе, сега всичко излезе наяве. Какво ще кажете?

— Излезе. Случайно. Има известна разлика. — Лайтнър говореше почти шепнешком. — Слушайте, мислите ли, че бих излъгал, ако смятах, че така ще помогна на Дженифър? Аз съм човек, в края на краищата. Съдбата на Дженифър не ми е безразлична. Аз също я обичам в известен смисъл. В практиката често се случва... Но терапевтът си дава сметка за чувствата си, овладява ги навреме. — Изглежда най-последно забеляза бирата. Дръпна я към себе си. — Не разбирате ли? Тя разбира какво става, но от друга страна и е уверена, че няма да се възползвам от чувствата ѝ по нечестен начин. Затова ми има доверие.

— Била е в една стая с вас.

— Беше уплашена. Искаше да е с мен. Може би съм допуснал грешка. Както вече казах, аз също съм човек, пък било то и психотерапевт. — Усмихна се и отпи от бирата си. — Това е всичко, господин Фримън. Можете да ми вярвате или да не ми вярвате. Не можех да ѝ откажа. Човек сам си налага ограничения. Бяхме в една стая, но нищо повече.

Фримън въздъхна. Това не звучеше чак толкова невероятно.

— Така или иначе, можехте да ми го кажете по-рано.

— Не исках да се разчуе, не разбирате ли? Безпокоях се, да не навредя на Дженифър в това дело. Подобна интимна връзка би означавала още по-сериозен мотив да убие мъжа си... освен парите. Нали е така? Веднага щяха да погледнат на нея като на невярна съпруга.

— Това вече е факт. След показанията на Теръл.

Най-накрая Лайтнър изглежда изгуби търпение, защото удари с ръка по масата.

— На Теръл, не моите! Това не се случи по моя вина. Ако смятате, че ще помогнете на Дженифър, като ме изправите на свидетелската банка и ме накарате да повтора всичко това, много хубаво. Ще го повтора и ще наблюдавам реакцията на съдебните заседатели, когато се убедят, че Дженифър е имала и личен мотив да убие мъжа си, а защо не и детето си? За да избяга и започне нов живот с психотерапевта си. — Лайтнър направи гримаса. — Ако наистина смятате, че това ще ѝ помогне... Но не ми се вярва. Най-доброто, което можете да направите, господин Фримън, е да забравите за връзката ми с Дженифър.

Фримън отпи от бирата и кимна.

— По този начин се измъквате и вие.

Лайтнър поклати глава отново, сякаш съжаляваше за това, което се канеше да каже:

— Господин Фримън, онази сутрин бях в кабинета си. Имам свидетели за това. Боя се, че вниманието ще се насочи към Дженифър, към нейния предполагаем мотив или мотиви, към факта, че не е обичала мъжа си, че е искала да сложи край на кошмарния си брак. Боже мой! Вие сте адвокатът! Мислите ли, че исках всичко това да се случи? Как бих могъл да ви го обясня?

Фримън завъртя празната бутилка между пръстите си. Очите му бяха тъжни, помръкнали.

— Току-що ми го обяснихте — отвърна той.

— Добро утро, дами и господа. Няма да ви отнема много време с встъплението си. Предполагам, че и без това вече ви е омръзнало да седите в тази зала. И така, от една страна не искам да ви отегчавам допълнително, а от друга — не искам да обиждам вашата интелигентност.

Все пак мисля, че ще е полезно да обобщим това, което се случи тук досега и най-вече представените факти, защото всъщност в съдебните дела ние се интересуваме единствено от тях. Доказват ли представените ни факти, извън всякакво разумно съмнение, че Дженифър Уит е убила съпруга и сина си? Като вземем предвид видяното и чуто в тази зала, дами и господа, а обвинението представи всичко, което би подкрепило тезата му, можем да дадем само един отговор — не.

Позволете ми да повторя: фактите, представени ни в хода на делото, не са достатъчни, за да заключим по категоричен начин, че Дженифър Уит е убила съпруга и сина си, а това е единственото условие, за да бъде осъдена тя.

Фримън стоеше на едно място, говореше с нисък и спокоен глас, с пестеливи жестове, но видимо бе доволен от ефекта на думите си. Дори не поглеждаше към съдия Вилърс или Пауъл — представлението беше предназначено единствено за съдебните заседатели.

— Фактите трябва да доказват, че Дженифър Уит е извършила тези ужасяващи престъпления. Те не трябва да допускат друго тълкуване. Не можем да си кажем: „Възможно е да е била там и да е стреляла“. Трябва да сме абсолютно убедени. Не трябва да имаме никакво съмнение.

— Ваша светлост — Дийн Пауъл изглеждаше натъжен, че се налага да прекъсне Фримън, — това е поучение, не встъпление.

Изненадващо, според Харди, Вилърс отхвърли възражението. Явно се стремеше да проявява търпимост към защитата, за да не дава основания за преразглеждане на делото при евентуално обжалване.

Фримън нямаше причини да се радва, знаеше го и затова продължи направо:

— Какво трябва да докажем ние, защитата? Трябва ли да доказваме, че Дженифър Уит не е била у дома си? Че не е стреляла? Че не е имала любовник? Че може би не е знаела за застраховката на мъжа си и клаузата за удвояване на сумата, в случай на насилствена смърт? Не, не сме длъжни да доказваме тези твърдения. Прокурорът е този, който трябва да доказва. Господин Пауъл — Фримън обърна глава към него — трябваше да докаже, че Дженифър Уит е извършила нещата, в които я обвиняват, *но той не успя да се справи със задачата си.*

Харди не можеше да не се възхити. Дейвид Фримън беше борец от класа.

— Първо — той вдигна пръст, — никой, абсолютно никой, не потвърди по категоричен начин, че Дженифър Уит е била у дома си, когато са проехтели изстрелите. Този факт вече е достатъчен, за да породи съмнение. Второ — още един пръст — и не по-малко съществено, обвинението не ни предложи възможен мотив или поне правдоподобна хипотеза, обясняваща смъртта на Матю Уит. От вас искат да повярвате, че Дженифър Уит, поради някаква неизвестна причина, е застреляла единственото си дете. Нямаше дори и опит да се докаже, че наистина го е направила или да се обясни защо.

Дженифър все още преживяваше тежко всяко споменаване на Мат. Наведе глава, преглътна с мъка. Посегна към чашата пред себе си и отпи вода.

— Трето, свидетелката, според чиито показания обвиняемата е била близо до местопрестъплението, госпожа Барбието, нямаше никакво понятие точно колко време е минало между караницата, която е чула у съседите си и изстрелите. Възможно е да са минали цели петнайсет минути.

Четвърто, господин Алварес ни каза, че е видял госпожа Уит да тича надолу по улицата около минута след изстрелите. Една минута. Да си припомним показанията на господин Алварес относно тази прословута минута. Той ни увери, че от стаята на жена си направо е отишъл до прозореца в коридора на втория етаж, откъдето се вижда улицата. Разстоянието е десетина метра. За това време, а то със сигурност е по-малко от минута, госпожа Уит вече се е оказала пред портата на къщата си, с гръб към него.

Това, мислеше Харди, вече е ясно. И беше много съществено. Дори и да е бягала, Дженифър не би могла да слезе от втория етаж, да премине през всекидневната, през двора, да излезе през портата и да я затвори, за същото време, за което Алварес е изминал десетте метра от стаята на жена си до прозореца.

Фримън направи кратка пауза, за да подчертае ефекта на думите си.

— Да се спрем на още един факт. Господин Алварес твърди, че е разпознал Дженифър Уит. Аз не казвам, че лъже. Искам от вас единствено да се замислите как е възможно да е толкова сигурен, след като не е видял лицето ѝ. Това е голям фокус.

Вилърс се смръщи, но не се намеси — вероятно поради същата причина, поради която не се намеси и първия път.

— След това — продължи Фримън, — да отделим минута и за недоказаната интимна връзка между подсъдимата и доктор Кен Лайтнър, тъй като обвинението се впечатли твърде силно, когато стана дума за нея. Доктор Лайтнър отрече съществуването ѝ под клетва. Можете да се съмнявате, разбира се, но не забравяйте, че твърдението на инспектор Теръл бе заличено от протокола като спекулативно. Това означава, че е недоказано. Съществуват ли каквито и да било доказателства, че Дженифър Уит и нейния психотерапевт са били в интимни отношения, когато и да било? Отговорът отново е „не“. — Фримън направи кратка пауза и добави: — Не, не и не. — След разговора си с Лайтнър би могъл да го твърди с пълна увереност.

Фримън отиде до масата на защитата и отпи глътка вода. След това вдигна поглед към публиката, сякаш за да се увери, че все още е център на вниманието. Кимна удовлетворено и вдигна пръст.

— Въпреки, че не сме длъжни да доказваме каквото и да било, ще ви демонстрираме колко лесно господин Алварес би могъл да сгреша при разпознаването на госпожа Дженифър Уит, което е и станало. Освен всичко това, най-накрая ще представим убедителни и неоспорими основания да смятаме, че Дженифър Уит не е могла да убие Лари и Матю, защото не е била в къщата, когато те са били застреляни. *Не е възможно да е била там.* Точно както нямаме достатъчно доказателства, че клиентката ми е убила първия си съпруг, Нед Холис, така нямаме достатъчно доказателства, че е убила и втория, както ѝ, за Бога, собственото си дете! — Вдигна пръст към Дженифър.

— Пред вас седи една жена, която е несправедливо обвинена. Жертва, а не престъпник! Но госпожа Уит е невинна не само в юридически смисъл. Тя е невинна и пред Бога, и пред съвестта си.

* * *

В по-мрачните моменти Харди се питаше дали нещо не витае във въздуха на Сан Франциско. Често бе чувал за някакви плесени или спори, носени от соления вятър над града, благодарение на които ставали някои от местните кулинарни чудеса — ръжените хлебчета или сухите италиански колбаси, например. Но той се чудеше дали въпросното нещо няма и по-мрачна страна — може би имаше някакъв неизвестен паразит или химикал, който неизменно попарваше надеждите във всяко едно начинание — дори футболните срещи. Любимият му отбор, „Джайънтс“, бе започнал сезона отлично, но съвсем малко не достигна, за да вземе титлата и изкушението за това да се обвини въздуха, бе огромно.

Беше октомври, а Харди не гледаше мачовете. В началото, с първите обнадеждаващи победи, той вярваше, че и делото на Дженифър ще мине по същия начин — че ще бъде оправдана. Сега чувстваше, че това ще е поредната провалена надежда — както при футбола. Защото въпреки опита и ловкостта на Дейвид Фримън, въпреки всичко, което самият той бе открил, въпреки победата по първото обвинение и отличния кръстосан разпит на Флорънс Барбието и Антъни Алварес, сега имаше чувството, че губят.

След като се заговори за интимна връзка между Дженифър и Лайтнър, въпреки опитите на Фримън да неутрализира лошите последствия, изглежда вятърът бе сменил посоката и вече не издуваше платната им. Разбира се, Фримън никога нямаше да се признае за победен предварително, дори нямаше да се съгласи, че съществува възможност да загуби делото, но колкото и да се опитваше да поддържа кораба в изправност, баластът — тежестта на всички очевидни лъжи на Дженифър — изглежда бе прекалено много. В залата се прокрадваше чувството, усещането, че всички пируети и аргументи на защитата не водят към истината, не служат на справедливостта.

Съдебните заседатели нямаше да гласуват за невинността на Дженифър, ако не ги убедяха, че съществува и друга истина — истина, която не са забелязали. Известно време и самият Харди вярваше в съществуването на такава истина. Вярваше, че и заседателите ще повярват, а нали тъкмо това е разумното съмнение?

Сега — може би действително се дължеше на някакво във проклятие въздуха — нещата не вървяха никак добре и ако не откриеше поне един убедителен „друг идиот“, след разкритията за отношенията между Лайтнър и Дженифър, състезанието можеше да свърши наистина зле.

В понеделник Дженифър влезе в съдебната зала, придружена от Дейвид Фримън и един пристав. За разлика от друг път, сега беше облечена в спортен екип, с маратонки. Косата ѝ беше завързана на опашка на тила и Харди си помисли, че спокойно може да мине за седемнайсетгодишна.

Вилърс забеляза облеклото ѝ веднага, щом зае мястото си и се смръщи.

— Господин Фримън, приближете се, моля.

Харди видя как Дейвид кима, жестикулира, обяснява. Не се чува гласове. След малко Фримън се върна усмихнат.

— Нищо не можа да направи.

Призоваха Лайза Дженингс, облечена също като Дженифър. Публиката разбра за какво става дума и зашумя. Вилърс удари с чукчето, за да въведе ред.

Лайза не беше точно копие на Дженифър, но със спортния екип и прическата — Фримън ѝ бе платил да намали косата си — между двете имаше безспорна прилика. Лайза беше малко по-слаба и няколко сантиметра по-висока, но това се забелязваше само, ако застанеха една до друга.

Според Харди Лайза не трябваше да дава показания — беше достатъчно да се призове Алварес отново и да се види реакцията му. Но Фримън просто не бе в състояние да се сдържи.

Въпреки всички предупреждения на Харди — защото Пауъл лесно би могъл да се справи с показанията на Лайза Дженингс — старият печен адвокат държеше на всяка цена да я разпита.

— Ще прозвучи правдоподобно — каза той на Харди. — Ще видиш.

Беше прав — показанията на Лайза прозвучаха правдоподобно. Чула изстрелите, спряла пред портата, след малко продължила да тича нататък. Проблемът, както Харди бе предвидил, се състоеше в това, че нямаше как да докажат, че това е станало на 28 декември. Пауъл не можеше да не се възползва от този пропуск.

— Госпожа Дженингс, колко пъти месечно бягате по „Олимпия Уей“?

— Няколко пъти седмично. — Лайза Дженингс се оказа приветлива и симпатична жена. Беше готова да помогне, с каквото може. — Може би петнайсет... двайсет пъти в месеца.

— А откога го правите?

— Повече от две години. Близо три.

— Значи сте минавали покрай къщата на семейство Уит колко... примерно двеста пъти?

— Нещо такова.

— А водите ли дневник за това, по кои маршрути минавате и в кои дни?

— Не. Просто бягам. — Лайза погледна Фримън, после се обърна към Пауъл.

— Значи не знаете, няма как да сте сигурна точно кога сте чули гърмежите на „Олимпия Уей“?

— Чух ги само веднъж.

— Бяха два последователни, като изстрели, така ли?

— Да.

Пауъл кимна. Не бързаше. Погледна към съдебните заседатели с озадачена физиономия.

— Аха. А след като чухте тези напомнящи изстрели гърмежи, съобщихте ли за тях в полицията?

— Не.

— А защо?

— Не знам. Реших, че не са изстрели.

На лицето на Пауъл се изписа удивление.

— О!? А защо решихте, че не са.

— Не съм сигурна... Тогавата ми се стори, че може да са от ауспук.

— Можело е да са от ауспук?

Фримън се опита да възрази, но още преди да изложи аргументите си, Пауъл оттегли въпроса.

— Споменахте думата „тогава“. Кога стана това? На двайсет и осми декември миналата година ли?

— Не съм казвала това. — Лайза погледна Фримън.

— Така е. Затова и питам. — Пауъл се усмихна — самата любезност. — Не бързайте.

— Не мога да си спомня датата със сигурност.

Удивлението отново се появи.

— Но е било миналата зима, нали?

— Струва ми се, че да. Във всеки случай беше преди няколко месеца.

— А не може ли да е било повече?

— Ваша светлост, това е подвеждане на свидетеля. — Фримън стана, макар и да знаеше, че ще загуби. Така и стана.

— Не мисля — обади се Вилърс. — Продължавайте.

— Възможно ли е да сте чули гърмежите по-рано? — попита Пауъл благо.

Изведнъж Лайза повиши глас:

— Не знам кога беше! — Сякаш се стресна от избухването си. Погледна съдията, после Пауъл и повтори по-тихо: — Не знам кога беше.

— Благодаря ви, госпожа Дженингс. Нямам повече въпроси.

Краят приближаваше.

Първоначалното намерение на Фримън беше да призове Алварес и да му посочи двете жени — Лайза и Дженифър, за да демонстрира пред съдебните заседатели възможността да е сгрешил. Самото появяване на Лайза в спортен екип донякъде постигна тази цел, макар и ефектът да бе далеч от този, който Харди бе очаквал, докато дебнеше сутрин в колата си.

Сега, след като Пауъл се бе справил с възможността за обърканата самоличност, им оставаше единствено разликата във времето.

Макар и в понеделник следобед никой да не беше заспал, Харди не можеше да не признае, че съдебната зала прилича на някогашните следобедни уроци по физика в училище, които най-често прекарваше в дрямка.

Фримън се бе заел с Изабел Рийд — чернокожата жена от банката, която толкова бе харесала Глицки при посещението им преди повече от година. Бяха провели предварителен разговор с нея и бе станало дума за трите минути разлика в часовниците, но Фримън изрично бе настоял да не я споменава, ако не я попитат. Каза ѝ, че ако фактът излезе наяве, би могла да си има неприятности.

Харди не беше склонен да приеме това, но отново мнението му не бе възприето. Фримън реши да повдигне въпроса само в случай, че прокурорът е научил. Все още имаше вероятност и да не се стигне до тези три минути.

Госпожа Рийд зае свидетелската банка и Фримън показва компютърната разпечатка. От нея ясно личеше, че в 9:43 Дженифър Уит е била пред банковия автомат, за да тегли пари.

На статив до свидетелката бе поставена увеличена карта на квартала. В петък Гейдж бе посочил най-краткия път от къщата на Дженифър до банката и той бе очертан с червено, за да го виждат съдебните заседатели. Червената линия описваше голям полукръг, покрай двора на местната болница.

Всъщност това нямаше нищо общо с възможните показания на госпожа Рийд, но Фримън видя начин да реши проблема. Не би могъл да допусне подобна дреболия да му пречи. Придаде си озадачен вид и заговори:

— Госпожо Рийд, моля ви да погледнете тази карта. Може би вече чухте, че според полицаи Гейдж разстоянието от къщата на семейство Уит до вашия клон на банката е два километра и седемстотин метра.

— Да.

Фримън продължи да се мръщи.

— Той каза два километра и седемстотин метра. Това вижда ли ви се реалистично?

— Ваша светлост — Пауъл стана, — приемаме, че червената линия представлява разстояние от два километра и седемстотин метра.

— Продължавайте по същество, Фримън — обади се Вилърс. — Какво целите с това?

Вратата му бе отворена и той се усмихна.

— Ще се радвам да обясня, ваша светлост. — Обърна се към свидетелката и продължи: — Казахте ни, че госпожа Уит е изтеглила пари от сметката си точно в девет и четирийсет и три, нали?

— Да.

— Една от свидетелките, госпожа Барбието, потвърди, че е чула гласа на обвиняемата и две минути след това се е обадила в полицията, тоест в девет и четирийсет. Сигурна ли сте, че времето, което ни давате, е точно?

— Да. Било е девет и четирийсет и три. — Госпожа Рийд беше добре облечена, самоуверена, спокойна — почтен свидетел, при това с документ, от който бе видно, че Дженифър Уит наистина е изтеглила пари точно в 9:43.

— С други думи, госпожо Рийд, да обобщим. Това, ваша светлост — той се усмихна на Вилърс, — беше и целта ми. Оказва се, че Дженифър Уит е била в къщата си в девет и трийсет и осем, което е било, по думите на госпожа Барбието, две минути преди да се обади на полицията в девет и четирийсет. От нас се иска да повярваме, че пет минути след това се е намирала пред банков автомат на близо три километра разстояние?

Това оказа търсения ефект. Съдебните заседатели изведнъж осъзнаха за какво става дума. В залата се разнесе доволен шепот — или поне така се стори на Харди. Дори и Вилърс изглеждаше впечатлена, след като направи аритметиката в главата си. В края на краищата, може би не всичко беше загубено?

Твърденията на обвинението ставаха невъзможни — или Дженифър беше излязла преди да са били чути изстрелите и тогава очевидно не тя бе дръпнала спусъка, или, в противен случай, бе взела разстоянието до банката за нереално кратко време. Че е била в банката беше доказано. Следователно не беше убила никого.

— Дори госпожа Барбието да се е обадила на полицията десет минути след като е чула изстрелите — продължи Фримън, — те не са били произведени преди девет и трийсет и една, както потвърди шофьорът Фред Ривера.

Фримън продължаваше да говори разпалено, без да задава никакви въпроси на свидетелката, но по някаква причина Пауъл не реагираше. Харди погледна към масата на обвинението и сърцето му се сви — прокурорът се усмихваше!

Вилърс също продължаваше да слуша търпеливо. Дейвид продължаваше да не обръща внимание на свидетелката и да говори направо на съдебните заседатели, сякаш произнасяше пледоарията си.

— Нека допуснем дори, че Дженифър Уит си е била у дома, на горния етаж, когато е пристигнал Фред Ривера. Да приемем, че Лари и Мат са били застреляни минута след това, в девет и трийсет и две. Ако е тръгнала незабавно или минута след това, както твърди Антъни Алварес, клиентката ми е трябвало да измине разстоянието за десет минути. Това означава километър за около три минути и половина, а тази скорост е непостижима и за професионален лекоатлет. Дженифър Уит просто не би могла да го направи.

Вилърс, за момент заслушана в аргументите, се осъзна и погледна Пауъл с укор — несъмнено ядосана, че оставя защитника да се превъзнася. Но прокурорът отново не реагира. Най-накрая Фримън седна на мястото си, а Дийн Пауъл стана небрежно, пооправи сакото си, прокара пръсти през косата си, като човек на коктейл.

— Госпожо Рийд — започна той, — знаете ли дали часовникът на банковия автомат е точен?

Харди се наклони към Фримън.

— Той знае — прошепна му. — Откъде е разбрал?

Фримън поклати глава и стисна устни. Дженифър попита какво става и той я потупа по ръката.

Госпожа Рийд направи опит да се измъкне.

— Не съм сигурна, че разбрах въпроса. Точен? Дали измерва времето точно? Бих казала, че да.

— Нямах предвид точно това. — Пауъл ѝ се усмихна и се обърна към съдебните заседатели. — В този процес чухме много неща за времето... според компютъра на пощенската служба, часовника на дежурния диспечер в полицията, на банковия автомат... Питам се дали всички те не са свързани с някакъв по-голям компютър или нещо друго?

Госпожа Рийд разбираше накъде бие, но не можеше да направи нищо. Каквито и неприятности да възникнеха, тя нямаше намерение да

лъже под клетва.

Каза го.

Пауъл, естествено, се престори на потресен.

— Искате да кажете, че защитата е знаела за тази разлика от три минути? Че при вдъхновената си реч преди малко господин Фримън не е сметнал за нужно да я спомене?

На Харди му се стори, че Вилърс се усмихва. Побиха го тръпки. Пауъл си бе отмъстил.

— Да.

— А защо вие не ни казахте за нея? Сметнахте, че не е съществено?

— Не. Но господин Фримън ме предупреди, че мога да си имам неприятности.

— Господин Фримън ви предупреди, че може да си имате неприятности?

— Да.

— Какви неприятности?

— Не знам. Може би с полицията.

Харди закри очите си с длани. Мина му през ум, че така няма да направи добро впечатление, но поради липса на дупка, в която да потъне, просто нямаше друг избор.

Пауъл продължи:

— И така, с тези три минути разлика, стават общо тринайсет минути, нали? Това вече означава един километър за около пет минути, което също е доста бързо, но пък е постижимо. Не е нужно да си лекоатлет, за да постигнеш този резултат.

— Не знам... — Госпожа Рийд бе почти докарана до сълзи — от страх или от гняв, че е поставена в това положение.

— Възразявам!

Но Вилърс посочи чукчето си.

— Недейте, господин Фримън.

Пауъл изчака, доволен от последната реплика на Вилърс и продължи:

— След като разполагаме с тази карта, нека я използваме. Вие познавате района, нали?

— Да.

— Моля погледнете тук. Червената линия заобикаля двора на болницата, нали? Виждали ли сте това място?

— Да. Понякога обядвам там.

— Искате да кажете, че всеки може да влезе, така ли е?

— Да. Аз го правя всеки ден.

— Госпожо Рийд, бихте ли взели червения маркер, който използвахме? Очертайте моля ви пътя през двора, по който може да се мине, така че да го видят съдебните заседатели.

Всички впериха погледи натам. От „Олимпия Уей“ до банковия клон се получаваше почти права линия.

— И мястото е равно?

— Възразявам.

— Отхвърля се.

— Не, господине, наклонено е.

— Тоест, от „Олимпия“ се спуска към банката?

— Да.

— Така — завърши Пауъл, — ако човек мине през двора на болницата, разстоянието по права линия е само осемстотин метра, при това по наклон. Дори обвиняемата да е излязла от къщата си в девет и четирийсет, би могла да вземе разстоянието почти ходом.

* * *

До петък Харди имаше чувството, че ще полудее. Седеше в кабинета си, слизаше долу до кабинета на Фримън, отиваше до затвора, за да разговаря с Дженифър или зяпаше витрините на магазините. Очакването на присъдата беше особен вид ад.

Ако загубе първата фаза, оттук нататък делото щеше да е негово и само негово. Фримън дори нямаше да присъства в съдебната зала — нямаше причина да е там. Щеше да подготвя обжалването, да опита да оспори процеса, но така или иначе, вече нямаше да играе активна роля в залата.

Когато Дейвид му бе предложил да се ангажира с втората фаза на процеса, Харди не си бе дал сметка какво означава това. А трябваше. Сега единствен той щеше да поеме отговорността да убеди същите тези съдебни заседатели, че Дженифър не бива да бъде изпращана в

газовата камера, тъй като има смекчаващи вината обстоятелства. Негова работа беше да ги открие и да ги разясни на съдебните заседатели.

Но всичко това бе свързано с убеждението му, че Дженифър ще бъде призната за виновна. Въпреки, че обвинението не бе изнесло процеса блестящо, въпреки че и Фримън далеч не бе водил защитата слабо, макар и да имаше някои пропуски.

Не, ако съдебните заседатели признаеха Дженифър Уит за виновна, причината за това щеше да е, че я смятат за себична и коравосърдечна лъжкиня, която е имала наглостта да краде пари от мъжа си и да го мами, жена, която и в момента е изпълнена по-скоро с гняв, отколкото с разкаяние. Жена, която е напълно способна да извърши това, в което я обвиняваха. Съдебните заседатели нерядко вземаха решения на подобни основания, особено ако и двете страни не са били кой знае колко убедителни по време на процеса.

И най-голямата тревога за Харди бе фактът, че след като тези хора веднъж са повярвали, че Дженифър е безсърдечна кучка, едва ли след това ще са склонни да проявят милост към нея...

Обади се на Франи и я помоли да остави децата за час-два на Ерин, за да обядват заедно. Когато дойде, двамата застанаха пред приемната на Филис, за да изчакат Фримън. Телефонът иззвъня.

— Дейвид Фримън и сътрудници — изрече Филис стандартния отговор на всички позвънявания. После заслуша и присви устни. — Благодаря ви. — След това, сякаш забравила за присъствието на Харди и жена му, натисна бутона и каза:

— Господин Фримън, съдебните заседатели са готови с решението си.

Залата се препълни с журналисти за съвсем кратко време. Харди намери място за Франи при един познат репортер на втория ред.

Въведоха Дженифър и тя зае мястото си. Беше с бяла блуза, пола и обувки с ниски токове. Фримън я потупа по ръката, но тя сякаш не забеляза. Седна с безизразно лице, сякаш не изпитваше никакви чувства.

Когато Вилърс я подкани, тя стана. Харди и Фримън също. Съдията пое листа от служителя, прочете го и го върна.

— По първия пункт на обвинението намираме Дженифър Лий Уит за виновна в предумишленото убийство при особени обстоятелства на Лари Уит.

Харди почувства как стомахът му се свива. Обърна се към Дженифър, за да види реакцията ѝ. Както очакваше, такава липсваше. Не, не съвсем. Едно-единствено мускулче на челюстта ѝ помръдваше, но само толкова — все едно чакаше на кръстовище да се смени светофара. Погледна към съдебните заседатели — и те го бяха забелязали. Студена жена, може би си мислеха.

Залата зашумя, Вилърс призова към ред.

— По втория пункт на обвинението — продължи да чете служителят, — намираме Дженифър Лий Уит за виновна в предумишленото убийство при особени обстоятелства на Матю Уит.

Фримън я улови за лакътя. Тя нямаше вид на човек, който има нужда от помощ. Привидност и реалност.

Няма да рухна. Няма да позволя да ме пречупят. Удрят те, блъскат те, мачкат те всеки ден. За тях е удоволствие да те гледат как се мъчиш. Молиш ги да ти дадат още една възможност, обещаващ да си по-добра, каквото и да е... Променяш се и повече няма да си ти, стига да престанат да ти причиняват болка.

Сега това не престава. Особено след Мат.

Но няма да им позволя. Плачът не помага. Не ми помогна с Лари, не ми помогна с Нед, дори с Кен и адвокатите. Мислят си, че е преструвка. Не знаят как се чувствам, а дори и да знаеха, щеше да им е все едно.

Защо трябва да ги убеждавам? В какво? Че не съм чудовище? Защо ми е? Разбира се, признаха ме за виновна. Винаги са ме смятали за виновна...

И донякъде съм виновна. Затова, че стигнах дотук, затова, че съм такава — празна, употребена. Ако ги оставиш да те удрят прекалено дълго, преставащ да си ти. Човекът, който си ти изчезва, скрива се.

*Повече няма да им доставям това удоволствие. Това е нещо...
Може би ново начало?*

— Наистина не вярвах, че ще я осъдят. — Стълбите пред съда. Вятърът развяваше косата на Фримън във всички посоки. Облаците бяха надвиснали като тежка сива пелена. Харди прегърна Франи през кръста, защото тя не се чувстваше добре.

Беше изчакала залата да се опразни, докато се върне Харди, който отиде при Фримън и Дженифър.

Но Дженифър не бе проявила желание да разговаря за каквото и да било.

Поне не с Фримън.

Каза му с гневна усмивка, че е имал късмет, защото я е накарал да му плати предварително. Ако знаела, че ще загуби... Нали бил най-добрият адвокат?

Фримън обясни, че не всичко е свършило, че реакцията ѝ е нормална, че ще работи по обжалването. Имало основания...

Харди изслуша част от всичко това, извини се и излезе — щеше да поговори с Дженифър по-късно, насаме. Отиде при Франи. Тя искаше да се приберат вкъщи.

Фримън ги настигна на стъпалата. Искаше, нуждаеше се от... След дъжд качулка. Той все още оспорваше.

— Всичко стана заради тези три минути.

Харди почувства, че трябва да каже нещо.

— Вината за това беше моя.

Фримън го тупна по рамото.

— Глупости. Не се заблуждавай. Отговорността беше изцяло моя. След като е имало начин да стигне до банката за пет минути, вместо за единайсет, трябваше да го открия. Все едно. Мога да се опитам да възбудя ново дело. Вилърс трябваше да прекрати това, след като отпадна първото обвинение.

След дъжд качулка? Харди не вярваше, че Фримън желае да мине през всичко това още веднъж. Не мислеше, че има и законни основания. Но предпочиташе сега да не говори за тези неща.

— Може би трябваше да притиснеш Лайтнър — каза той вместо това. — Ако наистина са имали интимна връзка, можеше да твърдим, че и той има сериозен мотив да убие Лари.

Фримън поклати глава.

— Има много „ако“. Ако го докажем, ако нямаше алиби... Да не говорим, че успя да ме убеди до голяма степен, че не би направил

подобно нещо. Не, Диз, Лайтнър само щеше да увеличи недоверието към Дженифър. Съдебните заседатели трябваше да го виждат колкото е възможно по-малко.

— Моля ви — обади се най-накрая Франи. — Дизмъс, не се чувствам добре. Извинявай, Дейвид, това не ми понесе. Дженифър не е стреляла по мъжа си и сина си. Току-що съдът извърши чудовищна грешка.

Фримън понечи да отговори, но поредният силен порив на вятъра му попречи. Замисли се, видя лицето на Франи, приближи се до двамата и ги прегърна.

— Хайде, прибирайте се. Починете си. Диз, заведи я вкъщи.

Качиха се в колата и Франи заплака. Харди пусна чистачките, защото започна да ръми. Франи улови ръката му и я стисна в скута си.

— Ти си по-разстроена, отколкото беше тя.

Франи поклати глава.

— Не. Тя просто се държеше така. Опитваше се да скрие какво всъщност изпитва.

— В такъв случай трябва да е свръхчовек. — Харди погледна косо към жена си.

Франи кимна.

— Тя не е убила Мат, Дизмъс. Не е убила и Лари. Вярвам й.

Стисна ръката й. Не знаеше какво да каже.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Преди да разбере, че този ден съдът ще произнесе решението си, Франи бе направила някои планове за уикенда. Тя знаеше, че Харди ще предпочете да разговаря с Фримън, да разсъждава, да се тревожи. Това нямаше да е полезно за него.

Затова, когато взеха децата от баба им и се прибраха вкъщи, макар и още да чувстваше стомаха си свит, тя грабна най-необходимото, натовари Дизмъс на предната седалка и седна зад волана. Беше запазила две стаи в малък хотел на около сто и трийсет километра, където човек можеше единствено да поглъща огромни порции италианска храна, да пие в бара и да танцува под звуците на кънтри музиката, а през деня да ходи на разходка из гората, да гледа реката или да си играе с децата.

Въпреки собствените си чувства, тя остави на Дизмъс около трийсет и пет минути, за да излее собствената си душа и да се отърве от съмненията и безпокойствата си. След това трябваше да се отдаде изцяло на семейството си. Втората фаза на процеса щеше да се настани в живота им съвсем скоро. Франи си бе направила труда да организира всичко и го бе направила заради себе си, заради децата, заради мъжа си.

Останалият свят можеше да почака до понеделник.

Това бе една от причините, поради които Харди обичаше жена си — понякога правеше подобни неща.

Самият той предпочиташе да рови и да рови, докато не изкопае нещо. Франи бе успяла да му покаже, че понякога си струва да направиш крачка назад и да се огледаш. Може би ако леко промениш ъгъла, ще постигнеш повече?

Първоначално смяташе в понеделник сутринта да отиде най-напред при Дженифър, за да поговорят, но — освежен от добрата храна, от красивата природа и чистия въздух, макар и да не беше спал много — реши да отиде при Кен Лайтнър.

Психотерапевтът не беше точно трън в петата, но присъстваше неизменно от самото начало на процеса — във всеки случай не беше изключено да има още неизвестни около връзката му с Дженифър и Харди трябваше да направи всичко възможно да няма повече изненади. И не само това — отново се замисляше дали да не вкара в играта факта, че Дженифър е била пребивана от мъжа си — имаше чувството, че ще се наложи. Съдебните заседатели бяха решили, че Дженифър е убила Лари и Мат, но може би щеше да ги убеди, че тя не е закоравял убиец и не заслужава смъртна присъда. Ако знаеха колко често е я пребивал...

Струваше си да опита. Едва ли имаше други възможности.

Лайтнър го посрещна приветливо, дори с известно облекчение. Може би изпитваше угризения, че разкритата му връзка с Дженифър е спомогнала за осъждането ѝ?

Кабинетът му се намираше в модерна тухлена сграда с големи прозорци, оградена с дървета. На полупразния паркинг имаше непропорционално много скъпи немски автомобили с повдигнати задници. Харди прецени, че наемите тук никак не са малки.

Въпреки че сутринта беше слънчева, есента се долавяше във въздуха. Харди паркира и остана за миг на място, заплепен от миризмата на евкалипти и дим от огън, макар и да не бе в състояние да си представи откъде се е взел. Отдавна беше забранено да се изгаря каквото и да било.

Лайтнър изглежда държеше по-голямата част от задните модули на сградата. Харди натисна звънеца и мина по дълъг коридор, боядисан в меки тонове. Видя пет или шест неща, поставени в рамки. Произведения на изкуството!?

Едрото тяло на психотерапевта се появи в края.

— Господин Харди, здравейте — поздрави го той, когато се приближи.

Харди се ръкува с него и се запозна с Хелга — секретарката на Лайтнър. Приемната беше прекалено голяма, но въпреки това не изглеждаше неуютно. Две канапета, кресло, табуретки в оранжево, жълто, черно и синьо — единствените ярки цветове. Самата Хелга — предпочиташе да я наричат така, вместо госпожа Брун — беше на около четирийсет и не носеше брачна халка. Седеше зад малко черно бюро, върху което нямаше нищо. На малка помощна масичка отстрани

стояха пишещата машина — нямаше компютър — и телефонът. Хелга ги попита дали биха искали кафе и двамата кимнаха утвърдително.

Лайтнър го въведе в кабинета си, който беше по-малък, но и по-топъл от приемната. Беше обзаведен с вкус — дърво с орнаменти, стъкло, кожа. Прозорците гледаха към някаква горичка и слънцето се процеждаше през листата на дърветата. Харди заобиколи кушетката за пациентите и се настани на едното от двете кожени кресла. Лайтнър остави вратата към приемната на Хелга отворена и седна на другото.

— Ще говоря направо по същество — започна Харди. — Заминахте за Коста Рика и прекарахте известно време с Дженифър. — Не се налагаше да казва повече.

Лайтнър се намръщи.

— Пак ли това? Помислих си, че уточних всичко с Фримън.

— Фримън? — Харди си даде сметка, че Дейвид не го е уведомил за такъв разговор, както не го бе уведомил и за смъртта на Нед Холис. Спомни си думите му след последното заседание, когато прочетоха решението на съдебните заседатели. Лайтнър успял да го убеди, че не би навредил на Дженифър или нещо такова. Колко типично за Дейвид Фримън!

Психотерапевтът кимна.

— Е, сега какво, господин Харди? Трябва да дам някакво доказателство, че не съм нарушил всички възможни правила, като съм спал с пациентката си ли?

През последните месеци на Харди му се бе насъбрало много — иначе едва ли би предприел такава отчаяна стъпка:

— Доктор Лайтнър, вашата пациентка и, доколкото разбирам, приятелка, ми каза друго. — Разбира се, че нямаше такова нещо, но беше длъжен да опита да открие някакъв изход...

Лайтнър го изгледа ужасено и тъжно.

— Господин Харди, трудно ми е да повярвам това. Съжалявам. Дори и Дженифър да е казала подобно нещо, налице са психологически причини, които... но вие ще сметнете, че се опитвам да се измъкна. Казвам ви веднъж завинаги — не съм бил в интимни отношения с Дженифър Уит. Дадох показания под клетва. Струва ми се, че Дейвид Фримън ми повярва.

Харди сви рамене. Обзе го неудобство заради това, което прави.

— И докъде стигнахме по този начин, господин Лайтнър? Вие искате да помогнете на Дженифър и, повярвайте ми, аз най-много бих се зарадвал, ако можехте...

Лайтнър стана и прекоси кабинета, отвори вратата, която водеше на верандата и кимна на Харди да го последва. Навлязоха на няколко метра в гората и Лайтнър каза:

— Готов съм да се подложа на тест с детектор на лъжата, ако желаете. Знаете колко се безпокоя за Дженифър, но не мога да кажа, че съм имал интимни отношения с пациентката си и съм я използвал. Съжалявам, но ако е казала такова нещо, Дженифър лъже.

Най-накрая Харди се отказа.

— Съжалявам, докторе. Аз ви излъгах. Не биваше да го правя.

Лайтнър се поуспокои, макар че все още беше ядосан и с право.

— Добре, господин Харди, ето какво се случи. Вече казах на Фримън, че...

Той и Дженифър спали в една и съща стая в хотела в Коста Рика, защото тя се изплашила не на шега. Изведнъж решила, че не е избягала достатъчно далече, почувствала се ужасно сама и уязвима, притеснила се, че ще я открият по регистрацията в хотела. Това, според Лайтнър, беше глупаво обяснение, макар и да било истина. Все пак хората, включително и психотерапевтите, понякога грешаха, така че не беше изключено да е станало това, което твърдеше Лайтнър. Харди вече си даваше сметка, че ако иска да спаси живота на клиентката си, ще се нуждае от доктор Кен Лайтнър. Трябваше да очаква всичко — не можеше да разчита на обжалването на Фримън.

Върнаха се в кабинета. Хелга бе успяла да донесе кафе между телефонните обаждания и те седнаха на креслата, значително поспокойни, макар и не съюзници. Лайтнър не беше във възторг от лъжата на Харди, но така или иначе целта им беше една и съща. Не беше нужно и да са приятели.

— Докторе — заговори Харди, след като взе чашата си, — каква според вас е истината?

— Моля?

— Какво смятате, че е станало в действителност?

— Вярвам й, господин Харди, но, както казах, ако го е направила тя, била е принудена. Това, струва ми се, може да бъде зачетено от съда. — Лайтнър остави кафето си на масичката пред себе си и се

наведе към Харди с ръце на коленете. — Така и не можах да си обясня концепцията на господин Фримън...

— Той се подчини на желанието на клиентката си. Вие бихте постъпили по същия начин. — Харди нямаше желание да слуша упреци тъкмо от Лайтнър — той самият заслужаваше предостатъчно.

— Но фактът, че загуби, е налице. Загуби Дженифър. — Вдигна ръка. — Искам да кажа, че би могъл да призове няколко свидетели, включително и мен, които най-малкото да посеят семенцето. Срегнахте ли се с някои от предишните лекари на Дженифър? — Харди кимна и той продължи. — Добре, в такъв случай знаете, че е била малтретирана. Има и други хора... хора, с които аз съм разговарял... майка й, например. Тя също понася побоища от съпруга си, може би ви е известно. Дори и Хелга е виждала Дженифър да идва тук, залитайки от болка. С една дума, имаме класическа ситуация — Лари Уит е пребивал жена си до смърт.

— Но Дженифър помоли Фримън... нареди му... да не повдига този въпрос.

— Не е трябвало да я слуша. Той беше неин адвокат. Работата му е да я отърве, да не позволи да я осъдят. Господин Харди... Дженифър е жертва.

Харди повиши глас:

— Не разбирате ли, че тогава тя щеше да освободи Фримън? За нея да признае побоищата е равносилно на признаване на вината. — И тъкмо тази нейна позиция бе причина да я признаят за виновна, а може би щеше да я отведе и в газовата камера. При липса на достатъчно смекчаващи вината обстоятелства...

— А какво бихте правили вие? — попита Харди. — Да признае, че е била малтретирана, е равносилно на това да признае, че е убила мъжа си. Че е убила и сина си.

— А защо трябва да признава каквото и да е? — възрази Лайтнър. — Нищо не ви пречи да призовете всичките тези хора като свидетели, нали? Накарайте тях да говорят за всичко това, накарайте ги да кажат в какъв вид се е появявала Дженифър пред очите им. Аз мога да се явя в качеството си на експерт... случвало ми се е и друг път. Подобно отричане се среща сравнително често. Няма да се налага да разкривам конкретни неща, които ми е доверила пациентката ми.

Просто ще дам разяснения за психиката на малтретираните съпруги, а съдебните заседатели ще направят нужните изводи.

— Че е убила Лари, защото я е биел?

— Вече я признах за виновна. Можете да покажете на съдебните заседатели, през какъв ад е преминала. Това най-малкото може да ги накара да ѝ съчувстват, да се опитат да я разберат. — Лайтнър говореше разпалено. — Господин Харди, тази жена е страдала през целия си живот. Може би вие ще успеете да сложите край на това!

Харди поклати глава.

— Не виждам как. Е, и ако не желае да ми помогне самата тя.

Лайтнър го придружи до колата и когато Харди отвори вратата, бръкна в портфейла си и му подаде визитната си картичка.

— Предполагам, че днес ще отида да поговоря с нея. Искам непременно да ми се обадите, ако сметнете, че мога да съм полезен с нещо. По всяко време. Може би ще успея да я убедя да се съгласи. Винаги съм тук.

— Не се ли прибирате у дома?

Лайтнър се засмя пресилено.

— Къщата остана за бившата ми жена и децата. Зад кабинета имам малък апартамент... стая, кухня и така нататък. Справям се. Сред нашата професия процентът на разводите е удивително висок. Често разбираме живота на пациентите си по-добре, отколкото нашия собствен.

— Господин Харди? — Гласът на Филис по интеркома. — Някой си Емет Кели иска да ви види.

Харди се усмихна и бутна папките настрана.

— Изпрати го при мен.

След минута фигурата на Ейб Глицки запълни рамката на вратата.

— Не можах да се съдържа — каза той. Отиде до прозореца и погледна надолу към улицата, после се върна и се изтегна на канапето, опрял глава на подлакътника. — Струва ми се, че ще си взема почивка

днес следобед... За да поспя. Това се случва рядко на инспекторите от отдел „Убийства“. Трябва да опитвам по-често.

— Аха — кимна Харди. — Но междувременно...

Глицки седна.

— Междувременно се направих на задник заради теб още веднъж, макар че още в петък си дадох сметка, че ме караш да правя глупости. Все пак реших да се уверя напълно, така че отидох при въпросното семейство Роумън, под предлог, че имам да попълвам още някакви документи.

— И какво откри?

Глицки се ухили кошмарно и белегът на устните му побеля. В очите му нямаше радост.

— Открих, че и двамата нямат никаква представа какво са правили в понеделника след Коледа миналата година, което за теб е най-лошата новина.

— Защо?

— Защото — Глицки вдигна поучително пръст нагоре, — ако си бяха изфабрикували алиби, непременно щяха да си го спомнят и да ми го пробутат. Така се държат гузните хора. А те само се спогледаха с удивление. — Глицки стана. — Не успяха да си спомнят, Диз. Не се занимавай повече с тях. Няма нищо общо.

Подобна новина вече не можеше да изненада Харди.

— Е, добре. Поне съм елиминирал една възможност. — После си спомни другото. — Ти написа доклад за онзи път, когато ходихме в банката, нали? Когато разбрахме за трите минути.

Глицки отиде до мишената, измъкна забитите в центъра стрелички и се върна до бюрото.

— Разбира се. Отидох там по служба. Помислих си, че Теръл може да го използва. Защо?

Харди сви рамене.

— Ей така. Питам.

Глицки хвърли първата стреличка и улучи стената под мишената.

— Тези са тежки — отбеляза той. — На моите хлапета са много по-леки.

— Двайсет грама. — Харди направи физиономия при вида на дупката в мазилката. — Със стоманени върхове. Хубави са.

Глицки хвърли и последната. Тя закачи ръба на мишената и отново изкърти стената. Инспекторът тръгна към вратата и спря, преди да излезе.

— Не знам — каза той. — Може и да се счупят.
И си тръгна.

Първият почти бе свършил, а му оставаха само още четири работни дни — Вилърс бе дала седмица почивка на всички, преди да започне втората фаза на процеса. Харди беше доволен, че има време, за да се подготви, но вероятната причина го тревожеше — изборите приближаваха и Вилърс може би даваше на Пауъл възможност да се окопити.

Разбира се, не би могъл да го докаже, но това не му пречеше да подозира.

Фримън го нямаше в кантората, което не беше лошо. Писнал му бе с театралниченето си. Беше писнал и сам на себе си, бесен, че се е поддал на настояванията на по-възрастния му колега, на обаянието му. Поне половин дузина пъти бе чувствал, че е прав и че би трябвало да настоява на своето, но донякъде пък му се и искаше Фримън да е прав. Ако беше спечелил, сега нямаше да се налага да измъква Дженифър от газовата камера, да поеме тази огромна отговорност. Дотолкова му се бе искало да се отърве от нея, че бе убедил сам себе си, че стратегията на Дейвид е правилна.

Укоряваше се заради собствените си пропуски. Няколко пъти бе минавал с колата от „Олимпия Уей“ до банката и се бе опитвал да открие пряк път.

Прекия път. Вярваше — никога не се бе съмнявал в това, — че Дженифър е бягала по маршрута, по който тя твърдеше, че е бягала. По асфалтираните улици. Беше проверил картата. Убедил бе сам себе си, че всичко е както трябва. Дори и Дженифър да бе минала по малко по-къс път, стига да се бе движила само по улиците, не би могла да стигне до банката и да убие Лари за това малко време.

Сега вече знаеше, че не е обърнал внимание на двора на болницата. Разбира се, че я беше виждал. Знаеше, че я има. Но не си бе направил труда да излезе от колата и да мине разстоянието пеша. На картата болницата бе нарисувана като квадрат, в който не се виждаха

алеи, само правоъгълните постройки... приличаше на крепост, не на парк, през който би могъл да мине всеки. Имаше стена, а защо бе решил, че в нея няма портали? Защо не бе отишъл да погледне?

Защото беше прекалено умен, за да е полезен на себе си, на Фримън и на Дженифър. Всичките му внимателни изчисления и разсъждения около времето и разстоянието не струваха пет пари. Беше подвел Фримън и го бе натикал в лапите на Пауъл. Може би не трябваше да се упреква чак толкова, но така или иначе, болката и терзанията си оставаха.

Харди винаги бе смятал себе си, поне на теория, за привърженик на смъртното наказание. Но не смяташе, че то играе възпираща роля. Според него, екзекуцията премахваше възможността осъденият да убие още някоя невинна жертва — ако някога бъде амнистиран или дори в затвора, зад решетките.

Обичаше да дава примера с комара — ако те ухапе комар и го убиеш, поне ще си сигурен, че точно този комар няма да те хапе повече. Не беше нужно останалите комари да научават за това и да се въздържат — ако те ухапе още някой, убиваш и него. По този начин намаляваш и броя на комарите. Само че той *познаваше* Дженифър. Тя не беше комар. Можеше да си обясни защо е направила това, ако го беше направила тя, разбира се. И не смяташе, че трябва да бъде екзекутирана заради него.

Тук, разбира се, аргументите му не бяха особено добри — всеки убиец има познати. Някои от тях си дават сметка какво гадно детство е имал той или каква несправедливост е преживял, така че могат да си обяснят защо е извършил убийството. Само че и жертвите са хора, и те имат близки, които ги обичат. Тогава?

Ами самите жертви? Те не са искали да се превърнат в такива, нали? Най-често не... А тези като Дженифър? Двама съпрузи, които са я пребивали до смърт, които са превръщали живота ѝ в ад...

На следващата сутрин, докато събираше нещата си и се готвеше да отиде в затвора, за да се види с Дженифър, телефонът иззвъня.

— Господин Харди? Обажда се Дона Белоуз от „Голдбърг, Мюлен и Роук“.

Още преди да чуе името, Харди позна гласа. Госпожа Белоуз, адвокатката, препоръчала на Дженифър фирмата на Дейвид Фримън, беше още една възможност, която не бе проследил докрай. Поздрави я донякъде троснато.

— През почивните дни научих за решението на съда и си спомних, че забравих да ви се обадя. Съжалявам. Предполагам, че вече е късно, нали?

— Никога не е късно, ако имате да ми съобщите нещо важно — отвърна Харди. — Сигурен съм, че в момента Дейвид Фримън обмисля аргументите за обжалването.

— Не мисля, че мога да ви съобщя кой знае какво.

Харди изчака малко и най-накрая каза:

— Каквото и да ми съобщите, ще влезе в работа. Открих, че „Крейн и Крейн“ са се занимавали с делата на медицинския център „Йерба Буена“, макар че не ми е ясно какво отношение има това към Лари Уит...

Дона Белоуз въздъхна.

— Аз си спомних къде съм чула името. — Харди чакаше. — Последните няколко месеца имах страшно много работа. Две секретарки напуснаха и в документацията ми цари пълен хаос. Преди две седмици реших да въведа ред. Намерих нещо, което би трябвало да е в папката на Лари Уит, но не беше. Във всеки случай, не мисля, че е нещо важно, но все пак...

— Какво е то?

— Циркулярна оферта. Лари ми я е изпратил, за да му отговоря на няколко въпроса във връзка с нея, но съм била в отпуск. Малко преди Коледа.

— Може би затова се е обаждал на Крейн? За да му отговори той?

— Обаждал се е на тях? Направо?

— Веднъж. От дома си.

— Добре. Така или иначе, когато видях офертата, той вече беше мъртъв. Имах много работа и просто я изоставих. Въпросите на Лари вече нямаха нужда от отговор... Все едно, струва ми се, че вече отговорих на вашия въпрос.

Харди се поколеба за момент и после реши да си признае, че всъщност не знае какво е циркулярна оферта. За да научиш нещо, трябва да попиташ.

— Ами... името подсказва. Това е тиражирана брошура, в която се предлагат акции. Конкретно в тази се предлагаха акции от центъра „Йерба Буена“, който трябваше да се реорганизира и да мине на самофинансиране. Лари е имал някои въпроси около тези акции и затова се е обърнал към мен. След като не ме е намерил, е отишъл направо при първоизточника.

— Под телефонния номер на „Крейн и Крейн“ беше написал „НЕ“, дебело подчертано.

— Вероятно е решил, че не бива да купува акции. Все едно, не ставаше дума за кой знае какви суми.

Толкова по въпроса.

Харди, който вече бе решил, че непременно трябва да довежда всичко докрай, помоли Дона Белоуз да му изпрати копие от офертата. За да я прегледа. Тя обеща да го направи следобед.

Пушеше цигара, облечена с червените затворнически дрехи. Косата ѝ беше разрошена. В затвора на Сан Франциско пушенето беше забранено и това, разбира се, бе породило процъфтяващ контрабанден бизнес. Надзирателката стоеше облежната на вратата и пронизваше с поглед облаците тютюнев дим.

— И сега какво? — попита Дженифър.

— Мисля, че трябва да поговорим за изтезанията, на които те е подлагал Лари.

Тя присви очи, сякаш премисляше.

— Заради които съм го убила, така ли?

Харди кимна.

— Това е най-добрият ни шанс. От самото начало беше така. — Той направи крачка към нея. Тя го гледаше, без да каже дума. — Как я караш напоследък? — добави той тихо.

Дженифър се засмя. Смехът ѝ прозвуча като лай на куче и я накара да се разкашля. Малката стаичка се бе изпълнила с дим.

— Добре я карам — отвърна. — Фантастично. Страшно ми харесва да съм тук. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. Не им обърна внимание, дори когато потекоха по бузите ѝ.

Харди отново опита да се приближи, но тя вдигна ръка.

— Стой настрана. — Обърна се и тялото ѝ се разтресе от ридания. Направи опит да се овладее. Цигарата падна на пода. — Не съм на себе си... — Това, най-накрая, не беше сцена. Тя говореше на самата себе си: — Не мога да повярвам, че стигнах дотук.

Харди не знаеше какво да каже. И какво да направи. Самият той също имаше чувството, че това, което става, е нереално, че е невъзможно да са стигнали дотук. Но бяха.

Една надзирателка се наведе към стъклото от другата страна и надникна в стаята с безизразно лице — като че ли двамата души там бяха част от мебелировката. Не обърна внимание на цигарения дим.

Би било безсмислено да настоява. Харди дръпна единия стол, обърна го с облегалката напред и го възседна. Опря ръце и зачака. Най-накрая Дженифър също седна и опря лакът на масата.

— Не знам защо трябваше да го прави.

— Кой?

— Лари. — Поклати глава. — Винаги съм се опитвала да бъда добра съпруга, добра майка. Само че аз знаех каква съм. Предполагам, че и той е знаел, дори по-добре от мен самата, защото се опитваше да ме предпази... от собствените ми грешки. И той не беше гаден като Нед. Дори и когато се ядосаше, не изпитваше злоба... правеше го, сякаш това е негов дълг.

— Да те държи в подчинение?

— Не ставаше всеки ден. През повечето време всичко беше нормално... спокойно. Изведнъж ме прихващаше нещо... чувствах, че ако не направя нещо за себе си, ще полудея... Мисля, че един-два пъти наистина полудях. Хвърлях предмети, чупех... Разбираш ли какво ти говоря? Давам си сметка, че звучи странно, но...

— Но не беше в състояние да го оставиш.

Дженифър удари с юмрук по масата.

— Не исках да го оставя! Обичах Лари и... Боже... и Мат! Не беше както с Нед. Изобщо. Искрено се надявах, че ще изгладим нещата... някой ден.

Това бе най-откровеното и най-тъжно нещо, което досега бе чул от нея. Но трябваше да продължи в този дух, иначе нямаше да има полза.

— Дженифър, съжалявам, че се налага да искам това от теб, но няма друг начин. Разкажи ми за Кен Лайтнър.

Тя кимна замислено, сякаш го бе очаквала.

— Говорих с него. Разбрах, че си го излъгал... Уж съм била казала, че съм спала с него. Няма да се преструвам, че не изпитвам силни чувства към Кен. Изпитвам. — Тя се вгледа право пред себе си. — Но нямаше да напусна Лари и Мат заради него. Говорили сме за това. Той ме разбра. Не че не исках... особено в началото. Но това бе резултат на пристъпите ми... Кен ми помогна да го осъзная. Желанието да правя нещо, които *знам*, че не бива да правя, за да бъда наказана. Кен настояваше да разкъсам този омагьосан кръг, да престана да правя това, което не бива да правя. За да няма нужда от наказание...

— А неговите чувства? Смяташ ли, че гледа на теб не като на пациентка?

Дженифър сви рамене.

— Харесва ме. Казвал ми го е, така че да не си помисля, че иска да ме отблъсне. — Отпусна ръце в скута си, наведе глава. Гласът ѝ едва се чуваше. — Мъжете ме намират за привлекателна, но след като веднъж ме опознаят... май не ме харесват чак толкова.

— Той е с теб през цялото време — обади се Харди. — Това не е без значение.

— Да... така е.

Харди пое дъх — сега беше моментът.

— След като говорим за тези неща... за Кен, да оставим настрана интимните ви отношения. Ако в съда кажеш това, което каза преди малко, може би ще имаме известен шанс.

Дженифър го гледаше. Той продължи тихо:

— Можем да вземем друг психотерапевт... дори и Кен, ако държиш... за да даде показания за непрекъснатия стрес, в който си живяла. — Тя поклати глава. — Какво ще кажеш?

— Не — отвърна накрая Дженифър. — Кен вече ме попита. Не искам.

Харди замълча. Чакаше.

— Това също значи да призная, че съм ги убила. Една сутрин просто съм превъртяла и толкова. — Дженифър изпъна рамене, вдигна глава, в очите ѝ отново се появи живот. — Ако кажа това, вече наистина няма да има никаква надежда.

Нямаше ли чувството, че е преживявал вече съвсем същото? Десетки пъти? Нима Дженифър не разбираше, че ако не каже нещо ново, ще я осъдят на смърт?

— Никога, каквото и да се случи, няма да кажа, че съм убила Лари, защото не е истина.

Харди срещна погледа ѝ — дързък, студен. Той забеляза, че не спомена Мат. Каза: „че съм *ги* убила“. Беше в състояние да произнесе името на Лари, но не и на сина си. Би могла да позволи на някого — Лари, Нед — да я контролира до някаква степен, но не повече. Забеляза и че се е променила през изминалата година — може би беше решила, че след Лари едва ли ще е в състояние отново да заживее с някой мъж. Беше станала по-уверена, като че ли покорството, поради което бе търпяла побоищата, вече го нямаше, макар и да продължаваше да чувства, че не е била достатъчно добра съпруга и майка.

Това осъзнаване не можеше да не радва Харди, но от друга страна моментът за него бе най-неподходящият възможен.

Какво щеше да пледира пред съдебните заседатели? Какво би могло да спаси живота ѝ?

Тъй като беше в сградата, реши да се отбие при Дийн Пауъл на третия етаж, за да види дали е зад бюрото си, докато трае предизборната кампания.

Беше. Четеше някакъв полицейски доклад. При влизането на Харди се стресна, но само след част от секундата отново се превърна в сърдечен кандидат главен прокурор.

— Харди! Влизай, седни. — Надигна се, протегна ръка. Можеше да си позволи да бъде любезен. В края на краищата беше победил. — Как е Фримън? Не го преживява тежко, надявам се. Трябва да му се обадя, за да го поздравя за добрата борба.

Харди затвори вратата и влезе. Облегна се на нея. Не се възползва от предложението му стол пред бюрото.

— Дийн, искам да поговорим откровено за минутка. Неофициално. Имаш ли нещо против?

Усмивката остана, но лицето му леко се изкриви. Пауъл седна.

— Разбира се.

За Харди не беше лесно да отгатне какво мисли Пауъл. Не би могъл да обвини себе си за това. Дийн беше необикновено изпитание за него — от една страна толкова силно се нуждаеше от гласове, че беше мъчително да го гледа човек. От друга, беше негов опонент. Вероятно никак не е лесно, помисли си Харди, да ти се иска противникът да гласува за теб, да държиш да те харесва.

— Предполагам, че е във връзка с Дженифър Уит?

Харди кимна.

— Неофициално. Не искам да приемаш този разговор за някаква предварителна консултация. Не бих желал това, което ще ти кажа, да излезе от този кабинет.

— Имаш думата ми.

Би предпочел да чуе „разбира се“ или „добре“. „Имаш думата ми“ му се стори заредено с двуличие и неискреност. Но беше дошъл и трябваше да продължи.

— Исках да поговорим за смъртното наказание.

— Слушам те — подкани го Пауъл любезно.

— Не мисля, че е справедливо. — Харди се зачуди дали тази дума не звучи твърде странно в ушите на прокурора. В неговото царство тя едва ли представляваше ценност.

Пауъл чакаше.

— И двамата знаем, че има хора с досиета дълги по една миля, в сравнение с които Дженифър прилича на ангел небесен. Рецидивисти с по пет присъди получават десетина години затвор за кошмарни престъпления и излежават пет-шест.

— Така е — отвърна Пауъл. — Това е една от причините да се кандидатирам за поста главен прокурор. Това трябва да се прекрати.

Нуждаем се от повече затвори. От по-сурови присъди.

Харди нямаше нужда от предизборни речи.

— Дийн, имах предвид, че да се осъди Дженифър Уит на смърт е прекалено.

Пауъл го изгледа.

— Жена, която е убила не един, а двама съпрузи? — Той вдигна ръка, за да накара накара Харди да мълчи. — Да не се формализираме, Дизмъс. Фримън спечели в съда, но тъй като разговорът ни е неофициален, можем да си кажем истината. Да не се заблуждаваме. Тази жена е премислила внимателно и е извършила две убийства, за да получи пари, а при втория случай дори е отнела живота и на сина си. Ако това не заслужава смъртно наказание, значи нищо друго не заслужава.

— А говорил ли си изобщо с нея? Насаме?

— Защо трябва да го правя?

— Може би, за да разбереш, че тя е човешко същество.

Пауъл се отпусна назад.

— Нека ти задам един въпрос. Опитвал ли си се да си представиш престъплението? В състояние ли си да ми кажеш що за жена е тази, която може да извади пистолет и най-хладнокръвно да застреля мъжа си, а после да се обърне и... — Пауъл избухна, изпълнен с възмущение. — И после да пръсне черепа на собственото си дете! Можеш ли да си го представиш!?

— Не го е направила. Не е станало точно така.

Пауъл удари с юмрук по бюрото и се надигна.

— Дрънкаш пълни глупости! Точно така е станало. Според съдебните заседатели също. Аз го *доказах*! Извън всякакво съмнение! — Овладея се, седна и продължи по-тихо: — Ако си в състояние да наречеш тази жена човешко същество, нямам нищо против, това е твой проблем. Но не очаквай, че ще ме разчувстваш. Или че ще проявя милост!

На вратата се почука.

Харди се отдръпна и отвори. Появи се Арт Драйсдейл, старият му наставник, административният шеф на прокуратурата.

— Всичко наред ли е при вас? Как си, Дизмъс?

— Всичко е наред, Арт — отвърна Пауъл монотонно. — Малък спор между професионалисти, това е всичко.

Драйсдейл изгледа единия, после другия и отново затвори вратата.

— Значи наистина мислиш, че го е направила тя? А известно ли ти е, че мъжът ѝ, Лари, я е пребивал от бой?

— Е, и? За такова нещо не е ставало дума досега. Фримън си мълча.

— Не трябваше. Направи го по настояване на Дженифър, но тя не беше права да иска това от него. От нас. Мислеше, че така ще настрои съдебните заседатели срещу себе си. Че ще си помислят, че търси начин да се отърве. — Харди седна и разказа резюмето. — Бих искал да помислиш, дали не е било самоотбрана.

— Повдигни въпроса в съда и ще преценя. Аз не съм чудовище, Харди.

— Не мога да го повдигна. Току-що ти обясних защо.

— Не можеш? — Пауъл вдигна глава, вгледа се в тавана, прокара пръсти през косата си. Мъчеше се да проумее. Най-накрая възкликна: — Ще ме разплачеш.

— Не смятам да...

— Слушай, не се опитвай да ми пробутваш човешки същества и не знам какво още! Никак не беше лесно да се решим да искаме смъртно наказание, но вече е решено и играя по правилата от самото начало. Пет пари не давам какво си намислил. Знам само, че се опитваш да ме уговориш да заобиколим закона, да го нарушим и според мен това е неетично, меко казано. Смятам разговора за приключен. — Пауъл стана, отиде до вратата и я отвори. — Ще се видим в съда. Не преди това.

Първото усещане на Харди беше, че има нужда от нещо за пиене. Стомахът му се бе свил на възел, дишаше учестено и неравномерно. Отправи се към бара на Лу, влезе, но изведнъж се отказа. Все още беше рано следобед и едно питие сега би сложило край на работата му за деня. Имаше нужда от всяка минута, с която разполагаше.

Седна на бюрото и се зае да обмисли възможностите.

Предложението на Лайтнър да призове свидетели на тормоза над Дженифър не беше лошо и би могло да предизвика известно съчувствие. Но се опасяваше, че в момента, в който тя схване накъде духа вятъра — а това нямаше да закъснее — или ще изпадне в криза в залата, или ще стане и ще заяви, че не е била малтретирана.

Какво щеше да прави следващия понеделник при това положение? Ако можеше да се съди по реакцията на Пауъл, Дженифър не бе спечелила на своя страна много симпатии. Дори не бе дала показания — още едно съмнително решение на Фримън. През цялото време не бе помръднала от мястото си, хладна и с безизразно лице, облечена не както се обличат обикновените хора.

Пристигна пликът, изпратен му от Дона Белоуз. Харди го отвори, доволен, че има повод да се отърве за малко от мрачните си мисли. Вътре намери писмо от Лари Уит до Дона Белоуз, писмо, придружаващо офертата за продажба на акции и самата оферта.

Скъпа Дона,

Бих желал да прегледаш приложената оферта. Както ще видиш, бордът на директорите на медицинския център „Йерба Буена“ предлага на всички свои лекари възможността да купят акции от новата, самофинансираща се организация. Цената на всяка акция е пет цента, а и тонът на придружаващото писмо никак не е окуражаващ — по всичко личи, че подобна „инвестиция“ е смешна.

Защо тогава са си направили труда да разпратят офертата?

Притеснява ме фактът, че бордът на директорите дава срок от три седмици и я изпраща ден преди Коледа, когато хората са заети с други неща или са заминали извън града.

Давам си сметка, че при максималното количество акции, които има право да купи всеки, 368, рискът е незначителен — само 18,40 долара, но...

Харди престана да чете.

Лари Уит, човекът, който държи на всяка цена да контролира положението, иска от адвокат, на когото плаща двеста долара на час, да се занимава с финансов риск, равняващ се на 18,40!?

Стори му се, че е прочел погрешно, че не е видял добре десетичната точка. Погледа листа пак. Не беше сгрешил. 18,40.

Харди поклати глава, изправи се и се замисли. Какъв идиот трябва да е бил този Лари Уит... Реши да приключи за деня и слезе в заседателната зала, за да гледа мача. Може би този път неговият отбор щеше да победи?

Франи седеше, вдигнала крака на канапето, със затворена книга в ръка. Гледаше Харди и полагаше усилия да не задреме.

— Слушай, това е интересно.

Тя поклати глава.

— Винаги, когато го кажеш, се оказва, че не е.

Харди остави вестника.

— Някога не беше толкова скучна.

Франи повдигна вежди.

— Слушай, нека се разберем. Седнал си във всекидневната в една спокойна октомврийска вечер, без дори да опиташ чудесната вечеря, която съм направила, без да изпиеш и глътка вино с нея, а през последните десет минути се опитваш и да ми четеш на глас някаква оферта за акции, която не струва пет пари, а след това заявяваш, че аз съм скучната?

Той кимна.

— Да. Не е възможно да съм аз.

Франи спусна краката си на пода и потупа мястото до себе си.

— Добре де. Ела тук.

Харди прекоси стаята и седна до нея.

— Какво ще правя, Фран? Тя продължава да упорства и да не ми дава да използвам единственото, което може да я спаси.

— Не мисля, че си прав. Не само това може да я спаси. Не са само побоищата. Животът на Дженифър със съпруга ѝ е бил кошмарен, но тя не го е убила. Сигурна съм. Никога досега не ме е лъгала, дори не и за Нед. Тя *не отрече* за него. Просто не ми каза, че го е убила. А

за Лари Уит отрече категорично. Няма никаква причина да ме лъже. Избегна го и за Нед.

Харди можеше да назове поне една причина Дженифър да излъже Франи. Тя беше негова жена, той беше адвокат на Дженифър. Би било по-добре да мисли, че не е убила Лари и Мат.

— Това не е само инстинкт — продължи Франи. — Или пък женска интуиция, макар че на твоето място не бих я пренебрегнал. Това, което ти, Дизмъс Харди, човекът, а не адвокатът, трябва да направиш, ако наистина искаш да я спасиш, е да престанеш да се съмняваш в нея, да престанеш дори да мислиш, че може да е виновна.

— Франи, съдът я призна за виновна. Този въпрос е решен.

Беше му приятно да чувства върховете на пръстите ѝ в косата си.

— Аз смятам, че не е.

— Аз пък не съм в състояние да го докажа. Убила е Нед...

— Онова е различно.

— Не чак толкова. Нед е мъртъв. Лари е мъртъв...

Франи стана и отиде до камината, където подреди малкото стадо месингови слонове, които обичаха да пасат там.

— Дизмъс, продължаваш да мислиш като адвокат. Търсиш аргументи.

— Това е професията ми, Фран.

Тя се обърна към него.

— Не те обвинявам. Просто ти казах, че тя не е убила никого. Това е реалността, а не закона. Каквото и да са решили съдебните заседатели.

— Това е твоята реалност, Фран.

— По дяволите, изслушай ме! Ако искаш да се караме за думи, продължавай. Само че забравяш нещо много съществено.

— Така ли? И какво е то?

— Чудесно. Побесней и се разкреци. Тъкмо от това имаш нужда. Харди наистина щеше да побеснее. Стана и стисна юмруци, затвори очи, пое дъх.

— Добре, извинявай. Каж ми какво забравям.

— Щом като Дженифър не е убила Лари и Мат, значи го е направил някой друг. При това, защото е имал причина.

Харди поклати глава.

— Проверих всички възможности. С Теръл, с Глицки, с Фримън...

— Значи си пропуснал нещо.

— Възможността Дженифър да е виновна. Какво ще кажеш?

Франи не реагира.

— Не е. Сигурна съм и знам, че и ти си сигурен. Пауъл не е прав.

— Кой знае.

Франи тръгна към кухнята.

— Ще ми се да изпия чаша вино. Няколко чаши вино. Ако искаш, прави ми компания, все ми е едно.

— Наемен убиец?

Бяха се поуспокоили. Беше десет и половина, а бутилката шардоне бе почти празна. Харди беше изредил всички възможни хора с мотив да убият Лари Уит и най-накрая двамата стигнаха до извода, че някой от тях стои в дъното на всичко, че дори и да има алиби, този някой е наел убиец.

Харди поклати глава.

— Не мислиш ли, че един професионалист би използвал собствено оръжие? Чувала ли си наемен убиец да стреля с оръжието на жертвата?

Франи отпи глътка вино.

— Не знам. Не съм специалистка по тези въпроси.

— А как е влязъл? Как е излязъл?

— По нормалния начин. Има ли врата към задния двор? Прозорец? Все едно. Важното е, че има някой друг. Освен Дженифър.

— Франи, проблемът е, че ако се съглася с теб, трябва да се върна в самото начало, да започна от полицейското разследване.

— Може би Ейб...

Харди поклати глава.

— Ейб е добър човек, но повече няма да се занимава с това. Нито пък някой друг. Всичко е единствено в мои ръце.

— А ти не разполагаш с аргументи, които биха спасили живота на Дженифър, нали?

— Не, тя не желае да...

Франи сложи пръст на устните си, за да млъкне и му напомни, че вече е чула всичко това.

— Остава само едно — завърши тя.

— Целият съм в слух.

— Трябва да откриеш истинския убиец.

Харди усети, че Уолтър Теръл вече не му е приятел. Обади му се по телефона в службата малко преди девет, за да поговори с него. Каза му името си и че иска да му зададе един-два въпроса, а Теръл отговори:

— Върви да задаваш тъпите си въпроси на някой, който го е еня. — И затвори.

Харди дълго задържа слушалката. Добре, помисли си той, разбрах намека. Теръл беше първата индикация, но докато прелистваше протоколите от разпитите и полицейските доклади на бюрото си, си даде сметка, че вече никой не би му обърнал внимание, да не говорим да проведе с него обстоен разговор.

Том и Фил Дистефано... пълен абсурд. Нанси... примряла от страх и с основание. Семейство Роумън... би могъл да се заеме със Сесил, но дори и да разполагаше с по-сериозни улики — а не разполагаше, — нямаше как да го накара да проговори. За Сам — хомосексуалистът от клиниката — не си струваше дори да се замисля.

Харди слезе долу, погледа мача по телевизията, изпи чаша кафе, поговори с Филис. Дейвид Фримън тази сутрин беше в кабинета си, но при него бе влязъл клиент и секретарката не искаше да го безпокои. Не че Харди имаше нужда от него. Май пак някакво дело за убийство. Беше работил у дома, защото Филис вече преписваше първите страници на обжалването.

Вечно въртящите се колела на правосъдието го притиснаха и той се качи в кабинета си. Стреличките зачаткаха по мишената. Часовникът тиктакаше.

* * *

Оставаше само Али Сингх — администраторът от „Йерба Буена“. Харди реши да го покани на обяд в някой ресторант, за да поговорят на спокойствие, да се опита да открие още подробности за

работата на Лари Уит. Може би е отнел пациентите на някой друг лекар? Просто му се струваше невероятно човек като Лари да е бил харесван от колегите си. Беше труден за понасяне, а на всяко работно място и без друго възникваха търкания. Струваше си да опита. Не че имаше друг избор.

Оказа се, че Сингх вече не работи там.

— Можете ли да ми дадете новия му номер?

Деловият глас отвърна, че не било позволено да дава такава информация. Харди го очакваше.

— Много е важно.

Гласът каза, че съжалявал, но не можел да направи нищо. Съдба.

— Добре тогава, ще ви оставя името и телефонния си номер. Моля ви да му се обадите и да го помолите той да се свърже с мен.

— Предполагам, че ще мога да го направя — отговори гласът. — Ще попитам.

Помощникът на главния прокурор и кандидат за поста му Дийн Пауъл и самият главен прокурор Крис Лок отидоха да обядват заедно в ресторанта на последния етаж на „Банк ъв Америка“, петдесет и два етажа над града. Пауъл бе помолил за това.

Поръчаха си специалитета на заведението. Пауъл реши, че трябва да има и бутилка вино, но Лок не искаше и да чуе, докато не я донесоха — след това се остави да го убедят, че една чашка няма да му се отрази зле. Не се чукнаха.

До изборите оставаха само две седмици и Пауъл водеше пред другите кандидати с четири процента, според последните социологически проучвания. След като поговориха малко за тях, Пауъл разказа за посещенията на Харди — това, за което бе обещал да не споменава пред никого.

Когато свърши, Лок попита:

— От колко време е при Фримън, че да опитва с тези номера? Разбира се, той е способен да го измисли и сам.

Пауъл кимна.

— Ходът е прозрачен — продължи Пауъл. — Твърди, че клиентката му не искала въпроса да се повдига в съда, но това било самата истина, а аз съм кретен, ако не му повярвам.

— Все пак, Дийн, тези приказки витаят във въздуха от самото начало.

— Разбира се. Няма съмнение, че тази жена е отнесла някой и друг пердах. Само че черно на бяло го няма никъде.

— Има го, Дийн. Регистрирано е най-малкото веднъж.

— Но не и с втория съпруг. Не с Лари.

Донякъде раздразнен или може би само изгубил търпение, Лок го прекъсна:

— Знам кой е Лари Уит. А какво смята да прави Харди?

— Тъкмо за това става дума... Дженифър му била забранила да говори за побоищата в съда.

— Обясни ли защо?

Пауъл сви рамене.

— Било все едно да признае, че е убила мъжа си, а тя не го била направила.

— Постила си за обжалването. — Лок изпи виното си и Пауъл му наля още половин чаша. Областният прокурор не възрази.

— И аз мисля така. Тя не е глупава и знае какво прави.

— Струва ми се, че не е убила мъжа си за това, че я е биел.

— Така е. Направила го е заради парите. Два пъти. — Пауъл се загледа през прозореца към блещукащия град и отпи вино. — Просто исках да го знаеш. Да те предупредя, че можеш да очакваш посещение от господин Харди, за да те помоли да проявиш състраданието, с което основателно се славиш.

Лок, който не понасяше Харди от край време, се усмихна и попи устните си със салфетката.

— Ако е неофициално и не е включено в протокола, значи не съществува, Дийн. Това е моят принцип. Винаги е бил.

Пауъл беше удовлетворен.

— Да, знам.

Лок вдигна чашата си и Пауъл му наля последните капки вино.

Най-накрая Харди бе открил две неща, за които все още не се бе замислял и те му дадоха известна надежда.

Не че съдържанието на пакета, доставен от „Федерал Експрес“ малко преди убийството и неговия подател бяха от голямо значение.

Но все пак... Дори и това „все пак“ му се струваше невероятно оптимистично.

Другото, което му хрумна, бяха колегите на Фил Дистефано. Глицки му бе разказал за посещенията си в работилницата и Харди се замисли дали някой от хората там не си докарва допълнителни доходи като платен убиец. Това, разбира се, беше прекалено... Фактът, че онези хора са обикновени работници, не означаваше, че са убийци. Освен това водопроводчиците не бяха сред финансово притеснените обществени кръгове. Но с какво друго можеше да се заеме? Според Франи — а той вече също бе убеден в правотата на думите й, — беше пропуснал нещо.

Телефонът извънтя и го стресна. Тъкмо разсъждаваше как да подходи към колегите на Фил: „Здрасти, струва ми се, че някой от вас убива хора в извънработно време. Чували ли сте нещо такова?“ Боже.

— Ало?

— Господин Харди ли е? — приятният глас на Али Сингх. Не чеше да помогне кой знае колко.

— Малко късно е, но ако все още не сте обядвали, бих искал да се видим в някой ресторант. Ще хапнем и ще поговорим.

„Еднорогът“ доста се различаваше от ресторанта на петдесет и втория етаж на „Банк във Америка“. Това беше едно от тези заведения в Сан Франциско, които сякаш винаги са празни, но някак си съумяват да съществуват по двайсет-трийсет години и повече. Един плакат до входа обявяваше, че в сряда ще се състои поетична вечер, че през другите дни има музика, „микрофонът е ваш“ и така нататък. Прозорците бяха големи, но завесите бяха спуснати, така че вътре цареше приятен полумрак. Носеше се лек аромат на къри и свиреше цитра. На бара играеха шах брадат мъж по фланелка и дългокоса млада жена с черни дрехи.

Сингх махна с ръка от масата в дъното. Харди видя фигурата, макар и очите му все още да не бяха свикнали с мрака и се запъти нататък. Блъсна се в една маса и едва не настъпи някаква котка, която изсъска и скочи върху перваза на прозореца.

Харди стигна до масата и Сингх стисна вяло ръката му. Администраторът изглеждаше някак си смален и измъчен, макар и да

се усмихваше. Когато Харди му благодари, че се е съгласил да се срещнат, Сингх отвърна:

— О, не, удоволствието е изцяло мое. Радвам се, че дойдохте. Тук няма много... — Замълча и посочи с ръка празното заведение.

— Този ресторант ваш ли е? — попита Харди. — Собствен?

Сингх се засмя.

— О, не, не. Тук е евтино. Понякога стоя по цял ден. По-добре е, отколкото да си у дома. Човек трябва да ходи някъде... както ходи на работа.

Мъжът, който играеше шах на бара, си сложи престилка и се приближи до масата им с менюто. Сингх попита Харди дали може да си поръча зеленчуково къри за 4,95 — най-скъпото ястие в менюто. Харди го увери, че всичко е наред и че след като го е поканил, ще плати сметката.

Келнерът си тръгна и Харди попита Сингх защо е загубил работата си. Той се усмихна тъжно.

— Виждате ли, новият климат... — Той отново замлъкна по средата на изречението. — Не, не е това. Мисля, че е заради алчността.

— Алчност?

— Не е почтено, не е както трябва. Може би това е само бизнес, но аз... работих в „Йерба Буена“ седем години и мислех, че...

— Какво се случи?

— Реорганизацията. Парите. — Сингх отпи глътка вода от чашата си. Без лед. — Не знаех, че ще стане така. Аз съм си виновен. Трябваше да го предвидя. За да печели една организация, трябва да се освободи от излишните тлъстини. Е, не смятах, че съм излишна тлъстина... бях полезен. Вършех някаква работа там. Сега вече разбирам.

Харди бе прочел циркулярната оферта няколко пъти и познаваше фактите — медицинският център „Йерба Буена“ трябваше да се превърне в печелившо, самофинансиращо се здравно заведение и трябваше да привлече капитал, за да може да е конкурентноспособно в привличането на пациенти. Но от друга страна, капиталът би дошъл, само ако се очакват печалби.

— Значи ви уволниха.

Сингх сви рамене.

— Сигурно са намерили някой, който да върши работата ми срещу по-малко пари. Може би не толкова добре, но... Пък и аз бях администратор, не лекар, така че... — Заключениеето беше очевидно. — Все едно. С какво мога да ви помогна? Не дойдохте тук, за да разговаряме за мен, нали?

Харди се отпусна назад.

— Нямам нищо против да чуя какво е станало с вас, господин Сингх. Искан да се срещнем във връзка с Лари Уит. Може би сте разбрали, че жена му беше призната за виновна от съда?

— Не, не съм. Не следя новините, откакто... жена му, казвате?

— Тя е моя клиентка. Има реална опасност да я осъдят на смърт и аз се опитвам да я спася.

— Аз съм против смъртното наказание. За мен то също е убийство, само че го извършва държавата.

— В такъв случай може би ще искате да ми помогнете.

— Стига да мога. Но, както вече казах, доктор Уит беше уважаван лекар.

Сервираха обяда. Сингх започна да се храни лакомо веднага, щом оставиха чинията пред него.

— Споменахте, че с доктор Уит сте имали някои разногласия около разходите.

— Вижте, бордът на директорите решаваше всичко, аз само изпълнявах решенията. Докторът го знаеше и не е имало конфликти на лична основа. Струва ми се, че искаше да упражнява по-голям контрол, да се чува гласът му. — Сингх престана да се храни за миг и се усмихна. — Понятие нямам какво би направил сега.

— Кога сега?

— Когато няма Али Сингх, с когото да спори. След продажбата.

— След като „Йерба Буена“ започна да се самофинансира?

— Не. — Сингх поклати глава. — Започна да се самофинансира миналата пролет. Имах предвид продажбата на акциите. Изкупуването им. Самият той не купи никакви акции... почти никой не купи. Но доктор Уит щеше да оспорва. Нямах да остави нещата така.

Харди престана да се преструва, че се храни.

— Боя се, че не ви разбирам. Нали говорехме за това, че „Йерба Буена“ е започнала да се самофинансира?

— Да, така и стана. — Харди чакаше. — После... това е друго нещо... по-късно, това лято, центърът беше купен.

— Кой го купи?

Сингх приключи с кърито и бутна чинията си настрана.

— Хората, които ме уволниха. Застрахователната компания „Пакрим“. Платиха четирийсет милиона в брой.

Харди също бутна чинията си.

— Четирийсет милиона.

— Когато трябваше да се плати таксата по пререгистрацията — продължи Сингх, — а тя се определя според стойността на предприятието, въпросната стойност беше малко повече от половин милион. Предложението за четирийсет милиона изненада всички. Никой не беше предполагал, че „Йерба Буена“ може да струва толкова.

Но някой все пак е предполагал, помисли си Харди. Няма предприятие, което за по-малко от шест месеца да поскъпне от половин на четирийсет милиона.

Така или иначе, циркулярната оферта описваше финансовото бъдеще на организацията с доста мрачни краски. Не се предвиждаше външна разпродажба на акции, не се очертаваха потенциални купувачи. Всичко това се посочваше в офертата. Членовете на колектива не бивало да очакват никакви главозамайващи печалби. Човек можеше да си помисли, че не си струва дори да губи време, за да купи петцентовите акции — те едва ли някога биха стрували повече от това.

Започна да се досеща.

— Ако бях член на „Йерба Буена“ щях да купя акции — продължи Сингх. — Малко от членовете купиха, но аз щях. И сега всичко щеше да е доста по-различно.

— А членовете, които купиха — попита Харди, — какво стана с тях?

Сингх знаеше цифрите.

— На лекарите, членове на „Йерба Буена“, предложиха четирийсет и девет процента. Това прави сто и четирийсет хиляди акции по пет цента едната. Количеството, което имаше право да купи всеки, зависеше от стажа в организацията, но не биваше да превишава триста шейсет и осем, тоест осемнайсет долара и четирийсет цента.

Харди помнеше цифрата. По-малко от двайсет долара.

— Все още ми е трудно да повярвам, че това стана... Знаете ли колко струва една петцентова акция сега?

— Бих могъл да изчисля.

— Не е нужно. — Сингх пак се усмихна. — Вече го направих. Сто четирийсет и два долара и осемдесет и шест цента. За акция.

Харди подсвирна.

— Петдесет и две хиляди, петстотин седемдесет и два долара и четирийсет и осем цента — добави Сингх.

— Какво е това?

— Сумата, с която разполага всеки, който е купил триста шейсет и осем акции за осемнайсет долара и четирийсет цента.

— Интересно, ако е вярно, но какво от това?

Фримън беше на своя територия. За разлика от скромния му апартамент, кабинетът му беше обзаведен пищно — огромен персийски килим покриваше тъмния паркет на пода, в зареденото барче се виждаха чаши от оловен кристал, на стените висяха скъпи картини, рафтовете, пълни с книги, две кожени канапета, кресла. На прозорците имаше завеси, а не щори. Огромното бюро беше от безупречно полиран махагон.

Шест часът. Харди се бе настанил в едно от креслата. След разговора с Али Сингх се бе опитал да се свърже отново с Дона Белоуз, но безуспешно. Беше оставил съобщение и за Джоди Пакмън от „Крейн и Крейн“. После отново прочете циркулярната оферта. След наученото от Али Сингх, тя не изглеждаше по-различно.

— Какво от това? — учуди се Харди. — Как какво?

Фримън изсумтя, подаде му бутилка бира и продължи да търси нещо в барчето.

— Това са ужасно много пари — продължи да упорства Харди. — Ужасно много!

Фримън най-накрая измъкна бутилка червено вино.

— Съгласен съм. — Започна да я отваря. — Но пак те питам, какво от това? Шайка лекари са спечелили много пари. Случва се всеки ден.

— Не е шайка. Броят се на пръсти. Според администратора Сингх, не са били повече от петнайсет-двайсет.

Фримън извади тапата, помириса я и я остави върху барчето. После взе една кристална чаша, изля върте четвърт от бутилката и я вдигна към прозореца, за да види цвета, бистротата.

Харди кръстоса крака.

— Дейвид, ако те отегчавам, кажи ми, става ли?

Фримън отпи от виното.

— Не ме отегчаваш. Ни най-малко. — Отпи пак, задържа го в устата си, преглътна, въздъхна. — Това бордо осемдесет и втора година наистина е фантастично. Защо не го опиташ?

Приближи се до съседното кресло, остави чашата върху мраморната масичка и седна. Харди упорито продължаваше да пие бира.

— Дизмъс — каза Фримън след малко, — наистина се опитвам да сглобя някакъв аргумент от всичко това, но не го виждам.

Харди се отпусна назад и се помъчи да организира мислите си. Това би било добра тренировка, преди да излезе пред Вилърс. Може би в края на краищата нещата не бяха чак толкова ясни, колкото му се струваше.

— Добре. Да проявим благородство и да кажем, че петдесет души от „Йерба Буена“ са купили акции. В центъра са членували около четиристотин.

Фримън слушаше с чашата в ръка.

— Е?

— Според мен, една година по-късно тази циркулярна оферта прилича на чиста измама.

— Преди една година още не беше започнал първото си дело — отвърна Фримън. — Още не работеше тук. Нямахме две деца. Не познаваше Дженифър Уит. Лари и Мат бяха живи. — Разклати виното и добави: — За една година могат да се случат много неща. Да настъпят промени.

— Мисля, че Лари се е свързал с адвокатката си и след това с фирмата в Лос Анджелес, защото е подозирал нещо нередно. Искал е да го предотврати, да посочи с пръст, когото трябва.

— Кого?

— Бордът на директорите, адвокатите... не знам. Който е замислил цялата шашма.

Рунтавите вежди на Фримън се повдигнаха.

— Сега пък стана шашма.

— Само ако е шашма, може да помогне на Дженифър.

— Дизмъс, не си мисли, че нещата стоят така, само защото искаш да стоят така.

— Струва ми се, че не го правя.

Фримън поклати глава.

— Искаш да е шашма, защото ако е, ще имаш шанс да помогнеш на Дженифър да се отърве. Ако го докажеш. Само че не виждам как ще го направиш. На този етап можеш само да се надяваш да заменят смъртното наказание. Тя е призната за виновна. Невъзможно е да предизвикаш преразглеждане на делото.

— Мога да накарам Вилърс...

— Говориш за съдия Джоан Вилърс от Върховния съд, предполагам? Дръж се сериозно. Няма да я накараш абсолютно нищо... По-скоро ще убедиш някое парче бетон.

— Нека убедя теб, тогава.

Фримън се облегна.

— Слушах те. Спомена нещо за някакви си петдесет доктори, които купили акции. Продължавай.

— Причината останалите триста и петдесет да не купят е самата оферта, която е написана така, че да я хвърлиш в кошчето, още щом я видиш. Освен това са я разпратили по празниците, така че да е съвсем сигурно, че почти никой няма да ѝ обърне внимание.

— Дотук ми е ясно. Лари купил ли е акции или не?

— Лари е надушил нещо непочтено.

— И после?

— После е заплашил, че ще провали шашмата. Затова се е обадил в Лос Анджелес.

Фримън опря пръсти в слепоочията си и въздъхна.

— Опасявах се, че си намислил тъкмо това.

Но Харди не беше склонен да се остави Фримън да го разубеди — през последните няколко седмици го бе правил достатъчно пъти.

— Дейвид, съдружникът от фирмата в Лос Анджелес, която се е занимавала с това, е бил застрелян само месец след Лари Уит.

Фримън напълни чашата си.

— Това вече го спомена. Извинявай, но не виждам как подобно нещо ще намали присъдата на Дженифър, дори и да накараш Вилърс

да те изслуша, което няма да стане. Искаш да ми кажеш, че е имало някакъв си мистериозен наемен убиец, за чието съществуване защитата, тоест ние, не си направи труда да спомене досега нито веднъж, понеже няма никакво доказателство?

— Това не означава, че не съществува.

— Мислиш ли, че съществува? Според теб Дженифър казва истината, така ли?

Харди отговори, че не е напълно убеден, но че съдебните заседатели можели и да повярват.

— Ще ги оставя да решат сами.

— Вилърс няма да ти позволи да развиеш теорията си. Дори и да ти позволи, Пауъл ще възрази и ще спечели, ако не представиш доказателства. С такива не разполагаш.

— И това означава, че Дженифър ще умре — отбеляза Харди.

Фримън шумно отпи от чашата си.

— Това се предполагаше от самото начало — промърмори той.

Но Харди не смяташе да се вслушва в съветите на Дейвид, дори и да са разумни. Оставаха му четири дни. Ако намереше доказателствата, за които говореше Фримън, можеше да накара Вилърс поне да го изслуша.

В края на краищата на карта бе поставен човешки живот. Нещата бяха сериозни, не ставаше дума за някакви теоретически спорове или политика. Трябваше да открие нещо реално.

Тогава, разбира се, възникваше въпросът дали такова реално нещо съществува, но Харди нямаше друг избор — трябваше да приеме, че съществува. Някъде.

На следващата сутрин разговаря с трима лекари от медицинския център „Йерба Буена“. Двама от тях не бяха купили акции, единият беше. Двамата се чувстваха като попарени, макар и да не смятаха, че са станали жертва на някаква конспирация — центърът се бе развил добре и те само можели да съжаляват, че са пропуснали шанса си, но пък и на времето всичко било лотария и никой не бил в състояние да предвиди какво ще стане.

Щастливецът, някой си доктор Сайдъл, беше от по-младите членове на центъра и имал право да купи само деветдесет и една акции. През декември платил за тях 4,60 и забравил. Миналия месец, когато му връчили 13 143,12 долара, си помислил, че всичко това е много хубаво. Но след като платил данъците, останали по-малко от десет хилядарки, с които платил дълговете си по кредитните карти и отново се върнал на нулата. Наистина извадил късмет, но пък не чак такъв, че да промени живота му.

Харди започваше да си мисли, че ще е трудно да убеди когото и да било с теорията за конспирацията, дори и себе си, ако не открие някой, който е спечелил значителна сума и следователно би имал интерес да запуши устата на канеция се да проговори Лари Уит.

Следобеда отиде до библиотеката и в справочния отдел намери имената на директорите от борда на „Йерба Буена“, но сред тях нямаше нито едно познато. Научи, че корпорацията е трябвало да задържи петдесет и един процента от акциите, а лекарите — четирийсет и девет, ако всички решат да купят акции. Зачуди се какво ли е станало с непродадените акции, предназначени за лекарите, но в публикувания проспект не се споменаваха за това.

Направи нужните изчисления и се убеди, че ако само десет процента от лекарите са купили акции, някъде са останали още 125 000 на стойност около седемнайсет милиона.

* * *

В петък сутринта влезе в кабинета си и веднага се свърза с полицията в Лос Анджелис. Все още не бе открил фактическа връзка между бизнес делата на центъра „Йерба Буена“ и смъртта на Лари Уит. Предната вечер още веднъж поговори с Дженифър за всичко това, но тя не си спомни мъжът ѝ някога да е споменавал акции или нещо подобно. Харди се почувства изкушен да я накара да измисли нещо правдоподобно, но се сдържа. След това изведнъж му хрумна — в Лос Анджелис е имало две убийства, значи е имало и разследване. Знаеше, че полицаите са чувствителни на тема неразкрити престъпления и се надяваше да вдъхне малко ентузиазъм чрез предполагаемата връзка на едното престъпление с другото.

— Рестофър, отдел убийства.

Беше възрастен глас, но не уморен. Харди си бе пробил път през бюрократичната джунгла по-лесно, отколкото предполагаше. Може би и това означаваше нещо?

Представи се и обясни защо се обажда, като говореше максимално бързо, но и колкото се може по-ясно — каза, че е адвокат от Сан Франциско и че може би е открил някаква връзка между клиентката си и убийството на Симпсън Крейн.

Последва доста дълга пауза.

— Как казахте, че ви е името?

Харди повтори. Последва още една пауза.

— Един момент. Изчакайте малко.

Когато гласът на Рестофър се чу отново, шумът около него беше утихнал.

— Казахте, че се обаждате от Сан Франциско?

— Да.

— Слушам ви.

Харди разказа всичко, този път по-подробно.

— Това е доста съмнително, господин Харди — отбеляза Рестофър накрая.

Харди се съгласи. Инспекторът беше напълно прав. Симпсън Крейн управляваше юридическата фирма, която се занимаваше с делата на медицинския център „Йерба Буена“, чийто член беше Лари Уит. Крейн лично не беше адвокат на центъра, нито пък на Лари. Дори и Джоди Бакмън не беше личен адвокат на Лари.

Харди не продължи да настоява — според него това беше най-лесният начин да накараш едно ченге да престане да те слуша. Особено след като теорията му беше недоказана.

— Е — каза той, — помислих си, че трябва да съобща на някого, защото не бях сигурен. Да не ми тежи на съвестта.

Това беше знак за Рестофър да затвори, ако иска, но той не го направи.

— Бяхме доста сигурни, че убийството е дело на профсъюзните босове, но не успяхме да открием никакви улики. Направили са го професионално.

— Тук, при нас също. Разликата е, че признаха клиентката ми, съпругата на Уит, за виновна. Уж го е убила заради застраховката.

— Вече са я осъдили?

— Миналата седмица. Моят проблем е, че няма никакви факти в нейна полза... Може само да повтаря, че не го е направила. Твърди, че е видяла на улицата някакъв човек. Може да е бил наемен убиец и затова реших да поровя малко, за да разбера на кой и защо Лари е бил неудобен. Мисля, че открих.

— Остават ми четири месеца до пенсия — отбеляза Рестофър след малко. — Не бих имал нищо против да приключа случая успешно. Крейн беше известен човек. Жена му също. Но в момента имам четири други случая... Кога да намеря време? — Това си беше негов проблем и Харди го остави да мисли как да го реши. — Разполагате ли с някакви документи? Каквито и да е?

Харди разполагаше само с циркулярната оферта и проспекта. Предложи да му ги изпрати, ако иска.

— За колко пари става дума?

— За около седемнайсет милиона.

— Седемнайсет милиона!

— Според мен това може да е сериозен мотив да видиш сметката на някого.

Рестофър изсумтя.

— Тук, при нас понякога стигат и седемнайсет цента. Добре де, изпратете тези неща. Ще им хвърля едно око.

Сега Харди би могъл да затвори, но не искаше да подвежда полицаия. Искаше да му каже абсолютно всичко.

— Инспекторе... — започна.

— Името ми е Флойд. Да си говорим на „ти“.

— Добре, Флойд, има още нещо, което трябва да знаеш и което не подкрепя теорията за наемния убиец. Може да се окаже, че си си губил времето.

— Слушам.

— Не знам дали наемните убийци постъпват по този начин, но Лари Уит беше застрелян със собствения си пистолет.

Тишина. На Харди му се стори, че чува въздишка.

— Крейн също — каза той. — Изпрати онези неща.

Поне бе тръгнал по някаква диря, въпреки че подробностите не изглеждаха съществени. Като пакетът, доставен от „Федерал Експрес“, например. Докато Харди попълваше формуляра, с който искаше Али Сингх да бъде призован като свидетел, си спомни, че фактурата за пратката е сред веществените доказателства по делото и че е достатъчно да я погледне, за да види кой е подателят.

Оказа се, че е Нанси Дистефано. Харди си спомни, че Том бе ходил до къщата на Дженифър през седмицата преди убийството, за да занесе подарък на Мат. Нанси беше решила да даде своя лично, но след като посещениято на семейство Уит у тях бе пропаднало, бе решила да го изпрати по пощата. Не беше важно какво е имало в пакета — вероятно бе потънало сред купчината играчки на Мат. Така или иначе, още един незначителен въпрос бе намерил своя отговор.

В разпродажбата на медицинския център „Йерба Буена“ имаше нещо гнило. Теорията на Харди не беше напълно разработена, да не говорим за доказана, но това, което подозираше, го привличаше неудържимо. Както и всяка друга възможност. Ами ако Симпсън Крейн и Лари Уит независимо един от друг се бяха натъкнали на някаква непочтена игра и са заплашили да я разкрият? Този, който я е започнал, е трябвало да премахне двете пречки — Лари и Симпсън, — за да продължи. Наел е някой, за да свърши мръсната работа и всичко е станало така, че следите да водят другаде — към профсъюзите в единия случай и към съпругата в другия. Любопитен паралел.

* * *

Неделя сутрин, пържени яйца с бекон в тигана. Франи, по хавлия, чете вестника в осветената от слънцето кухня. Ребека и Винсънт се радват на рядкото удоволствие да се занимават един с друг — Ребека помага на мама да храни бебето, като успява да напъха в устата му цели двацет процента от банановата каша.

Харди наблюдаваше всичко това с ъгълчето на окото си. Ценеше тези моменти от семейния живот и им се наслаждаваше истински. От другата стая се чуваше симфонична музика — поредното влияние на Фримън. Той стана, прекоси кухнята и целуна Франи по челото.

Тя се обърна разсеяно и също го целуна. В този момент телефонът иззвъня — винаги ставаше така.

— Не вдигай — каза Харди. Стоеше до апарата и засега се справяше с изкушението успешно.

Но Франи вече бе станала.

— Сюзън е. Каза, че ще се обади. Може да е бременна. — Вдигна слушалката, намръщи се и каза: — Един момент. Сега ще се обади.

Изглежда я кръвнишки, но вече нямаше какво да направи.

Беше Флойд Рестофър.

— Имам добра новина и лоша новина. Лошата новина е, че съм отстранен от случая.

— Отстранен си от случая!? — Харди излезе със слушалката в коридорчето, за да чува по-добре. — Защо? Какво стана?

— Май е свързано с политиката. След като получих офертата в петък, поговорих с младия Крейн, Тод, сина на Симпсън. Попитах го дали има нещо против да поговоря с някои от съдружниците му и той каза, че не възразява. Не му обясних точно за какво става дума... само, че работим по нова версия. Попитах го дали баща му се е занимавал с „Йерба Буена“.

— И?

— Лично не е. Бил е Бакмън и неговите помощници.

— Добре.

— Поговорих с Бакмън. Стори ми се свестен човек. Искаше да помогне. — Харди също си спомняше разговора си с него. — Попитах го дали познава Уит. Каза ми, че е чувал името. После си спомни, че си му се обаждал и че той е забравил да те потърси, както бил обещал. Записа си, така че го очаквай. След това поговорихме за акциите и дали е възможно Симпсън да е бил замесен по някакъв начин. Бакмън

не можеше да си го представи, аз нямах повече въпроси и всичко свърши. Останах с впечатлението, че името Уит не му говори нищо конкретно.

— Спомена ли пред него седемнайсетте милиона?

— Да. Според него цифрата била силно преувеличена, но щял да провери за всеки случай. Можело и да са си разпределили малко пари като премия, а и директорите си запазили правото да изкупят всички акции обратно, но това не било тайна за никого.

— Добре, а защо са те махнали от случая?

— Помолиха ме, това е всичко. Вчера ми се обадиха у дома.

— Кой?

— Заместник шефа ми. Но не ми нареди, а по-скоро ми предложи... Какво съм се бил захванал с убийство отпреди десет месеца, когато ми оставали четири месеца до пенсия? По-добре било да си разчистя бюрото и да не се занимавам с дивотии.

Харди се загледа през прозореца. Хрумна му нещо.

— А откъде е разбрал, че отново си се захванал с този случай? Ти ли му каза?

— И аз му зададох същия въпрос. Инициативата беше на шефа, който пък си поприказвал с господин Келсо.

— Кой е господин Келсо?

— А, да. Забравих, че не си оттук. Франк Келсо е един от видните ни граждани. Обадил се на шефа и се поинтересувал защо тормозим, употребил точно тази дума, защо тормозим един от стълбовете на гражданското ни общество, при това, когато е дълбоко опечален. Предполагам, че става дума за Тод Крейн.

Виден гражданин на Лос Анджелис. Започваше да става горещо. Така или иначе, бе докоснал оголен нерв и това го изпълни с надежди.

— И какво ще правим в такъв случай?

— Какво ще правя аз ли? Боя се, че няма да правя нищо. Положението ми е такова, че не искам да мътя водата. Щом като шефовете искат да се откажа, отказвам се и толкова.

— Наредиха ти да забравиш убийство?

— Случва се по веднъж на няколко години. — След секунда добави сериозно: — И аз зададох същия въпрос. Знаеш ли какво ми отговориха? Попитаха ме дали имам някакви сериозни улики или се опитвам да ловя риба в мътна вода. Аз споменах най-важните неща за

клиентката ти и всичко останало и той заяви, че според него съм ловял риба. Аз възразих, че понякога и от това има полза, но той ме отрязва, че сега моментът не бил такъв. — Рестофър въздъхна. — Това тук е лотария, а ме чакат четири нови случая, които трябва да приключат преди да се пенсионирам.

Харди изчака малко и опита пак:

— И можеш да си отидеш, като оставиш такава работа недовършена?

Беше смешен опит да събуди у него чувство за вина, но бе длъжен да опита всичко.

Рестофър се засмя.

— Знаеш ли колко неразкрити престъпления съм оставил зад гърба си? Не ти трябва да знаеш, но така или иначе, едно повече няма да промени нищо. Можеш да опиташ с някой частен детектив. Мога да ти препоръчам един-двама от тукашните.

— Флойд, трябва ми професионалист. Някой, който е вътре. — Може би комплиментът би свършил работа? Рестофър разполагаше със средства и опит, недостъпни за никакъв частен детектив.

— Не мога да ти помогна, Харди. Съжалявам.

— Разбирам, Флойд. Благодаря ти все пак.

Канеше се да затвори и зачака инспекторът да се сбогува, но вместо това той попита:

— Няма ли да ме попиташ за добрата новина?

— Питам те. — Макар че и лошата новина бе добра в известен смисъл — намесата на полицейски шефове и видни граждани означаваше, че не всичко е химера. Имаше нещо гнило. Някой искаше да го прикрие. — Каква е добрата новина?

— Добрата новина е, че снощи докато си мислех, че всичко това вони, реших днес да проверя някои работи. На едно място тук държим архиви с нещата, които правят баровците. Не са секретни, макар че понякога е трудно да се вредиш. Записва се кой с какво е допринесъл за еди-коя си кауза, все от тоя сорт. Реших да проверя делата на нашия господин Келсо, да видя дали някой от „Йерба Буена“ не разчита на него за някоя и друга услуга. Познай какво открих.

— Че има такъв.

Харди си го представи как кима.

— Маргарет Морънси. Стара фамилия от Сан Марино. Старо богатство.

— Тя ли е говорила с Келсо?

— Не мога да го докажа, но съм готов да се обзаложа.

— А не можеш ли да отидеш при заместник шефа си и да му кажеш, че с това играта излиза от сферата на риболова?

— Не е достатъчно, Харди. — Рестофър не желаше да се занимава повече и толкова. Нямахме никакво намерение да си навлича неприятности няколко месеца преди да се пенсионира. Все пак Харди му беше благодарен.

— Без доказателства не може да се направи нищо — добави инспекторът.

— Знаеш ли нещо за тази Маргарет Морънси?

— Нищо особено. Членува може би в десет борда... тези хора си изкарват хляба така, нали? Участват в директорски бордове, пазят парите и срещу това получават неголеми суми. По този начин богатите си остават богати. Ей, слушай, след четири месеца отивам да живея край едно езеро в Монтана, в къща, която съм купил. Ще се махна веднъж завинаги от тази зоологическа градина. Защо да блъскам повече?

— Звучи добре.

— Ще бъде добре, и още как. Първата година само ще рисувам. Не съм рисувал, откакто бях малък. Някога обичах да го правя, но после така и не ми остана време.

— Аз пък правех разни неща от дърво. Без пирони — каза Харди.

— Е, живот... — въздъхна Рестофър след малко. — Все едно. Реших да ти се обадя и да ти кажа какво съм открил. Може и да имаш късмет.

— Благодаря ти, Флойд. Оценявам го.

— Слушай, ако ги заклешиш по-сериозно, обади се. Ще бъде на линия.

— Разбрах.

— Дочуване.

Харди се изкачи по стъпалата на съдебната палата. През нощта беше станало студено и сутрешното слънце грееше слабо, сякаш през марля, само колкото да хвърля дълги сенки.

И през ум не му бе минавало, че ще чувства отсъствието на Дейвид Фримън, но сега бе сигурен, че арогантното му, троснато и самонадеяно присъствие ще му липсва. Влезе в сградата, премина през металотърсача и слезе в кафенето, в което все още нямаше много хора. Поръча си кафе, седна на една маса и извади от чантата си нов бележник и черна химикалка.

Беше едва седем и четирийсет, а заседанието щеше да започне в девет и половина.

След разговора си с Флойд отдели цял час, за да прецени възможностите и в края на краищата реши, че вече не му е останало никакво време, за да търси каквото и да било в Лос Анджелис. Трябваше да защитава клиентката си в съда — Дженифър Уит щеше да бъде осъдена на смърт, ако не откриеше сериозни основания това да не стане.

И, разбира се, не можеше да използва най-добрия си аргумент.

Все пак втората фаза му даваше малко по-голяма свобода за действие, отколкото бе имал Фримън през първата. През първата фаза се отделяше повече внимание на тежестта на доказателствата, на фактите. При втората беше нужно да се изведат на преден план фактори, които могат да убедят съдебните заседатели в добрите човешки качества на обвиняемия. Харди би могъл да говори за всичко — за Дженифър като съпруга и майка, за детството и приятелите ѝ, дори за домашните ѝ животни. Бедата бе, че през последната седмица, въпреки ежедневните двучасови разговори с нея, не бе открил почти нищо повече в този дух от това, което вече му бе известно. Предполагаше, че онази част от живота ѝ, за която бе упълномощен да говори, не би трогнала съдебните заседатели ни най-малко...

Лари Уит ѝ бе забранявал да има приятели и тя се бе примирила. Дори не ѝ бе позволявал да се занимава с живота на Мат в училище.

Не бе посещавала брат си и родителите си. Нямахше дори домашни животни. Няколкото пъти, когато бяха излизали с Лари на вечеря или пък го бе придружавала на официалните коктейли, се бе държала като недостъпна красавица, като съпруга ловен трофей.

Продължаваше да не приема кошмарната реалност — че е призната за виновна. Харди продължаваше да я убеждава, че от гледна точка на съдебните заседатели, тя е жесток, безскрупулен убиец. Трудна за приемане истина, но истина. Дженифър я избягваше, както бе избягвала толкова много други истини в живота си.

Най-накрая постигнаха някакъв компромис — тя се съгласи Харди да изтъкне различни факти, които според него биха накарали съдебните заседатели да променят мнението си за нея, дори да пледира за живота ѝ, все едно че наистина е виновна, стига да не споменава, че Лари я е малтретирал. В същото време Харди трябваше да продължи да търси нови версии за убийствата, защото надежда все още съществуваше, а откриването на друг евентуален извършител бе най-добрата защита. Независимо от реалността, Дженифър все още се надяваше, че истинският убиец ще бъде открит и тя ще бъде оправдана напълно.

И така, респектиран от предупреждението на Дейвид Фримън, Харди отдели по-голямата част от нощта, за да подготви и систематизира аргументите, подкрепящи твърдението, че става дума за наемен убиец, с определен мотив, свързан с непочтената игра в медицинския център „Йерба Буена“. За тази цел бе призовал като свидетел Али Сингх.

Усилията да се представи Дженифър като олицетворение на човечността и добротата се оказаха доста по-тежки. Тя просто не беше дружелюбната приятна съседка, която имат всички и никога не се бе преструвала на такава. Отраснала като трудно и неприветливо дете, тя се бе превърнала в трудна и неприветлива жена, както всички в съдебната зала бяха успели да видят — високомерна, хладна, прикрита, склонна към самоунищожение. Нямахше начин да се разбере какво се крие зад тази фасада. Съдебните заседатели не биха могли да изтълкуват правилно много от нещата, които бе направила след ареста, но Харди предполагаше, че са успели да научат всичко, което знаеше и той самият, и едва ли ще го забравят.

Отбеляза си фактите, върху които съдебните заседатели щяха да изграждат заключението си — след като е убила мъжа си и сина си, Дженифър е излязла да тича, за да си осигури алиби — банковият автомат за малко щеше да ги заблуди. После хитрото бягство от затвора, при което бе останала на свобода три месеца, през които не бе прекратила връзката си с психотерапевта (ето ти любяща съпруга).

Макар и съдия Вилърс да бе инструктирала съдебните заседатели да не вземат предвид първия пункт на обвинението, отпаднал поради липса на достатъчно доказателства, Харди не се съмняваше, че според тях Дженифър беше убила и първия си съпруг и този факт несъмнено щеше да натежи на везните, когато му дойдеше времето.

Да, Дженифър беше хубава. Може би някои мъже я намираха дори за красива. Но Харди подозираше, че даже и този факт може да се обърне срещу нея — цялото ѝ високомерно поведение подсказваше, че тя е над тези неща... може би и над закона? Сълзите биха ѝ помогнали в това отношение, но тя правеше всичко възможно, за да не ги види никой.

Харди отдели почти цял ден, за да формулира инструкциите, които съдия Вилърс трябваше да даде на съдебните заседатели, преди да се оттеглят, за да вземат решението си.

— Добро утро, дами и господа.

Пауъл застана на няколко метра от съдебните заседатели и се обърна с лице към тях. Говореше тихо, със спокоен глас. Като че ли демонстративно се стремеше да избягва всякакво театралничене. Може би долавяше, че на съдебните заседатели им е дошло до гуша от поведението на Фримън?

Проблем беше и фактът, че след почивните дни рейтингът на Пауъл бе скочил. Сега той водеше пред следващия кандидат със седем пункта и имаше реални шансове да бъде избран още на първия тур. Харди предполагаше, че някои от съдебните заседатели знаят това и следователно шансовете на Дженифър намаляваха още повече. Влиянието и авторитетът на Пауъл биха нараснали неимоверно, ако съдебните заседатели гледаха на него като на бъдеща най-важна фигура в прокуратурата, а не като на обикновен неин служител. Но и срещу това не можеше да се направи нищо.

Пауъл продължи:

— В нашата страна, в Съединените американски щати, средно по веднъж на всеки два часа се извършва убийство... всеки ден, всяка седмица, всеки месец. Допреди няколко години за такова престъпление се присъждаше смъртно наказание сравнително често. Дори и за така наречените по-леки престъпления като изнасилването и някои случаи на въоръжен грабеж.

В нашата „просветена“ епоха, вече не е така. Обществото ни осъжда на смърт само за най-вероломните убийства, при това ако са налице особени обстоятелства. Такива, според закона, както ви разясни съдия Вилърс, са отнемането на живота на няколко души, причакването на жертвата, убийство с цел лично облагодетелстване, убийство на полицейски служител.

Вие признахте Дженифър Уит за виновна в убийството на двама души, с цел финансово облагодетелстване. Това вече не подлежи на оспорване. През настоящата фаза на процеса аз ще ви покажа защо щатът Калифорния настоява за смъртно наказание.

Първо, погледнато строго юридически, според законите на щата, изброените престъпления влекат след себе си смъртно наказание. Разбира се, ние не можем да си затворим очите и пред нещо друго... пред личността на убиеца, личност, толкова лишена от милост и човешки чувства, че се е оказала способна да замисли и най-хладнокръвно да приведе в изпълнение плана си за убийството на мъжа си, при което жертва е станал и нейният син, нейният единствен син, плът от плътта ѝ и кръв от кръвта ѝ.

Харди очакваше подобно встъпление. Колкото и високопарно да изглеждаше то, несъмнено въздействаше силно и беше издържано юридически. Никой досега не се бе наел да твърди, че смъртта на Матю Уит не е била случайна, но беше ясно, че тя е настъпила като пряка последица и по време на извършването на друго „хладнокръвно“ убийство. Извършителят на едното, според прокурора, трябваше да е предвидил и възможността да извърши другото. В такъв случай юридически и двете убийства се квалифицираха еднакво или почти еднакво и Харди реши, че няма смисъл да възразява по този пункт, защото така само би накарал Пауъл да изреди горните аргументи.

Прокурорът замълча и се обърна към масата на защитата. Дженифър, която сега седеше отляво на Харди, сякаш вдигна гордо

глава и се вторачи дръзко в него, без дори да премигне. Харди сложи ръка на китката ѝ и почувства, че трепери. Стисна я, за да я предупреди — подобна демонстрация на хладнокръвие нямаше да е от полза.

Но досега синът ѝ бе споменаван сравнително рядко и бегло — сега прокурорът използва силни думи, които я нараниха. Беше ѝ трудно да понесе всичко това. Тя издърпа ръката си и каза гласно:

— Ти си задник.

Залата се взриви.

Пауъл остана на мястото си с провиснала челюст, но несъмнено му беше приятно. Защо да не я остави сама да си надене примката? Вилърс призова към ред, започна да удря с чукчето. Залата продължаваше да жужи зад гърба на Харди. Той се опита да притегли Дженифър към себе си, да я застави да млъкне веднага.

Вилърс се мъчеше да надвика шума, но безуспешно. Дженифър се надигна, искаше да каже още нещо. Харди стисна ръката ѝ. Опитваше се да я успокои, да я спаси.

— Ох! Причиняваш ми болка! — извика му тя. — Пусни ме!

Изпльзна се и се обърна към съдията, после към съдебните заседатели. Двама пристави приближаваха, готови да я усмирят.

Харди скочи, улови я и в същото време се опита да направи знак на приставите, че не е нужно да се намесват. Съвсем тихо и настойчиво, започна да повтаря:

— Успокой се, всичко е наред...

Само че не беше. Дженифър се самоубиваше.

Вилърс се изправи, забравила за чукчето. Някой отзад повика Дженифър по име и тя се обърна. Доктор Кен Лайтнър си бе пробил път до парапета и тя се втурна към него, за да го прегърне. Започна да я гали с големите си ръце по косата, както се успокоява малко дете. Приставите не се приближаваха и чакаха. Кризата бе преминала само за няколко секунди и сега изглежда нямаше никаква реална опасност. Вилърс седна. Пауъл си придаде изненадан вид. Съдията удари с чукчето, обяви почивка и повика Харди в кабинета си.

Обикновено сивкавото лице на Вилърс бе станало аленочервено. Пауъл мълчеше.

— Няма да го направи пак, ваша светлост...

— Точно така, няма да го направи. — Каза го тихо, опряла се на ръце върху бюрото пред себе си. — Ако не я отстраня от залата и го направи, ще държа отговорен вас, господин Харди. Няма да спите у дома си цяла седмица.

Харди беше готов за упрека, но в тона на Вилърс долови някаква лична неприязън. Реши, че сега е времето да се увери дали това наистина е така.

— Ваша светлост, имате ли някакво лично възражение срещу мен?

— Имам възражения срещу поведението на клиентката ви в съда. Това е проблемът. Вие на различно мнение ли сте?

— Струва ми се, че има нещо друго.

Вилърс се изправи.

— Моля? — Присви очи към него и попита удивено: — Какво казахте?

— Казах, че според мен има нещо друго.

Очите на Вилърс се присвиха още повече. Гласът ѝ стана дрезгав.

— Господин Харди, моята съдебна зала се смята за образцова във всяко отношение. Справедливостта се постига достатъчно трудно, така че нерядко правя салта, за да играя по правилата и за да съм обективна. Няма да допусна никой да твърди, че не е така.

— Не съм казал, че допускате личните си отношения в съдебната зала, ваша светлост, но все пак глобихте Дейвид Фримън за незачитане на съда, сега заплашвате мен с подобно нещо.

— Не се самолаксайте чак толкова. Ако имах повод, нямаше да се поколебая да постъпя така и с господин Пауъл. — Тя хвърли поглед към прокурора, който се бе слял с тапета. — Няма да позволя на никого да крещи безсрамия в залата. На никого! Фримън прекали, както често му се случва. И в наказанието няма нищо лично, както изглежда си мислите. Единствената причина да не отстраня клиентката ви от залата е, че това още повече би предубедило съдебните заседатели против нея. Наред с всичко друго, което си навлече сама. Така или иначе, вие гарантирахте за поведението ѝ отсега нататък и ако днешния случай се повтори, ще предприема нужните стъпки. Против нея и против вас. Ясно ли се изразих?

— Съвършено.

Вилърс продължи да го гледа на кръв.

— Ваша светлост — добави Харди.

Встъплението на Пауъл отне още един час и стана време за обяд. Докато го слушаше, Дженифър нерядко впиваше нокти в ръката на Харди и той имаше чувството, че се забиват в кожата му през ръкава на сакото и ризата му.

Наред с всичко останало в речта на Пауъл се промъкна и намекът, че никак не било изключено подсъдимата да е планирала и убийството на сина си. Че това не е било никаква „грешка“. Че момчето може би не е попаднало пред цевта на оръжието ѝ случайно, че майка му си е давала сметка, че може да се наложи да убие и него.

Харди имаше чувството, че Дженифър всеки момент ще скочи и ще се нахвърли върху Пауъл. Самият той едва се сдържаше. Обвинителят минаваше всякакви граници.

— А кой ще говори от името на жертвите? — каза той накрая. — И ако нашето общество не е в състояние да осъди на смърт един човек, който не заслужава да живее, защото е убил предумишлено собственото си дете, какво общество е то тогава? И кое е това наказание, ако не смъртното, което би могло да изравни везните на справедливостта?

Като по чудо Дженифър понесе всичко това външно спокойна. На няколко пъти от очите ѝ избликваша гневни сълзи, но тя бързо ги изтриваше. В края изглеждаше напълно спокойна.

— Хайде, отрежи му топките на това копеле! — прошепна тя на Харди, когато Пауъл се върна на мястото си.

— Чухте какво каза господин Пауъл по отношение на клиентката ми... че не заслужава да живее, защото е извършила толкова тежки престъпления. Аз бих се съгласил с него... ако ги беше извършила наистина.

Пауъл вдигна ръка, без да става.

— Възраждавам, ваша светлост. Вината на обвиняемата е установена.

— Признах това, ваша светлост. — Харди се надяваше да го оставят да продължи. Съзнаваше, че единственият му шанс, макар и минимален, да допуснат да се говори за други версии, беше да изясни докрай отношението си към решението на съдебните заседатели от първата фаза. Че не се опитва да го оспори, а просто да предложи възможни алтернативи.

Вилърс се замисли за миг.

— Това, надявам се, е изяснено. Продължавайте. — Не изрази ясно мнението си и Пауъл реши, че възражението му е отхвърлено и че ще се вкопчи във всичко, до което се добере.

— Представените през първата фаза аргументи и доказателства — продължи Харди, — ви убедиха извън всякакво съмнение, че обвиняемата Дженифър Уит е виновна. Сега обаче, от вас се иска да решите дали ще *живее*. Тук критериите са различни... Ако сега допуснем грешка, която да доведе до нейната екзекуция, няма да има връщане назад. Ако някога, в бъдеще се появят нови факти и доказателства, които я оневиняват или поне смекчават вината ѝ, ще бъде твърде късно.

Законът признава понятието „продължаващо съмнение“ и съдията ще ви запознае с него, когато му дойде времето. Продължаващото съмнение не отменя основателността на вашето предишно решение, но предвижда ситуации, подобни на тази, в която се намираме ние в момента. Макар че признахте Дженифър Уит за виновна — Харди смяташе, че е по-добре да повтаря това словосъчетание, — няма да е лошо, ако се замислим за нещата, които не чухме и не видяхме в тази зала, за това, което призна и обвинението, и което един ден може да изправи съвестта ви пред много сериозни продължаващи съмнения.

Както и Пауъл, Харди започна встъплението си от средата на залата, но постепенно се придвижи пред съдебните заседатели. Слушаха го с цялото си внимание — в крайна сметка това беше първото му самостоятелно появяване и те изпитваха любопитство. Щеше му се да мисли, че има и нещо повече — че думите му постигат целта си.

Реша да забави малко темпото. Отиде до масата, престори се, че преглежда бележките си, отпи глътка вода.

— Първото от тези неща, дами и господа, е това, че няма свидетел, който е видял как Дженифър Уит стреля по когото и да било. Няма такъв човек. Нито един. Чухме господин Алварес да твърди, че е видял Дженифър Уит пред дома ѝ веднага след изстрелите. Госпожа Барбието заяви, че я е чула да крещи преди тях. Но никой от двамата не я е видял да стреля. Ще ми се да ви припомня и фактът, че госпожа Барбието никак не беше наясно по въпроса за изтеклото време между виковете и изстрелите, и че съществува възможността — макар че не ѝ бяха обърнали внимание при вземането на решението си — господин Алварес пред къщата да е видял друга жена и да си е помислил, че е Дженифър.

— Възраждавам ваша светлост. Колегата оспорва показания.

— Само ги напомням на съдебните заседатели, ваша светлост.

— Това не е някаква дискусия около кръглата маса, господин Харди. Но възражението не се приема.

Спечели една точка и в същото време го плеснаха през пръстите. Макар че Вилърс беше точна до прекаленост в преценките си, това не означаваше, че в нейния съд човек лесно би могъл да се справи със задачата си.

— Благодаря ви, ваша светлост. — Харди отново се обърна към съдебните заседатели. — Какво още не ни беше обяснено? Истина е, че Дженифър Уит е трябвало да получи пет милиона долара от застрахователната полица на мъжа си и тази сума беше приета като мотив за убийството. Но ако това е истината, ако тези пари са я накарали внимателно да планира деянието си, къде са доказателствата за това планиране? За какво е бил скандалът, чут от госпожа Барбието? Ако Дженифър Уит е убила мъжа си, не е ли възможно да го е направила тъкмо, защото е била афектирана от този скандал? Без никакъв предумисъл? На тези въпроси представените ни доказателства не дават отговор. Ние не можем да дадем този отговор. — Направи кратка пауза, за да остави съдебните заседатели да обмислят чутото и продължи: — Съществуват още две неща, върху които искам да привлека вниманието ви. Най-напред, Дженифър Уит твърди, че не е извършила тези убийства. Ще кажете, че това е естествено. Добре. Но тя не престана да го твърди през цялото време още от самото начало, когато заяви, че не се признава за виновна. Тя не заяви нито веднъж, че не е била на себе си, например, че е станало неволно или пък — Харди

пое дълбоко дъх, — че се е опитвала да избегне ударите на мъжа си. Би могла да твърди нещо такова — продължи той веднага, — с надеждата да я признаете за виновна в по-малко престъпление, например убийство по непредпазливост, дори да я оправдаете. Но тя не направи това. Нямахте фанфари и фойерверки, нямахте хитроумни ходове на защитата, които да спасят живота ѝ... защото, повярвайте ми, колегата Дейвид Фримън е виртуоз в това отношение и щеше да се справи блестящо.

Харди се върна до мястото си и отпи още една глътка вода.

— Последното, дами и господа, е свързано с нещо много важно, което до този момент не е отразено в протокола на този процес... Имам предвид факта, че, тъй като никой не е видял с очите си как Дженифър Уит застрелва мъжа си и сина си, непременно би трябвало да съществува възможността това да е извършил някой друг.

Пауъл не се забави нито миг.

— Ваша светлост, имаме решение на съда!

Но възражението му и този път не беше прието. Харди не твърдеше, че има логическо противоречие и отново не оспорваше предишното решение, нито пък правеше догадки в точния смисъл на думата. Вилърс му позволи да продължи, но го предупреди да внимава, защото бил на ръба.

Харди кимна и се обърна към съдебните заседатели.

— Не съм се изправил пред вас, за да доказвам, че решението ви да признаете Дженифър Уит за виновна е погрешно. Вие положихте големи усилия, докато стигнете до него и аз ценя труда ви. Но въпреки всичко фактът, че не е невъзможно някой друг също да е имал мотив да убие Лари Уит и да го е извършил си остава налице. И така, през настоящата втора фаза на процеса ще чуете някои неща за самия Лари Уит — що за човек е бил, с какво се е занимавал и така нататък. Смятам, че някои от тези факти са убедителни и ще ви накарат да се усъмните. — Той пое дълбоко дъх и продължи: — Дами и господа, има и още един, много болезнен въпрос. Във встъплението си господин Пауъл надълго и нашироко се спря на...

Пауъл скочи.

— Възраждавам, ваша светлост. Не е време защитата да влиза в спор с обвинението.

— Приема се — отсече Вилърс. Харди имаше чувството, че го предизвиква.

— Добре — кимна той и погледна към съдебните заседатели съучастнически, но въвн от полезрението на Вилърс. — Сега трябва, трябва да кажа две думи и за смъртта на Матю Уит. — Направи пауза и този път не само заради драматичния ефект. Не можеше да позволи трагедията със смъртта на момчето, независимо по какви причини е настъпила, да бъде представена изопачено в съда. — *Няма никакви доказателства или сведения, че Дженифър Уит е била лоша майка.* Ако, например, някой лекар беше в състояние да твърди, че Матю Уит е бил малтретиран, не се съмнявайте, че вече щяхте да сте го изслушали като свидетел на обвинението. Няма такъв.

А защо? — Харди се обърна и посочи с ръка Дженифър. — Защото Дженифър Уит е била забележително добра майка. Никой не се нае да твърди, никой не се реши дори да намекне противното. Тя е обичала сина си. Смъртта му е била тежък удар за нея. Тя не е замисляла никакъв план, който дори и косвено би застрашил живота му. Това, дами и господа, е простата истина.

Харди погледна крадешком към Вилърс, защото очакваше Пауъл да възрази. Но прокурорът не реагира. Встъплението му беше пределно неконкретно, а и все още беше само началото. Въздъхна и прецени, че на този етап не може да направи нищо по-добро. Благодарни на съдебните заседатели и се върна на мястото си.

Харди седеше на бара в „Шамрок“ и пиеше любимия си коктейл. Някога, като барман, се гордееше с него, но заместникът му Алън не умееше да го прави добре и питието имаше плосък, невзрачен вкус. Или това се дължеше на преживяното през деня?

След умората в съда, след емоционалното изтощение, Харди реши, че няма да е разумно, ако се прибере направо къщи. Никак не му беше лесно да превключи от напрегнатата, дори враждебна атмосфера в залата, на домашен режим и затова се обади на Франи, че има нужда да поотпусне малко нервите си, ако тя не възразява, разбира се.

Толкова рано в понеделник край бара имаше още само пет души. Две двойки седяха на масите в салона, а една наистина красива жена

разговаряше с Алън в дъното. От уредбата долиташе гласът на Уили Нелсън, който пееше за това, колко пъти бил грешил, колко често се чувствал объркан. Харди му влизаше в положението.

Алън бе въвел нова мода в бара, от деветдесетте, както се изразяваше Моузес — къса коса, гладко избръснато лице, риза, панталон. Веднъж Моузес бе отбелязал, че откакто Алън е зад бара, идват много повече млади и неомъжени клиентки, отколкото преди. Харди се съгласи, но възрази, че сигурно са празноглави, щом се подлъгват по външния вид и че самият той държал повече на същността, на характера и дълбочината, на истинските неща. Моузес кимна и каза, че няма нищо против истинските неща, само че те не можели да продадат такива количества алкохол. Освен това, след като се запознал със Сюзън и той започнал да си пада по външния вид. Нещата се променят.

Красивата жена каза нещо и Алън се засмя. После се обърна към Харди и му се усмихна като младенец, който никога през живота си не е бил лъган. Може би това е всичко, каза си Харди, професията ми е такава, че през повечето време трябва да слушам лъжи.

Отпи още една глътка от учтивост, остави пари на бара и вдигна ръка, за да се сбогува. Външен човек в собствения си бар.

Беше се стъмнило. В къщата на Дистефано светеше само един прозорец — вляво. На алеята нямаше коли. Харди бе паркирал на съседната пресечка. В джоба си носеше призовка.

Изкачи се по стъпалата с разтуптяно сърце и се зачуди как ли би реагирала Франи, когато научи за тази част от времето му за разпускане. През осветения прозорец видя Нанси — правеше нещо в кухнята. На верандата спря и се послуша. Не се чуваха гласове. Ако Фил си беше у дома, щеше да се наложи да действа грубо или поне да се опита.

Позвъни.

Крушката над главата му светна и Нанси се появи на прага.

— Здравейте — поздрави го тя и се огледа — зад гърба му, нататък по улицата.

— Фил у дома ли си е?

Тя поклати глава.

— Повикаха го по работа.

Харди отново се стъписа от факта, колко млада изглежда — Дженифър бе взела нейната фигура. Тъкмо тя й беше помогнала да намери двамата си съпрузи... значи може би красотата не беше чак такава благодат...

— Дойдох, за да ви помоля да дойдете в съда и да свидетелствате. За дъщеря си.

— Да свидетелствам? Какво искате да кажа?

— Колко я обичате.

Нанси преглътна мъчително.

— Аз наистина я обичам.

— Зная. Искам да го кажете на съдебните заседатели.

— Защо?

— Защото това може да помогне да спасим живота й. Защото е нещо човешко, нещо, което може да се види и почувства.

В очите й се появи тревога, както нерядко в очите на дъщеря й. Харди си помисли, че гледат така, когато очакват някой да ги удари за нещо, което са направили.

— Имам нужда от това, Нанси — продължи да настоява той. — Дженифър има нужда от това. Прокурорът се мъчи да я изкара почерна от дявола.

— Знам. Гледах по телевизията. — Пак погледна към улицата. Мълчеше.

— Какво има?

— Безпокоя се заради него. — Харди почувства как по гърба му полазват тръпки.

— Не е възможно Фил да не иска дъщеря му да остане жива, Нанси. Не мога да повярвам такова нещо.

— Всичко това... Той е бесен. Бесен е, че всички знаят какво става с Дженифър и го гледат особено.

— Безпокои се как хората гледат на *него*!?

— Не само се безпокои. Казах ви, бесен е. Казва, че предпочитал да не се била раждала. Не ми позволява дори да мисля за нея, не да говоря.

— Нанси, а как ще се почувства, ако я екзекутират? Как ще се почувствате вие самата?

Умолителният поглед в очите ѝ беше повече от красноречив... не ме питайте това... Тази жена обичаше дъщеря си и се страхуваше от мъжа си. Харди би могъл да се обзаложи, че в този момент тя най-много желаше той да си тръгне.

Но Харди не беше дошъл, за да си тръгва толкова бързо. Извади призовката.

— Нанси, това е призовката за съда. Имам нужда от помощта ви. Някой трябва да каже пред всички, че Дженифър е обичала сина си, че тя не е безполезен човек, че си струва да живее. Съдебните заседатели трябва да видят, че някой се нуждае от нея. — Нанси притисна призовката към гърдите си. — Нанси, на колко години сте — попита Харди неочаквано.

Тя се опита да се усмихне, но не се получи.

— Четирийсет и осем.

— Още не е късно.

Нанси стисна призовката в юмрук и въздъхна почти разтреперана.

— Боя се, че е.

Телефонът иззвъня посред нощ. Фримън.

— Още ли не си разбрал? Никой ли не ти се е обадил?

Харди премигна и се опита да фокусира часовника — четири и половина.

— Не, Дейвид, никой не ми се е обаждал.

— Е, обадиха се на мен. Майката на Дженифър току-що се е опитала да убие мъжа си.

И двамата бяха в болницата „Шрайнърс“ — Фил в операционната на интензивното отделение, а Нанси в отделна стая, под охрана. Харди отиде там преди шест, преди да изгрее слънцето, преди всякакви други адвокати или репортери.

— Тя ще се оправи. За него не знам.

Инспекторът, Шон Маниън, бе прекарал безсънна нощ. Работеше в участъка до „Шамрок“ и се познаваше с Харди. Дватама се разбираха. Намираха се в коридора пред стаята на Нанси. Бяха й дали успокоителни и известно време нямаше да е в състояние да разговаря с никого.

— Какво се е случило?

Маниън беше здрав и набит, малко по-нисък от Харди, със сипаничаво лице, цепната брадичка и монашески бретон. Говореше бързо, вечно прегърбен, с ръце в джобовете и дъвка в устата.

— Този тип за пореден път се опитал да я пребие и на нея й се е видяло прекалено, предполагам. Грабнала някакъв нож и го наръгала. Четири пъти, ако не греша. Не. Пет.

— Зле ли е?

— Три от раните са по ръцете, но има и две в корема. Възможно е да е улучила и сърцето. Последния път, когато проверих, още не бяха сигурни. Тя ни се обади. Веднага.

— Ще я обвините ли?

Маниън продължи да дъвче замислено.

— Не знам. Питай в прокуратурата, но се съмнявам. В какво?

— Опит за убийство, например.

Маниън изсумтя.

— Не може. Било е самозащита. Трябва да видиш как изглежда тя самата. Кучият син направо трябва да умре. Ако оживее и някой бъде прибран на топло, ще е той.

— Шон, ти ли се обади на Дейвид Фримън?

— На кого?

— Няма значение. Може би го е направила тя, преди да стигнете до тях. — Харди махна с ръка към стаята. — В безсъзнание ли е?

Маниън кимна.

— Спи. Ела пак към обяд, ако искаш да говориш с нея.

— Не мога. Имам дело — отвърна Харди.

— Късметлия. — Инспекторът разпери ръце. — Е, все едно. Довечера още ще е тук, сигурен съм. В това състояние няма да отиде никъде.

— Толкова ли е зле?

Маниън кимна.

— Доста зле. Но все пак е жива. Имала е късмет.

Харди знаеше, че той е причината. Ако не му бе хрумнала тази идея, ако не бе отишъл при Нанси с призовката, ако не се бе опитал да я убеди да свидетелства... Фил явно бе разбрал и сега двамата бяха в болницата.

През нощта не беше спал и би трябвало да се чувства уморен, но когато влезе в малката стаичка за разпити на седмия етаж малко след осем часа, все още чувстваше притока на адреналин в организма си. Все едно, че беше изпил литър еспресо.

Дженифър все още не се бе облякла за съда. Доведоха я с червените затворнически дрехи.

— Е, какъв е днешният ти съвет? — попита тя. Държеше се, сякаш бе загубила надеждата си в него.

Каза й.

Стоеше в обичайната си поза — с кръстосани на гърдите ръце, облегната на вратата. Преди Харди да успее да довърши, тя се отпусна на стола, потресена.

— Дженифър?

— Да. Какво означава това?

— Според мен означава, че майка ти е искала да даде показания в твоя полза и баща ти е решил да я набие заради това.

— Но защо е рискувала? Тя го познава много добре!?

— Може би, защото те обича?

Дженифър се втренчи в него. Устните й помръдваха. След миг раменете й се разтресоха.

Харлън Пул, много нещастен, отново зае свидетелската банка. През двете седмици след първото му явяване в съда сякаш бе загубил двайсетина килограма от теглото си. Този път нямаше да прибъгва до предположения и догадки.

Дийн Пауъл стана и се приготви. Изборите приближаваха и кандидатът навлизаше в ритъм.

— Доктор Пул, казахте ни, че след смъртта на първия съпруг на подсъдимата, сте решили да скъсате с нея, така ли е?

Пул потвърди. Вече се бе изпотил.

— Можете ли да ни кажете какво точно се случи между вас и Дженифър?

— Ние... аз просто се опитах да се отдръпна.

— Но тя работеше при вас и се виждахте всеки ден, нали?

Пул кимна.

— Работеше в приемната ми.

— Но въпреки това се наложи да се отдръпнете от нея?

— Аз... престанахме с интимните отношения.

Пул подръпваше яката на ризата си и сякаш искаше да погледне във всички посоки едновременно.

— Не можех да... с нея... — каза го едва чуто. — Може да ви се стори странно, но се страхувах от нея.

Харди стана и възрази, но възражението му бе отхвърлено. Не биваше да се повтаря. Рискуваше да го предупредят за неуважение на съда, но имаше и нещо по-опасно — рискът да загуби уважението на съдебните заседатели. С първото можеше да се справи някак, но второто щеше да обрече Дженифър на гибел. Седна.

Пауъл от своя страна нямаше намерение да рискува преразглеждане на делото и затова не попита доктор Пул защо се е страхувал, но и не се налагаше — съдебните заседатели несъмнено си спомняха Нед Холис. Бе тръгнал в достатъчно добра за обвинението посока и само трябваше да продължи.

— Какво се случи после?

— Опитах се да обясня на Дженифър, че нищо не се получава, че вече нещата не са същите, но тя... тя... — Вдигна очи към нея.

— Не бързайте с отговора си — успокои го Пауъл.

Пул се замисли как да се изрази.

— В края на краищата реших, че най-лесно ще скъсам с нея като я уволня. Така и направих.

Залата зашумя. Няколко души от съдебните заседатели се наклониха напред. Харди също. Това бе още нещо, което чуваше за първи път.

— И какво стана тогава?

— Ами... тя полудя.

— В какъв смисъл? Заплаши ли ви? Посегна ли ви по някакъв начин?

— И двете. — Пул млъкна и преглътна няколко пъти. — Не знам какво да кажа, господине, извинете ме.

Пауъл бе добре подготвен.

— Нападна ли ви физически?

— Да.

— С някакво оръжие ли?

— Да... с някои предмети от кабинета...

— Остри предмети ли? Медицински инструменти?

— Да.

— Нарани ли ви?

— Одра ме по ръцете и лицето. Доста дълбоко. — Пул поклати глава и добави: — Беше като луда.

Харди стана отново.

— Ваша светлост, свидетелят квалифицира клиентката ми като „луда“ вече втори път.

Вилърс се обърна невъзмутимо към съдебните заседатели и каза:

— Игнорирайте квалификацията. — Усмихна се ледено на Харди и каза: — Зачита се, господин Харди.

Пауъл продължи незабавно:

— Одрала е ръцете и лицето ви?

Харди пак стана:

— Свидетелят отговори, ваша светлост.

Пауъл се обърна към съдебните заседатели с безпомощно разперени ръце.

— Оставете господин Пауъл да разпита свидетеля, господин Харди.

Съдебните заседатели чуха за трети път, че Дженифър е одрала лицето и ръцете на доктор Пул. Пауъл попита:

— Освен това споменахте, че обвиняемата ви е заплашила. Каква заплаха използва тя?

Пул преглътна и отговори дрезгаво:

— Каза, че ако не я взема обратно на работа, ще ме убие.

— Ще ви убие — повтори Пауъл замислено.

— Да, господине.

— А смятахте ли, че ще го направи?

Харди не искаше да го прави, но нямаше начин — Пауъл се заяждаше с него. Не се наложи. Прокурорът се усмихна благородно и каза:

— Оттеглям въпроса. Свидетелят е ваш.

Едва сега почувства колко му пречи умората. Пауъл бе влязъл в ритъм, а той бе загубил своя. Все едно — нямаше какво да прави, освен да се бори.

— Доктор Пул — започна Харди, — кога Дженифър Уит се нахвърли върху вас? След като скъсахте с нея или след като я уволнихте?

— Ами... то стана по едно и също време.

— Така. Колко време преди това бяхте в интимни отношения с госпожа Уит?

— Около шест месеца, струва ми се.

— Не помните точно, така ли?

— Не, не помня.

Най-добрият отговор, който може да ти даде враждебно настроен свидетел. Реши да опита пак.

— Добре. Ще ни кажете ли какви оръжия използва тя срещу вас? Нещо остро, както споменахте преди малко?

— Ами... инструменти от кабинета ми.

— Да, казахте ни вече, но кои точно?

Пул се намръщи.

— Не помня. Замеряше ме с много неща.

— О, значи ви е замеряла! Значи скъсахте отношенията си с жена, която е работила при вас и от която сте се възползвали благодарение на положението си в продължение на шест месеца и...

— Възразявам — извика Пауъл.

— Не беше така...

Харди повиши глас възмутено и това не беше театър.

— ... и я уволнихте в същия момент, а тя е започнала да ви замеря с предмети в гнева си. За такова нападение ли говорите?

Вилърс удари с чукчето.

— Ваша светлост, издевателство над свидетеля — обади се Пауъл.

— Приема се. Господин Харди, в този водопад от думи беше ли скрит някакъв въпрос?

Харди пое дъх и се обърна към съдебните заседатели с лека усмивка.

— Докторе, в състояние ли сте да ни назовете поне един от инструментите, които Дженифър е хвърлила по вас?

— Добре, да... искам да кажа, не. Но не стана така. Тя обърна кабинета ми наопаки. Поряза ме.

— Добре, да караме поред. Най-напред обърна кабинета ви наопаки, така ли?

— Напълно.

— Причини ли големи щети?

— За осем хиляди долара. Наложих се да не приемам пациенти цяла седмица.

— Осем хиляди долара. Би трябвало да сте съобщили за такава загуба в полицията.

Пул мълчеше.

— Доктор Пул, съобщихте ли за инцидента в полицията?

— Не исках да...

— Извинете ме, докторе, но въпросът ми изисква отговор с „да“ или „не“. Съобщихте ли в полицията?

Пул преглътна веднъж, после още веднъж.

— Не.

— Значи никъде не е документирано, че се е случило точно това, което казвате вие? Да или не?

— Не, не е документирано.

— Добре. Да се върнем на порязването. Тя го направи с някой от вашите инструменти, така ли?

— Не. Бяха няколко драскотини.

— О...!? — Харди погледна съдебните заседатели многозначително. — Значи не са били порязвания, а драскотини?

— Нахвърли се върху мен и изподра лицето и ръцете ми с нокти. Тези драскотини имах предвид.

— Добре, изяснихме въпроса. Казахте, че са били сериозни, нали? Консултирахте ли се с лекар за тях?

— Не, не исках да...

— Благодаря ви. Имате ли все още белези от това нападение?

Вдигна ръце към лицето си, сякаш там бе останал някакъв спомен.

— Минаха близо десет години.

— Това означава ли „не“?

— Да. Означава „не“.

— Благодаря ви. И един последен въпрос, докторе. Да се върнем на заплахата, за която споменахте преди малко. Спомняте ли си точните думи, които използва Дженифър?

— Не. Не помня точните думи. — Дишаше тежко. Изведнъж скочи на крака и посочи с пръст Дженифър. — Но тя каза, че ще ме убие!

Вилърс му направи забележка да се овладее и да седне.

— Опита ли се наистина да ви убие? Да ви е преследвала, да ви се е обаждала по телефона или да ви е тормозила по някакъв друг начин?

— Не. Нямах нищо такова. След това не съм я виждал никога... докато не попаднах в тази зала.

— Не сте я виждали никога след това. С други думи, независимо какво ви е казала, когато е била разстроена и разочарована, само миг след като е била изоставена от вас и уволнена, тя е изчезнала от живота ви. Това ли е истината?

— Да.

— Благодаря ви. Нямам повече въпроси.

Харди спечели рунда по точки, но се опасяваше, че победата му може да се окаже пирова. На съдебните заседатели им бе припомнен Нед Холис и независимо от всички инструкции да не се влияят от неговия случай, Харди не вярваше, че жив човек, който е сигурен, че Дженифър е убила Лари и Мат, няма да реши, че е убила и първия си съпруг.

Харди се безпокоеше и от отношението на Вилърс. Освен това, макар и много добре да бе показал какъв е бил мотивът за избухването на Дженифър, тя все едно бе избухнала пред Пул и се бе нахвърлила върху него. Пул можеше да бъде възприет като използвач, лигльо и подлец, но и мнението за Дженифър също пропадеше надолу — крайно неустойчива личност, представляваща опасност за околните. Нима не беше вероятно отново да прибегне към насилие?

По време на първата фаза Пауъл почти не използва снимките по делото, но по време на обедната почивка в знак на уважение изпрати младия си помощник Джъстин Морхаус при Харди, за да му съобщи, че следобедът смята да ги вкара в играта — за цветните от дома на семейство Уит щеше да дава показания специалист от криминологичния екип, а за черно-белите от моргата — доктор Страут.

Преживяването нямаше да е приятно, но пък от гледна точка на Пауъл беше нужно. Смяташе да докаже, че убийството е извършено хладнокръвно и преднамерено. Желаше да подчертае каква ужасна смърт е сполетяла Мат, и Харди, който беше виждал снимките, знаеше, че ще постигнат тази цел много ефективно.

Джъстин беше атлетичен младеж, който следваше Пауъл като сянка през цялото време, без да обели дума и вършеше досадната работа, както повечето млади юристи. Имаше свежо, открито лице. Докато предаваше на Харди посланието, умишлено се накланяше назад, за да избегне позата, която някои върли прокурори приемаха за свой символ.

— Дженифър ще понесе това много тежко — отбеляза Харди. — Не би ли могъл да го подшушнеш на Дийн?

— Кое? — учуди се Джъстин.

— Снимките на мъртвия си син.

Младият прокурор запристъпва от крак на крак, сякаш му се ходеше до тоалетната.

— Тогава не е трябвало да го убива — отвърна той. Каза го някак си неохотно, сякаш не желаше да изглежда безсърдечен, но от друга страна пък и не можеше да не изрази искрените си убеждения. Харди възприе това като знак.

За много хора в залата — а Харди смяташе, че за повечето — Дженифър беше двоен убиец, непокаяла се грешница, която може да нанесе нов удар, ако бъде предизвикана. Дори и Джъстин Морхаус — иначе приятен младеж — не изпитваше никакви угризения, че могат да я изпратят в газовата камера. Дори — макар че едва ли би го признал — нямаше нищо против да я погледа как се мъчи преди това, па било и само заради снимките.

Харди се опасяваше, че Джъстин би могъл много точно да отразява настроенятията на съдебните заседатели и ако наистина беше така, Дженифър бе обречена. Защото, ако въпреки кръстосания му разпит, Морхаус бе останал с такива убеждения, можеше и да не си прави труд да го провежда.

Веднага след като залата беше призована към тишина след обедната почивка, Харди се изправи и поиска разрешение от Вилърс да се приближи до нея.

— Ваша светлост — каза той след това, — на днешното заседание господин Пауъл възнамерява да разпита свидетели във връзка със снимките по делото. Като вземем предвид емоционалното състояние на клиентката ми и възможната реакция, която вероятно снимките ще предизвикат у нея, моля да позволите тя да не присъства в залата, докато траят разпитите.

Вилърс смъкна полукръглите си очила малко надолу и го изгледа над тях.

— Господин Харди, в нашата страна подсъдимите нямат право да напускат залата, когато им скимне. Ще присъства.

Законът наистина беше такъв, но стриктното му спазване в случай като този намирисваше на изтънчена жестокост. Но нямаше аргументи.

— Тя може да припадне, ваша светлост. Преживяването ще е много тежко за нея.

Но реалността надмина и най-лошите му очаквания — някакъв емоционален изблик, дори гневен, би придал на Дженифър човешки облик в очите на съдебните заседатели. Вместо това тя изпадна в нещо като вцепенение и през цялото време, докато показваха на съдебните заседатели и на нея как е изглеждал синът ѝ след като е бил застрелян

— снимките бяха увеличени достатъчно, за да могат да се закрепят на статива до свидетелската банка — остана неподвижна, стиснала ръката на Харди, без да каже дума.

Половината от съдебните заседатели се просълзиха, а на някои направо им прилоша. Дженифър стоеше с каменно лице, уловила ръката на адвоката си, втренчена право напред.

Като безчувствена жена.

* * *

Макар и да не можеше да стои на краката си от умора, след заседанието Харди се отби в болницата. Над съдебната палата все още грееше слабото слънце, но само след пет минути навлезе в гъста мъгла и се наложи да кара бавно. Мъглата в Сан Франциско, помисли си Харди, не е като другаде. Пристига на огромни облаци откъм океана и поглъща всичко със скорост една пресечка за минута. Температурите паднаха с пет градуса след около километър разстояние, чистачките на колите работеха, вятърът бръснеше. Хората изведнъж решаваха да скочат от моста „Голдън Гейт“.

Мина покрай „Шамрок“ и се замисли дали да не се отбие, за да изпие едно, но си спомни, че предния ден го бе направил и от това животът му не бе станал по-добър.

Пред стаята на Нанси Дистефано нямаше охрана. Беше време за свиждане и Харди успя да влезе направо.

Майката на Дженифър седеше в леглото със затворени очи. Носът ѝ беше превързан, цялото ѝ лице бе отекло и насинено.

Харди се прокашля и тя се раздвижи.

— Лошият вятър духа — обади се Нанси.

— Да.

Тя се надигна и се обърна към него. Болеше я, защото направи гримаса.

— Казах на Фил, че ще се явя в съда и че си идвал.

Харди кимна.

— Да, предположих го.

— Как е той?

— Състоянието му е критично. — Беше се отбил при сестрата на входа и тя му каза.

Нанси въздъхна — облекчение? Разочарование? Но дъхът ѝ изведнъж секна — изглежда имаше счупени ребра.

— Не помня. Какво съм направила?

— Някой се е опитвал да ви нарани и си е получил заслуженото.

— Не знам... страх ме е.

— От него ли?

— От това, което направих. Какво ще стане сега?

— Полицайте идваха ли?

Тя кимна. И най-малкото движение ѝ причиняваше болка.

— Да. Разказах им какво стана. Но след това какво?

— Какво имате предвид?

Тя се засмя сухо и извика от болка.

— Боли, когато се смееш. Искам да кажа, след като наръгаш мъжа си с нож. След като бракът ти свърши. Не знам какво ще правя сега. Какво ще стане.

Харди не можеше да ѝ отговори и смяташе, че е най-добре сама да реши. Според него беше поставила добро начало.

— Какво казаха полицайте? — попита той. — Ще ви обвинят ли?

— Не. Поне засега. — Тя погледна надолу към краката си. — Според тях, Фил е щял да ме убие. Според мен, той просто не си даваше сметка... — Млъкна. — Не, няма да постъпя така и този път. Стига. Той знаеше какво прави. Помолих го да престане, но не ме послуша...

— Това ли казахте на полицайте?

— Това е, което се случи. — Вдигна очи към него и попита: — Кога искате да свидетелствам?

— Кога ще ви изпишат от болницата?

Нанси Дистефано поклати дръзко глава. Напомняше му за Дженифър.

— След това... ще започна отначало... Кажете ми, кога Дженифър ще има нужда от мен. Ще дойда, дори и да се наложи да пълзя по корем.

Обвинението приключи в сряда следобед. През предишните четири дни Пауъл бе призовал солидни свидетели, които говориха удивително спокойно, като се вземе предвид, че показанията им трябваше да послужат за основание Дженифър да бъде осъдена на смърт.

Един от тях беше психиатърът, повикан от обвинението в качеството му на експерт. Той заяви — след три разговора с обвиняемата, — че през цялото време тя е останала неконтактна, че е непоправимо асоциална, безотговорна, агресивна и опасна.

Подобна психиатрична експертиза не би била допусната до съдебната зала, ако преди това Харди също не беше призовал експерт психиатър. Но на Дженифър ѝ бе хрумнало да послужи на Пауъл, като се бе „нахвърлила“ върху неговия човек. При това положение показанията му просто нямаше как да не бъдат изслушани. При последния разговор тя бе угасила цигарата си в ръката му. („Едва го докоснах. Попита ме дали случайно не съм убила Мат, за да не кажел, че съм блудствала с него! Дали това не било възможност, която съм се опитвала да скрия! Дали ме било страх да го призная пред себе си!“)

После дойде Риа Томпсън, жената от затвора, която бе помогнала на Дженифър да избяга през пролетта. Харди подозираше, че Риа се е съгласила да каже каквото искат от нея, за да облекчи собственото си положение, но така или иначе, когато заяви, че Дженифър е заплашила да убие всеки, който се опита да ѝ попречи да избяга, прозвуча убедително.

— Това беше шега, всеки ще го разбере — обясни Дженифър.

Ако у дома с двамата си съпрузи се е държала така, както се държи с мен, помисли си Харди, тогава... Не че бе в състояние да ги оправдае или да приеме тяхното поведение, но му се струваше, че Дженифър иска на всяка цена да се самоунищожи. Сякаш имаше нужда да губи, да постави себе си в такова положение, че да може да каже: „Видя ли, казах ти, че не ме бива за нищо“. И изглежда най-много я биваше да доказва тъкмо това.

* * *

Харди реши, че е крайно време за сериозен разговор върху реалността.

Намираха се в стаята, в която обикновено оставаха по време на почивките. След тази се канеше да призове Али Сингх.

— Дженифър, не си ли даваш сметка, че онези хора в залата се опитват да разберат коя си ти в действителност? За това става дума. И ти решаващ, че можеш да наречеш Пауъл „задник“ пред всички, че наетият от обвинението психиатър може да ти послужи за пепелник, че можеш да заплашваш всекиго с убийство, щом ти хрумне. Не разбираш ли, че по този начин убиваш себе си?

— А какво трябва да правя? Да се преструвам ли?

Понякога му се струваше, че тя прави тъкмо това. Не и сега.

— Да! Бих искал да се преструваш. Бих искал всички да видят една друга Дженифър, да доловят някаква деликатност зад грубата фасада. Или... по-скоро да престанеш да се преструваш на безчувствена, защото не си такава.

— Защо? Защо трябва да им показвам чувствата си?

Харди се наведе към нея.

— Моля те! Дженифър, остават ни броени дни. Не можеш ли да се опиташ да... Дявол да го вземе! — изруга той и се обърна настрани.

— Ядосан си ми.

Харди отиде до прозореца и се вгледа в отсрещните сгради, в сивото небе над хоризонта.

— Ядосан си ми.

— Да, така е. Ядосан съм.

Долови движението ѝ. Тя застана зад гърба му, лявата ѝ ръка го обхвана през корема, започна да се спуска надолу...

Той се обърна рязко.

— Какво, по дяволите, правиш?

Дженифър го гледаше в очите.

— Не ми се сърди — каза тя шепнешком. — Имам само теб.

Харди се опита да се отдръпне от нея, но нямаше накъде. Тя направи крачка напред, притисна се в него. Това нямаше да се случи. За миг му се стори, че стаята изчезва, че няма светлина. Когато дойде

на себе си, си даде сметка колко силно е притиснал раменете ѝ. Сега Дженифър отново приличаше на ударено животно. Пусна я.

— Никога не прави това. — Каза го колкото на себе си, толкова и на нея.

Тя се отдръпна.

Харди се обърна към прозореца — трябваше да погледне навън, към мъглата, сградите, небето. Пое дъх, за да се успокои.

— Просто... — прошепна Дженифър някъде отзад. — О, по дяволите, забрави го. Съжалявам.

Харди се обърна и тръгна към вратата. Щеше да я остави сама. Приставите щяха да я наблюдават, докато започнеш заседанието. Искеше да се махне от това място.

Вилърс отново ги повика в кабинета си. Пауъл остави Харди да разпитва Али Сингх в продължение на десет минути и настоя за този разговор. Вилърс се съгласи неохотно.

— Ваша светлост — Пауъл бе застанал до Харди пред бюрото, — обвинението изслуша търпеливо забележителните показания на господин Сингх, но съм длъжен да отбележа, че не виждам никаква връзка между тях и делото. Господин Харди твърди, че ще успее да покаже такава връзка, но аз се съмнявам в това.

Вилърс се замисли и след малко кимна.

— Господин Харди, склонна съм да се съглася. Ще ни обясните ли с каква цел правите всичко това?

Харди разказа за около минута съкратената версия — че и в двата случая жертвите са убити със собственото им оръжие, че става дума за много пари, че в Лос Анджелис подозират наемен убиец за смъртта на Симпсън Крейн и жена му. Когато свърши, Вилърс все още имаше озадачен вид.

— Да не би да искате да кажете, че въпросният Симпсън Крейн е бил убит с пистолета на Дженифър Уит?

Харди отговори, че Лари Уит е бил убит със собствения си пистолет и Крейн — с неговия.

Вилърс се обърна към Пауъл:

— Може би има нещо, което не схващам?

Пауъл се намеси веднага:

— Дори и да има...

Вилърс махна с ръка, за да замълчи.

— Господин Харди, съществува ли доказателствена връзка между двата случая?

— Това е правдоподобна алтернативна версия за тези убийства и ми се струва, че съдебните заседатели трябва поне да я чуят.

— Предполагам, че вие не сте чули мен. Попитах ви дали съществува доказателствена връзка.

— Да, разбира се.

След секунда Вилърс го попита дали би бил така добър да им обясни каква е тя.

— Лари Уит е работел в медицинския център „Йерба Буена“. Научил е за готвеното мошеничество с акциите и е заплашил да разкрие машинацията. Убит е, за да замълчи.

— От кого?

— От същия, който е убил и Симпсън Крейн.

Вилърс забарабани по бюрото.

— Откъде знаете това?

— Мисля, че мога да изложа убедителни аргументи.

Пауъл използва паузата, за да се намеси:

— Ваша светлост, това е нелепо. Сега нито му е времето, нито мястото да въвеждаме нови версии. Съдът вече призна Дженифър Уит за виновна. Ако защитата разполага с някакви доказателства, Фримън трябваше да ги представи през първата фаза.

— Открих всичко това едва в края на миналата седмица.

Пауъл разпери ръце.

— Това е или твърде лошо, или твърде удобно, нали?

Вилърс вдигна пръст.

— Господа, моля ви. Става дума за живота на една жена и ако искаме да има справедливост, не трябва да пропускаме нищо. Господин Харди, готова съм да ви изслушам по всяко време. Говорихме за Симпсън Крейн. Бил е убит...

— Случаят е разследвал инспектор Флойд Рестофър от полицията в Лос Анджелис. Мога да го призова като свидетел.

— Има ли заподозрян?

— Не, но са сигурни, че е дело на професионален убиец.

Вилърс замълча. Изглежда чутото не й допадна особено.

— Добре. Какво е открил Рестофър за медицинския център?

— Фирмата на Крейн е представяла интересите на центъра.

— Самият Крейн?

Харди се поколеба, но не можеше да промени нищо.

— Не лично. Един от съдружниците.

— Един момент — избухна Пауъл, — ваша светлост, да не би господин Харди да иска да каже, че този Крейн не е имал нищо общо с медицинския център?

— Надявам се да не е така — отвърна Вилърс. — Нали доказателствата ви не са това, господин Харди?

Не отиваше на добре.

— Не, засега никой не е обвинен, ако за това питате, но...

Лицето на Вилърс потъмня, тонът ѝ стана рязък:

— Тъкмо за това питам. Инспектор Рестофър направил ли е разкрития, които засягат това дело или не?

— Случаят все още не е приключен.

— След десет месеца не е приключен? И какво прави Рестофър по това неприключено десетмесечно дело?

— В момента нищо, ваша светлост. Отстраниха го от него.

Харди си даваше сметка, че твърдението му звучи фантазмагорично. Може би — не, със сигурност — вредеше на професионалната си репутация с опитите си да го прокара, но какво друго му оставаше? Ако не успееше да измъкне нещо от шапката си, Дженифър щеше да бъде осъдена на смърт. Криеше ли се заек някъде там? Нямаше никаква представа, но в отчаянието си бе готов да настоява, дори да спори. Тоест, ако съдията позволи.

Бяха му нужни най-малко още десет минути, за да може поне да опита да обясни последното, което бе научил от Рестофър — че са го посъветвали да се откаже от делото, след като е разпитал Бакмън, богатата жена от Сан Марино, свързана едновременно с медицинския център и Франк Келсо. Надяваше се от това да излезе нещо... имаше нужда от десет минути насаме с Вилърс... за да я накара да го изслуша.

— Ваша светлост, бих искал да поговорим насаме.

Вилърс го изгледа.

— Не. В дело като това не може да има нищо неофициално. Никой няма право да се пазари, още по-малко на четири очи.

Раздразнението ѝ беше осезаемо.

— Ваша светлост — намеси се Пауъл, учтиво, но твърдо. Вилърс се обърна към него. — Бих искал да предложа на вниманието ви една друга възможност, както прави господин Харди... Ето я: ако вашето решение по първия пункт на обвинението, ваша светлост, беше друго, искам да попитам адвоката на защитата, дали според него щеше да е нормално да пледира, че същият наемен убиец е ликвидирал и първия ѝ съпруг Нед Холис преди десет години? И това ли щеше да е правдоподобна версия? — Пауъл се обърна към него и го изгледа ядосано. — Какъв абсурд! Дори е обидно!

Вече бяха налице всички признаци, че Вилърс няма намерение да слуша повече, но последната реплика на Пауъл улучи право в целта. Съдията кимна и се наклони напред.

— Съгласна съм. Господин Харди, изслушах ви с цялото си внимание. Позволих да се върнете към миналото, защото, както знаем, от това зависи животът на един човек. Сега категорично мога да заявя, че не виждам причина да допусна всичко това до залата.

— Ваша светлост, просто не може да няма връзка! — А вярваше ли наистина, че е така? Или говореше отчаянието? — Дайте ми няколко дни отсрочка, ще отида до Лос Анджелис и ще...

— Ваша светлост, моля ви...

Вилърс вдигна ръка предупредително. Нямаше нужда от напомнянето на Пауъл.

— Това няма да стане. Вече отнехме повече от два месеца от живота на съдебните заседатели. — Тя седна навъсено и продължи тихо, още по-властно: — Господин Харди, мъчех се да разбера що за човек сте. Разбрах, че сте били добър професионалист, когато сте били в прокуратурата. Приличате ми на честен и трудолюбив човек. Само че на няколко пъти, докато трае това дело, се убеждавам, че не желаете да се съобразявате с правилата, установени в този щат, а и във всички други, доколкото ми е известно. През последните две седмици ми се наложи да чуя най-напред, че изпитвам лична неприязън към вас и че това се отразява на решенията ми, после се появи призракът на семейния тормоз, който изоставихте, без да представите никакви доказателства, а днес, когато за първи път имате възможност да помогнете на клиентката си, да призовете някой свидетел, който да я защити в човешки план, да изтъкне миналото ѝ или нещо такова...

— Ваша светлост...

Вилърс удари с длан по плота на бюрото, но гласът ѝ остана спокоен.

— Господин Пауъл е прав. Вината по повдигнатите обвинения вече е установена. Играхме стриктно по правилата. Вашата страна загуби. Така е. Случва се. Но ако сме честни, ще приемем загубата с достойнство.

Харди изчака секунда, колкото да се увери, че няма да я прекъсне.

— Може да е било по правилата, ваша светлост, но съдебните заседатели сгрешиха... Дженифър не е убила мъжа си и сина си...

— Докажете го, когато приключим. Гарантирам ви, че ако посочите друг убиец, госпожа Уит ще бъде освободена незабавно. Междувременно обаче работата ви е да пледирате за намаляване на исканото от прокуратурата наказание. Искам да знам, дали сте подготвен за това или не.

Харди въздъхна.

— Основната ми цел е да покажа, че е възможно и някой друг да е извършил убийствата.

— При фактите, с които разполагате, мога уверено да твърдя, че това е лоша стратегия. — Вилърс пооправи тогата си и погледна часовника на стената. — Добре, господа, вече е четири и петнайсет. Ще се върнем в залата и ще приключим за днес. — Тя вдигна пръст и добави: — Господин Харди, утре очаквам от вас да доведете свидетели, които имат какво да ни кажат. Важни са единствено доказателствата. Нищо друго не е от значение.

Тя стана и се упъти към залата, на около пет крачки пред мъжете. Пауъл изчака малко, докато Харди се изравни с него и му прошепна:

— Желая ти успех.

Беше щастливо усмихнат.

* * *

Харди излезе от съдебната зала с наведена глава и увиснали рамене. Не виждаше нищо. Цялата постройка се бе срутила. Не само бе провалил клиентката си, беше ликвидирал и репутацията си, като не

бе оценил правилно най-прецизния съдия, пред който би могъл да се яви. Играта определено беше честна.

С периферното си зрение зърна Пауъл пред телевизионните камери. Щеше да се възползва от възможността да покаже на телевизионните зрители колко добре изглежда, но нямаше да наруши нареждането на Вилърс да мълчи. В никакъв случай. Вместо това развиваше теории за огромната престъпност напоследък, за начините, по които той би се справил с нея и така нататък, и така нататък...

На Харди му беше дошло до гуша от Пауъл и изведнъж силно му се прииска да се прибере на спокойствие в кабинета си, но ненадейно на пътя му се изпречи Уолтър Теръл. Любителят на теориите. Не би могъл да го упрекне — самият той бе попаднал в същия капан. Ако е възможно нещо да се е случило, това не означава, че наистина се е случило. Или, най-малкото, че може да се докаже, че се е случило. Работата му беше тъкмо да доказва, а не да тъне в догадки. Беше допуснал да му се изплъзне очевидното.

— Изпратиха ме да те повикам — каза той тайнствено. — Един човек горе иска да те види.

Харди спря. Нямаше ли най-после да престанат? Дженифър? Какво ли й бе хрумнало сега? После се зачуди откъде накъде Теръл идва да го повика.

— На седми ли? — попита.

— На четвърти. — Отдел „Убийства“. — Разпитваме майката на госпожа Уит. Мъжът й умря преди два часа. Исква адвокат и Ейб Глицки й обеща да те открием.

Нанси беше отишла в полицията, без да я викат. Лейтенант Франк Батист от отдел „Убийства“, Глицки и Шон Маниън бяха на линия. Не смятаха да връчат на госпожа Дистефано официално обвинение за смъртта на съпруга й, макар че нямаше спор кой я е причинил. Имаха нужда само от писмените й показания, за да уредят формалностите.

Нанси седеше на тапициран с изкуствена кожа стол в една от стаите за разпит. Както бе облечена, с превръзката на носа и синините по лицето, би могла да мине за трийсет и петгодишна, точно както дъщеря й би могла да мине за двайсетгодишна.

Харди кимна сдържано на насъбралите се хора, заяви, че трябва да поговори с нея насаме пет минути, влезе и затвори вратата.

Нанси го посрещна с усмивка. Дишаше учестено, стори му се пребледняла.

— Добре ли сте? Трябваше ли да излезете от болницата?

Тя кимна.

— Изписаха ме тази сутрин. Чувствам се малко слаба, това е всичко. Може би тук ще се съвзема. Така или иначе, надявам се да видя Дженифър.

— Вероятно ще успеем да го уредим по-късно. Какво точно искат от вас полицаите?

— Не знам. Инспекторът... когото видях в болницата, Маниън, ако не се лъжа... първо ми каза, че нямало да ме обвинят официално, но после, когато Фил... — Тя въздъхна и продължи: — Когато Фил умря, по-младият дойде при мен и ме попита дали ще им сътруднича.

— Дали ще сътрудничите? Това ли ви попита?

Имаше нещо нередно. Независимо дали ще я обвиняват или не, нямаше никакъв смисъл да я държат тук толкова дълго в това състояние. Чудеше се и защо е цялото това събрание отвън — Батист, Глицки, Маниън, Теръл... Всички те чакаха, за да вземат показанията на Нанси Дистефано? При положение, че не искаха да я обвинят?

— Разговаряхте ли вече с тях? — попита Харди.

Но преди Нанси да успее да отговори, пред вратата се чу отчетлив шум. Станаха и Харди отвори. Бе дошъл самият Кристофър Лок, следван от Дийн Пауъл и половината телевизионни камери на Америка.

Нещата започваха да се проясняват.

Харди не удостои Лок даже и с поглед — отношенията помежду им бяха изяснени още преди година. Излезе във фойето, заобиколи Лок и застана пред Пауъл.

— Дийн, знаеш ли, че това е възмутително? Да не казвам, че е обидно.

Теръл се отдели от глутницата и обясни на Пауъл:

— Нанси Дистефано поиска адвокат.

Откъде накъде Теръл трябваше да му обяснява?!

— Нямам представа за какво говориш — отговори Пауъл на Харди.

— Ще ти обясня за какво говоря. — Пространството продължаваше да се изпълва с помъкнали снимачна човешки същества. — Говоря за този цирк с медиите. Говоря за трагедията на тази жена — посочи я с палец, както беше застанала пред вратата, — за която искаш съдебните заседатели на дъщеря ѝ да прочетат утре, докато си пият кафето и която искаш да използваш, за да се покажеш по телевизията поне още веднъж преди изборите.

— Това е нелепо!

— Не мисля. Мисля, че нарочно си изпратил Теръл да слухти край болницата и ако умре бащата на Дженифър, да покажеш майка ѝ, убийцата по телевизията на целия свят. Каквато майката, такава и дъщерята, нали?

Франк Батист беше свястно ченге и макар в стаята да имаше поголеми от него в йерархията, си даваше сметка, че той отговаря за това помещение. Пристъпи към журналистите и извика:

— Моля да напуснете. Зад онази врата. — Разпери ръце и започна да ги изтласква. — Ето там, отзад, Благодаря ви. — Когато всички напуснаха, той затвори вратата и се усмихна. — Сигурен съм, че ще изчакат.

Лок реши да се намеси.

— Решението дали да се връчи обвинение или не взема прокуратурата, а не полицията.

Маниън, независимо от присъствието на главния прокурор, не смяташе да се предава, след като поставяха под въпрос професионализма му.

— Вижте какво, описал съм всичко с най-големи подробности. Ако смятате, че не е било самоотбрана, можете да ми вземете значката.

— Не съм казал, че не е. — Лок, както винаги, изчакваше, за да види накъде ще задуха вятърът. — Казах само, че решавам аз.

Харди не можеше да оспори това, но не то бе главното.

— Защо тогава Дийн е тук, Крис? Искаш ли да ми обясниш?

Лок се зачерви, но се съвзе бързо.

— Дийн Паул е мой помощник и има пълното право да е тук.

Батист отново взе думата:

— Няма спор, господин Лок. Значи сте решили да арестуваме тази жена, така ли? Да я качим ли горе, за да уредим формалностите?

Харди не познаваше Батист много добре, но реши, че е достоен за възхищение. В тона му нямаше никаква ирония или подигравка. Беше изключително коректен. Чисто и просто попита главния прокурор дали да предприеме следващата административна стъпка или не.

Освен това предизвикваше Лок да свали картите.

Лок остана на място, без да каже дума. Дори и без журналистите, фойето бе пълно с хора и прекалено затоплено — Лок, Батист, Пауъл, Теръл, Маниън, Глицки, Нанси, Харди, трима други служители от отдела, попаднали случайно. Главният прокурор погледна за първи път Нанси Дистефано, която уморено се бе облегнала на стената със скръстени на гърдите ръце.

— Не съм прочел полицейския доклад — каза той накрая. — Когато го прочета, ще реша какво да правя.

Пауъл тръгна след него, като се провикваше „Без коментар“, докато не се измъкнаха от тълпата журналисти отпред.

Настъпи тишина. След малко Батист се обърна към Теръл:

— В прокуратурата наемат свои собствени следователи, Уолт. Защо не кандидатстваш направо? Ще дам ход на документите ти веднага. — И влезе в кабинета си.

Харди отиде при Нанси, която изглеждаше така, сякаш всеки миг може да припадне. Заведе я до стола, помогна ѝ да се отпусне върху него. Беше изтощена. Дойде и Глицки.

— Каза, че иска да се обади на Фримън или теб. Обясних ѝ, че ти сигурно си по-близо.

Харди сложи ръка на рамото му и леко го стисна за благодарност.

— Искаш ли да те закарам у дома, Нанси?

Нанси очевидно изпитваше болка, но вдигна очи и поклати глава.

— Бих искала да видя Дженифър. Ако е възможно.

След кратка почивка Нанси се възстанови достатъчно, за да стигне до асансьорите и да се изкачи до седмия етаж.

Когато излезе от кабината и видя дебелите решетки на затвора, тя притисна длан към устата си, сякаш се преструваше на ужасена. Само че не се преструваше, Харди бе сигурен. Долавяше се познатата миризма на метал и пот. Типичните звуци — асансьорът, ключалките,

затръшването на решетки. Някъде далеч се чуваха приглушени гласове. Някой изпищя, нещо издрънча. Беше време за вечеря.

Нанси се вкопчи в ръката му.

— Не знаех, че... — Не довърши. Не беше нужно. Никой нямаше представа какво е тук, докато сам не попадне вътре. — Трябваше да дойда по-рано, но Фил... — Харди знаеше и това — Фил нямаше да я пусне.

Получи разрешение Нанси да влезе в малката стаичка за адвокатите и когато въведоха Дженифър, застава край вратата.

Нанси прехапа устни, лицето ѝ се изкриви. Вратата се затвори.

— Казаха ли ти за... за баща ти?

Дженифър кимна, опряла ръце на хълбоците си. Нанси стана и направи крачка към дъщеря си.

— Джени... — едва го прошепна.

— Мамо...

Заставаха една срещу друга и Нанси протегна боязливо ръце, Дженифър я прегърна. Майка ѝ изкриви лице от болка, но не се отдели, притисна я към себе си с всички сили.

— Трябва да го открия.

— Не, трябва да се откажеш — възрази Фримън.

— Не разполагам с нищо друго. Дженифър няма никакви приятели. Има майка, но това е единственият остатък от миналото ѝ. Юридически тя е нормална колкото сме ние с теб. Нямам друг шанс. Трябва да опитам.

Бяха в кабинета на Харди. Наближаваше единайсет. Беше останал в стаята за адвокати в затвора цял час, като муха на стената, докато Дженифър и Нанси разговаряха или по скоро се опитваха да възстановят отношенията си. Срещата им бе напрегната, продължителна, но през цялото време си държаха ръцете и говореха само за свои лични неща — не споменаха делото нито веднъж.

След като излязоха от затвора и качи Нанси на такси, защото тя не искаше и да чуе да я закара той, дойде направо тук. Фримън, разбира се, и тази вечер бе останал да работи до късно — по ново дело за убийство и обжалването на Дженифър.

Сега слушаше по-младия си колега, който в безсилието си бе съборил всички папки от бюрото на пода и просто бълнуваше от умора.

— Знаеш ли с колко души разговарях през тези шест месеца? И какъв е резултатът? Налице са майката на Дженифър и онзи психар, само че съдебните заседатели не му вярват, това е. Това е, с което разполагам, за да спася живота на тази жена!

— Изпускаш самата Дженифър. — Фримън го биваше да забелязва дребните подробности.

— Прекрасна идея. — Харди се зарахожда напред-назад върху изпопадалите папки. — Да призова Дженифър, за да каже на съдебните заседатели: „Ако смятате да ме екзекутирате, можете да вървите да се шибате“. Ще омекнат веднага.

Фримън заобиколи бюрото и се настани на стола на Харди.

— Само това ли е?

Харди спря на място.

— Опитвам се да ти го кажа, Дейвид... Дженифър е напълно изолирана от света. Като че ли не го знаеш! Твърде красива е, за да ѝ повярват другите жени, не прилича на почитателка на платоничната любов. Ако не се брой сина ѝ, никой не може да каже, че обича децата. След като Нед е убил котката ѝ, не е взела друга. Съдебните заседатели обичат хората, които обичат котки. Защо не си е взела друга? Истината е, че не съм в състояние да открия абсолютно никой, който да каже и една добра дума за Дженифър Уит. — Наведе се и започна да събира падналите папки. — Дейвид, наистина смятам, че съм прав. Симпсън Крейн е открил, че някой крои нещо мръсно.

— И смяташ, че заради същото са видели сметката и на Лари.

— Това е мотив.

— Както и абортът. Забрави ли, че вече разсъждавахме надълго и нашироко върху всичко това? А братът на Дженифър не е ли мразил Лари? А, от друга страна, профсъюзните машинации, не са ли също толкова добър мотив за премахването на Крейн, колкото и твоята идея? Не е ли по-вероятно да са го пречукали заради тях?

— Не знам. Трябва да разбере точно до какво се е добрал Рестофър в Лос Анджелис.

— Едва ли има значение, но е било достатъчно, за да поддържа интереса му през предварителното разследване, нали?

Беше съвсем ясно какво иска да каже Фримън, но Харди не бе в настроение да се вслушва. Даваше си сметка, че всяко събитие в живота би могло да се дължи на безкраен брой възможности, дори и на правдоподобни сценарии, но ако критерий беше само въображението. Съдебните дела никога не биха свършвали, ако беше позволено да се обсъжда какво би могло да се случи, без да е подкрепено от доказателства. Затова и съдилищата не търпяха догадки, измислици, недоказани теории.

При едно дело се налага да има факти, които могат да се видят, помиришат, докоснат. Някой трябва да се закълне в тях. Защото в реалността едно или друго събитие протича само по един-единствен начин. Работата на съда е не толкова да се грижи за справедливостта, колкото да се увери, че предлаганата версия е истинска, че е в синхрон с доказателствата.

Харди коленичи на пода и продължи да събира папките.

— Какво да правя, Дейвид?

— Преди малко не се пошегувах. На твое място бих изчакал малко, докато майката на Дженифър се възстанови, но бих разпитал и Дженифър.

— Но ти не го направи през първата фаза!

— Положението тогава беше по-различно. При мен ножът не беше опрял до кокала, а при теб е. Това е единственият ти шанс, последната ти карта. Съдебните заседатели трябва да получат възможност да видят що за човек е тя, да надзърнат в душата й...

— Пауъл ще я лапне на един залък.

— Възможно е. Възможно е сама да си подпише смъртната присъда. Има риск. — Фримън се усмихна. — Но пък и животът е риск, момчето ми. Ти на какво мнение си?

Децата още не се бяха събудили — цяло чудо. Минаваше шест и Франи четеше материала в сутрешния вестник. Макар и да не се предявяваха официални обвинения срещу нея, майката на признатата за виновна Дженифър Уит бе убила мъжа си и новината беше гореща. Пауъл, въпреки опита на Харди да му попречи, бе постигнал целта си — не само снимката му отново беше на първа страница, но и съдебните заседатели щяха да разберат как жените от семейство Дистефано решават проблемите със съпрузите си.

— Написано е с почти библейски тон — отбеляза Франи. — Като че ли е проклятие, което се предава от поколение на поколение.

Харди кимна уморено. Може би някога през живота си се бе чувствал по-изтощен, но не можеше да си спомни кога. Предишната вечер се бе прибрал малко след дванайсет, след това не успя да заспи повече от час.

— Само мога да се надявам съдебните заседатели да не погледнат на всичко това по същия начин.

Франи остави вестника. Нещо в гласа на мъжа й...

— Смяташ ли, че ще загубиш?

— Възможно е. — Биваше си го да подценява опасностите, поне на думи.

Франи се ужаси от обзелата я мисъл.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Какво например?

— Не знам. С нещо, каквото и да е. — Протегна ръка през масата и улови неговата. — Чувствам се ужасно, заради всичко това. Сякаш съм изоставила Дженифър, сякаш съм я предала. Признаха я за виновна. Какво трябва да мисля? Какво трябва да направя? Просто повече не мога да се преструвам, че...

— Франи, не е нужно да ми обясняваш каквото и да било. Тя има тежък характер. Отблъсква хората от себе си.

Франи прехапа устни, стисна ръката му.

— Какво ще стане... ако загубиш делото?

— Ако изберат Пауъл и той остане прокурор до края, шансовете ѝ при обжалването ще намалеят значително. Той ще е главен прокурор, а присъдата ѝ ще е негова рожба. Дори и да иска да ѝ помогне, а той не иска, няма да е възможно да го направи поради поста, който заема.

— Това е ужасно порочно — въздъхна Франи.

Той я потупа по ръката.

— Все още има време.

Смяташе да призове най-напред Нанси, после и Дженифър.

От кабинета си Харди се обади в редакцията на лосанджелиския „Таймс“ и попадна на светската хроникьорка Люси Прат. Толкова рано сутринта там нямаше много хора и тя с радост се съгласи да разговаря за своята работа. Мнозина от колегите ѝ искали да се занимават с новини, но тя обичала хората и била доволна от това, което върши. Не обичала насилието, световните проблеми и така нататък. Потвърди, че знае коя е Маргарет Морънси. Миналата седмица дори публикували снимката ѝ. С годеника си организираше благотворителен търг, за да подкрепят библиотеката в Сан Марино.

— Бях останал с впечатлението, че е възрастна — отбеляза Харди. — Стара фамилия, старо богатство... това ми казаха за нея.

Госпожа Прат се засмя.

— Старото богатство не означава стар човек. Поне в случая е така. Не е навършила и трийсет. Мога да ви изпратя снимка по факса.

Харди не мислеше, че ще му е необходима.

— Сватбата ще е през декември — обясни Люси. — Целият град говори за това.

Харди не мислеше, че чак целият град се е развълнувал заради предстоящата сватба на Маргарет, но продължи да слуша. Реши, че преди да затвори ще е учтиво да прояви интерес и попита:

— А кой е годеникът?

— О, историята прилича на „Пепеляшка“ — възкликна Люси Прат. — Джоди е от бедняшки квартал, но сега...

— Джоди Бакмън, адвокатът?

— Да, той е щастливецът. Познавате ли го?

— Да. Всички адвокати се познават помежду си. Ние сме нещо като голямо братство.

Люси пак се засмя. Несъмнено беше любезна, но Харди остана с впечатлението, че не е разбрала шегата му.

* * *

Обади се на Рестофър и му остави съобщение на телефонния секретар, после тръгна пеша, въпреки студа, защото имаше нужда от време, за да мисли. Мина по най-дългия път и когато стигна до съдебната палата, взе Пауъл и веднага отидоха при Вилърс. За щастие я завариха сама в кабинета ѝ, макар и да не беше във възторг, че ги вижда.

— Надявам се, че днес сте приготвили нещо, господин Харди — каза тя. — Няма да позволя никакво отсрочване. Все още ли искате да разговаряме?

Харди кимна, а Вилърс се върна зад бюрото, където пиеше сутрешното си кафе и преглеждаше вестника. Седна на стола и вдигна предупредително пръст.

— Времето за лично обжалване е след решението на съдебните заседатели.

Вилърс имаше предвид балетът, който понякога се разиграваше след произнасянето на смъртна присъда в щата Калифорния. След като съдебните заседатели гласуват най-тежкото наказание, защитата имаше право да поиска отлагане на изпълнението, като в същото време заведе ново дело на всякакво основание, без старото формално да се смята за провалено. В юридическите среди казваха, че съдията, в чиито ръце се оказваше окончателното решение, на практика се превръща в тринайсети съдебен заседател.

На практика обаче подобни опити рядко се оказваха успешни, тъй като съдия, който си позволише да отхвърли веднъж гласувана присъда, рискуваше да остане без работа, защото прокуратурата имаше право да го отстрани. Все пак Вилърс имаше солиден авторитет и беше силна фигура във Върховния съд на щата.

Пауъл седна мълчаливо, готов да слуша, а Харди остана прав.

— Искам да чуя мнението ви по един въпрос — започна той и ѝ разказа за годежа между Джоди Бакмън и Маргарет Морънси. Вилърс не го прекъсна. — И така, ваша светлост, Маргарет Морънси, член на

борда на директорите на медицинския център „Йерба Буена“ е отстранила инспектор Рестофър от случая. Освен това е сгодена за адвокатът на центъра Джоди Бакмън. Струва ми се, че съдебните заседатели трябва да чуят тези факти.

Вилърс се облегна.

— По какъв начин тази жена е отстранила инспектора от случая?

— Обадила се е на някой си Келсо, който е влиятелен човек и той е говорил с шефа на полицията.

— Имате ли доказателства?

Харди знаеше, че няма да мине лесно.

— Маргарет Морънси е помагала на Келсо в последната изборна кампания. Знам със сигурност, че той се е обадил на шефа на полицията.

— Това не е доказателство — отбеляза Вилърс бавно.

— Целта ми е да предизвикам съмнение, ваша светлост. Във втората фаза изискванията не са така високи.

Вилърс чакаше още.

Харди продължи:

— Ваша светлост, това поне са факти, а не предположения. Симпсън Крейн е убит със собственото му оръжие. Лари Уит също. Между двамата съществува връзка — медицинския център, независимо, че е трудно да се установи с точност за какво става дума. Помежду им са Джоди Бакмън и огромна сума долари. Разследването по случая Крейн е прекратено. Годеницата на адвоката на медицинския център „Йерба Буена“ упражнява известен контрол над Келсо. Искам съдебните заседатели да чуят всичко това. Може би ще започнат да си задават въпроси. Не е само теория. Фактите са налице.

Вилърс остана замислена.

— Но това е конструкция от карти — отбеляза тя накрая.

— Ваша светлост... — започна Харди, но не успя да продължи.

— Позволете на мен, ваша светлост. — Вилърс кимна и Пауъл се изправи. — Вчера проявих твърдост към вас, господин Харди, но каквото и да си мислите, аз не съм кръвожаден звяр, който на всяка цена иска да постигне смъртно наказание. След като излязохме от залата вчера, аз си направих труда да се обадя в Лос Анджелис и да поговоря с шефа на отдел „Убийства“ и шефа на полицията. В отдела, цитирам, са твърдо убедени, че Симпсън Крейн е ликвидиран от човек,

нает от профсъюзите, край на цитата. Случаят не е приключен, макар че въпросният Рестофър наистина е отстранен. С разследването са се заели хора от ФБР. Няма никакви подозрения, пак цитирам, че убиецът е свързан с медицинския център „Йерба Буена“, край на цитата.

— Но Рестофър е отстранен, така или иначе.

Вилърс слушаше внимателно, дори си записа нещо.

Пауъл въздъхна.

— Очевидно инспекторът се е подразнил заради намесата на федералните агенти. Когато е решил да рови отново, най-грубо е започнал да си пъха носа в неща, които не го касаят... Да не забравяме, че става дума за влиятелни хора. Махнат е, защото е досаждал и защото се е показал като лош полицаи.

Вилърс се изправи. Без съдийската тога би могла да мине за нечия мила баба. И в гласа ѝ нямаше раздражение.

— Господин Харди, изслушах ви и този път. Сега аз искам да ви кажа нещо и се надявам вие да ме изслушате. Това, което казахте, може и да е истина. В Лос Анджелис може да се вихрят какви ли не финансови игри, но те нямат нищо общо с нашето дело. Това, което според вас е връзка, спокойно може да е и съвпадение. Лари Уит просто не е бил замесен във всичко това или ако е бил, нямаме доказателства.

— Обадил се е на „Крейн и Крейн“.

— За какво? Лично с Крейн ли е разговарял? Или с Бакмън? За какво? Можем ли да установим? — Тя поклати глава. — Съжалявам, господин Харди. Искрено съжалявам. Виждам, че полагате всички възможни усилия, за да смекчите присъдата, така и трябва, но няма да допусна в залата да се излагат с нищо неподкрепени хипотези. Това е положението.

Тя отиде до вратата, отвори я и зачака.

— А сега, моля да ме извините. За четирийсет и пет минути трябва да прегледам документи, за които са нужни два часа.

Явно мнозина в съдебната зала бяха чели сутрешните вестници или бяха гледали новините по телевизията. Когато Харди призова Нанси Дистефано, реакцията бе осезаема.

Седеше на първия ред, до доктор Лайтнър, точно зад Харди и Дженифър. Изправи се с усилие — очевидно изпитваше силна болка. Носът ѝ все още беше с превръзката, синините се виждаха отдалеч.

Докато се придвижваше към свидетелската банка, проблеснаха няколко фотосветкавици. Вилърс нямаше намерение да го допусне — досега не беше забранила да се снима в залата, но при условие, че няма да се вижда. Търпението ѝ се изчерпи и тя удари с чукчето.

— Достатъчно. Всички да седнат. От този момент нататък забранявам в залата да се внасят фотоапарати. Който има такъв, да напусне. Пристав, погрижете се за това.

В последвалата суматоха, докато фоторепортерите излизаха или предаваха апаратите си на своите сътрудници, за да ги изнесат, Нанси Дистефано застана за миг пред масата на защитата и стисна ръцете на Дженифър, без да каже дума. После зае свидетелската банка и положи клетва.

Харди застана на около пет метра от нея и започна:

— Госпожа Дистефано, каква е връзката ви с обвиняемата?

— Аз съм нейна майка.

Явно в залата имаше и хора, които не бяха чели пресата, защото се разнесе приглушен шепот. Вилърс не реагира, така че се наложи Харди да изчака, докато всичко утихне.

— Госпожа Дистефано, имате ли нещо против да ви наричам Нанси?

— Не.

Харди смяташе, че е най-добре да говори направо.

— Нанси, ще разкажете ли на съдебните заседатели за нараняванията си?

Пауъл скочи.

— Възразявам, ваша светлост. Не е по същество.

За всеобща изненада, преди да вземе решение, този път Вилърс поиска контрааргумент.

— Господин Харди?

— Ваша светлост, Дженифър Уит е израсла в дома на майка си. Характерът ѝ се е оформил там. Съдебните заседатели би трябвало да добият представа за условията, при които това е станало.

Вилърс му позволи да продължи. Харди ѝ благодари. Струваше му се, че между него и съдията се е установило някакво съгласие. Може би се дължеше на по-леките критерии в тази фаза на делото, но нещо се бе променило.

Приближи се до Нанси и продължи:

— Наскоро бяхте в болница, нали?

— Да.

— Ще ни кажете ли защо?

Нанси изреди счупените ребра, счупения нос, увредените бъбреци, синините по гръдния кош, бедрата.

— Как получихте тези наранявания?

— Съпругът ми ми нанесе побой.

Залата слушаше мълчаливо.

— Съпругът ви, Фил Дистефано, бащата на обвиняемата, нали?

— Да.

— За първи път ли ви нанася побой?

Когато чу това, Нанси сякаш се отдръпна — както правеше Дженифър. Или може би Дженифър правеше като нея? Тя поклати глава и се наложи Вилърс да ѝ напомни, че трябва да отговаря с думи.

— Не — каза Нанси. — Не беше за първи път.

За да ѝ даде време, Харди се приближи до съдебните заседатели и погледна към Дженифър. Мръщеше се. Очевидно въпросите не ѝ харесваха. Харди се приближи до свидетелката.

— Често ли ви биеше съпругът ви?

Нанси пак поклати глава, спомни си и каза гласно:

— Да.

— Преди колко години дъщеря ви, обвиняемата по това дело, напусна дома ви?

— Около десет.

— Съпругът ви, нейният баща, удрял ли ви е, преди тя да напусне?

— Да, непрекъснато. Фил се напиваше, ядосваше се за нещо и се нахвърляше върху мен.

— Дженифър ставала ли е свидетел на тези сцени?

— Да.

— Някога удрял ли е нея?

Нанси поклати глава.

— Не. Заплаши я няколко пъти, но не бих му позволила да направи такова нещо. Винаги заставах между тях. Той я обичаше. — На очите ѝ се появиха сълзи. — Просто излизаше от кожата си.

— Излизаше от кожата си — повтори Харди. Направи няколко крачки към съдебните заседатели и продължи: — Според вас, Нанси, тези побоища оказали ли са някакво видимо влияние върху поведението на Дженифър?

Нанси се бореше със сълзите, които сега се стичаха по бузите ѝ свободно, но, както и Дженифър, говореше съвсем ясно.

— Не сме разговаряли.

Това не беше отговор на въпроса му, но беше придвижване в добра посока.

— За какво не сте разговаряли, Нанси?

— Тези неща се случваха и отминаваха... После всичко пак ставаше както преди.

— Криехте ли, че са се случвали?

— Да, преструвахме се, че всичко е наред.

— А Дженифър?

— Дженифър стана мълчалива. После отиде да живее другаде.

— Бихте ли казали, че е станала затворена в себе си, мрачна, недоверчива?

Това бе твърде далеч от същността на делото, но в тази фаза беше позволено и Харди се надяваше по този начин да обясни на съдебните заседатели защо клиентката му изглежда толкова студена и безчувствена.

— Да. — Нанси погледна дъщеря си. — Беше мило малко момиченце. Детето ми...

Макар и да се владееше, чувствата на госпожа Дистефано я бяха обгърнали като одеяло. Сълзите не преставаха да текат. Вилърс се наклони напред.

— Госпожа Дистефано, желаете ли да прекъснем за малко?

* * *

Продължиха.

— Нанси, дъщеря ви разказвала ли ви е някога за чувствата си към Мат?

— Мат беше всичко за нея.

— Мат беше всичко за нея. — Харди обгърна с поглед съдебните заседатели и пак се обърна към свидетелката.

— Тя обичаше ли сина си?

— Безкрайно. О, Боже, да, разбира се.

— Някога виждали ли сте по момчето признаци или следи от малтретиране или побой, нанесен му от майка му? Държала ли се е лошо с него?

— Не е имало нищо такова. Полагаше твърде много усилия, за да го предпази от всякакви неприятности. Дори го глезеше повече, отколкото би трябвало, но аз разбирах каква е причината за това.

— И каква беше тя?

— Ами... нещата, които беше виждала. Между мен и баща й. Лари беше същият... и той не можеше да допусне на Мат да се случи нищо лошо.

Прозвуча добре. Лари и Дженифър от една и съща страна. Дженифър плачеше беззвучно зад масата на защитата.

— Нанси — попита изведнъж Харди, — възможно ли е Дженифър да е убила Мат, своя син, дори и вследствие на трагична грешка?

Тя поклати глава.

— Не. Дори да го е направила без да иска, както казвате, след това би се самоубила.

Пауъл се изправи бавно. Даваше си сметка за емоционалното състояние на свидетелката и не искаше да изглежда безсърдечен, но все пак реши да възрази срещу подобна догадка. Вилърс прие възражението.

Но Харди бе постигнал целта си. Зададе последния си предварително подготвен въпрос, за да получи очаквания отговор, напълно искрен, според него:

— Какви чувства изпитвате към дъщеря си сега, Нанси?

— Обичам я. Тя е единственото, което ми остана.

Пауъл знаеше, че работата му е наполовина свършена, особено след като Вилърс отказа да даде почивка преди кръстосания разпит. Свидетелката беше емоционално и физически измъчена жена, а неговата задача беше да я дискредитира, да обори показанията ѝ. За да го направи ефективно, трябваше да пипа бавно и внимателно.

Усмихна се, за да я предразположи. Не се съмняваше, че го помни от предишната вечер, но нямаше избор — не би могъл да я атакува фронтално. Трябваше да бъде неин приятел, който се стреми да уточни някои дребни подробности. Раменете ѝ бяха отпуснати, изглеждаше уморена, но все пак му се усмихна в отговор. Добро начало.

— Госпожо Дистефано, с покойния ви съпруг имате и син, нали? Въпросът като че ли я извади от равновесие.

— Да. Том.

— Том ставал ли е жертва на бруталността на съпруга ви?

— Фил го е удрял няколко пъти, когато беше малък, но това си беше по-скоро пердах. Никога не го е наранявал.

— А какви са отношенията между двамата мъже сега? Близки ли са помежду си?

Харди стана.

— Ваша светлост, господин Пауъл знае много добре, че господин Дистефано е покойник.

Каза го спокойно. Не спомена каква е причината да е покойник. Пауъл се извини.

— Случвало ли се е Том да присъства на побоищата, които ви е нанасял съпругът ви?

— Да.

— Както и Дженифър, нали?

— Да. До известно време.

— Какво стана след това?

— Когато Том порасна, се опитваше да ме защити и Фил гледаше да го няма наоколо, преди да започне.

— Но с Дженифър нещата не стояха по този начин, нали?

— Извинете ме, какви неща?

— Покойният ви съпруг ви биеше в нейно присъствие, нали?

— Понякога.

— И тя не се е опитвала да го спре?

— Не би могла да го спре. Фил беше много силен. Дженифър се криеше, струва ми се.

— Значи Дженифър се е криела и е гледала как баща ѝ ви бие, без да се опита да му попречи по някакъв начин. Синът ви Том се е опитвал да го спре. Какви са отношенията ви с Том сега?

— Том е добро момче.

— Обичате ли го?

— Разбира се. Той е мой син.

— Майките обичат синовете си, нали?

— Да.

Пауъл направи пауза.

— Но вие казахте, че Дженифър е единственото, което ви е останало.

Нанси се огледа безпомощно, спря очи на Харди. Той кимна. Всичко беше наред.

— Така му е думата. Тя е единствената ми дъщеря.

— Близки ли сте с нея?

— Да. Много.

— Много близки. Разбирам. Можете ли да кажете на съдебните заседатели колко пъти сте посетили дъщеря си у дома ѝ през годината преди да бъде арестувана?

Харди се улови за челото. Капанът щеше да щракне всеки миг. Дженифър го улови за лакътя. Нанси за първи път се поколеба. Секундите летяха.

— Госпожо Дистефано — подкани я Вилърс, — моля отговорете на въпроса.

Пауъл чакаше. Не я караше да бърза. Въпросът очевидно беше прост, а отговорът се бавеше. Едва ли Нанси би могла да забрави такова нещо.

— Миналата година не съм — отговори тя накрая.

— Значи миналата година не сте ходили на гости на дъщеря си.

— Не съм.

— А тя идвала ли е у вас? Във вашата къща?

— Не.

— Нито веднъж?

— Нито веднъж.

Пауъл се обърна на триста и шейсет градуса. Лицето му изразяваше дълбока изненада.

— Ами какво ще кажете за по-миналата година?

— Не, не се виждахме често. — Каза го троснато. — Лари беше... не ни позволяваше.

— Лари не ви е позволявал — повтори Пауъл. Добър човек, изпълнен със съчувствие, мъчещ се да ѝ предложи изход от ситуацията. — В такъв случай, след като сте били близки, сигурно често сте разговаряли по телефона?

Нанси сведе очи.

— Тя беше много заета.

— Дъщеря ви е била заета? Работеше ли?

— Аз работех. И сега работя.

— Освен през почивните дни, нали?

Харди стана.

— Ваша светлост, това е издевателство над свидетеля.

— Не е.

— Госпожо Дистефано — попита Пауъл отново, — кажете ни приблизително колко често разговаряхте с дъщеря си?

Нанси продължаваше да гледа надолу.

— Всяка седмица? Веднъж месечно?

— Винаги се обаждаше, за да ме поздрави за рождения ми ден. Аз за нейния.

Пауъл остави думите без коментар. Кимна и отиде до масата на обвинението.

— Бих искал да изясня още нещо... казахте ни, че Мат е бил всичко за Дженифър, че тя дори го е глезила. Бих искал да бъдете малко по-конкретна.

Нанси погледна умолително Харди.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че след като не сте се виждали често с Дженифър и Мат, което току-що заявихте, не ми е ясно откъде знаете какви са били отношенията помежду им.

— Когато беше малък, бебе...

— Тогава ли беше всичко за Дженифър?

— Да.

— А сега?

— Да.

Пауъл все още се опитваше да изглежда мил и благороден. Приблѝжи се до Нанси и каза тихо:

— Госпожо Дистефано, просто не мога да разбера. Помогнете ми.

Нанси остана мълчалива в продължение на петнайсет секунди, които ѝ се сториха като час. Най-накрая Харди стана и попита дали е бил зададен въпрос. Пауъл изчака още малко, отбеляза, че май не е и освободи свидетелката.

Обвиняемата зае свидетелската банка след обедната почивка. Беше с тъмен костюм и пъстър шал. Харди не беше сигурен дали това е най-подходящото облекло. От една страна то още повече отделяше Дженифър от обикновените хора, каквито бяха повечето съдебни заседатели и това не беше добре. Тя се нуждаеше от тяхната симпатия, а не от завистта им. Но от друга страна — статистиката също го потвърждаваше — при делата, при които се искаше смъртно наказание, действаше един друг принцип. Естествена реакция, макар и не особено благородна. Съдебните заседатели биха гласували смъртна присъда единствено, ако са убедени, че престъпникът е някакво чудовище, изрод, който няма нищо общо с човешкия род. Дрехите на Дженифър биха могли да смекчат подобно впечатление, колкото и глупаво да е то. С тях тя добиваше човешки вид, ставаше личност, в никакъв случай не чудовище. Освен това беше забележително красива и Харди се надяваше, че мъжете не биха искали да превърнат тази красота в гниещ труп.

Най-голямото му притеснение беше, че още с отварянето на устата си, ще развали магията, създадена от външния ѝ вид. И много добре си даваше сметка, че отвърте може да изригне нещо, което да настрои против нея дори и най-благосклонните.

Предварително я бе инструктирал да говори спокойно, с най-мелодичния си глас. Да покаже най-доброто от себе си. Опасността щеше да дойде при кръстосания разпит. Дотогава трябваше да стъпват внимателно.

— Дженифър, днес ти заемаш това място, за да се бориш за живота си. Има ли нещо, което би искала да узнаят съдията и съдебните заседатели?

Тя се обърна към тях.

— Преценихте, че представените факти са достатъчни, за да ме признаете за виновна. — Тя преглътна неспокойно и погледна към Харди. Той кимна. — Но не седнах тук, за да се боря за живота си, както се изрази господин Харди. Тук съм, за да ви кажа, че не съм

извършила нищо от това, в което ме обвиняват. Не съм убила съпруга си и е абсурдно да се твърди, че съм убила единствения си син. — Преглътна отново и продължи: — Признавам, че може и да не съм била най-добрата майка на света, но обичах Мат... — Млъкна и прехапа долната си устна. После се съвзе и се насили да се усмихне. — Това е всичко.

Пауъл трескаво записваше нещо. Какво?

Харди възнамеряваше да ѝ зададе няколко въпроса във връзка с Лари, но думите ѝ бяха толкова красноречиви, че се изкушаваше да прекрати разпита с тях. Съдът я чу да отрича вината със собствения си глас — може би тъкмо от това имаше нужда или най-малкото, едва ли щеше да постигне нещо по-добро. От друга страна, обаче, съдебните заседатели нямаше да са далеч от мисълта, че е твърде лесно да се изимитира такова кратко изявление. Струваше му се, че е наложително да я накара да поговори още малко — независимо от риска.

— Ще ни разкажеш ли какво стана сутринта на двайсет и осми декември?

Пауъл стана.

— Ваша светлост, мястото на този въпрос беше в първата фаза на процеса.

Харди отговори веднага, за да изпревари решението на Вилърс:

— Това е разказът на Дженифър Уит и мисля, че съдебните заседатели трябва да го чуят, ваша светлост.

Вилърс се намръщи, както винаги, когато страните влизаха в спорове помежду си, но в края на краищата се съгласи с Харди.

— Разкажете ни за онази сутрин, госпожо Уит — обърна се тя към Дженифър.

Дженифър кимна.

— Станах рано, защото бяхме вечеряли късно и не бях измила чиниите. Лари щеше да си е у дома целия ден, всъщност цялата седмица, така че исках всичко въкъщи да е както трябва. След това смях да изляза да потичам както обикновено, така че облякох екипа си и слязох долу. Беше доста късно, към осем и половина, но реших че след като няма да ходи на работа, Лари може да поспи. Мат също обичаше да спи до късно.

Хубав детайл, помисли си Харди безскрупулно.

— Както и да е. Лари четеше вестника си сутрин на закуска. Винаги го прави... правеше... Но онази сутрин слезе ядосан.

— Защо беше ядосан? — попита Харди.

Дженифър преглътна с усилие.

— Не бях облечена както трябва.

— Нали каза, че си била по спортен екип?

Кимна.

— Да, но трябваше да изляза след около час, разбирате ли? Предполагам, че съм изглеждала зле, като току-що станала от леглото... без грим, с неоправена коса...

— Но нали преди това си се занимавала с домакинска работа? Мила си чинии и така нататък.

Дженифър не желаше да говори за побоищата на Лари, но нямаше нищо против да сподели другото. Светецът Лари трябваше да получи няколко солидни удара и Харди трябваше да накара Дженифър да ги нанесе.

— Да... така е... но не му харесваше.

— Разкрещя ли ти се?

— Не. Личеше си, че е ядосан. Познавах го.

— Добре, Дженифър — Харди хвърли поглед към съдебните заседатели, — какво стана после?

— Направих му кафе и се опитах да разтрия раменете му. Обичаше да го правя, когато се чувстваше напрегнат, но тогава той ме спря.

— Казваш, че те спря. Как те спря? Изблъска ли те? Приложи ли физическа сила?

Пауъл изглежда нямаше нищо против, че подсказва отговорите на свидетеля, но Дженифър отказа да върви нататък.

— Не. Просто ми каза да престана. Виждате ли, не му харесваше, че изглеждах така. Казах му, че ако иска, ще се кача горе и ще се преоблека.

— Въпреки че след час щеше да излезеш да бягаш?

Дженифър кимна.

— Ако беше поискал, щях да го направя. Нищо не ми коства. Само че той ми каза да не ходя. После ми каза, че бил буден от близо час и преглеждал сметките. Безпокоял се за парите. Около Коледа... знаете как е.

— И какво стана после?

— После заспорихме за семейния бюджет. — Тя погледна съдебните заседатели. — Всички от време на време се карат за такива неща.

— Добре, какво стана след това?

— Слезе Мат. Триеше очите си, както винаги, след като се събуди. Не исках да ни слуша, докато се караме, така че престанах и се заех да му направя препечени филийки. Много ги обичаше. После се качих да оправя леглата. Мислех си, че ще се размине.

— Е, размина ли се?

— Не... Когато слязох пак, Лари отново ме подхвана, задето изглеждам зле. Мислел, че съм се качила, за да се преоблека с нещо прилично. Казах му, че вече ще изляза да потичам, но той беше ядосан заради другото... за всичко. Пак се скарахме и Мат се заплака. Реших, че ако изляза, това ще престане и излязох.

— Отидохте да бягате?

— Да.

— В колко часа излязохте от къщата?

— Не знам. Първите две пресечки минах ходом, за да загрея... винаги правех така. После започнах да тичам.

Разказа го добре — отиването до банката, връщането, списъкът, в който не бе отбелязала, че пистолетът липсва, защото не се бе качвала в спалнята. Харди стигна до извода, че Фримън бе допуснал сериозна грешка, като не разпита Дженифър. Разказът ѝ беше логичен, гласът ѝ звучеше уверено, тонът ѝ бе откровен. И така до самия край.

Въпросът беше дали ще се справи толкова добре и при кръстосания разпит след обедната почивка?

— Бих искал да започнем с едно разяснение, имате ли нещо против?

По време на обедната почивка Харди ѝ бе дал възможност да вкуси наладата от частичната победа и след това се бе опитал да я подготви за атаката на Пауъл. Може би беше успял? Тя гледаше прокурора спокойно и открито. Кимна.

— Казахте, ще цитирам точно: „Не съм убила съпруга си и е абсурдно да се твърди, че съм убила единствения си син“. Смятате ли,

че не е чак толкова абсурдно да се твърди, че сте убили Лари?

Въпросът трябваше да я извади от равновесие и беше добър за целта, но Харди нямаше намерение да го остави без последствия.

— Възраavam, ваша светлост. Каква е същността на въпроса?

Вилърс се съгласи. Дженифър нямаше да отговори, но се виждаше, че Пауъл е постигнал целта си. Улови погледа ѝ и леко вдигна длан — знак да се успокои, да не се оставя да я извади от равновесие.

Пауъл ѝ се усмихна и продължи:

— Ако не възразявате, госпожо Уит, бих искал да изясним една част от разказа ви, която не разбрах. Казахте ни, че след като сте оправили леглата и сте слезли долу за втори път, отново сте започнали да се карате.

— Да. Лари започна пак.

— А Мат се разплака.

— Да.

— И в отговор на това, вие, като майка, напуснахте къщата?

— Излязох, за да престане.

— Да, разбирам, но как точно се опитахте да го утешите? Прегърнахте ли го? Казахте ли му, че го обичате?

— Не. Знаех, че ще престане да плаче, когато с Лари престанем да се караме.

— Това беше целта, нали? Да го накарате да престане?

— Не. Искам да кажа, щеше да престане.

— И вие просто го оставихте и излязохте навън?

Харди стана.

— На въпроса вече беше отговорено, ваша светлост.

Кошмарно. Пауъл оттегли въпроса, преди Вилърс да реагира и се приближи още повече към свидетелската банка.

— Добре, госпожо Уит. Един друг въпрос... Споменахте, че със съпруга си сте се карали за парите... за семейния бюджет... както всички ние понякога, така ли е?

— Да.

— И че мъжът ви, господин Уит, е преглеждал някакви сметки преди да слезе да закусва?

— Да.

Харди разбра, че Пауъл е научил нещо. Не бързаше, беше напълно спокоен. Отиде до мястото си, взе някакъв документ от помощника си, върна се пред свидетелската банка.

— Ваша светлост, искам да представя копие от извлечението по сметката на Дженифър Уит в банка „Пайъниър“.

Лицето на Дженифър се изопна. Стомахът на Харди се сви. Когато Пауъл се приближи до него, за да му покаже извлечението, реши да спечели малко време.

— Ваша светлост, разрешете да се приближа.

Вилърс се намръщи.

— Какво има сега, господин Харди?

— Ваша светлост, документът не беше включен в списъка на веществените доказателства на обвинението.

В началото всяка от страните бе длъжна да представи на другата пълен списък на свидетелите, които смята да призове и на веществените доказателства, които смята да представи. Не беше задължително да се използват всички включени в списъка свидетели и доказателства, но по принцип не беше разрешено да се използват невключени, освен в особени случаи. Поне на теория в съда не трябваше да има изненади. На практика адвокатите и прокурорите просто умираха за тях.

— Не съм съгласен да се представи сега — добави Харди.

— Колегата греши — възрази Пауъл и махна на Морхаус да се приближи. Младият му помощник, явно предупреден да очаква такова нещо, взе една дебела папка и я даде на шефа си. Той извади отвътре нужния документ и даде по едно копие на Вилърс и на Харди. — Ред осемнайсети на първа страница, ваша светлост.

Харди прочете. Пишеше: „Финансови документи“.

Пауъл вдигна папката.

— Това са документите и предадохме на защитата копие от всички тях на... — Той погледна в папката и добави: — Първи август.

Харди и Фримън, разбира се, бяха получили копията. Несъмнено се намираха някъде в кабинета му сред останалите полицейски доклади, протоколи от разпити и други подобни, напъхани в седем големи кутии. Тъй като Пауъл не бе повдигнал въпроса през първата фаза, Харди си бе позволил да се надява, че прокурорът не е открил тайната сметка на Дженифър сред купа други книжа. Нищо подобно.

Финансовите документи, които Пауъл държеше в ръка сега, бяха накъде около петстотин страници — стари данъчни декларации, застрахователни полици, банкови извлечения, сведения за акции, анулирани чекове, фактури за повечето от нещата в къщата им. Документите бяха в пълен безпорядък и нямаше никакъв опис — петстотин страници, сред които бе скрита единствената, която би могла да навреди на Дженифър — извлечението от тайната ѝ банкова сметка. Пауъл подаде едно копие на Вилърс и каза:

— Ето го, ваша светлост.

Вилърс се надигна, взе го, намести очилата си, кимна.

— Това е то, господин Харди.

Оказа се, че всичко е както трябва и Пауъл отново се спусна към Дженифър.

— А сега, госпожо Уит, моля погледнете това банково извлечение. Ваша ли е тази сметка?

От спокойствието ѝ не бе останала и следа. В очите ѝ се четеше страх. И Харди не можеше да ѝ помогне — самият той също го чувстваше. Дженифър кимна утвърдително.

— Да, моя е.

— Съпругът ви знаеше ли за съществуването ѝ?

Дженифър преглътна.

— Да, разбира се.

Харди не искаше да чува тази лъжа, макар и да разбираше на какво се дължи.

— Госпожо Уит, ще прочетете ли на съдебните заседатели какъв адрес е отбелязан в извлечението?

Дженифър погледна листа в ръцете си.

— Пощенска кутия 33449, Сан Франциско, Калифорния.

— Пощенска кутия? Извлеченията по тази сметка не бяха ли изпращани направо на домашния ви адрес?

— Не.

— Защо се налагаше това да е така?

Дженифър погледна към Харди с широко отворени очи.

— Не знам.

— Не знаете? — Пауъл повиши глас. — Не знаете!? — повтори той с удивление. — Истината не е ли, че съпругът ви не е знаел за тази сметка?

— Не...

— ... и че е открил нещо нередно в домашния бюджет? Че го лъжете с парите, например?

— Не, това не е вярно...

Но Харди много добре знаеше, че е вярно.

Пауъл не беше свършил. Направи крачка назад, сниши отново глас и започна в друга посока:

— Госпожо Уит, получихте ли вече някаква сума от застраховката на покойния ви съпруг?

Може би Дженифър за миг си помисли, че най-лошото е минало. Отговори, че не е получавала.

— С Лари имахте ли голям спестовен влог?

— Не. Не беше голям. Около двайсет хиляди, нещо такова.

Пауъл погледна съдебните заседатели.

— За някои хора това са много пари, госпожо Уит, но ще приема думите ви.

— Имахме и влог за образованието на Мат. — Дженифър нямаше представа накъде я води Пауъл и реши да бъде услужлива. — И там бяха някъде около двайсет.

— Ами за къщата?

Харди скочи.

— Ваша светлост, каква е целта на всичко това?

Пауъл се обърна към него, после пак напред.

— Ще обясня каква е, ваша светлост. Тук ясно личи, че убийствата са извършени от алчност. — Вдигна нагоре банковото извлечение и се обърна към Дженифър. — Госпожо Уит, колко пари имаше в банковата сметка, чиито извлечения получавахте в пощенската кутия, в деня на ареста ви?

Дженифър се вгледа в ръцете си.

— Ако не си спомняте, ще ви кажа аз. Всичко е записано тук. Става дума за малко повече от триста хиляди долара, госпожо Уит. Това са парите, които сте успели да откраднете от съпруга си за седем години. Пари, от които сте лишили собственото си семейство.

Дженифър окончателно загуби самоконтрол.

— Ние никога не излизахме! — извика тя. — Не разбирате ли? Никога никъде не ходехме! Той не ми позволяваше да върша каквото и

да било! Нямаме представа какъв живот беше това, какъв беше *той*! Дори не разбра, че ги няма...

— Но онази сутрин е разбрал, нали, госпожо Уит? И вашият обичан Мат се оказа пред дулото на пистолета...

— Възразявам!

— Не, не сте сграбчили оръжието в гнева си от караницата... Планирали сте всичко най-внимателно...

— Ваша светлост, възразявам!

— Качили сте се горе, за да вземете пистолета...

— *Възразявам!* — Гласът на Харди бе отишъл няколко октави нагоре. Вилърс удари с чукчето. Пауъл не обърна никакво внимание и продължи да крещи на Дженифър:

— И тогава изведнъж е настъпил моментът да действате. Той ви каза, че ще си вземе онези пари, така ли беше? — Доближи се на сантиметри от лицето ѝ и извика: — *Затова ли го убихте?*

Дженифър изведнъж стана, измъкна се от преградата и се хвърли към Пауъл.

— *Не! Не съм го убила аз, копеле гадно!*

— Седнете на местата си! Всички! Господин Пауъл... — Вилърс продължи да удря с чука.

Дженифър пищеше, извън себе си.

— Ред! Пазете тишина! Пристав!

Но приставите изчакаха Дженифър да се укроти сама и отново да седне.

Пауъл я гледаше втренчено. Раменете му увиснаха.

— Не можах да разбера само едно — каза той съвсем тихо. — Защо беше нужно да убивате Мат.

После се обърна и заяви, че няма повече въпроси.

Съдебните заседатели гласуваха два пъти и се съвещаваха два часа и седемнайсет минути. Бяха, както изискваше законът, единодушни. За смъртно наказание.

ЧАСТ ПЕТА

Харди се събуди плувнал в пот, задъхан, зелената стая го поглъщаше, газът с дъх на бадеми изгаряше трахеята, дробовете му, раздуваше ги до пръсване, караше го да агонизира — събуди го писъкът в съня му. Ако беше в реалността, този писък нямаше да се чуе, щеше да бъде задушен, преди да се роди.

Всичко беше наред. Беше в спалнята, Франи спеше до него. Часовникът край леглото показваше три и нещо — беше спал почти два часа.

Стана и отиде до банята, за да наплиска лицето си с вода. Потеше се — косата му беше залепнала за главата. Изпи таблетка аспирин и дръпна кожата около очите си — тъмните кръгове отдолу не изчезнаха.

Седна във всекидневната, без да се облича. Беше студено — по-студено от всякога. След малко чу стъпки, дойде Франи.

— Лош сън? — Седна на коленете му и го прегърна. — Лепкав си.

Не беше в състояние да говори. Тя приглади косата му, притисна се към гърдите му.

— Ще донеса одеяло.

Когато се върна, Харди трепереше. Не можеше да спре. Франи го зави с одеялото и отиде да вземе още едно. Когато се върна, той се беше отвил и дишаше тежко. Франи го уви отново с двете одеяла и пипна челото му — гореше.

Събуди се отново. До сутринта изглежда оставаше още много време. Все още беше на креслото. Вслуша се в тъмнината, за да чуе нещо отвъд обичайните звуци на заспалата къща — дишането на Франи край него, бълбукацията на аквариум в спалнята им.

Нещо — струваше му се, че е звук — се бе промъкнало в съзнанието му.

Полазиха го студени тръпки и изведнъж го обзе страх. Какво щеше да стане, ако някой е разбрал какво е научил?

Не си спомняше кога си е легнал. Не си спомняше как се е оказал в креслото, защо Франи е до него. Махна одеялата и си помисли, че може да се е върнал и да е припаднал.

Ами неговите пистолети?

Пистолетите му, от времето, когато беше ченге, бяха заключени в сейфа. Когато преместиха Ребека в бившия му кабинет, извадиха сейфа и го сложиха на най-високия рафт в шкафа зад кухнята. Стана с усилие и отиде да провери. Запали всички лампи по пътя си.

Сейфът не беше пипан.

Отвори го. Пистолетите бяха там. Изглежда губеше допир с реалността. Никой нямаше намерение да го закача. Не тук. Не и в неговия дом.

После му хрумна, че Лари Уит може би си е мислил същото. И Симпсън Крейн... Застреляни със собственото им оръжие. У дома им.

Нелепо.

Взе едрокалибрения пистолет и отиде да провери — стаята на Винсънт, на Ребека, спалнята. Мина през кухнята, трапезарията, всекидневната, върна се в дългия коридор. Нищо. Изглежда полудяваше.

Погледна зареденото оръжие в ръката си и му мина през ум, че точно така стават нещастията. Полутъмна къща, някой — жена ти или детето — се появява неочаквано, ти го вземаш за крадец, за някой, който те заплашва...

Върна се при сейфа и заключи проклетата играчка. Изведнъж се сети. Краката му омекнаха. Беше твърде кошмарно дори да си го помисли. Трябваше да седне.

Лари в края на краищата е ударил Мат. Не само веднъж. Може би Мат се е появил по време на скандала и е взел страната на майка си, може би е настоял баща му да я остави на мира, може би Лари в яда си го е ударил с дръжката на пистолета... после си е дал сметка какво е направил, разбрал е, че не може да го скрие и че няма връщане назад... Мат — със счупена челюст, осакатен завинаги, живо доказателство за това, какъв всъщност е баща му. Край на кариерата, на педантично подредения, организиран живот, в който всичко е под пълен контрол... И в този момент идва единственото възможно решение... Мат лежи на пода край вратата на банята, Дженифър го моли да престане. Единственото решение — да се унищожат доказателствата. Куршумът

ще заличи всякакви следи, няма да се разбере, че е осакатил сина си. Никой не би могъл да твърди това.

И няма да остане нищо. Никакъв смисъл да продължава да живее. Насочва дулото към себе си.

Само че преди това се обръща към Дженифър и казва: „Ти си виновна за всичко“. И тя, в този момент *му вярва*, защото е такава, каквата е.

Харди, седнал на пода, стигна до края. Разбира се, че не би могло да се е случило така. Изхвърленият в контейнера пистолет изключваше такава възможност.

Освен ако... ако Дженифър сама не е изхвърлила оръжието, защото се е самообвинявала за скандала, защото наистина е била убедена, че тя е виновна за всичко. Така Лари няма да е засегнат. Безценната репутация на доктор Лари Уит ще бъде спасена. И тя, Дженифър, ще си получи каквото заслужава за това, че е предизвикала скандала, за това, че е такава, каквата е.

Прекалено объркано. Едва ли е било така.

Но някои факти сочеха тъкмо в такава посока — например, категоричното ѝ отричане, че е убила мъжа си и сина си. И — от мисълта го побиваха тръпки — особеностите на характера ѝ напълно отговаряха на такъв тип поведение. Самоомраза, чувство за вина, нуждата да бъде наказана. Защото първата ѝ реакция е било гузното чувство за радост от факта, че Лари е мъртъв. Мразела го е, ненавиждала е всичко, което е правел. Макар че едва е понесла смъртта на Мат физически, това не е намалило — поне в първия момент — радостта. Че *Лари* вече го няма. Че най-накрая се е освободила от него.

И след като е могла да изпитва подобна радост веднага след смъртта на сина си, може би е решила, че наистина няма душа и че напълно заслужава наказанието, което обществото иска да ѝ наложи. Дори е готова да помогне. Направи тъкмо това. Сама срещу себе си.

Харди се облегна на стената. Имаше треска. Не се е случило това. Не е възможно. Имаше и други възможности, много по реални, трябваше да проучи тях. Изглежда бълнуваше.

* * *

— Не можеш да го направиш днес.

Температурата му беше 40 градуса. Струваше му се, че е на сто години. Пиеше трета чаша кафе, беше се насилил да хапне малко.

— Срещата е в девет. Трябва да отида. Остават три дни.

Три дни, докато съдия Вилърс, тринайсетият съдебен заседател, се произнесе окончателно по присъдата — вторник, 9:30. Харди бе дал ход на процедурата за отсрочване и все още се надяваше смъртната присъда да бъде заменена с доживотен затвор. Трябваше да убеди Вилърс да го направи, да открие нещо приемливо.

След решението на съдебните заседатели бе прекарал с Дженифър половината нощ, за да обсъдят възможностите. Не й беше разкрил последния си коз — на своя глава беше решил все пак да заговори за побоищата. Вече нямаше никаква друга надежда. Беше споменал за разкритията си около медицинския център и тя бе дала съгласието си да направи всичко, което трябва, за да намери нужните доказателства. Сега поне изглежда й се искаше да живее.

Първата му стъпка — в осем вечерта в петък — беше да се обади на председателя на медицинския център доктор Кларънс Стоун, който живееше в Сан Франциско. Успя да го убеди да се срещнат най-късно в неделя сутринта в девет. Трябваше да отиде, въпреки грипа.

Децата си играеха в стаята си.

— Слушай, болен си — каза Франи. — Напоследък работиш денонощно. Не си се прибирал у дома от месец. Трябва да се погрижиш за себе си.

Опита се да й се усмихне.

— Това и смятам. Много скоро. Обещавам.

Винсънт изпищя и Франи се спусна към детската стая, за да види какво става. Харди се надигна бавно и като се подпираше, за да не залита, тръгна след Франи. Оказа се, че Винсънт е преципал пръста си и Ребека е надала съчувствен писък. Харди я взе на ръце, за да я укроти, без да забравя да извърне глава, за да не я зарази.

След минута се върнаха в кухнята с децата. Франи взе бучка лед от хладилника, за да я сложи на преципания пръст.

— Не можеш ли да обжалваш както всички останали? — попита тя.

— Какво да жалваш? — попита на свой ред Ребека и запя: — Нани-банани, нани-банани.

Винсънт проточи врат над рамото на майка си, за да види къде са бананите и също се присъедини към песента. Ставаше все по-шумно. Децата умееха да се правят на палячовци.

Харди имаше чувството, че главата му ще полети нагоре без тялото. Сега, разбира се, малките искаха банани, но той бе готов да се обзаложи, че не са останали.

— След като се чувстваш достатъчно добре, за да излизаш навън — каза Франи, — защо не ги заведеш до магазина, за да купите? — Харди си даваше сметка, че жена му донякъде има право да се държи така, но точно в момента не беше готов да се съобрази с проблемите ѝ. — И двамата. Майка им има нужда от почивка.

Кларънс Стоун живееше в голяма къща край брега на малко повече от километър, но на Харди му се стори, че е в друга галактика. Когато мина по алеята и спря пред входа, се почувства напълно изтощен и му трябваше цяла минута, за да събере сили колкото да натисне звънеца.

Отвори му прислужник. Минаха по дълъг коридор, постлан с дебела пътека, която заглушаваше стъпките им. Прислужникът го въведе в нещо като кабинет с много книги по стените, където, зад бюро по-голямо от това на Фримън, седеше възрастен човек с къси бели мустаци. Беше по кафяв домашен халат от коприна и пишеше нещо със скъпа писалка. При влизането на Харди той остави писалката, стана — под халата се виждаха черни панталони — заобиколи бюрото и протегна ръка.

— Не изглеждате никак добре, млади човече.

Харди не се съмняваше, че е така. Не се и чувстваше никак добре. Все още го тресеше. Гъстата мъгла сякаш задушаваше всяка надежда за топлинка, дори и малко. Беше пуснал отоплението в колата на най-силното, но от него не му бе станало по-добре.

— Обикновен грип — кимна Харди. — Това е.

Стоун каза на прислужника да донесе чай с много лимон и мед — все пак беше лекар. Накара Харди да седне на един стол и да свали сакото си. Поиска разрешение да го прегледа. Безплатно.

— Спите ли достатъчно? В това състояние не би трябвало да ставате от леглото.

— Тази седмица си взех осемте часа сън — отвърна Харди с разтракани зъби. — Добре съм.

Стоун взе една старомодна докторска чанта и я остави на пода. Извади стетоскопа, преслуша го, премери температурата му с термометър, който отчита веднага, видя гърлото му.

— Да, грип е.

Донесоха чая и Стоун наля две чаши.

— Предполагам, че наистина идвате при мен по неотложна работа. Не бива да излизате навън така.

— Важно е — кимна Харди и облече сакото си.

Стоун седна срещу другия ъгъл на масичката и се обърна към него.

— Споменахте, че е във връзка с медицинския център.

Харди предполагаше, че повечето подробности са известни на доктора, така че му разказа съвсем накратко какви са подозренията му, включително и възможността Лари Уит да е научил нещо съмнително във връзка с циркулярната оферта.

Когато свърши, Стоун се замисли.

— Познавате ли много лекари, господин Харди? — попита той накрая.

Харди кимна.

— Няколко.

— Знаете ли колко хора непрекъснато се опитват да им продадат едно или друго? — Вдигна ръка, за да го спре. — Ще ви кажа. Не минава ден, без средно успелия лекар да получи купчина рекламни брошури, два-три формуляра за откриване на кредитни карти, предложения за изгоден кредит и какво ли още не. Дори и да наредите на пощата да не ви доставя никакви подобни материали, подателите идват сами и ги пускат в кутията. Няма спасение, повярвайте ми, опитвал съм.

— Добре.

— Добре. Мислите ли, че някаква гръмко написана оферта за продажба на акции би привлякла вниманието на някого? Не е така. Подобни получаваме всеки божи ден. Тъкмо затова в борда на директорите решихме да я напишем в по-мрачни тонове. Не искахме да звучи сензационно. Не искахме да будим неоправдани надежди за бъдещето на центъра, защото то беше абсолютно неясно. Възможността да се удавим беше напълно реална. Никой от борда,

абсолютно никой, не подозираше, че „Пакрим“ ще прояви такъв интерес.

— А защо беше даден такъв кратък срок?

— Не беше чак толкова кратък. — Стоун се облегна и кръстоса крака. — Лекарите са грамотни хора. Могат да четат. Бедата е, че както повечето други хора, когато прочетат нещо, не реагират веднага. Затова решихме да сложим крайния срок, за да накараме колегите да побързат. Освен това не забравяйте, че ставаше дума за инвестиция от двайсетина долара. Осемнайсет. За таква нещо не е нужно човек да се съветва с жена си или адвокатата си. Условиата бяха изложени пределно ясно и всеки получи своя шанс.

— Но не всички са купили акции.

Стоун сви рамене, кимна.

— Ако в това виждате някаква конспирация, боя се, че не съм с вас.

Щеше да е по-лесно, ако Стоун бе заел защитна позиция, ако бе проявил и най-малък признак на враждебност. Нищо подобно — седеше удобно, говореше спокойно и — най-лошото от всичко — в думите му имаше съвършена логика.

Харди се наклони напред.

— Али Сингх ми каза, че акции са купили само трийсетина лекари.

Стоун потвърди.

— Може да са и четирийсет. Не съм сигурен. Но са много по-малко, отколкото ми се иска сега. — Разпери ръце безпомощно. — Но такъв е животът. На кого не му се ще да е купил акции от „Епъл“ при основаването на концерна. Или пък от „Макдоналдс“?

— Но доктор Уит е бил недоволен преди акциите да поскъпнат толкова много.

— Сигурен ли сте, че е бил недоволен? На кого се е оплакал? Може би е искал да му се позволи да купи повече акции. Или нещо не му е било ясно. Причината може да е всякаква. Не познавах доктор Уит лично, така че нямам представа.

Вече беше водил този разговор — аргументите на съдия Вилърс бяха горе-долу същите. Харди тънеше в догадки и предположения, но не разполагаше с нито един факт. Отново се почувства зле и се отпусна назад със затворени очи.

— Господин Харди?

— Май трябва да си тръгвам. Благодаря ви, че ми отделихте време. Помогнахте ми.

Стоун се ръкува с него и го изпрати през коридора до пътната врата.

— Знаете ли... имам още един последен въпрос — каза Харди.

— Ако нямате нищо против. Какво стана с акциите, които не са били продадени?

Поредната административна подробност, която Стоун нямаше нищо против да сподели.

— Част от тях продължават да са непродадени и са включени в активите на центъра. От тях раздаваме премии. Или заплащаме услуги.

— Например, адвокатски хонорари?

Стоун се усмихна.

— Да. И адвокатски хонорари. Господин Бакмън направи голям удар преди време. Тогава си мислехме, че ние правим удар, при това голям. Евтини хартийки срещу квалифицирана юридическа помощ. — Стоун все още се възхищаваше от прозорливостта на Бакмън. — Крейн обикновено ни таксуваше по двеста и петдесет на час. Бакмън предложи да уреди всички административни въпроси около промяната срещу петдесет хиляди акции. Пресметнахме, че ще са му нужни около сто часа, за да приключи с всичко, а акциите струваха две хиляди и петстотин долара — по онова време. Изгодата беше несъмнена и бордът се съгласи. Впоследствие се оказаха не сто, а триста часа, така че бяхме още по-доволни.

— Петдесет хиляди акции?

— По пет цента едната. Нищо и половина. Сега, разбира се, нещата са по-различни.

Харди чакаше.

— Е, никой от нас не може да се оплаче. Не бива да завиждаме на господин Бакмън. Той положи големи усилия и направи всички ни далеч по-богати. Грях ли е това?

— Колко получи той?

Стоун присви устни и се усмихна отново.

— Предполагам, че данните вече са публикувани. Малко повече от седем милиона.

Харди повтори цифрата. Бавно, на глас.

Стоун беше съгласен, че сумата е солидна.

— А сега по-добре се приберете вкъщи и легнете. Вземайте по един аспириин на четири часа.

— И пийте много течности — добави Харди.

Докторът се усмихна.

— Точно така. После ми изпратете петдесет долара за съвета. — Усмивката се превърна във весел смях. — Пошегувах се. По силата на навика.

Но не се прибра у дома.

Дейвид Фримън се бе събудил и дирижираше симфоничен концерт — непознат за Харди — във всекидневната си. Влезе при него, хвърли чантата си на пода и се стовари тежко на канапето, като метна върху себе си две възглавници, за да му е по-топло. Фримън бе в стихията си.

Харди задряма.

Когато се събуди, мъглата все още беше пред прозорците. Дейвид го бе завил с одеяло и преглеждаше някакви документи на масата. Беше тихо.

— Колко е часът — попита Харди. Чувстваше костите си толкова натежали, че не бе в състояние да вдигне китката си.

— Минава два — отговори Фримън. — След тежко дело и аз обикновено се разболявам.

— Не мога да съм болен — отбеляза Харди и се надигна. Опитът не беше особено успешен. — Защо съм тук? — попита той себе си.

— Защо сме тук? Какво е животът? Ето това са големите въпроси. Затова те харесвам. Искаш ли да хапнеш? Аз умирам от глад.

— Не мисля, че мога да хапна и залък.

— Добре. — Фримън отиде до хладилника и започна да рови вътре.

— Петдесет хиляди акции. — Въздъхна Харди.

Ровенето престана и главата на Дейвид се показа над отворената врата.

— Какво?

— Седем милиона.

— Искаш да кажеш, че е взел петдесет хиляди акции плюс седем милиона? Сбъркали сме си професията.

— Не. Получил е петдесет хиляди акции и цената им впоследствие се е покачила на седем милиона.

Фримън се отказа от търсенето на нещо за ядене, прекоси малката всекидневна и седна на канапето. Лицето му изведнъж доби разтревожен вид. Той почеса небръснатата четина по брадичката си.

— Взел е акции, вместо хонорар? Той ли е бил шефът на фирмата?

— Взел е акции вместо хонорар. И не е бил шеф.

Фримън погледна тавана.

— Каква е била цената на акциите?

— По пет цента едната. Какво мислиш?

— Мисля, че може би си попаднал на нещо.

— Аз също. — Харди имаше нужда от подкрепа, от съвет, от потвърждение на фактите. Повече не можеше да си позволи да се провали. — Само че не знам какво е то.

Фримън разсъждаваше, проверяваше аргументите, съпоставяше. Той стана и отиде до прозореца, вгледа се в мъглата. Харди отново се разтрепери, после започна да се поти. Хвърли одеялото и отново му стана студено.

Фримън се обърна и го изгледа неодобрително.

— Не изглеждаш добре — отбеляза той, отиде до канапето и седна до Харди, за да сподели мислите си.

Голяма юридическа фирма като „Крейн и Крейн“ не би позволила на някой от младшите съдружници да приеме акции без стойност, вместо твърдо почасово заплащане. Джоди Бакмън, млад и амбициозен, може би се бе споразумял с „Пакрим“ или отнякъде е имал информация за това, какво се готви в бъдеще. Фримън не би могъл да е сигурен за подробностите — никой не можеше да бъде, — но смяташе, че Бакмън е предложил на центъра идеята за продажбата.

В това не би имало нищо лошо, ако не беше старшият управляващ партньор Симпсън Крейн. Бакмън бе работил около триста часа, за които би могъл да получи пари по установената тарифа, но не бе донесъл нищо на фирмата. Симпсън може би беше разговарял с него за това, може би самият Бакмън бе поискал разрешение, предварително, но така или иначе, ако Крейн бе от тези, които са

готови да приемат акции на стойност две хиляди и петстотин долара, вместо седемдесет и пет хиляди долара в брой, нямаше да притежава просперираща юридическа фирма.

Би отказал подобна операция и по този начин би провалил плановете на Джоди — както за напредък във фирмата, така и за скорошно забогатяване. Може би дори и годежът му за милионерката Маргарет Морънси би бил изложен на опасност.

Ако единствено Симпсън Крейн е пречел на Бакмън да постигне това, което е искал в живота си, ако го е заплашил, че ще дръпне килимчето изпод краката му, дали Бакмън би го убил? Може Крейн дори да го е заплашил, че ще го уволни. Поне Фримън би постъпил точно така.

— Ето, това е — завърши той. — Как ти харесва?

Харди чувстваше пареща болка в очите и гърлото му бе пресъхнало, но бе изслушал всичко с внимание. Това не беше далеч от собствените му предположения. Сега оставаше само да се докаже.

— Прекрасно — отвърна той. — Гаджето ми щеше да полудее от радост.

Фримън го изгледа, както се гледа марсианец. Харди трепереше и трябваше да се прибере у дома колкото се може по скоро. Остави го на канапето и отиде до кухнята, за да повика такси по телефона.

Въпреки добрите съвети, нямаше никакъв шанс да се прибере у дома. Нямаше време за това. Във вторник сутринта щеше да се изправи пред Вилърс и ако не успееше...

Но преди това имаше един последен шанс. Може би с малко късмет...

Обади се на Франи от летището и прие очаквания гняв. Имаше право да му се сърди. През последните месеци не беше никакъв баща и съпруг, но смяташе да се издължи съвсем скоро. Беше научил нещо от това дело. Много неща. Бе попаднал във водовъртежа на безумието, но щеше да се измъкне оттам. Да се занимава с нещо друго или със същото, но по друг начин. Веднага, щом свърши.

Щом свърши.

Франи щеше да разбере, когато ѝ минеше ядът. Самата тя не би искала той да постъпи иначе... нали бе настояла да направи всичко

възможно, за да открие истината за смъртта на Лари Уит? И на Мат. Заради Дженифър. Целта му беше точно това и щеше да стигне докрай. На всяка цена.

Самолетът трябваше да кацне един час преди здрачаване. Когато обявиха, че се снишават, Харди спеше на мястото си до прозореца, увит с одеяло. Отвори очи и погледна навън. Два или три пъти по-голямо от обикновено, слънцето блестеше в червеникавата мараня над океана. Долу се виждаше плетеницата от магистрала, проточили се из долината, Холивуд, задръстени от автомобили. Пасадина от това разстояние не приличаше на платен паркинг.

Харди затвори отново очи и, изтощен от треска и недоспиване, дочака спирането на самолета.

Това, каза си, докато залиташе към най-близкото бюро за коли под наем, е безумие.

Но някак си успя да се добере до Пасадина. Някога, като прокурор, бе идвал тук на квалификационни курсове, така че знаеше къде да отиде. Час след кацането на самолета съобщи на Франи чрез телефонния секретар, че е стигнал, където трябва и изгуби сваят под завивките.

Спа непробудно четиринайсет часа и се събуди плувнал в пот, но и с чувството, че има шанс да оживее. Наближаваше обяд, неделя 24 октомври. С все още треперещи ръце се обади вкъщи, но пак никой не вдигна. Записа ново съобщение. Каза, че се чувства по-добре. Че ще позвъни пак.

Рестофър се обади на третото позвъняване. Поздрави го достатъчно сърдечно, но когато Харди започна да му обяснява защо е дошъл, още на второто изречение почувства промяна, почти злокобна.

— Трябва да зарежеш всичко това — прекъсна го инспекторът. — Или поне да не ме намесваш.

Лоша изненада. Последният път Рестофър му бе обещал да му съдейства, ако има нужда. Сега даваше заден ход.

— Случило ли се е нещо, за което не знам?

— Нищо особено. Само дето твоят прокурор се е обаждал на шефа ми.

Тишина. Но и нямаше какво повече да се каже. Харди бе създал сериозни проблеми за Флойд Рестофър, който чакаше пенсионирането си. Полицаят не искаше повече.

— Трябва да затворям.

Връзката прекъсна.

Харди стисна слушалката.

— Започва веселата част — каза той гласно.

Отиде в банята, глътна два аспирина и се погледна в огледалото.

— Хубави очи. — Направи крачка назад и си даде сметка, че и всичко останало е като очите. Трябваше да се избърсне, да си сложи чисти дрехи, да поспи поне още четиринайсет часа. Не му стигаше кураж да си измери температурата.

След още петнайсет минути неуверено крачене из стаята, той си поръча закуска и отново позвъни на Рестофър.

— Знаеш ли, че Маргарет Морънси е сгодена за Джоди Бакмън? — Рестофър мълчеше и Харди добави: — Трябва да започна отнякъде, Флойд. Стигнах дотук. Имам нужда от малко помощ, моля те.

В слушалката се чуваше дишането му. Харди чакаше.

— Ако щеш вярвай, но телефонът на Морънси го има в указателя. Сан Марино. — И затвори.

Харди потърси Джоди Бакмън в „Крейн и Крейн“ и понеже не го откри, остави съобщение на телефонния секретар. Вероятно е бил претрупан с работа и затова не му се е обадил във връзка с Лари Уит. Обясни, че ще е в Лос Анджелис два дни и помоли да се срещнат, може би за обяд. Остави телефонния номер на хотела, както и номера на стаята си, за да му се обади, ако има възможност.

Късметът му сякаш се изчерпа. След като се срещна с доктор Стоун без проблеми, след като Фримън бе стигнал до почти същото заключение, след като намери свободно място в самолета и свободна стая в хотела.

Дотук — сега започваха неудачите.

Рестофър не искаше да разговаря с него, Франи не си беше у дома, Бакмън не работеше в неделя, а Маргарет Морънси изглежда нямаше и телефонен секретар.

Подготви се за шока и дръпна щорите. Пред него заблестя планината Сан Габриел. На преден план, по булеварда, се виждаше как сградите губят неравната война с уличните драскачи. Отвори прозореца. Въздухът беше ароматен и топъл, мек.

Отново му прилоша и за миг го обхвана изкушението да се откаже и да се прибере у дома още днес следобед, след като поспи. Седна на леглото, отпусна се назад, затвори очи.

Изведнъж го обзе гняв. Към него самия. Почувства се отвратен от себе си, от слабостта си, от болестта. Ако искаше да спи, можеше да си остане вкъщи. Не бе дошъл тук, за да почива или за да се предаде при първия неуспех.

Изправи се, при което пак му се зави свят. Знаеше, че още не е оздравял, но се чувстваше далеч по-добре от вчера, когато бе свършил много повече работа. Трябваше да си намери дрехи. Взе ризата си — мокра и изпомачкана. Нямаше да свърши работа. Трябваше да си купи нова. Трябваше да върши нещо...

Къщата на Кларънс Стоун беше хубава, удобна постройка с човешки мащаби. Имението на Маргарет Морънси в Сан Марино го накара да се замисли. Започваше да разбира какво означава да инвестираш. Съществуваха къщи, които са само удобни, след това такива, които са богати и накрая такива, които не се виждат от шосето. Алеята след големия метален портал се виеше през дъбова гора и изчезваше отвъд билото на малък хълм.

Не се оказа трудно да намери мястото. Обществената библиотека работеше и там пазеха екземпляри от всички вестници. През последната година в имението се бяха провели няколко благотворителни вечери.

Имението се наричаше „Пастил“. Като френските сладки. Може би госпожица Морънси гледаше на дома си точно така — като на нещо, което услажда живота.

Харди спря пред портала и слезе. Трябваше да натисне звънеца. Преди около час, когато отново опита с телефона, никой не вдигна.

Ако се окажеше, че няма никой, щеше да отиде при Бакмън. След това да се върне.

От устройството долетя гърлен женски глас:

— Да?

— Госпожица Морънси?

— Да?

Не искаше да се впуска в обяснения. Трябваше да я види.

— Опитах се да се свържа с вас по телефона.

Тя се засмя.

— Знам. Не му обръщам внимание. Оставям го да си звъни. Чудя се защо ли не го изхвърля. Кой сте вие?

Харди реши да рискува.

— Познат на Джоди.

— О, един момент. — Чу се жужене и двете крила на портала се плъзнаха встрани. — Аз съм отзад при басейна. Ще ме намерите.

— В неделя давам почивен ден на персонала.

Седяха на меки столове под чадъра. На подноса върху масата имаше две запотени кани — с леден чай и лимонада. Маргарет Морънси донесе две кристални чаши и наля лимонада.

Харди си даваше сметка, че е грозно, но не беше в състояние да избяга от първата си реакция, когато я видя. Докато се ръкуваше с нея, си помисли, че е виждал и по-хубави лица. Богата годеница или не, физиономията ѝ не беше от най-прекрасните — челюстта изглеждаше добре оформена, но пък стърчеше напред, по бузите ѝ имаше съвсем малко повече мърх, отколкото трябва, челото ѝ достигаше до косата с един сантиметър по-рано. Богатството обаче бе в състояние да компенсира подобни недостатъци.

Освен това бе направила всичко възможно, за да привлече вниманието с друго, а не с лицето си — разкошната ѝ руса коса се спускаше на вълни до раменете, беше с оскъдни бикини, на гърдите си бе завързала полупрозрачно парче плат, златна верига на кръста. Имаше дълги и добре оформени крака. На единия глезен се виждаше дискретна верижка. Харди забеляза горнището на банския ѝ захвърлено на плочките от другата страна на басейна. Очевидно

плуваше и се излежаваше на слънце без него. Защо не? И, дявол да го вземе, какво му влизаше в работата?

— Обичам да съм сама тук.

Наистина на това място човек можеше да се усамоти — не се виждаха никакви други къщи. Басейн, дървета, добре оформена градина, моравата по-нататък... разкошната къща и съвършено синьото небе. Виждаше се бяла нишка от реактивен самолет.

— Откъде познавате Джоди? — попита тя.

Харди имаше чувството, че го болят всички кости, до най-малката. Между плешките му се събираше пот, треската можеше да започне всеки миг. Отпи от лимонадата и се усмихна.

— Боя се, че съм поредният адвокат.

Реши, че смехът ѝ е страхотен — дълбок, гърлен, освободен. Отметна глава назад, видимо във възторг.

— Адвокатите не се страхуват от нищо, вярно ли е? Джоди ми го каза.

— Аз се страхувам.

— От какво, господин Харди? — Погледна го право в очите. Нейните бяха съвсем малко по-тъмни, отколкото би трябвало. — Изглеждате напълно способен да се грижите за себе си.

— В момента се боря с жестока настинка — каза Харди. — Имам чувството, че осемгодишно хлапе ще ме събори, без да му мигне окото.

Тя го изгледа въпросително. Щеше ли да прояви отзивчивост? Или я бе разочаровал? Така или иначе, изглежда ѝ беше все едно. Май всичко това ѝ се струваше интересно. Тя беше от друг отбор. Може би играеше по други правила, които той не познаваше.

— Та, докъде стигнахме?

— До въпроса, откъде познавам Джоди. Не го познавам.

За миг в очите ѝ се пови нещо... страх? Раздразнение?

— Не сте полицай, нали?

— Защо? Да не би Джоди да си има неприятности с полицията?

— Няма причина. А вие не ми отговорихте.

— Казах ви, адвокат съм. Не съм ченге.

Тя се облегна назад и скръсти ръце под бялото парче плат. Лицето ѝ остана невъзмутимо.

— Какво си мислите, че е направил? Оставете го на мира най-после.

Харди кимна.

— Да, това е казал господин Келсо и на инспектор Рестофър. Само че аз действам самостоятелно. Аз не съм от полицията и се опитвам да спася живота на клиентката си.

Разказа ѝ набързо за Дженифър и когато свърши, Маргарет Морънси отпусна ръце и отпи глътка лимонада.

— Само че Джоди не се е обаждал на Франк... господин Келсо. Аз му се обадох. Джоди не знаеше нищо за това и мисля, че още не знае.

— А защо му се обадохте?

— Защото, господин Харди — тя се наклони напред, — защото Джоди няма нужда от такива неща. Той е много чувствителен човек и не е направил нищо лошо. Този Рестофър изникна изневиделица и започна да го разпитва, като че ли е престъпник. Обвиненията му бяха абсурдни и само късаха нервите на Джоди. Знаете ли какъв човек е той?

— Знам само, че ви е годеник. Нищо повече.

— Тези като него са едно на милион, това е истината. През по-голямата част от времето помага на хората. Започнал е отникъде, а сега е сред елита на града. Набира средства най-малко за двацет каузи... затова го няма и сега. Организира благотворително първенство по голф. Съдружник е във фирмата и печели добре. Освен това е мой годеник, така че не може да става дума за пари.

А може би, едно на милион, Джоди не я обичаше, не я желаше, бе си уредил брак по сметка, за да разполага с още повече пари, с власт. Изглежда в тези обществени кръгове браковете бяха по-скоро стратегически съюзи, а не следствие на чувства. Връзките и лоялността може би бяха по-стойностни от обикновеното сексуално привличане. Харди нямаше представа, просто мястото му не беше сред тези хора.

И почти не му бяха останали сили.

— Джоди каза ли изрично, че Рестофър го е обвинил в каквото и да било?

— Не директно, но е било очевидно, че го подозира в някаква нечестна игра около смъртта на Симпсън Крейн, което е пълен абсурд. Боже мой! Симпсън му беше като баща! Когато го убиха, Джоди плака

със сълзи, като малко дете! Видях го с очите си, бях там. Господин Харди, подобно нещо не може да се изимитира.

Харди не беше убеден в последното.

— Освен това — продължи Маргарет Морънси, — всички знаят кой уби Симпсън Крейн. Уби го проклетият профсъюз. Бяха врагове. Крейн твърдо вярваше, че профсъюзите унищожават страната и аз мисля, че беше прав... И бе подгонил корумпираните им лидери. Биваше го за тази работа. Някой от тях го е убил или е поръчал убийството му. Те са способни на това.

Харди понечи да я попита дали изобщо някога е разговаряла с работник, но предпочете да си замълчи. Целта му не беше да променя възгледите и живота на госпожица Морънси.

Неочаквано тя стана, отиде до брезентовия навес и взе една кърпа. Уви я около гърдите си. Не беше станало по-студено. Ако в началото това бе означавало покана, сега тя бе оттеглена.

Харди стана.

— Благодаря ви за разговора.

Тя се приближи и сложи ръка на лакътя му.

— Наистина бих желала да оставите Джоди на спокойствие. Той не е човекът, когото търсите.

— Благодаря ви за разговора — повтори той. — Приятен ден.

Телефонът звънеше. Часовникът до леглото показваше шест и половина и в първия момент Харди не можа да си спомни къде се намира, дали е сутрин или вечер. Последния път бе заспал по светло и се бе събудил чак сутринта. Зачуди се дали не се е случило същото.

Вдигна слушалката. Беше Джоди Бакмън, самата любезност.

— Здравейте. Маргарет ми каза, че сте се отбили. Съжалявам, че не се видяхме. А за това, че не се обадох... съжалявам. Наистина имах много работа и просто забравих. Съжалявам. Получих съобщението ви, но нямах време да ви потърся, защото щях да закъснея. Истинска лудница. Знаете как е понякога. Искате ли да се видим?

— Тази вечер е изключено. Мъча се да се преборя с настинката си.

— Добре, какво ще кажете за утре? Още ли ще сте тук? Ако сте свободен за обяд, елате в Сити Клуб. Имам запазена маса и готвят

фантастично. В дванайсет, става ли?

— Разбира се — отговори Харди.

— Добре тогава, до утре. Знаете ли къде е?

Харди каза, че ще го открие и Бакмън затвори.

Отпусна се назад на леглото и затвори очи. Почувства, че се движи, сякаш стаята се завъртя. Изправи се отново.

Нещо пропускахе. Беше важно, може би най-важното, но не знаеше какво е то. А му беше толкова трудно да мисли... Минутите минаваха. Задрямва, както беше седнал. Телефонът след малко пак иззвъня.

— Още ли си болен?

— Още.

Гневът на Франи се бе изпарил и бе заменен от тревога.

— Защо не се прибереш, Диз. Трябва да отидеш на лекар.

Каза й за уговорената среща на следващия ден. При всички случаи след нея нямаше какво повече да прави в Лос Анджелис. Но за нея трябваше да остане непременно.

Тя престана да настоява. Добре, щом така трябва... Децата са добре... Ребека тъгува за теб... не е опит за събуждане на чувство за вина, а факт... тя, Франи, жена му, ако все още си спомня, също тъгува... Ще направи ли опит да се пази и да се грижи за себе си?

Каза й, че ще се опита. Нямаше голям избор. Не можеше да отиде никъде за вечерта в това състояние и трябваше да пази стаята. Щеше да заспи още сега, чак до сутринта, херметично затворен. Щеше да се прибере утре.

Влезе в банята, изпи още два аспирина с две чаши вода. Лицето му изглеждаше изпито и жълтеникаво. Отиде до прозореца, за да затвори щорите и погледна навън. Над градските улици бе увиснал червен диск. Билото на планината беше в алено, камъните хвърляха диамантени отблясъци. Опря се с ръка на стената и се облегна.

Долу спря кола, от нея излезе човек и отиде до багажника. Извади малък куфар, огледа се, затвори багажника и веднага, без излишни движения влезе в хотела.

Харди дръпна щорите, легна и се уви.

Почувства се както у дома — глупави страхове, параноя.

Но фактът, че разбираше това, не му помагаше никак. Изведнъж реши, че трябва да се махне от хотела. Беше дал на Джоди Бакмън номера на стаята, беше му казал, че ще прекара нощта в нея.

Джоди Бакмън, който според теорията на Харди бе наел човек, за да види сметката на Симпсън Крейн и жена му, на Лари и Матю Уит. Сега единствено Харди стоеше между него и онези седем милиона долара...

Нямаше много багаж. Облече новите дрехи, прибра старите. Когато излезе в коридора, там нямаше жива душа.

Асансьорът се отвори и вътре видя мургав, добре облечен мъж. Носеше куфарчето, което бе видял от прозореца. Поне приличаше на него. Мъжът излезе и се разминаха. Докато вратата се затвори, Харди видя, че онзи разглежда номерата на стаите.

Джоди Бакмън закъсня двайсет минути и ако се изненада, когато видя, че Харди все още седи и го чака на масата, която бе запазил, не го показва с нищо. Треската бе утихнала след още дванайсет часа в един мотел край Глендейл. Но Харди все още се чувстваше като разнебитен.

Когато се събуди, си позволи да се чувства като идиот в продължение на две минути. Ала все пак се бе събудил, което беше утеха, а може би дори и оправдание. Може би го бе направил заради умората и треската. Без никакви сериозни причини. Но, беше факт. Смени хотела. Най-вероятно постъпката му бе глупава и излишна. Е, щеше да се примири с това.

Разбра, че е Бакмън, още преди да стигне до масата му. Влезе в помещението така, сякаш беше негово. Беше от онези бивши сърфисти на Южна Калифорния, които сякаш остаряват по някакви по-различни закони от обикновените смъртни. След като бе съдружник на Крейн, би трябвало да е поне на трийсет и пет, но изглеждаше с десет години по-млад — изсечени като с длето скули, цепната брадичка, нито бръчица, появила се от безпокойства и тревоги. Косата му, която преди петнайсетина години трябваше да е била сламеноруса, сега беше светлокестенява, късо подстригана като на президента Кенеди. Или притежаваше солариум или прекарваше много време край басейна на Маргарет Морънси.

И, нямаше никакво съмнение, този човек беше влиятелен. Преди да стигне до него, Бакмън най-напред се спря край масата на кмета на Лос Анджелис, седнал с още шестима души малко по-нататък, сред които Харди разпозна един известен и често фотографиран щатски законодател.

Докато Бакмън се приближаваше до масата край прозореца, Харди пиеше газирана вода. Нямаше никакъв смог. От мястото, където седеше, се виждаха безкрайни складови площи, нефтени помпи, железопътни депа, електропроводи, шосета, гипсови кариери. Изгледът бе добър за любителите на големи пространства, в които няма нищо приятно за гледане — нямаше вода, мостове, острови,

красиви сгради, зелени хълмове. Може би Бакмън все още не се бе издигнал дотолкова, че да му се полага маса от другата страна, където беше кметът с хората си и откъдето човек можеше да зърне океана, зеленината, блещукащите планини.

— Съжалявам, че закъснях. Приятно ми е, Джоди Бакмън. — Бакмън поздрави още някой, когото беше пропуснал при влизането си и най-накрая седна. — Не ми стига времето да се здрависам с всички. Няма край. Ще пиете ли нещо?

Харди посочи чашата си.

— Само газирана вода, благодаря.

— Аз също. Чудя се как можеш да пиеш дори мартини или бира в средата на деня, да не говорим за силни питиета... — Той поклати глава. — Умът ми не го побира. Все едно да вземеш приспивателно. Е, с какво мога да ви бъда полезен?

— Искам да доведа нещо докрай — отвърна Харди. — В петък клиентката ми беше осъдена на смърт.

Бакмън бе вдигнал чашата си, за да отпие, но ръката му замръзна във въздуха.

— Боже! — възкликна той. — Има и такива закони.

— Да, така е. Малко по-различно е от фирменото право.

— На смърт? Жената на Уит?

— Да. Дженифър.

Бакмън подсвирна. След малко дойде келнерът. Сакото му беше с лъскави ревери. Остави на масата чаша плодов сок.

— За нас специалистът, Клаус. — Не си направи труд да попита Харди.

— Звучи ми добре — отбеляза той и когато Клаус се отдалечи, добави: — Опитвам се да накарам съдията да намали присъдата на доживотен затвор.

— Нали можете да обжалвате? До безкрай?

— Да. Евентуално. Ако се стигне дотам... — Нямаше намерение да обяснява процедурите на наказателното съдопроизводство. — Дженифър твърди, че е невинна — Харди си позволи да се усмихне озадачено, — и аз съм склонен да ѝ вярвам. Трябва да представя на съдията някакви основания за съмнение. Не е нужно да е кой знае какво...

— И смятате, че обаждането на Уит...

— Не знам, господин Бакмън. Това е единственият камък, който не съм обърнал досега.

Мина още някаква важна клечка. Спря се при Бакмън, потупа го по рамото и стисна ръката му. Той кимна разсеяно, отпусна се на облегалката и посегна към плодовия сок.

— Ако това е единствената ви надежда... — Бакмън се загледа към хоризонта и добави: — След като разговаряхме, опитах да проверя документацията, но не успях да се свържа с компютъра чак до тази сутрин.

Харди чакаше.

Бакмън бръкна в джоба на сакото си и извади оттам два листа, сгънати и закрепени с телбод. Разгъна ги и ги подаде на Харди.

— Предположих, че може да потрябва, така че разпечатах графика си за деня от компютъра. Взех и оригиналния формуляр, който съм попълнил, защото понякога не разчитат почерка ми.

На първия лист имаше извадка от сведението за платените часове на Бакмън. На 23 декември, от 6:10 беше записал „0.20 за МЦЙБ“. В графата „описания на услугата“ беше вписано „тел. разг. Уит???“

Бакмън обясни:

— Трябваше да отговоря на десетина въпроса и един от тях беше на Лари Уит.

— Спомняте ли си какъв беше той?

— Не. Вписал съм го в сметката на центъра, така че трябва да е било нещо във връзка с офертата. Но не помня нищо. Съжалявам.

Харди погледна листа отново.

— Но разговорът е продължил двацет минути. Не може толкова време напълно да се е заличило от паметта ви.

Бакмън за първи път показва признаци на раздразнение — за миг приятната усмивка изчезна. Той присви устни и отпи глътка плодов сок. Когато остави чашата, отново възвърна предишната си приветливост.

— Не, не е така. Това „0.20“ не е двацет минути. В нашата фирма е прието да таксуваме клиентите си на десети от часа, не на минути. Две десети са дванайсет минути. — Наведе се напред и добави тихо: — Освен това закръгляваме. Шест минути и една секунда вече се броят за дванайсет минути. — Възможно е разговорът да е бил

по-кратък и от пет минути... — Бакмън се усмихна хладно. — Но наистина не си спомням. Какво повече мога да кажа?

Харди погледна втория лист, на който беше оригиналният формуляр. След „тел. разг. Уит???“ имаше два плътно задраскани реда.

— Да, да — каза Бакмън, когато видя какво гледа Харди, още преди да успее да го попита. — Отговорът е, че не знам. Може да съм се заплеснал нещо, може би съм написал нещо излишно дълго. Искат да вписваме само най-необходимото. Секретарката ми се кара, ако съм многословен.

Харди продължи да гледа задрасканите редове. Никаква полза. Щеше му се да даде този лист на някой експерт, за да го изследва. Може би щеше да открие нещо. Но какво от това? Бакмън не би написал нищо толкова компрометиращо, че да помогне на Дженифър.

Вдигна очи. Бакмън го гледаше.

— Знаете ли, бих ви помогнал с радост и както виждате, правя всичко възможно. Все пак искам да знам кога ще свърши тази инквизиция заради центъра „Йерба Буена“. Дойде ми до гуша. Винаги ли става така, когато човек направи успешна сделка? Всички наоколо искат парченце от нея?

— Аз не искам.

— Да, зная, не това имах предвид. Но всичките тези въпроси...

— Господин Бакмън, една млада жена ще бъде екзекутирана, ако не докажа, че някой друг е убил съпруга ѝ. Съжалявам, но за това си струва да се зададат няколко въпроса.

Дойде Клаус и сервира специалитета — авокадо, пълнено със скариди, салатата от марули, хляб.

Бакмън започна да рови в салатата.

— Разбираемо е. Но какво общо има обаждането на Лари Уит със смъртта му? Не мислите, че го е убил някой от медицинския център, нали?

— Не знам. На този въпрос нямам отговор. Знаех, че Лари Уит е говорил с вас, а адвокатката му в Сан Франциско ми каза, че е имал някакви съмнения относно офертата за акциите на центъра. Мина ми през ум, че това по някакъв начин се е пресичало с вашите лични интереси...

— И затова съм го убил!? За какво? Не говорите сериозно, нали?

— Хипотетично, мога да го обясня, ако искате. — Скаридите, огромно количество, бяха сладки на вкус.

Харди си помисли, че ще е поучително, ако проследи реакциите му и му разказа всичко — от телефонния номер на Симпсън Крейн до отстраняването на Флойд Рестофър.

Когато свърши, Бакмън кимна. От усмивката му беше останал само спомен.

— Много адвокати напоследък взеха да пишат романи, господин Харди. Може би трябва да опитате и вие.

Харди разпери ръце.

— Тук не става дума за литература.

— Така е. Не е литература и фактът, че никой не крие нищо. Всичко около акциите на „Йерба Буена“ е публикувано.

— Симпсън Крейн ви е позволил да работите за акции, вместо за пари?

Бакмън се замисли за миг.

— Разбира се.

— Вашата фирма често ли постъпва така? Поема ли такъв риск?

Елегантно измъкване от сферата на хипотетичното. Може би Бакмън започваше да се поти?

— В наше време човек поема каквото му предложат. Клиентите диктуват всичко.

— И Симпсън не възрази?

Бакмън мислеше бързо.

— Разбира се, че не. Със Симпсън бяхме приятели. Никога не бих тръгнал срещу него. — Харди си даде сметка, че не го беше обвинил директно в това. — Естествено, обсъдихме предложението на медицинския център най-подробно. Преценихме, че има сериозни шансове организацията да се съвземе и, мога да добавя, оказахме се прави. Фирмата спечели два милиона долара от това. Поех риск, но си струваше. Вие не бихте ли постъпили така на мое място?

Бакмън взе чашата. Ръката му изглеждаше нестабилна.

Харди кимна.

— Ами останалите пет милиона?

Задържа чашата във въздуха за миг, после я стовари върху масата.

— Няма никакви пет милиона.

Най-накрая, помисли си Харди. Откровена лъжа. Беше време да го принуди да свали картите.

— Кларънс Стоун твърди, че сте получили петдесет хиляди акции. Сега те струват седем милиона. След като два от тях са отишли във фирмата... остават още пет.

Бакмън преглътна.

— Това беше лична премия.

— Току-що казахте, че няма пет милиона.

— Имах предвид за фирмата.

— Значи в края на краищата милионите са налице?

— Хареса ли ви обяда, господо? — попита Клаус. — Ще желаете ли някакъв десерт? Кафе? Нещо друго?

Бакмън вдигна глава и го отпрати.

— Не, благодаря.

Клаус се отдалечи, без дори да погледне към Харди.

Прекъсването даде възможност на Бакмън да се окопоти. Не изпадна в паника. Просто поредното препятствие, което трябваше да преодолее.

— Да — каза той, — спечелих доста пари. Но, доколкото ми е известно, това все още не се смята за престъпление.

Харди се наведе напред и се опита да запази набраната инерция.

— Уит е заплашил да предупреди всички останали лекари, нали? И да провали сделката.

Бакмън отново се усмихна.

— Господин Харди, ако смятате да отправяте такива обвинения, трябва да имате някакви доказателства. В този щат има закони срещу клеветата и можете да обеднеете, преди да преброите до пет. Би трябвало да го знаете.

— Кого наехте?

Бакмън поклати глава. Не му беше никак забавно.

— Не съм наемал никого, господин Харди. Ако бях, нямаше да съм толкова глупав, че да оставя такава следа. Да не мислите, че бих подписал чек на наемен убиец? А сега ви моля да ме извините. — Той дръпна стола назад и стана. — В един имам среща и вече закъснявам.

Кимна му за последен път, видя Клаус и му каза да запише обяда в сметката му.

Каквото и да си мислеше, че е открил в Лос Анджелис, все още не беше в състояние да докаже и една буква от него. В самолета си набеляза възможните по-нататъшни действия — би могъл да потърси ФБР и да настоя да се продължи разследването на смъртта на Симпсън Крейн. Смяташе, че ако успее да заинтригува някой федерален агент, ще успее да установи дали Бакмън е теглил по-крупна сума от банката.

Ако.

Друга възможност беше да се свърже с Тод Крейн. Може би щеше да му е интересно да научи, че Джоди Бакмън е предал на фирмата само петнайсет хиляди от акциите, които е получил.

А може би Тод знаеше? Може би беше предоволен, че е получил два милиона, вместо някакви си седемдесет и пет хиляди? Даваше си сметка, че фантазира — къде беше писано, че Бакмън би трябвало да предаде всичките петдесет хиляди акции на фирмата? От къде на къде?

Може би все пак и Рестофър би могъл... Но не, не беше реалистично да очаква такова нещо. Бяха го предупредили да стои настрана, очакваше пенсия...

Всичко беше в ръцете на съдия Вилърс в ролята на тринайсети съдебен заседател — доколко щеше да съумее да я убеди?

Собствените му теории не бяха от значение. Нямахше доказателства. Нямахше да са от полза за Дженифър. Трябваше да търси друг начин. Трябваше да бъде адвокат, да се улови за сламка, ако трябва, да се бори докрай, с всички възможни средства, дори и да не му харесваха.

Но, честно казано, оставаше една последна доказуема истина, която досега бе умишлено прикривана — Дженифър бе малтретирана от съпруга си.

Щеше да изложи всички факти, без дори да пита клиентката си — нейното упорство, декларацията под клетва, дадена на Фримън, последвалите решения на защитата.

Уви, много добре разбираше, че не би могъл да използва нищо съществено от наученото за Джоди Бакмън и медицинския център

„Йерба Буена“. Това, което би могъл да спомене, вероятно нямаше нищо общо със събитията в спалнята на семейство Уит на 28 декември.

Самолетът започна да се снишава над залива. Наближаваше четири следобед, а той трябваше да застане пред Вилърс утре в девет и половина сутринта.

Последният шанс.

— Разбира се, готов съм да направя всичко.

Силуетът на доктор Лайтнър се очертаваше на фона на големия френски прозорец в кабинета му. Евкалиптовата горичка зад гърба му бе потънала в полумрак.

— Добре. Бих искал да разкажете на съдията за побоищата.

Лайтнър се изопна като струна. Замисли се.

Харди продължи почти умолително:

— Знам какво искам от вас, докторе, но това е единствената надежда на Дженифър. Вие я подкрепяхте толкова дълго, докато траеше този кошмар...

Само че да подкрепяш някого и да правиш публично достойние това, за което професионалната етика те задължава да мълчиш, бяха различни неща.

След миг Лайтнър се изправи, обърна се към прозореца и се загледа навън.

— Просто не мога да повярвам, че се стигна дотук.

Харди застана до него.

— След смъртта на Лари, когато ходехте при нея, тя никога ли не...

Лайтнър поклати нетърпеливо глава.

— Не желаете да говорим за това.

Изведнъж стомахът му се сви. Помисли си, че може би отново го хваща грипът. Мисълта долетя неканена — може би тя го е направила в края на краищата? Стига.

Лайтнър се вгледа навън през прозореца.

— Това е като изповед в църквата.

— Да, така е — Харди не би могъл да не се съгласи.

— Искате от мен да измамя доверието ѝ. Да престъпя клетвата си.

— И да спасите живота ѝ.

Лайтнър се обърна към Харди. Лицето му беше преbledняло.

— А докторите, чиито имена ви дадох? Те не могат ли да помогнат?

— Какво ще кажат те? Къде са техните доказателства? — Сега нямаше да е достатъчно няколко лекари да кажат, че са виждали по тялото ѝ синини. Свидетелството на психотерапевта беше нужно.

Лайтнър се обърна към горичката, отвори прозореца и излезе. Харди го последва и двамата се заразхождаха между дърветата.

— Какво мислите, че се е случило онази сутрин?

Лайтнър въздъхна и поклати глава замислено. От далечината долиташе шум от автомобили.

— Предполагам, че е станало така, както казва тя. Освен че изпуска физическата част.

— Физическа част?

— Лари я беше бил.

— Онази сутрин?

Лайтнър се обърна към него.

— Да кажем, че следващия път, когато я видях, имаше синини. Два дни след това. Струва ми се, че е посягал и на Мат. Не твърдя, че го е правил, защото не съм сигурен, но не е изключено.

— Мат не е имал синини.

Лайтнър поклати глава.

— Главата на момчето... — И млъкна. Харди разбра какво има предвид. Ако по главата на Мат е имало някакви следи от побой, куршумът ги е заличил. Това му напомняше за собственото му бълнуване отпреди няколко нощи.

— Но не знам какво се е случило — повтори Лайтнър.

— Попитах ви какво *мислите*, че се е случило. Става дума за живота на Дженифър. Трябва да накарам Вилърс да види и други възможности. Да я разубедея.

Лайтнър се опитваше да постави някаква граница, да не престъпи очертанията на позволеното.

— Добре, ето какво, според мен, се е случило. Решила е да го напусне и да вземе Мат със себе си. Скандалът е бил заради това. В

Коледната вечер пак я е бил. Тя ми се обади и ми каза.

Докторът се обърна към него. Последните слънчеви лъчи осветяваха лицето му и открояваха червеникавата му брада. След дълги морални и професионални терзания, изглежда най-накрая се бе решил.

— И какво направихте вие?

— Казах ѝ да се махне, да го остави. Тя отговори, че Лари ще я убие, ако направи това. Спомена за пистолета в нощното шкафче. Щял да го използва. Посъветвах я да го махне оттам. Очевидно не ме е послушала.

— И после?

— Вероятно в понеделник се е започнало пак... — И Лайтнър продължи да излага предположенията си. Звучаха толкова правдоподобно, че Харди го побиха тръпки. — Ударил я е и тя е заявила, че този път си отива завинаги. Започнала е да вика Мат, но него го е нямало наоколо. Може и да се е скрил някъде. В този момент на Лари може да му е дошло до гуша. Качил се е горе съвсем съзнателно... знаел е какво прави... за да вземе пистолета. Дженифър е хукнала след него, за да го накара да престане, да го моли... каквото и да е. Може да е изпаднала и в истерия, както каза онази жена от съседната къща. Но се оказва, че Лари не е в спалнята. Пистолетът обаче е там. Тя го взема, чува шум зад себе си и се обръща. Вижда друг пистолет. Показва се от вратата на банята. Стреля. По Мат. Мат през цялото време се е криел в банята с новата си играчка — пистолет от баба му, подарък за Коледа. Тогава идва Лари, готов да я удря отново и отново. Тя стреля от упор... само веднъж... — Лайтнър премигна, сякаш дойде на себе си след някакъв сън. — Това е. По-късно се е опитала да прикрие следите. Но не е имала избор. Лари несъмнено е щял да я убие.

Харди мълчеше. Шумът от автомобилите вече не се чуваше. Слънцето залязваше, между листата на дърветата се прокрадваше студ. Ако всичко това беше истина, нямаше да има проблеми със защитата.

— Така смятам, че е станало. Лари е отишъл, за да вземе пистолета. Не е имало предумисъл. Дженифър е искала единствено да се махне, да се освободи от него. Трябвало е да се разведат много порано. Било е самоотбрана, убеден съм.

— Утре ще кажете ли същото в съда? Ако подготвя клетвена декларация, ще я подпишете ли?

— Каква клетвена декларация? Няма никакви доказателства. Дори и аз го разбирам.

Харди също си даваше сметка, че е така. Но имаше нужда от разказа на Лайтнър, от присъствието му в съдебната зала.

— Оставете на мен да се тревожа за това — отвърна той. — Въпросът е мога ли да разчитам на вас? Ще кажете ли на съдията това, което ми казахте сега?

Лайтнър се замисли, сякаш преценяваше последствията, въздъхна и кимна утвърдително.

Ребека наистина бе тъгувала за баща си.

Той лежеше на килима пред камината и си играеше с нея. Тя не му позволяваше да стане, боричкаха се и си говореха на някакъв свой език. С репертоара си от целувки — заешки, нос в нос, с мигли и така нататък, — които тя сама бе измислила, го бе дарила с десетминутно непомрачено с нищо щастие.

Времето за лягане на децата минаваше — навън бе тъмно, вътре лампите не бяха запалени, — но пък семейството отново беше заедно. Огънят пукаше. Винсът заспа и Франи отиде да го сложи в леглото. Върна се, изтегна се до Харди и сложи глава на корема му. Ребека вече дишаше равномерно.

— Ще си лягаш ли? Нали е утре?

— След малко.

— Дизмъс... — Гледаше го нежно, с тревога. Отиде до него и сложи ръка на рамото му. — Скъпи, единайсет минава.

Харди седеше пред механичната пишеща машина на кухненската маса, подпрял челото си с ръце. Беше уморен, мозъкът му отказваше да работи. А трябваше да мисли. Пишеше вече три часа. Най-напред довърши клетвената декларация на Лайтнър, която трябваше да бъде формулирана много внимателно, после се зае с мотивите по иска си присъдата да бъде смекчена на доживотен затвор без право на

предварително освобождаване, съгласно параграф 190.4 (е) от Наказателния кодекс на Калифорния.

Второто беше доста по-сложно, защото не би могъл да се надява на успех, ако не изнамереше законни основания за започване на нов процес. Разполагаше с два аргумента — първият се състоеше в това, че поради обединяването на обвинението за убийството на Нед Холис с това на Лари и Мат, съдебните заседатели са били предубедени. Наистина, Дженифър и Фримън се бяха съгласили процесът да продължи въпреки това, но имаше надежда да се справи с този проблем. Смяташе да твърди, че никой компетентен адвокат не би се отказал от пренасрочване на нов процес при тези обстоятелства и че съгласието на Дженифър е резултат на лош съвет. (Беше сигурен, че на Фримън няма да му мигне окото от подобна тактика и дори би го посъветвал да постъпи по същия начин, ако не се бе сетил сам. Важното за него беше клиентката му да остане жива, а не да задоволява професионалната си суета.)

Този аргумент бе сериозен, макар че вече имаше решение на съдията по него и нямаше да е никак лесно то да се промени.

Вторият аргумент беше и последната му надежда. Досега не бе ставало дума, че Лари Уит е малтретирал Дженифър. Харди знаеше, че няма да е лесно, защото тъкмо Дженифър бе причината това да стане. Трябваше да обясни защо.

Според наказателния кодекс, чрез този аргумент можеше само да иска смекчаване на присъдата на доживотен затвор, но не и насрочване на ново дело и обявяване на първото за невалидно.

За да стане това, Вилърс трябваше да изпълни акробатически номер, който едва ли би направила.

Но нямаше избор — трябваше да сложи всички яйца в кошницата си и да се надява, че Вилърс държи на справедливостта и истината толкова, колкото се говореше в юридическите среди. Знаеше, че за нея никак не е леко да подпише смъртна присъда, но, от друга страна, дали щеше да се съгласи да отмени собствените си решения? Дори да се опиташе, Пауъл щеше да нададе вой, а той съвсем скоро щеше да стане главен прокурор... Твърде неразумно да го превърнеш в свой враг малко преди това.

Някакъв вътрешен глас му нашепваше, че се самозаблуждава. На практика рядко се случваше присъда да бъде променена на този етап.

Финалните административни ходове можеха да се представят като последен шанс за подсъдимия, но в действителност чрез тях се даваше възможност на съдията да се спаси от проваляне на гледаното дело. Това последно препятствие допринасяше за по-справедливото прилагане на смъртното наказание само на хартия — на практика, погледнато исторически, то рядко бе оказвало влияние.

След като приключи с писането, Харди се зае отново да прегледа всички факти, които имаха отношение към утрешния ден и това му отне цялата нощ. Бележките за Том Дистефано, сведенията на лекарите за нараняванията на Дженифър, клетвената декларация на Дженифър, че се отказва от най-разумната защитна стратегия, абортите, първите показания на зъболекаря Харлън Пул.

Слава Богу, че тогава се беше обадил и бе настоял да се запише в протокола.

Смяташе, че Вилърс ще му даде възможност поне да започне, но едва ли щеше да позволи да заговори за неща, за които досега не е ставало дума, в това беше напълно сигурен.

Малко след като Франи го целуна и му пожела лека нощ — защото реши, че е безсмислено да настоява повече, той взе телефона, изнесе го зад вратата, за да не се чува и я затвори.

Чу уморения глас на петото позвъняване.

— Нанси, извинявай, че те будя толкова късно, но трябва да ти задам един последен въпрос.

Стигна до съдебната палата в седем и половина. Въпреки ранния час, репортерите вече се събираха. Днес делото щеше да се реши окончателно и предчувствието за новината ги привличаше като мухи. Около няколкото паркирани подвижни телевизионни станции се суетяха техници, няколко групи пиеха кафе от пластмасови чашки и ядяха сандвичи.

Един от новинарите го позна и го помоли да направи изявление. Харди спря. Вътрешностите му горяха. Искаше да избегне всичко това, защото можеше да навреди.

— Какво искате да ви кажа? Още нищо не се е случило. Присъдата не е потвърдена. — Върви да преживяш това, помисли си.

Надойдоха други:

— Разполагате ли с нови доказателства?

— Какво ще кажете за Дийн Пауъл като главен прокурор?

— Смятате ли, че Дженифър Уит ще бъде екзекутирана?

Този въпрос като че ли отрезви всички. Харди не искаше да си навлича неприятности още отсега. Вилърс бе предупредила, че не желае да разговарят с журналисти и би било безразсъдно да постави на карта всичко тази сутрин, ако докато обмисля решението си, тя го види да позира пред телевизионните камери като Пауъл или Фримън.

Тръгна отново. Съжалявам, без коментар. Някъде в тълпата зърна Дейвид Фримън — би трябвало да изпита облекчение, че вижда съюзник, но вече и към него бе охладнял достатъчно. Все пак беше добре, че старецът е решил да дойде — да демонстрира солидарност, да разговаря с репортерите, ако се наложи. Харди реши да се възползва.

— Ето го Дейвид Фримън. Обърнете се към него.

Тълпата се юрна нататък, а той в това време изкачи стъпалата, прекоси фойето, качи се с празния асансьор на третия етаж, покрай сейфовете за веществени доказателства, докато най-накрая се скри в една празна стая за подбор на съдебни заседатели.

* * *

Денят беше особен. Двамата с Пауъл бяха облечени еднакво — черни костюми, бели ризи, червени вратовръзки. Тази на Харди бе с едва забележими ромбчета. Каква волност!

Залата вече беше пълна. Харди мина през прохода между редовете, поздрави Фримън и Лайтнър, които бяха седнали един до друг. Подаде на психотерапевта клетвената декларация, която му бе подготвил и започна да бърби за незначителни неща с Фримън, докато онзи я прочете. Лайтнър нанесе няколко поправки и я подписа.

Харди кимна на Пауъл, който тази сутрин беше сам. Вероятно бе преценил, че не е нужно да присъства и помощникът му Морхаус. Процедурата не би отнела много време.

Въведоха Дженифър. Беше облечена простичко — тъмни ниски обувки, синя пола, бяла блуза с малка яка. Когато приставът я остави на мястото, тя се огледа назад в залата и вдигна ръка. Харди видя, че Лайтнър кимна. Лицето на Дженифър се проясни.

— Майка ми е тук — каза тя. — И Том.

Беше истина. Нанси тъкмо влизаше. Том я подкрепяше. Когато ѝ се обади, му бе казала, че са погребали Фил през почивните дни. Не бе имала време да отиде на свиждане с дъщеря си, но отново бе в добри отношения със сина си. Той пак се бе превърнал в неин син. Децата ѝ се завръщаха. По какъв повод само, помисли си Харди.

Обявиха влизането на съдия Вилърс и откриха заседанието.

Всички бяха на местата си и чакаха.

— Добре — започна Вилърс и намести очилата си. — Добро утро на всички. Господин Пауъл, ще направите ли изявление?

— Не, ваша светлост. Съдът се произнесе достатъчно ясно и категорично. Обвинението се отказва. — Той погледна часовника си. Явно не очакваше да се забави дълго.

— Господин Харди?

Харди стана и ѝ подаде документите си.

— Ваша светлост, връчвам на съда два иска. Съгласно параграфи 1179–1181 от Наказателния кодекс на щата Калифорния, иск за насрочване на ново дело. Същевременно, съгласно параграф 190.4 (e)

съм подготвил иск за смекчаване на присъдата на доживотен затвор без право на предсрочно освобождаване.

Вилърс кимна. Явно го бе очаквала.

— Разполагате ли с нови факти, които да представите в подкрепа на исковете си, господин Харди?

— Да, ваша светлост, разполагам. — Пауъл се обърна към него и го изгледа. Харди продължи: — Разлагам с две клетвени декларации. Разрешете да ви ги връча.

Приблужи се до Вилърс и ѝ ги подаде. Тя намести очилата си, прочете ги и погледна Харди.

— Господин Пауъл — каза след това и направи знак с малкия си пръст на прокурора да се приближи. Когато той застана до Харди, Вилърс се изправи и нареди да отидат в кабинета ѝ.

— Десет минути прекъсване.

Вилърс мина преди тях и седна зад бюрото си. Харди и Пауъл придърпаха напред два стола и седнаха. Докато прокурорът прочете клетвените декларации, Вилърс гледеше ядосано пред себе си. Когато свърши и ги остави пред нея, тя погледна Харди и заговори:

— Господин Харди, няма да приема иска за ново дело. Вече обявих решението си по този въпрос и съм сигурна, че апелативния съд ще го уважи.

Харди въздъхна и се приготви за най-лошото. Долавяше радостната възбуда на Пауъл до себе си. Вилърс сложи двата листа един до друг пред себе си, прегледа ги пак, намръщи се. Харди се надяваше, че може би търси някакво друго основание да изпълни желанието му.

— Лайтнър е психиатърът, с когото е спала, нали? — попита тя накрая.

Що за начало? Харди веднага реагира:

— Ваша светлост, това не беше установено категорично.

Пауъл се надигна.

— Как така да не е било установено? Ваша светлост, тези клетвени декларации трябваше да бъдат представени, когато му беше времето, за да можем да се занимаем с тях...

— Господин Пауъл, моля ви. Тук въпросите задавам аз. Господин Харди?

— Всичко говори само за себе си, ваша светлост. Доктор Кен Лайтнър ще представи неизвестна досега информация за сутринта преди убийството. Съпругът ѝ я е биел. Ако го е убила, било е за да спаси собствения си живот. Не е имало предумисъл...

— Ваша светлост, моля ви! — Пауъл не смяташе да допусне това, не и в последната минута.

— Самоотбраната е позволен мотив за убийство, господин Харди. След като положението е било такова... С Фримън имахте възможност да защитите клиентката си по тази линия, но не го направихте. Защо?

Харди очакваше това и бе готов.

— Отговор на този въпрос дава втората клетвена декларация, ваша светлост. Тази, която получих от Дейвид Фримън. Аз нямах неговата възможност да реагирам по-рано. Той предпочете да не го прави. В първата фаза аз не представях госпожа Уит. Клиентката ми не бива да бъде наказана несправедливо заради стратегията на адвокатата си. — Това беше малко прекалено, защото с Фримън бяха действали заедно и Вилърс го знаеше. Пауъл също. Но формално не беше неправ.

Вилърс го изгледа с каменно лице.

— Ваша светлост — обади се Пауъл. — Въпросът за побоищата над Дженифър Уит не е част от това дело. Такова нещо няма в протокола.

Харди отвори уста, за да отговори, но Вилърс го спря.

— Знам, господин Харди, не е нужно да ми напомняте. — Тя погледна ръката си и се обърна към прокурора. — Господин Пауъл, би трябвало да помните, че лично господин Харди включи този въпрос в протокола изрично.

— Но това беше, когато се гледаше първия пункт на обвинителния акт. Няма никакво отношение към престъплението, за което беше осъдена.

Вилърс не смяташе така.

— Решението да обедините трите пункта на обвинението в един процес беше ваше, господин Пауъл. Ако нещо премине от едната част в другата, проблемът е изцяло ваш. Но — тя се обърна към Харди, —

тук не става ясно каква е същността на новата информация, която може да разкрие доктор Лайтнър.

Харди знаеше.

— Същността ще стане ясна от показанията му.

— О, за Бога!...

Вилърс вдигна пръст към прокурора.

— Внимавайте с изразите, господин Пауъл. Както знаете, аз съм старомодна и няма да търпя богохулства.

— Извинете, ваша светлост, но не виждам какво се мъчим да постигнем. Вие вече заявихте, че няма да допуснете исканията на господин Харди...

— Само относно насрочването на ново дело. — Вилърс също не одобряваше всичко това, но познаваше задълженията си отлично. Ако съществуваше каквато и да било причина Дженифър да не бъде осъдена на смърт, тя трябваше да я разгледа. — По иска за смекчаване на присъдата, мисля, че ще изслушам каквото има да ни каже доктор Лайтнър. Ако става дума за факт, ако господин Харди успее да докаже, чрез показанията на психиатъра, че Дженифър Уит е била физически и психически малтретирана, съм длъжна да преценя още веднъж справедливостта на присъдата.

— Ако става дума за факт, ваша светлост. Само че господин Харди с нищо не показва, че е така.

Вилърс се замисли.

— Господин Харди, можете ли да ни кажете каква е същността на показанията, които ще даде доктор Лайтнър?

Това беше неговият коз и не биваше да го изиграе, преди да му е дошло времето.

— Съжалявам, ваша светлост. Прочетохте клетвената му декларация... не бих искал да преиначавам думите му... бих могъл неволно да ви въведа в заблуждение.

Това бе разбираемо. Харди нямаше представа какво ще успее да измъкне от психиатъра, но не би могъл да го заяви сега.

Вилърс прошумоля с листата и поклати глава:

— Ще ви позволя да разпитате доктор Лайтнър, господин Харди, но ви предупреждавам, че...

Харди знаеше.

— Какво ще каже той? — попита Дженифър шепнешком и го стисна за ръката. — Струва ми се, че според него съм виновна.

Харди не можеше да не ѝ се възхити — продължаваше да отрича, категорично и непоколебимо още от самото начало. Не го е направила тя и толкова. Естествено, не би била първият убиец, който се държи точно така...

— Довери ми се — отговори той съвсем тихо. — Не ни прекъсвай. Аз ти вярвам. — Сега той стисна ръката ѝ и я придърпа към себе си. — Чу ли ме? Вярвам ти изцяло.

Вилърс погледна Лайтнър и каза:

— Докторе, искам да изясним един въпрос още сега. Показанията ви тук няма да повлияят върху въпроса за виновността или невинността на госпожа Уит. Този въпрос вече е решен. Съдът е уведомен, че разполагате с информация, въз основа на която присъдата, препоръчана от съдебните заседатели би могла да бъде смекчена. — Лайтнър преглътна. — Така ли е?

Докторът сви рамене, погледна към Харди за помощ.

— Да, ваша светлост, струва ми се, че е така.

Вилърс кимна.

— Господин Харди?

Харди бавно се изправи.

— Доктор Лайтнър, какви са взаимоотношенията ви с обвиняемата?

— Аз съм неин приятел и психотерапевт.

— От колко време сте неин психотерапевт?

— От около четири години.

— А неин приятел?

— Смятам себе си за неин приятел от самото начало.

— Като неин приятел, виждали ли сте я извън професионалната си среда? Излизали сте заедно на обяд или вечеря, нещо такова?

Налучкваше, но независимо от отговора, даваше на Лайтнър голяма дупка, през която да се измъкне. Позата на Лайтнър, погледът му, подсказваха, че е схванал какво му се предлага.

— Да — отговори той. Не знаеше само, каква цена ще му поиска Харди.

— Многократно ли?

— Няколко пъти. Да.

Тогава Харди взриви първата си бомба:

— Доктор Лайтнър, по времето на смъртта на Лари и Матю Уит, бяхте ли любовник на госпожа Уит?

Лайтнър, очевидно стреснат, се отдръпна назад, после се обърна към съдията:

— Ваша светлост...

— Отговорете на въпроса, доктор Лайтнър — подкани го Вилърс, макар че отговорът вече бе ясен.

Харди му напомни, че е положил клетва. Психотерапевтът хвърли безпомощен поглед към Дженифър и промърмори:

— Да.

Пауъл избухна:

— Ваша светлост, свидетелят вече даде показания под клетва, в смисъл, че не е бил в интимни отношения с обвиняемата.

Вилърс се наведе напред.

— Доктор Лайтнър, давате ли си сметка, че се признавате за виновен в лъжесвидетелство?

Лайтнър кимна сериозно, отговори утвърдително.

В залата се надигна шум и Вилърс удари с чукчето, след което повика Харди при себе си.

— Господин Харди, във ваша полза ли ще са показанията на този свидетел? — Но не държеше да получи отговор.

Харди се обърна към Дженифър, за да види как реагира. Беше неподвижна като статуя, прехапала устни. Казал ѝ бе да му се довери, че той самият ѝ вярва напълно. Може би трябваше да я предупреди.

Върна се пред Лайтнър и го попита:

— Докторе, някога хипнотизирали ли сте обвиняемата?

— Да.

— Казахте ли ѝ, в състояние на хипноза, че трябва да отрича за връзката си с вас?

Лайтнър пое дъх, преглътна.

— Смятах, че ще навреди на защитата ѝ. Че ще я компрометира. И без това си имаше достатъчно неприятности.

— Имате предвид смъртта на Мат и Лари Уит ли?

— Да. — Харди направи пауза. Приближи се до съдебните заседатели, организира мислите си. После продължи: — Значи, след

като сте били в интимни отношения с Дженифър Уит, част от времето, което сте прекарвали с нея, не е имало отношение към професията ви или към нейното психическо състояние, нали?

— Да.

Лайтнър разбра каква е целта на всичко това. За да има Дженифър шанс да остане жива, интимната им връзка трябваше да излезе наяве, дори и да ги представяше в лоша светлина.

— Виждахте ли Дженифър Уит след двацет и осми декември миналата година? Независимо дали като приятел или психотерапевт.

— Да, разбира се. Казах ви. Виждах я почти всеки ден. Беше съсипана заради смъртта на сина си. Обвиняваше себе си. — Залата отново зашумя, съвсем за кратко. — Но Дженифър обвинява себе си за абсолютно всичко.

— И въпреки това отрича, че е убила мъжа си и сина си.

— Точно така.

Това не беше въпрос, но Пауъл не възрази, а Вилърс не каза нищо, така че Харди пое дълбоко дъх и продължи:

— Доктор Лайтнър, споделяла ли е Дженифър Уит някакви свои решения, до които е достигнала преди двацет и осми декември.

— Да. Че смята да напусне мъжа си. Обади ми се по телефона вечерта на Коледа.

— Като на приятел, не като на психотерапевт, така ли?

— Да.

Харди продължи нататък, бавно, с неотслабващ ритъм. Фактът, че Лари е заплашил да я убие, ако го напусне. Пистолетът в нощното шкафче. Напрегнатите отношения в семейството. Трябваше много умело да балансира между фактите и догадките, за да не бият последните на очи, да извлича подробности, подробности, да проправя пътя напред към... понеделник сутринта. Дали се справяше?

— Доктор Лайтнър, Дженифър никога не ви е казвала, че е застреляла Лари и Мат, така ли е?

— Да. Така е.

— Въз основа на образованието и професионалния си опит, въз основа на факта, че познавате това дело, можете ли да изкажете професионално мнение за душевното състояние на госпожа Уит сутринта на двацет и осми декември?

— Да.

— Между другото, докторе, цялата информация, която ви е известна във връзка с това дело, сте научили или от госпожа Уит или тук, в съдебната зала, така ли е?

— Да.

— Никой не ви е предоставял полицейски доклади, протоколи от разпити, фотографии и така нататък извън съда?

— Никой.

— В такъв случай, докторе, изложете пред съда мнението си за душевното състояние на госпожа Уит в онази сутрин.

— В общи линии, беше изпаднала в панически страх, поради побоищата у дома ѝ. Съпругът ѝ я биеше често. В онази сутрин също имаше скандал. Тя изтичала горе, мъжът ѝ се спуснал след нея. Ужасът ѝ е обясним...

Харди продължи в това темпо. Трябваше да продължи нататък — пистолета, вратата на банята...

— И какво е направила тя?

— Грабнала е пистолета от нощното шкафче.

— После?

Обръща се, Мат се показва от банята, цевта на пистолета играчка, получен за Коледа...

— После?

Мат. Лари креци. Спуска се към нея. Изстрел от упор...

Залата бе занемяла. Може би цели десет секунди не се чу никакъв звук.

— Доктор Лайтнър, както знаем, госпожа Уит категорично и неотстъпчиво отрича да е извършила тези убийства. Следователно това, което чухте, е ваша собствена версия за случилото се.

— Да, така е.

— Изцяло ли?

— Да, разбира се.

Харди направи пауза, за да могат всички да осъзнаят чутото, приближи се до свидетеля и го попита рязко:

— Доктор Лайтнър, откъде тогава знаете, че Мат е получил за Коледа играчка пистолет?

Тишината в залата бе пълна. Лайтнър, който се бе потопил в емоционалния си разказ, изведнъж се почувства изсмукан. Отпусна се.

— Не разбрах въпроса — проговори той накрая.

Харди го повтори. Откъде е разбрал за пистолета играчка.

Лайтнър премигна.

— Не съм сигурен.

— Но Дженифър не описа пред вас ситуацията така, както го направихте вие, нали?

Пауъл стана.

— Ваша светлост...

Вилърс не се поколеба и секунда.

— Не се приема. Бих искала да чуя отговора.

— Трябва да съм го видял на снимките. Тези, които показаха тук.

— Дженифър не ви е казвала за него, нали? Тя заяви пред мен, че сред играчките на Мат не е имало пистолети и други оръжия. Не му е било позволено да си играе с такива неща.

Пауъл стана отново. Вилърс поклати глава отрицателно.

— Да, така е. Едва ли ми го е казала тя. Сигурно от снимките.

Харди се върна при масата си и взе дебелото тесте снимки от местопрестъплението.

— Бих искал да разгледате тези снимки и да ми посочите детския пистолет на тях.

Лайтнър пое плика и бавно започна да разглежда снимките. Харди застана наблизко и зачака търпеливо. Вилърс бе замръзнала като сфинкс. Някъде по средата на тестето психотерапевтът рязко вдигна глава.

— Но това беше само предположение. Може и да не е имало детски пистолет. Просто си помислих, че може да се е случило по този начин и нищо повече. Предположение, основаващо се на косвени данни.

— Доктор Лайтнър, става дума за нещо повече от предположение.

Харди отново отиде до масата на защитата, бръкна в чантата си и извади оттам голям плик, като тези, в които се съхраняват веществени доказателства. Върна се при свидетеля и извади отвътре „грешката“ на Теръл — пластмасовия пистолет, досущ като истински, намерен в същия контейнер за боклук, в който и оръжието на убийството.

— Това ли е пистолетът играчка, докторе? Това е пистолетът, който е държал Мат, нали? Този, който сте сметнали за истински. Този, заради който *вие* сте го застреляли!

— Боже мой! — възкликна Дженифър някъде отзад. — Кен!?

Харди не беше сигурен, че ако опита да направи крачка ще се задържи на краката си, но все още беше в състояние да говори.

— Това е било в пакета, доставен от „Федерал Експрес“ в дома на семейство Уит. Коледен подарък от Нанси Дистефано, бабата на Матю Уит. Откъде разбрахте, че е бил получен за Коледа? Пакетът е пристигнал в къщата в девет и половина, след като Дженифър е излязла да тича. Изхвърлили сте го заедно с истинския пистолет, преди тя да се върне. Дженифър не знаеше, че Мат го е получил като подарък, нали?

Лайтнър се раздвижи, вторачи се в Харди, после се огледа, сякаш търсеше помощ. Най-накрая се обърна към Вилърс:

— Не съм длъжен да отговоря, нали? Мога да се позова на... Петата поправка на Конституцията.

Вилърс кимна.

— Ако сте убеден, че отговорът ви ще ви инкриминира.

Той изтри длани в панталоните си. Погледна Дженифър, после Харди.

— Позовавам се на Петата поправка на Конституцията. Няма да кажа нищо повече, без присъствието на адвокат.

Това беше единственият му шанс, последният.

Обаждаше му се, когато се караха. Лари я пребиваше от бой.

Защо не го остави? Няма да стане по-добре. Литературата, практиката, всичко показва това. Беше й го казал. И въпреки всичко, не би го оставила. Беше убедена, че трябва да продължи да полага усилия.

И той слушаше. Съветваше я. И, разбира се, правеха любов.

Излъга Харди и съда за това, но каза истината, че не му е безразлично какво ще стане с нея. Не му е безразлично? Твърде меко казано. Да, тя го обичаше и то не само заради прехвърлянето на чувствата от един обект на друг. Той смяташе така. Но тя имаше семейство. Просто нямаше да напусне тях. И той никога не би могъл да я има истински. Обаждането на Коледа вечерта не беше, за да му каже, че е решила да си отиде. Поредният скандал, поредният побой, поредният зов за помощ. Той реагира. Така би трябвало.

И пак. Понеделник сутринта. Ново обаждане, нови кошмарни удари. Единственият му шанс, единственият ѝ шанс... Би могъл да я спаси... да я има... би направил всичко за нея... Всичко...

„Олимпия Уей“. Красивата ѝ къща. Улицата е пуста, мъртва, тиха под щипещото сутрешно слънце. Дженифър излиза да бяга. Има достатъчно време. Няма да се върне...

На улицата няма жива душа.

Той е бил тук. Три пъти. Следобед. Мат и Лари са някъде. Познава разположението на къщата. Знае къде е пистолетът. Не че е решил да го използва предварително. Или? Не. Не е очаквал да се стигне до това. Щял е да поговори с Лари, да му каже какво ѝ причинява. Но вече е дошъл и... изглежда...

— Какво има?

— Доктор Уит, дойдох, за да поговорим. Може ли да вляза? Става дума за жена ви.

Виновните очи се присвиват.

— Кой, по дяволите, сте вие?

— Нейният психотерапевт. — Оглежда пустата улица. — Гарантирам пълна дискретност.

Никакви други звуци. Сами в къщата, двамата.

— Добре де, за какво става дума?

— Доктор Уит, тя има нужда от мен. Обади ми се. Горест ли е?

— Не, няма нужда от вас. Какво искате да кажете? Как така се е обаждала? Кога? За какво си говорихте?

— Каза ми, че ще е тук. Отново сте я пребили. Ще я взема със себе си.

— Какво? Няма да вземете никого. Тя не си е вкъщи.

— Ако излезе оттук, ще се обади в полицията. Ще се обади веднага.

— Какво става, по дяволите! Какво искате?

— Да видя Дженифър. Искам тя да напусне тази къща. Тя е моя пациентка. Би трябвало да знаете какво означава това, докторе.

— Не е тук. Казах вече, че я няма.

— Искам да се уверя сам. Иначе ще се обадя в полицията моментално. Не можете да я принуждавате да търпи това...

— Искате някакви доказателства? — увереността е намалела.

Най-накрая горе, спалнята.

— Ето, видяхте ли? Казах ви, че я няма. А сега се пръждосвайте. Веднага!

Пистолетът е там, където е казала тя — в шкафчето.

— Няма да стане.

Не е нужно да мисли повече. Събитията го завладяват.

— Какво ще правиш с това... по дяволите!...

Шумът, точно срещу него, другият звук... може би там... през цялото време... вода ли тече? Не я е чул. Шумът престава. Това е. Спирането на шума. Там има някой.

— Не мърдай. — На Уит. Уит замръзва. Кръвта нахлува в главата му.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш!?

— Кой е там, вътре?

Уит крещи:

— Мат, стой вътре! — Наполовина обърнат, опитва се да го уплаши. — Не излизай! — И се появява другият пистолет... за част от секундата... зад вратата на банята. Някой се кани да стреля! Но не се вижда никой. Само страх. Сянка. Всичко става кошмарно бързо.

Уит се хвърля напред. Но и нещо друго, малко встрани, в същия миг, откъм банята, зад вратата. В периферното зрение се мярка цев, друг пистолет. Боже! Има някой. Свидетел! Нещо повече — заплаха.

Не остава нито секунда. Светкавичен поглед встрани. Пистолет е... но има нещо нередно... много ниско е... някой е клекнал? И гърми. Пистолетът гърми!

Няма избор. Завърта се, насочва, натиска спусъка, точно когато вижда...

... момчето, приклекло излиза, държи пистолет, насочва го? Пак гърми. Не може да бъде. Не може да е Мат, Мат е на училище. Работен ден, а баща му си е у дома... сам.

Трябва да престане! Непременно! Но пръстът е стиснал твърде силно. Пистолетът отскача, изтрещява като бомба в малката стая,

огледалото в банята се пръсва на стотици парчета, заляно с ярко червено...

Вече няма спиране. Един миг, докато Уит е скован от ужас, занемял от трясъка, вперил поглед в разкъсаното тяло на сина си...

Част от секундата, докато осъзнае ужаса, но това стига. Лайтнър вдига отново пистолета, насочва го, Уит се хвърля напред с нечовешки крясък, с вдигнати ръце.

Лицето, очите, обезумелият мъж, който се приближава...

Невъзможно е да не стреля. Невъзможно е да не улучи...

Репортерите хукнаха към телефонните кабинки. Зажужаха миникамери. Харди се върна на мястото си. Като насън видя, че Вилърс удря с чукчето си, че Пауъл е прав, безмълвен. Нанси е права в залата. Нанси, която миналата нощ потвърди, че е изпратила на Мат пистолет играчка.

Лайтнър отпуснат на стола. Харди седна на мястото си и погледна към Дженифър — тя плачеше и не бе в състояние да се овладее.

Пауъл и Теръл арестуват Лайтнър за лъжесвидетелство. Вилърс се прибира в кабинета си сама.

След половин час се връща на мястото си. Харди и Дженифър държат ръцете си през цялото време. Нанси и Том са дошли на първия ред, точно зад парапета, Фримън се приближава до масата на защитата. Пауъл седи на стола си и се преструва, че чете някакви документи. Лицето му е навъсено.

Вилърс изглежда зачервена, устните ѝ са присвити. Поглежда надолу над очилата — към Харди и Дженифър, към Пауъл.

Говори ясно, отчетливо:

— Съдът уважава иска на защитата за насрочване на ново дело съгласно параграф 1181.

Харди най-накрая се отпуска на стола си. Насрочването на нов процес е само формалност — Вилърс уважаваше първия му иск, нищо повече. Беше повече от ясно, че за Дженифър Уит няма да има нов

процес. Както бе твърдяла от самото начало, тя не бе убила никого, нито мъжа си, нито сина си. На всички в залата това бе ясно.

— По-нататък съдът реши: съгласно параграф 657.6 от Гражданския процесуален кодекс на щата Калифорния, се отменя решението на съдебните заседатели в процеса срещу Дженифър Лий Уит, тъй като, поради липса на доказателствена сила в представените факти и улики, въз основа на които е взето, то не може да бъде приложено към тази, за която се отнася. Господин Пауъл. Не мога да си представя, че бихте възразили срещу освобождаването на подзащитната. — Това не беше въпрос. — Господин Харди, приближете се, моля.

След процеса Харди построи нова каменна оградка, за да предпази розите на Франи в задния двор. Сега бе подпрял крак на нея и гледаше към къщата. Айзък Глицки, най-големият син на Ейб, гледаше на работата си сериозно — вдигна капака на скарата, намести пуйката вътре с дългата двузъба вилица.

— Малко розовее — отбеляза той.

Ейб, най-накрая, в Деня на благодарността пиеше първата си — според Харди — бира за годината. Говореше спокойно, търпеливо, внимателно и тонът му по нищо не напомняше, че е полицай.

— Затвори го, Айк, ще се изпече и без да я поглеждаш непрекъснато.

Момчето затвори капака и отиде да си играе с другите деца под стряхата.

Беше по-топло от нормалното за сезона, слънчево, подухваше западен вятър. Моузес и жена му Сюзън — беше бременна — щяха да се появят скоро, Франи и Фло режиха салати в кухнята, приготвяха подноси, подреждаха чинии.

Харди се наслаждаваше на „старомодната благодарност“, както се изразяваше — бърбън със сода, портокали, захар, лимон, череша и Бог знае още какво. Бързаше преди да е дошъл Моузес, любителят на чистите питиета, защото неминуемо щеше да се опита да му развали удоволствието. Седеше на новата ниска оградка и наблюдаваше света.

— Така се живее — отбеляза той, когато вятърът довя до ноздрите му уханието на пуйката. — Няма да повярвате, като ви кажа кой ми се обади вчера.

Глицки го изгледа.

— Кой? Орландо Сипеда?

Харди поклати глава.

— Майкъл Джордан?

— Не е спортист.

— Знам, че не е бил Клинтън, защото щеше да го спомене вчера, като си приказвахме.

Харди отпи от чашата си.

— Дженифър Уит.

Вятърът отново подухна. Айзък пак вдигна капака на скарата и Глицки му каза да се махне оттам.

— И Обърни тази шапка с козирката напред, синко. Вчера се разправяхме за това.

Инспекторът от отдел „Убийства“ не беше в състояние да се примири, че синът му иска да се носи като момчетата от престъпните банди. Никакви раздърпани дрехи, никакви кожени якета или бейзболни шапки с козирката на тила.

Айзък обърна шапката и Ейб сви рамене.

— Ставам консервативен. Малко е тъжно.

— Така ли? Консерваторът в Сан Франциско е малко по-ляв от Ленин, нали?

Белегът леко просветля — не най-слънчевата усмивка на Глицки.

— Е, как е госпожа Уит?

— Богата е. Истински богата.

— Така ли? Толкова скоро ли й платиха?

— Трябвало е. Тя беше невинна.

Сянката на къщата вече ги настигаше и Глицки се премести малко по-нататък.

— Канех се да те попитам.

Харди кимна.

— По детския пистолет нямаше отпечатъци.

— Това означава ли нещо?

— За опитен инспектор като теб, би трябвало.

Глицки се замисли. Наистина отпи бира.

— Били са почистени. Ако хлапето си е играло с него, целият би трябвало да е в отпечатъци.

— Видя ли? Знаех си, че ще се сетиш. Имаше толкова други неща... но не им обръцах внимание. Нещо, както се казва, ме ядеше отвътре, но не можех да вържа картинката, докато Лайтнър не се издаде. Трябваше да има някакви отпечатъци, дори и размазани.

— А защо Лайтнър е накиснал Дженифър, след като толкова я е обичал?

— В началото не го е направил. Вероятно не е вярвал, че ще я обвинят. После прояви наглостта да ми каже, че тя го е направила, но

само, за да се спаси от Лари.

— Май и психарите понякога вярват в това, което им се иска да вярват. Като „истинските“ хора.

— Трябвало е да открадне нещо. За да прилича на въоръжен грабеж.

— Естествено. За човек с твоя опит е лесно да каже това. Все едно. Арестът на Дженифър му е объркал плановете. Надявал се е като го няма Лари, тя да се омъжи за него, нейният утешител, нейният лечител и душеприказчик. Твърдеше, че тя имала не знам каква си невроза. Май той я е имал. Освен това не е предполагал, че Мат ще си е у дома. Коледна ваканция. Просто е забравил за съществуването на момчето.

— А защо е отишъл в къщата точно тогава?

— Попитах я същото. Обадила му се е, защото Лари я е бил отново. Предполагам, че все още обвинява себе си за това. Но може би си е мислил да направи нещо такова... Дженифър му е казала къде е пистолетът. Смятал е, че ако го няма мъжът й... Все едно. Дженифър избягала от Лари на горния етаж и се обадила на Лайтнър. Той й казал да излезе навън. Изглежда е решил, че е дошъл моментът, казал на доверената си секретарка, че има работа и никой не трябва да го безпокои, затворил вратата и излязъл през верандата. До къщата на Дженифър има десет минути пеша.

Глицки отпи още една глътка.

— А Теръл му осигури алиби.

Харди кимна.

— Сигурен съм, че ще се справи отлично на новата работа. — Предната седмица Теръл окончателно премина към прокуратурата. — Секретарката на Лайтнър му е казала, че шефът й си е бил в кабинета цяла сутрин и той не е искал да чуе друго...

— Това е било в синхрон с теорията му.

— А сега се оказва, че тази секретарка не е чак толкова сигурна. Странно, а?

— Страхотно. Невероятно. И Лайтнър ще хлътне, нали?

— Така изглежда. Все пак първо трябва да му мине делото.

— Трябвало е да духне, още като я обвиниха.

Харди го изгледа.

— Така сам щеше да се посочи с пръст. Не. Смяташе се, че има алиби. Трябвало е да наблюдава как върви процесът на Дженифър. Не е можел да я остави сама. Трябвало е да ни убеди да използваме побоищата... Само така щяхме да измъкнем нея, без той да бъде разкрит. Само така всичките му усилия нямаше да отидат по дяволите. И, най-накрая, не забравяй, че той наистина е бил луд по нея. Сам той е имал нужда от психотерапевт.

— Мъжът й наистина я е биел, нали? — попита Ейб Глицки.

Харди кимна.

— Но, както заяви Дженифър, не го е пречукала тя. Точка по въпроса. Може да е била изтъкана от комплекси, чувство за вина и не знам още какво, но в никакъв случай не искаше да се защитава от нещо, което не е извършила. Най-големият й проблем беше да накара хората, включително и собствените си адвокати, да й повярват.

Задната врата на къщата се отвори и се пови Моузес Макгайър. Харди изпразни чашата си на един дъх, лапна черешката и хвърли останалите плодове в прахоляка зад себе си, за да ги скрие. Изправи се, Глицки също.

— Айк, отиди да провериш пуйката — каза той.

Моузес се ръкува с тях, стиснал чаша скоч в лявата ръка.

— Това ми е първото. Вие много ли напреднахте? Какво пиеш, Диз?

Харди му показва празната чаша.

— Лед, чисто, без вода.

— Така те искам — ухили се Моузес и попита Глицки: — Е, как е бизнесът с убийствата? Още ли процъфтява?

В събота, 11 декември, в имението на фамилия Морънси в Сан Марино склучиха брак с тържествена церемония някогашните „заподозрени“ на Харди, Джоди Бакмън и Маргарет Морънси. Тъй като това бе едно от най-големите светски събития на годината, за него писаха почти всички вестници.

Бяха поканени над триста гости. На снимката сред знаменитостите Харди съзря кмета и шефа на полицията на Лос Анджелес. Франк Келсо също беше там, заедно с цяла тълпа други сенатори, филантропи и какви ли не още.

Джоди и Маргарет му се усмихваха. Вдясно от Джоди беше Тод Крейн, негов кум и управляващ съдружник на „Крейн и Крейн“.

Според вестника, новобрачната двойка смятала да прекара медения си месец в южна Франция.

Къщата беше малка — три спални, две бани, в Белмонт, на осемдесет и пет километра от Сан Франциско. Хората, живели в нея преди това, я бяха поддържали в отлично състояние. В задния двор имаше и хубава градина. Имаше малък фонтан, заобиколен от каменни пейки. Покрай оградата растяха плодни дръвчета — портокали, лимони, череши и две сливи, макар че сега, в средата на януари черешите и сливите бяха оголели.

Дженифър Уит бе станала още със зората и бе пробягала петте километра до колежа и обратно. След процеса не беше запалила нито една цигара. Седна на масата в кухнята, отвори прозореца един сантиметър, наля си кафе и започна да яде кроасана от фурната на ъгъла. Беше облачно, но тихо, отвън долиташе ромоленето на фонтана и песните на птиците.

Беше първият ден от пролетния семестър. Дженифър беше готова в осем. Първият ѝ час беше в девет. В продължение на две години не бе обявила кой ще е основният ѝ предмет, но сега беше сигурна, че ще се занимава с психология. Искаше най-накрая да разбере себе си и реши, че колежа ще е добро начало.

Свърши с кроасана и остави чинията на мивката. Метна един пуловер на раменете си и надникна в спалнята. Майка ѝ още спеше. Отиде при нея, целуна я по челото и каза:

— Тръгвам. Искаш ли да се видим за обяд?

Откакто се преместиха, Нанси спеше много. Сега се събуди и прегърна дъщеря си.

— Обядвай без мен. Стой в колежа. Намери си приятели.

— Ами ти?

Майка ѝ се надигна.

— Не се безпокой за мен.

— Но аз се безпокоя. — Дженифър седна на леглото и Нанси я погали по главата.

— Никога не съм живяла по-добре. Откакто се помня.

Дженифър кимна и улови ръката на майка си.

— Знам. Просто не ми се искаше да стигна дотук по този начин.

Нанси се усмихна.

— Но поне стигнахме. Струва ми се, че сега най-важният въпрос е какво ще правим оттук нататък.

— Знам. Няма да е лесно — отвърна Дженифър и стана.

Нанси не пускаше ръката ѝ.

— Добре, защо... само днес... защо не ме вземеш в града, за да хапнем някъде навън? Веднъж. Ти ще се посъвземеш. Аз ще изляза от къщи. Чувствам, че вече съм готова за това. Мога да се обадя и на Том...

Дженифър се замисли за миг.

— Ще бъде много хубаво, мамо. Ще се радвам.

Последната цветна снимка на Мат от училище беше увеличена и поставена в рамка на масичката край пътната врата. Преди да излезе, Дженифър се спря, както винаги. Този път я вдигна и се вгледа в лицето. Мат ѝ се усмихваше щърбо. Тя целуна стъклото, остави снимката и отвори вратата. Пое дълбоко въздух и излезе навън, в хубавата сутрин.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.